

စဝင်းမြင့်

ခေမာသောင်ကမ်း

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com

ဤခုံအိမ်ဝယ်

BURMESE
CLASSIC

စာရေးသူ၏ ဝန်ခံချက်

...စာပေမှ ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေသော ဤ ၃ ကျပ်တန် လုံးချင်းဝတ္ထုတွင်
...သောသောင်ကမ်း" ဝတ္ထုနှင့် "ဤစံအိမ်ဝယ်" ဝတ္ထု နှစ်ပုဒ် ၊ ဝင်ပါသည်။
...ဤစံအိမ်ဝယ်" ဝတ္ထုမှာ ၁၉၆၂ ခုနှစ်၊ ဧပြီလထုတ် သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်းတွင်
...အဆုံး ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့သော ဝတ္ထုရှည်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဝတ္ထုကို ဗြိတိသျှ
...ဘားမား ရုပ်ရှင်မှ ဝယ်ယူ၍ မင်းသား မောင်ဝင်းဦး၊ မင်းသမီး ဝါဝါဝင်းရွှေထွတ်
...ခေါင်းဆောင်၍ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးခဲ့ပါသည်။

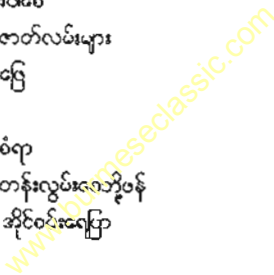
"ခေမာသောင်ကမ်း" ဝတ္ထုမှာ ... ၁၉၆၉ နိုဝင်ဘာလထုတ် ဖြူနီညို
မဂ္ဂဇင်းတွင် အစအဆုံး ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့သော ဝတ္ထုရှည်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဝတ္ထု
အိုရိုက်တာ ဆရာဦးသုခက ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးရန် စာချုပ်ထားပြီးဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ... ရုပ်ရှင်ရိုက်ပြီးဖြစ်သော "ဤစံအိမ်ဝယ်" ဝတ္ထုနှင့် ရုပ်ရှင်
မရိုက်ရသေးသော "ခေမာသောင်ကမ်း" ဝတ္ထုတို့ကို စာဖတ်ပရိသတ်များ
စိတ်တိုင်းကျ ဖတ်ရခြင်းဖြင့် အရသာ တမျိုးခံစားနိုင်စေရန် ဝတ္ထုနှစ်ပုဒ် ဖော်ပြ
လုံးချင်းအဖြစ် ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မဝင်းမြင့်
၆-၅-၇၁

...ဝေပြီးသောစာအုပ်
... ကိုယ်စားရုပ်သွင်
...လက်ထုတ်ဝေမည့်စာအုပ်များ
... ဝယ်ယူပုံအော်
... သိရှိစွာဒေဝီ
... ဘယ်ဝင်နှောင်းစန်လာပုန်းနှင့်
... အခြားဝတ္ထုတိုများ
... အိမ်သူသက်ထားနှင့်အခြားဝတ္ထုတိုများ
... စာမြတ်မွန်
... ဘယ်ရုပ်ဌာနေ စံလေသည်မှန်း
... မတ်ပန်းချီ
... ယိုသွန် မြတ်သူ
... မောင်ရွှေကိုယ်
... နန်းအောင်
... ငါ့ဘူးလေးမြစ်ဟန်
... ဝန်လည်တင်ပြသည် ၁ + ၂
... ငြိမ်းရှေးကုန်ဝင်
... အနာရုံမြေလှမ်း
... မောင်ရဲမြင့်
... မောင်စင်မေ
... မောင်အောင်
... မောင်ချီနှင့် ရွှေတုံနန်းသို့
... မောင်လယ်စံအိမ်
... မောင်ရွှေ
... မောင်မြင့်
... မောင်သရ
... မောင်အောင်
... မောင်လေး
... မောင်သိင်္ခ
... မောင်ရွှေ
... မောင်ရည်

၂၀။ ဖျိုဇာတိဗွယ်
၂၁။ နောင်ခဲတဲ့သစ္စာ
၃၀။ ဝေး - သူ့ရုပ်နယ်မြေ
၃၁။ ဘယ်ရှေးကယ်
၃၂။ ပဏ္ဍာသေလာ
၃၃။ သည်းရာလှော်ရွှေသွေး
၃၄။ မြသေလာတောင်တွေးတွယ်နှောင်းသည်
၃၅။ ဘယ်ရွှေကံဖန်လာညွှန်း
၃၆။ မုန်းသူကြွမာ
၃၇။ ထိပ်တန်းစာရေးဆရာ
ထိပ်တန်းဝတ္ထုတိုများ ၇၃
၃၈။ ကန်တော့မိုမြန်လိုက်စမ်းချင်ပ
၃၉။ တောတောင်ရေမြေ
၄၀။ ဗုဒ္ဓတရားတော်နှင့် လူ့ကျင့်ဝတ်
၄၁။ သစ္စာကိုပင်မယုံထိပ်တင်ခဲ
၄၂။ မှောင်ချွေပယ်ခွာ
၄၃။ ပန်းမင်းလွတ်စံ
၄၄။ လွမ်းနှောင်းရွှေအတ္တဝါ
၄၅။ ပန်းမြတ်မွန်
၄၆။ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်
၄၇။ ရွက်ဟောင်းကိုလေနှင်လို့
၄၈။ ဝိဘတ်ကြွမာထင်ရဲ့
၄၉။ နတ်ကယ်စန်လာရေး
၅၀။ မျက်ရှင်ရတနာ
၅၁။ သစ္စာရန်လွှမ်းပါစေ
၅၂။ ရေပြာအိမ်မှ ဇာတ်လမ်းများ
၅၃။ ငြိမာန်လျှော့မြေ
၅၄။ မီးလျှံနဲ့ရေဝင်
၅၅။ ကျော့ဆိုးမေ့စရာ
၅၆။ ကုမ္ပဏီတောင်တန်းလွမ်းလေဘို့ဖန်
၅၇။ ရေဂါရည်မှန်း အိုင်ဝင်းရေပြာ

ဒိုတာဝန်အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စုပြိုကွဲရေး ဒိုအရေး
- နိုင်ငံရေးစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး ဒိုအရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒိုအရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံ များအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား တုံ့ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ခြေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ◆ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေးရပ်ရွာ အေးချမ်းသာယာရေးနှင့်တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- ◆ အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ◆ ခိုင်မာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ◆ ဖြစ်ပေါ်လာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ◆ စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများတို့လည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ◆ ဆေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ◆ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ◆ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ◆ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး။
- ◆ အမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားလက္ခဏာများ မပျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ◆ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ◆ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

စီစဉ်သူ

ပြုနိုင်ပြီဟု မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည် “ခေမာသောင်ကမ်း” နှင့် သွေးသောက်သွေးဝတ္ထုရှည် “ဤစံအိမ်ဝယ်” တို့ပေါင်း၍ ဒုတိယအကြိမ်ထုတ်ဝေသော အုပ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

“ဤစံအိမ်ဝယ်” သည် လူ့လောကတွင် ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိသော အနားသော သဘာဝတွင် မနစ်နာသင့်သူက ကံတရား၊ နှင့်စိတ်ရင်းစေတနာတို့ နေရာမှန် ပြန်ရောက်ရသည့်အဖြစ်မှန်တစ်ခုပေါ်တွင် ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းဝတ္ထုကို “ဤစံအိမ်ဝယ်” အမည်ဖြင့်ပင် ဝင်းဦး၊ ဝါဝါဝင်းရွှေ၊ ခေါင်းဆောင် ပါဝင်၍ ရိုက်ကူးခဲ့သည်။ ဤရှုပ်ရှင်ဇာတ်ကားသည် ထိုခေတ်အခါက အောင်မြင်ပေါက်မြောက်ခဲ့သော ရုပ်ရှင်အဖြစ် ကြည့်ခဲ့ဖူးသူများ အားလုံးအား ဆွဲဆောင်ပိုင်ခဲ့ပါသည်။

လူ့ဘဝတသက်တာတွင် တွေးထင်မထားသော အဖြစ်အပျက်တို့နှင့် အဆိုးဆိုးမှောင်ကြုံရသည့် စိတ်နှလုံးရိုးသားပြုစင်သူလေးနှင့် အကွက်ကျကျ အကွက်ကျစဉ်းလဲသောသူတို့၏ ဖိမိစေတနာအရ နေရာမှန်ရောက်ရှိသည့် ဖြစ်တို့ကို အချိတ်အဆက်မိမိ ရေးဖွဲ့ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဓမ္မနှင့် အဓမ္မအားပြိုင် ကြွယ်ဝသော ဓမ္မကြောင်းကအောင်မြင်ဖြစ်ကြောင်းကို သွယ်ဝိုက်ဖော်ညွှန်းထားသော “ဤစံအိမ်ဝယ်” တစ်ခုတည်းတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်တို့ကို စာရှုသူ အနေဖြင့် ရသစုံစုံတွေ့ထိခံစားရမည်ဟု မျှော်လင့်မိပါသည်။

“ခေမာသောင်ကမ်း” သည် စာရေးသူမေမေကိုယ်တိုင် စိတ်တိုင်းကျ အောင်မြင်ခဲ့သော ဇာတ်လမ်းများတွင် အပါအဝင်ဖြစ်သည်။ စိတ်ကိုနိုင်လျှင်

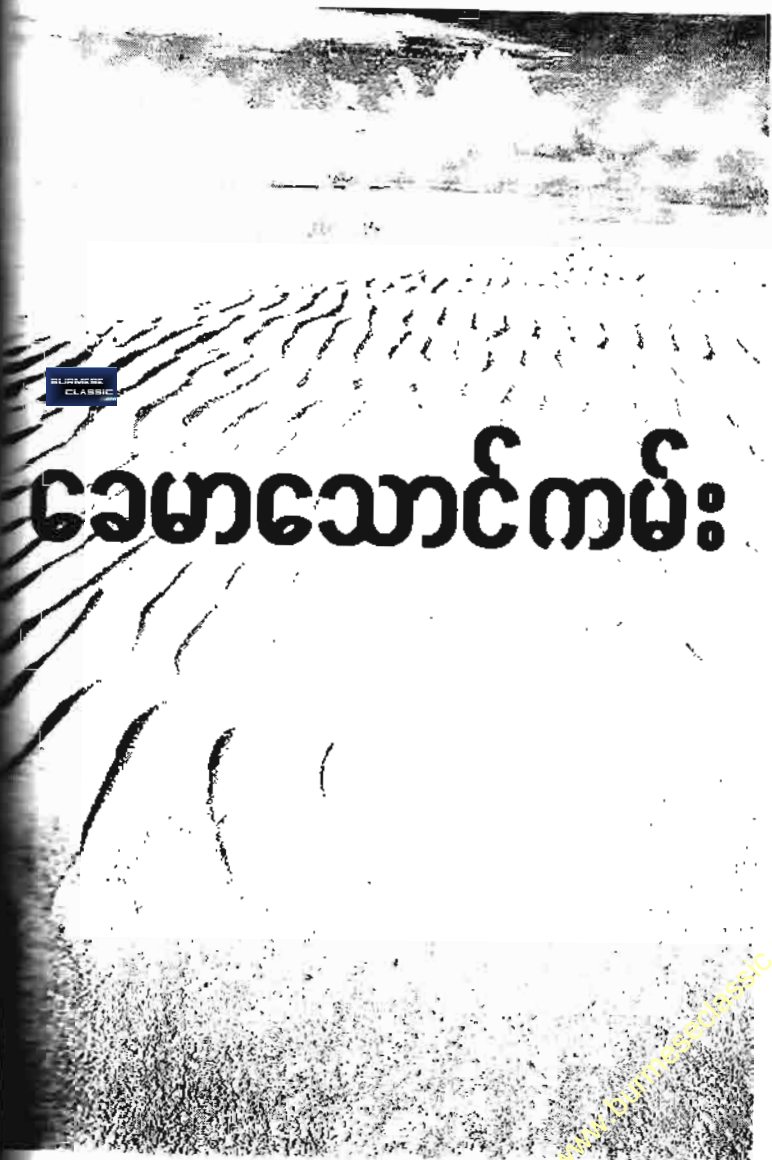
လောကကိုနိုင်၍ စိတ်ကပင်လိုရာသောင်ကမ်းအရောက် ပို့ဆောင်နိုင်ကြောင်း ထင်ရှားစေသည့်ရုပ်ပေမည်။

လောကီအရှုပ်အထွေးတို့ကို အလွတ်ရုန်းဖယ်ခွန်လွှတ်၍ အေးငြိမ်းရာ အမှန် "ခေမာသောင်ကမ်း" သို့အရကူးသွားသော သူတော်စင် သူတော်ကောင်း တို့၏ အကျင့်မြတ်ကို ဖော်ပြထားခဲ့သည်။ လောကီဘုံခလေး ကြုံတွေ့ရသမျှတွင် ကိလေသာမီး ၏ကျွမ်းမြေ့လောင်မြိုက်ခြင်းသည် အဆိုးရွားဆုံးဖြစ်ကြောင်း သိသာစေလိုသည်။ လောကီအရေးကိစ္စကြောင့် လောကုတ္တရာအရှုပ်အထွေးတို့ ဖြစ်စေနိုင်ကြောင်း၊ စိတ်ဆန္ဒ၏စေစားရာသို့ မျှောပါတတ်သောလူ့သဘောတို့ သိမြင်ရင်း လောက၏ အေးငြိမ်းရာအစစ်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိစေလိုသည်။ စာရေးဆရာ မေမေသည် လူ့လောကတွင် ကိုယ်တိုင်သိမြင်ကြုံတွေ့ရတတ်သော အဖြစ်အပျက် အကြောင်းအရာတို့ကို မိမိနှင့်ထပ်တူ စာဖတ်ပရိတ်သတ်ကိုသိရှိခံစားစေလိုသည် ဤစေတနာရည်ရွယ်ချက် တို့ဖြင့် ရေးသားဖွဲ့သီခဲ့သော "ခေမာသောင်ကမ်း" သည် လူပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သဘောသဘာဝစရိုက်လက္ခဏာများကိုသာ အခြေခံထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မေမေဝတ္ထုများကြောင့် စာဖတ်ပရိတ်သတ်၏ရင်ထဲ၌ တစ်စုံတစ်ခု အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ ခံစားမိမည်ဆိုပါက ကျန်ရစ်သူတို့ ကျေနပ်ပီပီ ဖြစ်ရပါမည်။ ထို့အတူ သံသရာခရီးရှည်ကြီးသို့ ထွက်ခွာသွားလေပြီးသော် မေမေသည် သူချစ်သော ပရိတ်သတ်များနှင့် သူ့ဇာတ်ကောင်များ ပြန်လည်ဆုံဆည်းမိပြီဆိုလျှင် ရောက်ရာဘဝမှ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နိုင်ပါစေ ဆုတောင်းရင်း

သမီး

(ဒေါ်ခင်စိုး)

BURMESE CLASSIC

ခေမာသောင်ကမ်း

www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူပိုင်ဆိုင်သူအမှတ်
 မျက်နှာပုံဆွဲပုံဆွဲသူ
 ပထမအကြိမ်
 ဒုတိယအကြိမ်
 ဆုပ်ကိုင်
 တန်ဖိုး
 ထုတ်ဝေသူ
 ပုံနှိပ်သူ
 မျက်နှာပုံဒီဇိုင်း
 ကွန်ပျူတာစာစိ
 ပြန်ဆိုရေး
 ဇုန်း

- ၅၀၁၃၃၃၀၅၁၀-
- ၅၀၁၃၃၂၀၅၁၀
- ၁၉၇၁၊ ဇွန်လ (အနုပညာစာပေ)
- ၂၀၀၅၊ နိုဝင်ဘာလ (ခင်စိုးဝင်း စာပေ)
- ၁၀၀၀
- ၈၅၀
- ဦးကျော်ဟင်း (မြ-၀၉၁၀) ယုံကြည်ချက်စာပေ
အမှတ်-၁၁၁၊ ၃၃-လမ်း၊ ကျောက်တံတား။
- ပတာနယ်ပုံနှိပ်တိုက် (မြ-၀၅၇၉၀)
အမှတ်-၁၇၇၊ (B)၊ သံသုမာလမ်း၊ သုဝဏ္ဏ
- လူသင်း (Art Designer)
တိုက် (၁)၊ အခန်း (၀၀၄)၊ ဝေလယန္တအိမ်ယာ
သယ်နှံးကျွန်းပျံနယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- အေးမြတ်မိုး (ကျောက်ပြောင်)
- **အာပျူ + စမ်းအူပျီ**
စာပေထုတ်ဝေရေးနှင့် စာပေပြန်ဆိုရေး
ခင်စိုးဝင်း စာပေ
- ၀၉ ၅၁ ၂၃၃၄၉

“ဟိုဘက်အိမ်က မတင်ကလေးဟာ သနားပါတယ်နော် အမေ”
 ညနေ ကျောင်းဆင်းလာပြီဖြစ်၍ စာအုပ်များထည့်ထားသော
 ကျောင်းလွယ်အိတ်ကို စာကြည့်စားပွဲအဖြစ် အသုံးပြုသည့် လေးချောင်း
 ထောက် ခုံငယ်ကလေးပေါ်သို့ တစ်ခွက်သေတင်ရင်း မောင်အောင်လွင်က
 ပြောလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သားရဲ့”

မီးဖိုထဲတွင် အလုပ်များနေသော ဒေါ်မြစိက အေးစပြုနေသော
 ဆင်းချိုအိုးအား မီးဖိုပေါ်ပြန်တင်ရင်း မေးလိုက်သည်။ အိမ်ကလေးမှာ
 ခြေပြင်မှအထက် လေးပေမျှမြင့်ပြီး သားအမိ သားအဖ သုံးယောက်နေ
 ဘာရုံမျှကျယ်သော တဲကလေးမျှသာ ဖြစ်သဖြင့် အိမ်တွင်းမှာ တစ်စုံ
 တစ်ရာ ကြည့်လို ပြောလိုလျှင် တပင်တပန်း ထသွားကြည့်ရန် အော်ပြော
 နေလေ့ပေ။ သက်သက်သာသာဖြင့်ပင် လှမ်းပြီး ပြောနိုင် ကြည့်နိုင်သဖြင့်
 အိမ်ရှေ့ခန်းမှ သားနှင့် မီးဖိုထဲမှ မိခင်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
 သွားကြည့်ပြီး တိုးတိုးသက်သာပင် မေးမြန်းပြောဆိုနေကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဒီအိမ်ကလေး ပြောင်းလာကြတာ ခြောက်လ
 ဘာတိုက်ပြီ၊ ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် သူတို့အိမ်ဝင်းရှေ့က ဖြတ်ဖြတ်
 သွားထိုင်း တစ်ခါမှ အလုပ်နဲ့လက်နဲ့ ပြတ်တာမတွေ့ရဘူး၊ မျက်နှာကလဲ
 သေတော့မှ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းမရှိဘူး၊ အိမ်ရှင်တွေက နှိပ်စက်တယ်နဲ့
 သူငယ်တယ်”

မောင်အောင်လွင်က စကားလည်းပြောရင်း လူကိုယ်တိုင်လည်း

မိခင်တို့နှင့် ဝင်ရောက်လာကာ ညနေစာ ထမင်းဟင်းကို မိခင်အား ကူညီ ပြုစုပေးလေသည်။

“ပြောနဲ့ သားရယ်၊ မင်းနား တစ်ထောင်တဲ့ ကြားသွားလို့ အလကား ဘယ်ဘက် အမှန်းခံနေရမယ်၊ မင်းအဖေလဲ ခုထက်တိုင် မပြန်လာသေး ဟင်္သာ ဒီကနေ့ နောက်ကျတယ်”

ဒေါ်မြစိက စကားကို လွှဲပြောင်းလိုက်သောအခါ မောင်အောင် ကိုယ်တိုင် ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာဖြင့် ပန်းကန်များကိုဆေးရင်း . . .

“ဒီနေ့ လဆန်းတစ်ရက်လေ အမေရဲ့၊ အဖေ လခထုတ်နေလို့ နောက်ကျတာဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒါထက် အမေတ ဟိုဘက်အိမ်က ကြားသွားမှာ ကြောက်သလား၊ ကျွန်တော်က သူများနဲ့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သားအိမ် နှုတ် ပြောတာပဲ”

“ကြောက်တယ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ သားရယ်၊ အထက်တန်း သွားနဲ့ အောက်တန်းလွှာတွေ အခြေအနေက မိုးနဲ့မြေလို ကွာနေတော့ တော်တဆ စကားပြောနေရရင် အမေတို့က မှူးဘက်ကကွဲသွားရဲ့၊ ဒါ ကြောင့် အမေက မဆိုင်တဲ့ကိစ္စ မပြောနဲ့လို့ သတိပေးတာ”

ဒေါ်မြစိက ပြောရင်း လမ်းမသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟော . . . ဟိုမှာ မင်းအဖေ ပြန်လာပြီ၊ ဧည့်သည်တစ်ယောက်လဲ ပါလာတယ်၊ စကားပြောလာပုံထောက်တော့ သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းနဲ့ တူလေရဲ့”

မိခင်၏စကားကြောင့် မောင်အောင်လွင်က လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ထိုအခိုက် ဒေါ်မြစိက ခင်ပွန်း နှုတ်လေကြီး ဦးဘထွန်းနှင့် ဧည့်သည် ယောက်ျားကြီးတို့ အိမ်တလေး၏ လှေကားရင်း ရောက်လာသည်။

“မမြစိရေ . . . ဧည့်သည်ပါလာတယ်ဟေ့”

ဦးဘထွန်းက ဇနီးသည်အား လှမ်းအသံပြုရင်း-

“ကဲ . . . ကိုအုန်းမေ အိမ်ပေါ်တက်လေဗျာ၊ တျှပ်တို့တော့ ဘာမှ အားနာစရာမရှိဘူး၊ အိမ်တော့ ခင်ဗျားမျက်မြင်ပဲ” ဟု ဧည့်သည်အား ဖော်ရွေစွာ ပြောလိုက်၏။

“လာပါရှင် . . . ထိုင်ပါ”

ဒေါ်မြစိက သဘောဖျားနွမ်းကလေးတို့ခင်းရင်း ဧည့်သည်အား မိတ်ကြားလိုက်၏။

“အဲဒါ ကျုပ်ဇနီးနဲ့ သားပဲ ကိုအုန်းမေ၊ မမြစိရေ . . . ဒီ ကိုအုန်းမေ ဆိုတာက ငါငယ်သူငယ်ချင်းပဲကွ၊ ကွဲနေတာ ကြာလှပေါ့၊ ဒီကနေ့မှ သူနဲ့ ဈေးထဲမှာ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် မမျှော်လင့်ဘဲ သွားတွေ့တယ်၊ မင်းက ဘုရားမီးပုလဲဖို့ ဖယောင်းတိုင်ကုန်နေပြီဆိုတာ သတိရလို့ ဈေးဘက်လှည့် ပြီး ဖယောင်းတိုင်သွားဝယ်ရင်း တွေ့တာပဲ၊ ရော့-မမြစိ လွယ်အိတ်ထဲမှာ ဖယောင်းတိုင်ထုပ်နဲ့ လခထုတ်လာတဲ့ ငွေပါတယ်၊ ဖယောင်းတိုင်က သုံးမတ်ဆိုတော့ ငွေကျန် ရှစ်ဆယ့်တစ်ကျပ် ပြားအစိတ်ပေါ့၊ ကဲ-ကျုပ် အဝတ်လဲလိုက်ဦးမယ်နော်”

ဦးဘထွန်းက ဧည့်သည်ရော ဇနီးပါ စကားဆက်တိုက်ပြောပြီး အိပ်ခန်းတလေးထဲ ဝင်သွားသည်။ ကိုယ်ပေါ်မှာ ဝတ်ထားသောအဝတ်မှာ လဲလှယ်သင့်အောင် မတောက်ပြောင်သော်ငြားလည်း ဆင်းရဲသားတစ် ယောက်အဖို့ တရိုတသေ ထားရဦးမည့် အဝတ်နွမ်းသာ ဖြစ်ချေသည်။ ဦးအုန်းမေမှာ သူငယ်ချင်း၏ အခြေအနေကို အတဲခတ်မိ၍ လိုက်လာမိ သည်ကိုပင် အားနာလှသော်လည်း သူ့ဘဝမှာလည်း ထူးခြားနား ဆင်းရဲ သားပင် ဖြစ်ချေသည်။

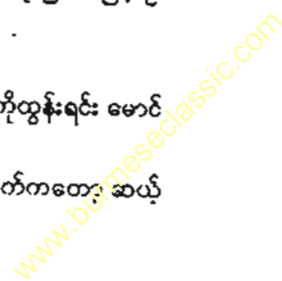
“တူမောင်က တျောင်းသားလား . . .”

လေးတိုင်စင် ခုံငယ်ပေါ်မှ ကျောင်းစာအုပ်များကို မြင်သဖြင့် ဦး အုန်းမေက မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး”

မောင်ပြောနေပြီဖြစ်၍ ရေခဲဆီ မှန်အိမ်ကလေးကိုထွန်းရင်း မောင် အောင်လွင်က ရှိရှိသေသေပင် ပြောလိုက်သည်။

“သားက ဒီနှစ် ဆယ်တန်းရောက်နေပါပြီ၊ အသက်ကတော့ ဆယ် နှောက်နှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်”

ဘုရားစင်မှာ ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကို ပူဇော်ထွန်းညှိရင်း ဒေါ်မြစိက သားအတွက် ဂုဏ်ယူသောအသံဖြင့် သင်းကြားစွာပြောလိုက်၏။

“ကြော်... အသက်နဲ့ အတန်းစာလိုက်ရင် သိပ်တော်တာပဲ။ တူမောင် ဉာဏ်ပညာထက်ပါပေတယ်”

“သူက စာသိပ်ကြိုးစားတာရှင်၊ ကျွန်မက ဘုရားမီးကို ဖယောင်းတိုင်ကလေးနဲ့ ပူဇော်ရတာ မှီခိုမှီခိုမှေးမှေးမို့ စိတ်က မကျေနပ်ဘူးလို့ ညည်းမိတယ်ရှင်၊ အဲဒါ သားက ကျွန်တော် အလုပ်ရရင် အမှေ့စိတ်တိုင်းကျ လျှပ်စစ်မီးနဲ့ ပူဇော်ရပါစေမယ်လို့ ကတိပေးပြီး စာကိုမိကြိုးစားနေတာပဲ”

ဦးအုန်းဖေက မောင်အောင်လွင်အားကြည့်ပြီး နှစ်သိမ့်စွာ ဦးခေါင်းညှိမိနေစဉ် ဦးဘထွန်း အခန်းထဲက ထွက်လာသည်။

“ထမင်းစားကြစို့ မမြစိရေ”

ဦးအုန်းဖေ အနားဝင်ထိုင်ရင်း ဇနီးသည်အား ပြောလိုက်၏။ ဒေါ်မြစိနှင့် မောင်အောင်လွင်တို့ မီးဖိုထဲဝင် သွားပြီး မကြာမီ ထမင်းစားခိုဝိုင်းကလေးကို သားအမိနှစ်ယောက် မနိုး ထုတ်လာသည်။

“ဘာဟင်းချက်သလဲတွာ၊ ငါ့သူငယ်ချင်း လာတဲ့နေ့ကျမှ ဟင်းကလဲ မတောင်းဘူးထင်ပါရဲ့”

ဦးဘထွန်းက အားနာစွာပြောရင်း ထမင်းပွဲတို ကြည့်လိုက်သည်။ မောင်အောင်လွင် ကျောင်းအားသည့်နေ့မှာ စိုက်ပျိုးပြုပြင်ထားသော ဆူးပုပ်ပင်၊ ဒန့်ဇလွန်ပင်၊ ပဲပင်များမှ အညွန့်အရွက်ကလေးများကို စုပေါင်းချက်ထားသော ဟင်းချိုဟင်းတစ်ခွက်၊ အပင်မှသီးသော ပဲသီးခပ်များများကို တစ်လုံးတည်းသော ဘဲဥကလေးဖြင့် ခဲခဲယဉ်းယဉ်း နှံ့အောင်မွှေးပြီး ဆီပါလေဟန်ဖြင့် ကြော်ထားသော ပဲသီးကြော်တစ်ခွက်၊ ပုစွန်ခြောက်ရှားပါးလှ၍ ကြက်သွန်နီနှင့် ငရုတ်ထောင်းဖျော်ထားသော ငပိရေတစ်ခွက်ဖြင့် ဟင်းရွက်ပြုတ် တို့စုရာတစ်ပန်းကန်တို့မြင်ရသော ဦးဘထွန်းမှာ သူငယ်ချင်းအား များစွာအားနာမိလေသည်။

“လကုန်ခါနီး ရက်တွေမှာဆိုရင် ဒီလိုပဲ ပြစ်သလိုစားရတယ် သူငယ်ချင်း၊ သားလေးက ငယ်ပေမယ့် အမြော်အမြင်ရှိတယ်၊ ဟင်းရွက်

ဤစံအိမ်ဝယ်

ဟင်းသီးသီး သက်သာရင် မနည်းတာမိတယ်အဖေရဲ့ဆိုပြီး ကျောင်းအား ချိန်မှာ ကိုယ်တိုင် တပင်တပန်းစိုက်ထားလို့ စားနေရတာ၊ ဟိုတုန်းက မမြစိက တစ်ဘက်တစ်လမ်း ဈေးရောင်းနိုင်တော့ ဒါလောက် မကြပ်တည်း ခဲ့ဘူးပေါ့၊ အခု မမြစိကလဲ ကောင်းကောင်းမမာတော့ ဘာမှမလုပ်နိုင်တာနဲ့ ကြပ်တည်းသွားတာပဲ၊ တဲ-လာ သူငယ်ချင်း မနက်ကျမှ ဟင်းကောင်းကောင်းစားပေတော့”

ဟင်းမကောင်းသော်လည်း လေးယောက်သား စား၍မြိန်လိုက်သည်မှာ ထမင်းတစ်စွန်းလုံး ပြောင်လေတော့သည်။ ကျောင်းအားချိန်မှာ ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စားဖြင့် သူငယ်ချင်းများနှင့် လည်ပတ်သွားလာမှုမရှိဘဲ ဓာကျက်ခြင်း၊ မိခင်အား တူညီခြင်း၊ အိမ်ကလေးပတ်လည်မှာ ရှိသမျှ မြေအပိုကလေးကို အအားမထားဘဲ ရာသီလိုက် သီးနှံပင်ကလေးများ စိုက်ပျိုးလေ့ရှိသော သားလိမ္မာ မောင်အောင်လွင်ကလေးကြောင့် ချိုမြိန်လတ်ဆတ်သော အသီးအရွက် ဟင်းကလေးများ မပြတ် စားနေရပေသည် ထကားဟု လူကြီးသုံးယောက်လုံးပင် မောင်အောင်လွင်ကလေးအား ကျေးဇူးတင်မိကြလေသည်။ စားသောက်ပြီး၍ မောင်အောင်လွင်က ဓာကျက်နေစဉ် လူကြီးသုံးယောက်က ရှေးဟောင်းနှောင်းမြစ်များ ပြောဆိုနေသည့် အခိုက်ဝယ် အိမ်ရှေ့အဖိတလေးအောက်၌ မှီတို့မဲတ် လူရိပ်သဏ္ဍာန် ထစ်ခုသို့ တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဘယ်သူလဲဟေ့”

ဦးဘထွန်းက မေးလိုက်သဖြင့် အားလုံးပင် ထိုသဏ္ဍာန်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ကျွန်မပါ ဦးလေးကြီး”

ပျော်ရွှင်မှုကင်းမဲ့သော ခြောက်သွေ့သွေ့လေသံနှင့်အတူ ဆယ်နှစ်အရွယ် မိန်းမမျိုကလေးတစ်ယောက်သည် မှေးမှိန်သော မီးရောင်အောက်သို့ ဝင်ရောက်လာသည်။ ညနေစောင်းကပင် မောင်အောင်လွင် အိမ်ထဲဝင်စား၍နေခဲ့သော တစ်ဘက်တစ်လမ်းကြီးမှ အတင်ကလေး ပြစ်၏။

“ဟဲ့-အတင်ပါလား၊ အချိန်မတော်ကြီးမှာ ဘာတို့လုပ်”

ဒေါ်မြစိက မေးလိုက်၏။ အတင်သည် လှုပ်ရှားကြည်လင်ခြင်း တင်းမဲ့သော မျက်လုံးများဖြင့် ဦးဘထွန်းအား လှမ်းကြည့်ပြီး-

“မာမိက အမေးခိုင်းလိုက်လို့ပါ။ အိမ်က မာလီကုလား ထွက်သွား လို့ မာလီတစ်ယောက် ရွာနိုင်ရင် ရွာပေးပါတဲ့။ ဦးလေးကြီးကို လက်ဖက် ရည်ဘိုး မေးမယ်လို့ ပြောခိုင်းပါတယ်”

အတင်သည် မည်သူကိုမှ မကြည့်။ သူ့မာမိက အတိအကျပြော ခိုင်းသော ဦးဘထွန်းတစ်ယောက်ကိုသာကြည့်ပြီး တုံးတိတ်ပင်ပြောသည်။

“အေးအေး နတ်ပြန် စုံစမ်းမေးမြန်းပြီး လာပြောမယ်လို့ နှင့်မာမိတို့ ပြော ကြားလား။ တဲ-ပြန်တော့ မိုးချုပ်လှပြီ။ ဟာ-ပြန်တော့ဆိုလို့ မဖြစ် သေးပါဘူးလေ။ ဟိုဘက်အိမ်နဲ့ ဒီဘက်အိမ်ဆိုပေမယ့် သူတို့ခြံဝင်းကြီးက တျယ်တော့ အတော်အလှမ်းသား။ လမ်းမကြီးပေါ်က လှည့်သွားရမှာ။ မှောင်ကမှောင်နဲ့ တဲ-လာ မမြစိ ဒီကလေးမသေး လိုက်ပို့ရအောင်။ ဟဲ့- အတင် နေဦး”

ဦးဘထွန်းက ဖျစ်တောက်ဖျစ်တောက်ပြောရင်း ဇနီးသည်အား ခေါ်တာ အိမ်ကလေးပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ မောင်အောင်လွင်သည် စာကျက်နေရာမှ အတင်၏ ပဲ့သဏ္ဍာန် မှောင်ထဲမှာ ပျောက်သွားသည် တိုင်အောင် ကြည့်နေမိ၏။

“မာမိလို့ခေါ်တာ သူ့သခင်မကြီးက အမိန့်ပေးတဲ့အတိုင်း ခေါ် ရတာထင်ပါရဲ့။ ဟင်း-အနောက်တိုင်း ဆန်ချင်လိုက်ကြတဲ့ အထက်တန်း သွားတွေ၊ မြန်မာလူမျိုးပဲ ကိုယ့်မိဘကို အဖေ အမေလို့ခေါ်တာလောက် လေးနက်မလား အရသာရှိမလား။ မာမိ ဆိုတာက အနောက်လေသံမစစ်ဘဲ ကိုယ့်မြန်မာလေသံနဲ့ခေါ်တော့ အိမ်ထဲပြည့်က ဆေးစိမ်ထားတဲ့ မသာ လောင်းကြီးတွေကိုခေါ်သလို အသံထွက်နေတယ်။ နောက်ကြီး အဖေကိုလဲ ဒက်ဖီလို့ ခေါ်ကြတဲ့လူတွေ ရှိသေးတယ်။ အခေါ်ခံချင်တဲ့ ဖခင်တွေကလဲ ခုနဲ့ဒေး။ ဒက်ဖီဆိုတဲ့စကားလုံးက ဒီတို ဖြုတ်လိုက် ဒက်ဆိုတဲ့အသံက ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့ အင်္ဂလိပ်စကားလုံး dead ဆိုတဲ့ အသံထွက်နဲ့ ဆင်တယ်။ အဲဒီ Dead က သေပြီးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ ကိုယ့်အဖေ

အဖေတွေ ဘာဖြစ်သွားလဲ။ မသာလောင်းကြီးတွေ သေပြီးသားတွေ ဖြစ် ကုန်တော့တာပေါ့။ မြန်မာတွေ ကိုယ့်ဦးရာဇာတိ အသုံးအနှုန်း အခေါ် အဝေါ်တွေ ပစ်ပယ်ပြီး လူမျိုးခြားဟာမှ အကောင်းထင်။ ပါးစပ်ထဲ အရသာ တွေနေသမျှ ဘယ်တော့ မြန်မာလူမျိုး ကြီးပွားမှာ ညီညွတ်မှာလဲ . . .”

မောင်အောင်လွင်သည် စာမကျက်နိုင်ဘဲ စိတ်ထဲတွင် အမျှင် မပြတ် တွေးနေမိရာမှ မကြာခင်က ရောင်စုံမီးတထိန်ထိန်ဖြင့် ပါတီပေးရင်း ပွတ်သဘင်ပွဲ ဆင်နွဲ့လေ့ရှိသော တစ်ဘက်အိမ်မှာ သူဌေးတော်ကြီး ဒေါ်ခင်အေး၏ တိုယ်လုံးမပေါ် ခုံကမယ် ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသော သဏ္ဍာန် ဟန်အမူအရာကို မျက်စိထဲမှာ ပေါ်လာသည်။

ထိုအခိုက် ဦးဘထွန်းနှင့် ဒေါ်မြစိတို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

“အိမ်ထဲအထိ ရောက်ခဲ့ကြသလား” ဦးဘထွန်းဖေက မေးလိုက်၏။

“သူတို့အိမ်ကြီးထဲ ဝင်ဝံ့ပါမလားဗျ။ ဝင်းထဲခါးဝအထိပဲ ပို့ခဲ့ရတာ ပေါ့” ဟု ဦးဘထွန်းက ဖြေရင်း ထိုင်လိုက်၏။

“လူလိုက်တဲ့ အိမ်ကြီးနယ်နော်၊ မီးရောင်အောက်မှာ မြင်ရတာက နေခင်းထက် ပိုပြီးတျက်သရေရှိတယ်။ ဒါတောင်မှ ဝင်းဝကတင် ကြည့်ရ သေးတာ။ အိမ်ထဲများ ဝင်ကြည့်ရမယ်ဆိုရင် ကျွန်မဖြင့် ပြန်တောင်ထွက် နိုင်ပါတော့မလား မသိဘူး”

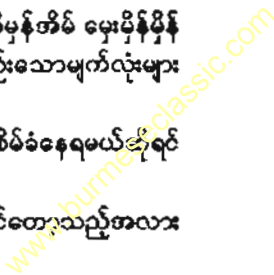
ဒေါ်မြစိက အဝေးက လှမ်းမြင်ခဲ့ရသော ခူခင်းတို့ လေးလေးပင် ဝင် မျိုးကျူးလိုက်၏။

“အင်း . . . ဘဝကအတိုင်းပေးကောင်းတော့ ဘုန်းနဲ့ကနဲ ပြည့်စုံတဲ့ ဝုဋ္ဌိလ်တွေကိုး၊ စည်းစိမ်ကဖြင့် ကြီးတယ်ပါပေတယ်”

ဦးဘထွန်းသည် အားကျစွာပြောရင်း ရေနံဆီမှန်အိမ် မှေးမှိန်မှိန် ဣသာ လင်းနေသော သူ့အိမ်ဝယ်ကလေးကို ဝမ်းနည်းသောမျက်လုံးများ ဖြင့် တစ်ချက် လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီလိုအိမ်ကြီးမျိုးပေါ်မှာ စိတ်ရှလက်ရှိ စည်းစိမ်ခံနေရမယ်ဆိုရင် ဇစ်နေတစ်ရက်ပဲ နေရပါစေ၊ သေပျော်ပါပြီ”

ဒေါ်မြစိသည် စိတ်တွင်ရှိဆန္ဒကို မဖြဲတွယ်နိုင်တော့သည့်အလား

မတ်မောတောင့်တစွာ မရွက်မကြောက် ပြောလိုက်၏။ ဦးအုန်းဖေသည် သူငယ်ချင်း လင်မယား၏စကားကို ထောက်ခံအားပေး မေးမြန်းခြင်းမပြုဘဲ တစ်စုံတစ်ရာကို စိတ်ထဲကတွေးပြီး ငေးကြည့်နေသည်။ စိတ်မတောင်း သည့်အသွင်သည် မျက်နှာမှာ မသိမသာပေါ်နေ၏။ မောင်အောင်လွင် သည် စာတျက်နေရာမှ ကြားနေရသော မိဘနှစ်ပါး၏ စကားများသည် သူ့နှုတ်ထဲတွင် ခါးသက်သက် ဖြစ်နေသည်။

“တိုယ်ဖြစ်သမျှဘဝကို ရောင့်ရဲတင်းတိမ်ပြီး စိတ်ကောင်း နှလုံး ကောင်း ထားနေတာယာ အချမ်းသာဆုံးပဲလို့ ဘုရားဟော ချီးမွမ်းပေး အဖေ နဲ့ အမေတ ဖြစ်နိုင်ဖို့ခဲယဉ်းတဲ့ စည်းစိမ်ကို မက်မောတောင့်တနေတာ ကိုယ်စိတ်ကိုယ် ညှင်းဆဲသလို ဖြစ်နေတာပေါ့။ ခုလို ဖွင့်ပြောနေတာ ရှက် စရာ တောင်းပါတယ်ဗျာ”

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် မှတ်လောက်သားလောက် စကားကို ချက် တျာတျာ ပြောလိုက်သော မောင်အောင်လွင်အား သူ့အဖေနှင့် အမေက ထိတ်လန့်တကြား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဦးဘထွန်းက သားဖြစ်သူအား ငေါပွပွနှင့် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောမည်အပြုမှာ ဦးအုန်းဖေက ကြားဖြတ်ပြီး မေးခွန်းတစ်ခုကို ကောက်တာငင်ကာ မေးလိုက်၏။

“ဒီလို အချိန်မတော်ကြီးမှာ အပြင်ဘက် ခိုင်းစရာလူ ဒီကလေးမ တလေးကလွဲရင် မရှိတော့ဘူးတဲ့လား”

ဦးဘထွန်းနှင့် ခေါ်မြစိက မပြေပေ။ မောင်အောင်လွင်ကသာ ဝင်ဖြေလိုက်သည်။

“အဲဒီအိမ်ကြီးက သူဌေးသမီးက ကျွန်တော်တို့ကျောင်းမှာပဲနေ တယ် ဦးလေးကြီး၊ ခိုင်းတဲ့လူတွေ သိပ်လူပီးဝတယ် ကြာကြာမနေဘူး... အခုလဲ တစ်ယောက်မှ မရှိပြန်ဘူး၊ အတင်ကို ခိုင်းရတာလဲ လတ်မသည် ဘူးလို့ သူတို့ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတွေ စုပြောနေသံ ကြားရတယ်”

“ဟေ့ အောင်လွင်... မင်းအလုပ်က စကားပြောဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ စာတျက်ဖို့ကွ”

ဦးဘထွန်းက သားဖြစ်သူအား မတော့ချမ်းသောအသံဖြင့် ဟန့်တား

လိုက်သဖြင့် မောင်အောင်လွင်သည် သူစိမ်းဧည့်သည်ရှေ့တွင်ဖြစ်နေ၍ ဖခင်အား တစ်စုံတစ်ရာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ သူ ကြည့်နေသော စာအုပ် ပေါ်သို့ မျက်နှာမူလိုက်၏။ သို့သော် နားနှစ်ဘက်ကမူ အတင်နှင့်ပတ် သက်ပြီး နောက်ထပ် မည်သို့ကြားရဦးမည်နည်းဟု စဉ်းစားသည်။

“ဒီကောင်မလေး ကျွန်လုံးလုံး ဖြစ်နေပါပကော” ဦးအုန်းဖေက စိတ်မချမ်းမြေ့သံကြီးဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“အစကတည်းက အစေခဲပဲ သူငယ်ချင်းရယ်... မင်းကလဲ တစုံ တသြ ဖြစ်နေပြန်ပါပြီ” ဟု ဦးဘထွန်းက ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ပြောလိုက်၏။ ဦးအုန်းဖေက ခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာ ရမ်းလိုက်သည်။

“မင်းတို့က ရုံးမှာ မင်းစေအလုပ်ကလေးရမှ ပဲခူးကို ပြောင်းလာ ပြီး ဒီဟင်္သာတုန်းရပ် ဒီအိမ်ကလေးမှာ လာနေတာ ဘယ်လောက်ကြာ သေးလို့လဲ...”

“ခြောက်လလောက် ရှိပြီလေကွာ” ဦးအုန်းဖေ၏အမေးကို ဦး ဘထွန်းက ပြေလိုက်၏။

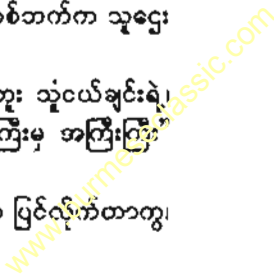
“ငါက မင်းတို့ ပဲခူးမြို့ မပြောင်းခင် ပဝေသင်္ဂီကတည်းက ဒီ ပဲခူးမှာ ဟောဒီ ဟင်္သာတုန်းရပ်မှာနေပြီး ရရာအလုပ် လုပ်စားခဲ့တာကွ၊ ငါ့မိန်းမဆုံးပြီးမှ စိတ်မကောင်းလို့ ပဲခူးကထွက်ပြီး ဟိုရောက်ဒီရောက်နဲ့ နေလာတာ သုံးနှစ်ကျော်ခဲ့ပြီးမှ အခုပြန်လာတာ၊ ဒီ ရွှေဟင်္သာ စံအိမ်ကြီး အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့”

“ဘယ်က ရွှေဟင်္သာအိမ်ကြီးလဲ ကိုအုန်းဖေ” ဟု ခေါ်မြစိက သိလိုစိတ်ဖြင့် မေးလိုက်၏။

“အခု ခင်ဗျားတို့ တောင်တမက်မောနေတဲ့ တစ်ဘက်က သူဌေး အိမ်ကြီးလေ” ဟု ဦးအုန်းဖေက ဖြေလိုက်သည်။

“တစ်ဘက်အိမ်ကြီးက ရွှေဟင်္သာ မဟုတ်ပါဘူး သူ့ငယ်ချင်းရဲ့၊ နှုတ်ခိုင်သာအိမ်ပါ၊ အိမ်ရှေ့ဝင်းတိုင်မှာ ကြေးစာလုံးကြီးမှ အကြီးကြီး” ဟု ဦးဘထွန်းက ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒါက အခု နောက်မယား ဒေါ်ခင်အေးက ပြင်လိုက်တာကွ၊

သူငွေကြီး ဦးတိုးခိုင်ရဲ့ အရင်မယားကြီး ဒေါ်တင်မိ လက်ထက်က ရွှေဟင်္သာတုံကွ”

“ဪ... ” ဦးဘထွန်းတို့ ဇနီးမောင်နှံ ပျိုရွယ်ပင် အော်လိုက်ကြသည်။ မောင်အောင်လွင်သည် ဖခင်က ဟန့်ထားသဖြင့် မျက်နှာမလှည့်မိရန် ကြိုးစားထိန်းထားရင်း နားစွင့်နေသည်။

“အင်း... ပြောစမ်းပါဦး တို့အုန်းဖေ” ဒေါ်မြစိက မိန်းမပီပီ သိလိုလောပြင်းပြစွာဖြင့် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကရားနှင့် ပန်းကန်လုံးကို ဦးအုန်းဖေရှေ့ တိုးပေးရင်း မေးလိုက်၏။

“ဦးတိုးခိုင်နဲ့ ဒေါ်တင်မိက ငယ်လင်ငယ်မယား၊ လက်ရေတပြင်စီးတက်ညီလက်ညီ စီးပွားရှာလာခဲ့ကြတာ။ ဒေါ်တင်မိလို မိန်းမမျိုးတော့ ရှားပါတယ်။ မိဘလက်ထက်က အမွေအနှစ်ကလဲရှိ၊ တိုးပွားအောင်လဲ လုပ်တတ်တော့ တျစ်စိတ်ထင် သိန်းနှစ်ဆယ်ကျော်လောက်တော့ ချမ်းသာမယ်ထင်တာပဲ။ ပစ္စည်းချမ်းသာသလောက် ရှားရှားပါးပါး သမီးတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ နာမည်က တင်တင်ခိုင်တဲ့၊ အဲ-အခုနက ခင်ဗျားဆီလာတဲ့ ကျွန်မကလေးဆိုတဲ့ ကလေးမလေးပေါ့”

“ဟင်” ဦးဘထွန်းတို့ ဇနီးမောင်နှံ ပျိုရွယ်ပင် ဟင်လိုက်ကြပြန်သည်။ ဦးအုန်းဖေက လက်ဖက်ရည်ကြမ်းတစ်ခွက်ငဲ့ပြီး မော့နေစဉ်မှာ မောင်အောင်လွင်သည် ကြင်နာဖွယ်ကောင်းလှသော် အတင်ကလေးအား မျက်စိထဲမှာ မြင်ယောင်လာပြန်၏။

“မင်းဇာတ်လမ်း ဆက်စမ်းပါဦး သူငယ်ချင်း၊ အတင်ကလေးကို တို့က အစေခံမကလေးပဲ ထင်နေတာ”

စတားပြတ်သွားသည်ကို အားမလို အားမရဖြင့် ဦးဘထွန်းက ပြောလိုက်၏။ ဦးအုန်းဖေက လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်လုံးကလေးကို ပြန်ချင်း ဆက်လိုက်ပြန်၏။

“ဒေါ်တင်မိ မဆုံးခင်ကတည်းက ဦးတိုးခိုင်က အခုလက်ရှိ သူငွေထောင် ဒေါ်ခင်အေးနဲ့ ဖြစ်နေတာ၊ အဲ-ဒေါ်တင်မိက တင်တင်ခိုင်ကို ရွှေ ဒေါ်ခင်အေးကလဲ သမီးတစ်ယောက်မွေး ပြိုင်ထူလိုပါပဲလေ၊ မယား

ကြီး မယားငယ်က သမီးချည်းမွေးတာပဲ၊ အခုနက မောင်အောင်လွင်ပြောတဲ့ သူငွေသမီးဆိုတာ ဒေါ်ခင်အေးက မွေးတာဖြစ်မှာပေါ့၊ နာမည်က ဘာတဲ့လဲကွဲ့၊ တူမောင်”

ဦးအုန်းဖေက မောင်အောင်လွင်အား လှမ်းမေးလိုက်၏။

“ရှိစလင်းခိုင်တဲ့ ဦးလေး” မောင်အောင်လွင်က လှည့်မကြည့်ဘဲ မပွင့်တပွင့် ဖြေလိုက်၏။

“ရွှေလိုက်တာကွာ နာမည်ကလဲ၊ တို့တော့ မခေါ်တတ်ပါဘူးကွာ”

ဦးအုန်းဖေက ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ ပြောလိုက်၏။

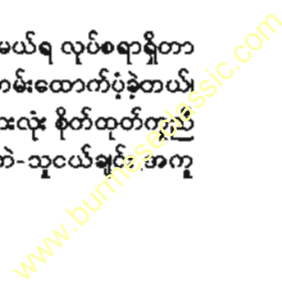
“သူငွေကြီးနဲ့ သူငွေကတော်က အသက်ချင်း အတော်ကွာတယ်နော်” ဒေါ်မြစိက ပြောလိုက်သည်။

“ဟာ-ကွာဆို မမြစိနယ် ပြောလို့လဲ မကောင်းပါဘူး၊ ဟိုတုန်းက ယောက်ျားတွေနဲ့ စည်းမဲ့တမ်းမဲ့ တွဲနေတဲ့မိန်းမ၊ အရွယ်နဲ့ ရုပ်တလေးက ဖော်မောစရာကောင်းတော့ ပစ္စည်းချမ်းသာတဲ့ ဦးတိုးခိုင်ကို အစ်ကိုကြီး အစ်ကိုကြီးနဲ့ ရင်ခွင် ခေါင်းနဲ့ခွေပြီးညှုတော့ ဦးတိုးခိုင်လဲ ဘာသားမိခင်နိုင်းမှာလဲ၊ တိုတိုပြောရရင် သူများအထုပ်ကြီးကို ဦးတိုးခိုင် အထုပ်လုပ်ပြီး လှည်းကျိုးအထမ်းခိုင်းလိုက်တာပေါ့ဗျာ၊ ဒေါ်တင်မိလဲ သေသည့်တိုင် အောင် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်သွားတာပဲ၊ ဒေါ်တင်မိသေတော့ ဒေါ်ခင်အေးက သူငွေကတော် ဖြစ်သွားတာပေါ့လေ၊ ဪ-ဒေါ်တင်မိ- ဒေါ်တင်မိ ကျေးဇူးရှင်မကြီး ကောင်းရာမှန်ရာ ရောက်ပါစေ... ”

ဦးအုန်းဖေသည် ဝမ်းနည်းသံဖြင့် စကားကို အဆုံးသတ်ခါ ငေးနေလေသည်။

“ဒေါ်တင်မိက ဘာများ ကျေးဇူးပြုသွားဖူးလို့လဲ” ဦးဘထွန်းက မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်ုပ်က ရွှေဟင်္သာအိမ်ကြီးမှာ တောက်တိုမယ်ရ လုပ်စရာရှိတာ ဇာလုပ်ပေးတော့ ဒေါ်တင်မိက တော်တော်ပဲ ပေးကမ်းထောက်ပံ့ခဲ့တယ်၊ ထူလဲလန်း မမာစဉ်တရော ဆုံးစဉ်တရော ငွေကြေးအားလုံး စိုက်ထုတ်တို့ညှုခဲ့တာပဲ၊ ဦးတိုးခိုင်ကတော့ ကျွန်ုပ်တို့ မသိပါဘူး၊ ကဲ-သူငယ်ချင်း အကူအညီတစ်ခုတော့ပေးကွာ”

၁၂

မဝင်းမြင့်

ဦးအုန်းဖေက ပြောလိုက်သဖြင့် ဦးဘထွန်းက အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဘယ်လိုအကူအညီလဲ”

“အခုနက မာလီတစ်ယောက် ရှာပေးပါလို့ လာပြောတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါ မာလီအလုပ်ရအောင် သွားပြောပေါ့”

“အေး ဟုတ်ပြီ၊ မင်းနဲ့ငါလဲ နီးနီးနားနားနေချပြီ၊ နက်ဖြန် ခပ်စောစောသွားမယ်၊ မင်းလဲ လိုက်ခဲ့ပေါ့”

ဦးအုန်းဖေသည် သူဌေးကြီး ဦးတိုးခိုင်၊ သူဌေးကတော်ကြီး ဒေါ်ခင်အေး၊ သမီး နို့စလင်းခိုင်၊ ဇာတ်ကြောင်းမသိသူများက အစေခံမကလေးအတင်ဟု အသိအမှတ်ပြုခြင်းခံရသော တင်တင်ခိုင်တို့နေထိုင်ရာ ရွှေဟင်္သာဘဝမှ ချစ်ရိပ်သာစံအိမ် ဖြစ်လာသောအိမ်ကြီးဝယ် မာလီ အလုပ်သာမက ညစောင့် ဒရဝမ်အဖြစ်ဖြင့်လည်း အမှုထမ်းနေရသည်။ ကျယ်ဝန်းလှသော ခြံကြီး၏ အနောက်ဘက် အစွန်ဆုံးထောင့်တွင် ပိတောက်ပင်၊ ငှက်ကြီးများ အုပ်ဆိုင်းနေသောနေရာမှာ အိမ်ဝယ်ကလေးတစ်လုံး ဆောက်လုပ်နေထိုင်ရလေသည်။ နေ့ဘက် မာလီ၊ ညဘက် ဒရဝမ်အဖြစ် အမှုထမ်းနေရသည့်အတွင်းမှ အိမ်ကြီးရှင် သခင်မကြီး သခင်မကလေးများ အပြင်ထွက်ချိန်တွင် တစ်အိမ်လုံးတာဝန်ကို ချက်ပြုတ်ရေး၊ သန့်ရှင်းရေး၊ ဖွပ်လျှော်ရေးတို့မှာ တင်တင်ခိုင်အား များစွာကူညီလုပ်ကိုင်ပေးလေသည်။

“မိန်းကလေး၊ သူဌေးကတော်တို့ရှေ့မှာ အတင်လို့ ရင့်ရင့်သီးသီးခေါ်ရတာ အဘ စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်..” ဟု ဦးအုန်းဖေက လှိုက်လှိုက်ကြင်နာစွာ ပြောလာတိုင်း..

“ခေါ်ပါ အဘရယ်.. ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါဘူး၊ အဘ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးလို့ ကျွန်မ အများကြီးသက်သာရာရတာ ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးပါဘူး” ဟု တင်တင်ခိုင်က ပြန်ပြောလေ့ရှိသည်။ မာနသံ

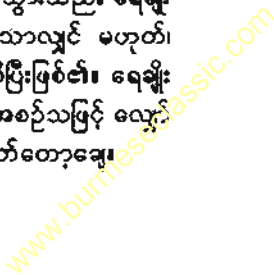
သုံးဝမပါသော တင်တင်ခိုင်အား ကြင်နာစွာကြည့်ရင်း.. သူ့တိုယ်သူ သူဌေးသမီးရင်း ဟူသောဘဝကိုပင် မေ့ရှာပြီလားဟု ဦးအုန်းဖေ ရင်နာစွာ ထွေးမိလေသည်။ အကျိုး လုံချည် အစေခံကျွန်ထက် သာသည်ဆိုရုံမျှသာ ဝတ်၍ စိန်ရွှေ လက်ဝတ်လက်စားဟူ၍ လုံးဝ မဝတ်ရရှာသော တင်တင်ခိုင်သည် သူ့ဘဝအကြောင်းကံ ဖန်လာသမျှကို ခါးစည်း၍ခံနေရရှာသည်။ မိထွေးတော်၏ “သမီးကြီးက အိမ်ထဲနေတာပဲကွယ်၊ လက်ဝတ်လက်စား ဝတ်ဖို့မလိုပါဘူး၊ အပြင်ထွက်လာတဲ့အခါကျတော့ သမီးကြီးကို လူတိုင်းက ငေးကြည့်ရစေမှာပေါ့၊ ညွတ်အောင် မာမိတ ဆင်ပြင်ပေးမှာ” ဟူသော လေချိုသွေးသံကို နာခံရရှာသော တင်တင်ခိုင်မှာ ဘယ်သောအခါမှ အပြင်အပ လူတောသုတောထဲ တိုးရသည်မရှိ၊ ဒေါ်ခင်အေးနှင့် နို့စလင်းခိုင်တို့သာ ကားတဝီဝီနှင့် ထွက်နေကြသည်။

“အိမ်တွင်းရေးမှာ အစစ စိတ်ချရတဲ့ သမီးကြီးမို့ မာမိတ သိပ်အားကိုးတာ၊ သမီးကြီးသာ အိမ်စောင့်ကျန်ခဲ့ရင် မာမိဖြင့် ဘာကိစ္စနှင့် ဘယ်ကိစ္စပဲသွားသွား စိတ်ချလက်ချ ဖြစ်တယ်ကွဲ့၊ ကဲ.. မာမိတို့ အပြင်သွားလိုက်ဦးမယ်၊ ဧည့်သည် ပါလာလိမ့်မယ် သမီးရေး.. ထမင်းပွဲကို လူ သုံးသောက်စာ ပိုပြီးပြင်ထား၊ မာမိတို့ပြန်ရောက်ရင် အဆင်သင့်ဖြစ်စေနော်”

ကြော့နေအောင် ပြင်ဆင်ဝတ်စားထားသော ဒေါ်ခင်အေးနှင့် နို့စလင်းခိုင်အား စားပွဲကုလားထိုင်များကို ဖုန်သုတ်နေသော တင်တင်ခိုင်က ရိုဝေသော မျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်ရင်း ဦးခေါင်းကို ဖြေးလေးစွာညှိတ်ထိုက်ရှာသည်။

“ဪ.. သမီးကြီးရေး ရေချိုးခန်းထဲမှာ ထဘီရေစို ထားခဲ့တယ်ကွယ်၊ လျှော်လိုက်ဦးနော် သမီး”

ကားပေါ်လှမ်းတက်ရင်း ဒေါ်ခင်အေးက ပြောသွားသည်။ ရေချိုးခန်းထဲမှာ ပုံထားခဲ့သည်မှာ ဒေါ်ခင်အေး၏ ထဘီသာလျှင် မဟုတ်၊ နို့စလင်းခိုင်၏ထဘီပါ ပုံထားမည်ကို တင်တင်ခိုင် သိပြီးဖြစ်၏။ ရေချိုးကြီးတိုင်း မိထွေးတော်နှင့် ညီမတော်၏ တဘီများကို အစဉ်သဖြင့် လျှော်ထေးနေရသော တင်တင်ခိုင်အဖို့ အထူးအဆန်း မဟုတ်တော့ချေ။

အရွယ်ကလေးနှင့်မမျှအောင် အလုပ် လုပ်နေရသော တင်တင် ခိုင်နှင့် လေချိုကလေးသွေးပြီး ပညာရှိညှင်းဆဲနည်းသုံးနေသော ဒေါ်ခင် အေး၏အသံကို နေ့စဉ်ကြားနေရသော ဦးအုန်းဖေမှာ ကြားကနေပြီး အတုသိုလ် များနေလေတော့၏။

“မဟုတ်သေးပါဘူး မိန်းကလေးရယ်၊ တခြားလူကို မငှားတော့ဘူး တဲ့လား”

ဦးအုန်းဖေက ဒေါ်ခင်အေးတို့ သားအမိ အလစ်မှာ အိုးခွက်ပန်း တန်များကို ကူညီတိုက်ချွတ် ဆေးကြောပေးရင်း ခံပြင်းစွာမေးမိ၏။ တင် တင်ခိုင်သည် ဆေးပြီးသားပန်းကန်များကို အဝတ်နှင့်သုတ်နေရာမှ-

“ဟိုတုန်းကတော့ ငှားပါတယ် အဘရယ်... မေမေ ဆုံးပြီး သုံးလ လောက်အကြာမှာ သူတို့သားအမိ အိမ်ပေါ်ရောက်လာတာပဲ၊ သူတို့ သား အမိဒဏ် မခံနိုင်တော့ မေမေလက်ထက်က ငှားထားတဲ့လူတွေကလဲ ထွက် တုန်ကြရော၊ နောက်ထပ်ငှားတဲ့လူတွေကလဲ ဘယ်သူမှ မမြဲနိုင်ဘူး၊ အဲဒါနဲ့ မေမေဆုံးပြီး တစ်နှစ်လောက်လဲရှိရော နောက်ပိုင်း မီးဖိုချောင် လူမရှိဘူး ဆိုပြီး ကျွန်မကို ကျောင်းကထုတ်၊ မီးဖိုထဲ သွင်းလိုက်တာပါပဲ အဘရယ်” ဟု ဝမ်းနည်းသံကလေးဖြင့် ရှင်းပြရှာသည်။

“မိန်းကလေးက ဘယ်နှစ်တန်းအထိ စာသင်ခဲ့ရသလဲ”

“ခုနှစ်တန်း တက်မယ့်နှစ်မှာ ကျောင်းထုတ်လိုက်တယ် အဘ၊ ကျွန်မစိတ်ကတော့ ပညာကို တန်းကုန်အောင်သင်မယ်လို့ ရည်ရွယ်ထား ခဲ့ပေမယ့်...”

တင်တင်ခိုင်သည် တစ်ချက်နှိုက်လိုက်ပြီးမှ-

“ကျွန်မ ကုသိုလ်ကံပေါ့ အဘရယ်” ဟု တင်တင်ခိုင်သည် တုန် ရင်လှိုက်လှံစွာပြောပြီး သုတ်သင်ပြီးသား ပန်းကန်များကို ပန်းကန်စင် ရှိရာသို့ ယူသွားလေသည်။ အိမ်ပေါ်ထပ်မှာ သူဌေးကြီး ဦးတိုးခိုင်၏ ချောင်းဆိုးသံတစ်ချက်ကို ကြားလိုက်ရ၏။ ဦးအုန်းဖေသည် ဆေးပြီးသား အိုးခွက်များကို နေရာတကျထားနေရာမှ သူဌေးကြီး ဦးတိုးခိုင်ရှိရာ အိမ် ပေါ်ထပ်ဆီသို့ ရော်ရမ်းမှန်းဆကာ မော့ကြည့်လိုက်၏။

“မိန်းကလေးကို ကျောင်းထုတ်ပြီး အခုလို ခိုင်းစေနေတာ သူဌေး ကြီးက ဘာမှမကန့်ကွက်ဘူးလား” ဟု ဦးအုန်းဖေက ခပ်တိုးတိုးမေးလိုက် ၏။ တင်တင်ခိုင်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဖေဖေက သူ့မိန်းမနဲ့ သူ့သမီး ပြောသမျှ အကုန်ခေါင်းညိတ် သဘောတူနေတာပဲ၊ ဖေဖေအနား ကျွန်မ ကပ်တာလဲ သူတို့သားအမိက သဘောမကျဘူး၊ မယားနဲ့ သမီးက သဘောမကျတော့ ဖေဖေကလဲ ကျွန်မကို ခိုင်းစရာရှိမှသာ ခေါ်ပြောခိုင်းစေနေတော့တယ်၊ သမီးလိုလဲ မယူဆတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့၊ ကျွန်မရင်ထဲမှာ သိပ်နာတယ် အဘရယ်၊ အဖေအရင်း သမီးအရင်းဖြစ်ရက်နဲ့ ကျွန်နဲ့ သခင်လို ဆက်ဆံနေရတော့ ကျွန်မ စိတ်ချမ်းသာနိုင်ပါတော့မလား၊ ဖေဖေက ကောင်းကောင်းမာတော့ တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ သမီးရင်းအနေနဲ့ ပြုစုနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး မရှိဘူး၊ ကျွန်မ အနားကပ်တာတာ မကြိုက်တာ၊ သူတို့ သားအမိကလဲ ယုယုယယရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ အခုတော့ ကျွန်မစိတ်ကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါ ြ၊ ဖေဖေကိုရော သူတို့သားအမိကိုရော စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေမယ့် တေးမျိုး တစ်ခွန်းမှ မပြောတော့ပါဘူးလို့ နောက်ပြီးတော့လဲ မွေးသဖခင် ခဏူးလူရင် ဖေဖေ မသေသရွေ့ ကျွန်ဘဝနဲ့ တာဝန်ကျေပွန်အောင် ပြုစု ဝါတော့မယ် အဘရယ်”

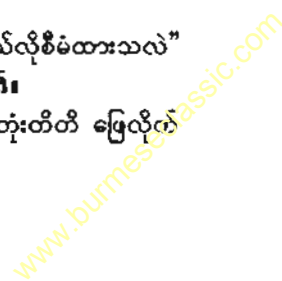
တင်တင်ခိုင်သည် ရှည်လျားစွာပြောရင်း မျက်ရည်များ ကျဆင်း လာလေသည်။ သူဌေးကြီးတော့ ဆေးမိနေပြီထင်တယ်ဟု ဦးအုန်းဖေက တွေးလိုက်မိသည်။

“ပေး-မိန်းကလေး၊ အဘ လှည်းမယ်” တံမြက်စည်း လှည်းမည် ပြုနေသော တင်တင်ခိုင်၏လက်မှ တံမြက်စည်းကို ဦးအုန်းဖေက ဆွဲယူ ရင်း စကားဆက်လိုက်ပြန်၏။

“ပစ္စည်းတွေအတွက်ရော သူဌေးကြီးက ဘယ်လိုစီမံထားသလဲ” ဦးအုန်းဖေက တံမြက်လှည်းရင်း မေးလိုက်၏။

“ကျွန်မ ဘာမှမသိပါဘူး” တင်တင်ခိုင်က တုံးတံတိ ဖြေလိုက်

သည်။

“ဒေါ်တင်မိဆုံးတော့ မိန်းကလေးလက်ထဲ ဘာများပေးသွားသေးလဲ၊ ဘယ်လိုကော မှာခဲ့သေးလဲ”

“မေမေဆုံးတော့ ကျွန်မအသက် ဆယ်နှစ်နှစ်လောက် ရှိသေးတာပဲ အဘရယ်၊ မေမေလက်ထဲမှာ ကလေးလိုပဲ နေလာခဲ့တော့ ဘာမှလဲ နားမလည်ပါဘူး၊ ကျောင်းတက်နေတုန်း အိမ်က တားလွှတ်ခေါ်ခိုင်းလို့ ပြန်လာတော့ မေမေအလောင်း ပြင်ထားပြီးသားဖြစ်နေပြီ”

တင်တင်ခိုင်သည် ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းဖြစ်များတဲ့ ပြောပြနေရင်းမှ မိခင်အား မျက်စိထဲတွင် ထင်မြင်လာသဖြင့် မျက်ရည်ပြည့်နေသော မျက်လုံးများဖြင့် ပန်းကန်စင်ကို အားပြုမိရပ်ကာ မီးဖိုပြတင်းပေါက်မှ ညိုညို၊ မှိုင်းမှိုင်း အုပ်ဆိုင်းနေသော ပိတောက်ပင်ကြီးအား အဓိပ္ပာယ်မရှိ ငေးမောကြည့်ရှုနေလေသည်။ နွေဦးပေါက်စ တပေါင်းလ ဆန်းပြီဖြစ်၍ ပိတောက်ပင်ကြီးပေါ်မှ ဥဩငှက်မောင်နံ့သည် လေးတွဲ သာယာစွာ တွန့်ကြားနေ၏။ ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းလှသော ငှက်မောင်နံ့၏ ဥဩ . . ဥဩ . . ဟု တွန့်မြည်သံသည် တင်တင်ခိုင်၏ နားထဲတွင် အမေတော့ . . အမေတော့ဟု တစ်မျိုးကြားနေရှာသည်ဖြစ်၍ ပန်းကန်စင်ကို ဖိုရပ်နေရာမှ တဖြည်းဖြည်း ထိုင်ချလိုက်ပြီး မျက်နှာကို လက်နှင့်အုပ်ကာ ရွက်ဝင်ငိုကြွေးရှာလေတော့သည်။

ဦးအုန်းဖေသည် တံမြက်စည်းကိုတိုင်ရင်း တင်တင်ခိုင်အား စိတ်မချမ်းမြေ့စွာ စူးစိုက်ကြည့်နေမိလေသည်။ တင်တင်ခိုင်သည် ငိုရွှက်နေရာမှ စိတ်တင်းလိုက်သည့်အလား အငိုရပ်ကာ ရုတ်ချည်းမတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။ မျက်ရည်များကို သုတ်ပြီးလျှင် . . .

“မေမေဆုံးပြီးမှ အိပ်မက်တာ သုံးခါရှိပြီ အဘ၊ မေမေဆုံးတာ သုံးနှစ်ရှိပြီ၊ တစ်နှစ်တစ်ခါ မှန်မှန်အိပ်မက် မက်တယ်” ဟု တင်တင်ခိုင် တပြောရင်း ဦးအုန်းဖေ လှည်းပြီးပုံထားသော အမှိုက်များကို တူးနေလေသည်။

“ဘယ်လိုမက်သလဲ မိန်းကလေး”

“အိမ်အောက်ထပ် ထမင်းစားခန်းနဲ့ စည့်ခန်းတူးတဲ့ ဆောင်ကူး

လမ်း အလယ်တည့်တည့်မှာ ရပ်နေတာချည်းပဲ မြင်ရတယ် အဘ၊ သုံးခါလုံး ဒီနေရာမှာချည်းပဲ တွေ့ရတယ်၊ တွေ့အောင်ရှာပါ သမီးရယ် ဆိုတဲ့ စကားကို အိပ်မက် မက်တိုင်း မေမေ ပြောတယ် အဘရဲ့”

“ဟာ . . ဒါ . . ဒါ . . အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ် မိန်းကလေး၊ စဉ်းစားစရာ တစ်ခုက-

ဦးအုန်းဖေ၏ စကားမဆုံးမီ အိမ်ဝင်းထဲသို့ ကားဝင်လာသံ ကြားလိုက်ရသည်။ ဒေါ်ခင်အေးတို့ သားအမိ ပြန်လာပြီဖြစ်၏။ ဦးအုန်းဖေသည် တံမြက်စည်းကို ကယုကသီ လွှတ်ချခဲ့ပြီး မီးဖိုနောက်ပေးပေါက်မှ ခြံထောင့်ရှိ သူ့အိမ်ငယ်ကလေးရှိရာသို့ သုတ်ခြေတင်သွားလေသည်။ သို့သုတ်ခြေတင်သွားရင်းမှ-

“အတင်ဇေ့ . . ထမင်းဆာပြီဟေ့ မြန်မြန်လုပ်” ဟူသော စူးရှထက်မြက်သည့် ရှိစလင်းခိုင်၏ အသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဦးလေးကြီး အလုပ်လုပ်ရတာ ပျော်ရဲ့လား”

သူဌေးကတော်ကြီး ဒေါ်ခင်အေးတို့ မရှိခိုက် မောင်အောင်လွင်သည် ဦးအုန်းဖေ၏ တံအိမ်ငယ်အနီးရှိ ခြံမလွယ်ပေါက်ကလေးမှ ဝင်လာရင်း မေးလိုက်သည်။ အိမ်ကြီး၏ မီးဖိုဆောင်ဆီသို့ သွားတဲ့ဆဲဆဲ ဦးအုန်းဖေက မောင်အောင်လွင်အား လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“လာဟေ့ တူမောင်၊ မီးဖိုဆောင်ထဲကျမှ လုပ်ရင်းတိုင်ရင်း စကားပြောကြတာပေါ့၊ ဟိုသားအမိ မရှိခိုက် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထဲ သွားလှည့်လိုက်ဦးမယ်”

“ဘယ်မိန်ကလေးလဲ ဦးလေးကြီး”

မောင်အောင်လွင်က ဦးအုန်းဖေနောက်မှ လိုက်လာရင်း မေးလိုက်သည်။

“တင်တင်ခိုင်ပေါက္ကွာ၊ ခမ္မာကလေးများ အနားယူရတယ်မရှိဘူး၊ သူ့ထူးလဲ သနားတာနဲ့ ဟိုသားအမိအလစ်မှာ လုပ်နိုင်သရွေ့ အလှူကံအလှူကံတူညီပေးနေရတာ”

ဦးအုန်းဖေကပြောရင်း ခပ်သုတ်သုတ် လှမ်းသွားသဖြင့် မောင်အောင်လွင်သည် သူ့စိတ်ထဲက ကရုဏာသတ်နေမိသော တင်တင်ခိုင်အား သိကျွမ်းခင်မင်လိုစိတ်ဖြင့် လိုက်လာခဲ့လေသည်။

“ဟင် . . မိန်းကလေး၊ မိန်းကလေး ဘာဖြစ်တာလဲ” မီးဖိုဆောင်တွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သော ဦးအုန်းဖေက စိုးရိမ်ကြီးစွာ မေးလိုက်သံကို ကြားရသဖြင့် မောင်အောင်လွင်သည် ဦးအုန်းဖေနောက်မှ လည်ဆန့်ပြီး တင်တင်ခိုင်အား ကြည့်လိုက်၏။ တင်တင်ခိုင်၏ ဘယ်ဘက်လက်ညှိုးမှာ သွေးတွေ့ရဲနေသည်။

“ကြတ်သားခုတ်တာ လက်ထိသွားတယ် အဘရယ် . . ”

တင်တင်ခိုင်က အသံတိမ်တလေးဖြင့်ပြောရင်း လက်ကို ရေဆေးလိုက်သည်။ ဓားထိနေသောနေရာမှ သွေးမှာ တစ်မိမိထွက်နေ၏။ တင်တင်ခိုင်သည် ကြောင်အိမ်ပေါ်မှ အဝတ်စတစ်ခုကို ဆွဲယူဆုတ်လိုက်ပြီး အနာကို ဖြစ်ကတတ်ဆန်း စဉ်းလိုက်၏။

“ဖြစ်ရလေ မိန်းကလေးရယ်၊ အင်း . . အဘ လာတာ နည်းနည်းနောက်တုသွားလို့ မဟုတ်ရင် မိန်းကလေးလက် ဓားထိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဘ ခုတ်ပေးမှာပေါ့ကွယ်၊ စောင့်ပါဦးတော့ မိန်းကလေးနယ်”

ဦးအုန်းဖေက တီးတိုးရေရွတ်ပြောကြားရင်း စဉ်းတုံးပေါ်တွင် လက်စမသပ်သေးသော ကြက်ကို သွားပြီး ကျင်လည်စွာ ကိုင်တွယ်ခုတ်ထစ်နေသည်။ မောင်အောင်လွင်သည် တင်တင်ခိုင်အား ကြည့်နေရင်း စိတ်ထဲတွင် သနားကြင်နာမှုဖြင့် မချီတင်ကဲ ဖြစ်လာ၏။ လက်တစ်ဘက်ထဲဖြင့် အနာကိုစည်းနှောင်နေသည်ကို မကြည့်ရက်တော့ချေ။ တင်တင်ခိုင်အနားသို့ လျှင်မြန်စွာရောက်သွားသည်။

“ခိုင်အနာကို ကိုယ် ကူညီပါရစေ . . ”

ရဲရဲတင်းတင်းပြောလိုက်သော မောင်အောင်လွင်ကို တင်တင်ခိုင်က မော့ကြည့်လိုက်၏။ လက်တစ်ဘက်ထဲဖြင့် အနာကို တုနုစွာမစည်းနှင်သော တင်တင်ခိုင်က ဆိတ်ဆိတ်နေ သဘောတူ ဟူသောအမူအရာကို ပြလိုက်၏။

ဤစံတိမ်ဝယ်

“ဒီအဝတ်စုတ်ကြီးနဲ့ အနာကို မပတ်ပါနဲ့ကွယ် မသန့်ရှင်းပါဘူး၊ အနာထည့်စရာဆေး မရှိဘူးလား”

“တင်ချာပုလင်းတော့ ရှိပါတယ် အစ်ကို၊ ကျွန်မ မေ့နေလို့ မထည့်မိဘူး”

တင်တင်ခိုင်က ရိုရိုသေသေပြောရင်း မီးဖိုဆောင်ထောင့်တစ်နေရာမှ ပုလင်းငယ်ကလေးကို သွားယူလိုက်၏။ မီးဖိုထဲမှာ ကျန်လို လုပ်နေရတော့ ထိမိရွှံမိရင် အလွယ်ရအောင် တင်ချာပုလင်း နီးနီးထားရတာ ထင်ပါရဲ့ဟု မောင်အောင်လွင်က တွေးမိ၏။ တင်တင်ခိုင်၏ခပ်ရည်ကို မောင်အောင်လွင် အကဲခတ်မိသည်။ နေလှမ်းထားသဖြင့် နှမ်းရော်နေသော သစ်ခွပန်းကလေးကား သူ၏ မူလနေရာ သစ်ပင်ထိတ်တင်ပြီး ဆော်ရွှင်ကြည်နူးမှုတည်းဟူသော ရေစင်ပြင် ဖြန်းပေးပါတ လန်းဆန်းတင့်ထယ်လာပေလိမ့်မည်ဟု မောင်အောင်လွင် လုံကြည့်မိသည်။

ဦးအုန်းဖေကား သူတို့နှစ်ယောက်ရှိသည်ကို မေ့လျော့နေသလားလေ၊ လှည့်၍လည်း မကြည့်၊ စကားလည်း တစ်ခွန်းမှမပြောတော့ဘဲ ထင်းကိစ္စပြီးစေရန် ကြက်သွန်စွာ ငရုတ်သီးထောင်းဖြင့် တစ်ခုပြီးလျှင် တစ်ခု လျှင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာ လုပ်နေသည်။

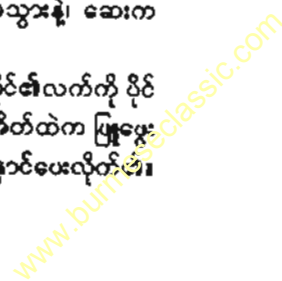
“တင်ချာပုလင်းပေး၊ အစ်ကို ဆေးထည့်ပြီး စည်းပေးမယ်”

မောင်အောင်လွင်က တင်ချာပုလင်းကိုယူပြီး အနာကို အနည်းနည်းထိုးလိုက်၏။ စပ်လှသည်အတွက် တင်တင်ခိုင် တွန့်ခနဲဖြစ်ပြီး နောက်တိုင်းလိုက်သည်။ အနာရှိသောလက်ကို မောင်အောင်လွင်က ဇလံကနဲ ချုပ်တိုင်ပြီး ဆွဲထားလိုက်၏။

“နည်းနည်းတော့စပ်တယ် ခိုင်၊ နောက်ဆုတ်မသွားနဲ့၊ ဆေးက နာတစ်ခုလုံး မနဲ့သေးဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို မောင်အောင်လွင်က တင်တင်ခိုင်၏လက်ကို ဝိုင်ဝိုင်နှိပ်နှိပ် ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဆေးထည့်ပေးလိုက်သည်။ သူ့စိတ်ထဲက ပြူးပွေးထက်ကိုင်ပဝါကို ထုတ်ယူပြီး သေသပ်စွာ စည်းနှောင်ပေးလိုက်၏။

“အစ်ကို့လက်ကိုင်ပဝါ စွန်းပေတုန်မှာပေါ့”

အနာဇင်သည်ကို ကြိတ်မှိတ်ခံစားနေရာမှ တင်တင်ခိုင်က အား နာနာပြောလိုက်၏။

“ထိစွမခွါဘူး ခိုင်ရယ်၊ အနာဆိုတာ အဝတ်သန့်သန့်နဲ့စည်းမှ ဝေါ”

မောင်အောင်လွင်ကပြောရင်း တင်တင်ခိုင်အား စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေမိသည်။ မိမိဘဝ အခြေအနေကို သိပြီးဖြစ်၍ ပညာသင်ကြား နေချိန်မှာ ဆန့်ကျင်ဘက် အလုပ်များဖြစ်သော ချစ်ရေးကိစ္စကို မည်သည့် အခါတမှ စိတ်ဝင်စားတွေးတောမှု မရှိခဲ့သော မောင်အောင်လွင်သည် တင်တင်ခိုင်အား သနားခြင်းနှင့်ယှဉ်၍ ပေါက်ဖွားလာသော မေတ္တာစိတ် တို့ ထားလိုက်မိလေတော့သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သူ့ရဲကောင်းကြီးလုပ်ပြီး တင်တင်ခိုင်အား ကယ်တင်လိုပြားလည်း ဘဝရှေ့ရောက် အမျှော်လင့်ကြီး မျှော်လင့်ထားနေရှာသည့် မိဘနှစ်ပါး၏ အရေးကလည်းရှိသေးသည်။ တော့ဖူးရှင် မိဘနှစ်ပါးအား ပြုစုကျွေးမွေးရမည့် ဝတ္တရားကိုကား မောင် အောင်လွင် လစ်လျူရှု၍ မဖြစ်နိုင်ရှာချေ။ မက်ထရစ်အောင်ရုံပညာဖြင့် ရရှိမည့်ဝင်ငွေမှာ မိဘနှစ်ပါးနှင့် သားမယားကို-

အို . . ငါ ဘာတွေ လျှောက်စဉ်းစားနေမိပါလိမ့်ဟု မောင်အောင် လွင်သည် သူ့ကိုယ်သူ စိတ်တိုမိသည်။ ငါ့အသက်အရွယ်၊ ငါ့အခြေအနေ၊ ငါ့ဝင်ငွေနှင့်ဖြင့် ဒါတွေ စိတ်မကူးတော့ပါဘူးဟု မောင်အောင်လွင် စိတ် တင်းလိုက်၏။ တင်တင်ခိုင်သည် အနာတစ်ဘက်နှင့်ပင် မီးဖိုဆောင်တွင် လုပ်ကိုင်စရာရှိသည်များကို ဦးအုန်းဖေနှင့်အတူ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဇယ် တောက်သလို လုပ်နေ၏။ ဦးအုန်းဖေကလည်း မောင်အောင်လွင်ကို စကားမပြောအားပေး။ ဒေါ်ခင်အေးတို့သားအမိ ပြန်လာချိန်တွင် အဆင် သင့်မဖြစ်ပါက ဒေါ်ခင်အေးက အလိမ္မာဖတ်ပြီး ချိုချိုကလေး နှက်တတ် သလို ရှိစလင်းခိုင်က လေသံမာမာဖြင့် ရင့်ရင့်သီးသီး ပြောတတ်သည်ကို ဦးအုန်းဖေ သိပြီးဖြစ်၍ တင်တင်ခိုင် အပြောခံရခြင်းလွတ်အောင် အလုပ် ကိုသာ ကျုံးလုပ်နေတော့၏။

ထိုအခိုက် အိမ်ပေါ်ထပ် ဦးတိုးခိုင်၏အခန်းမှ လူခေါ်သော ခေါင်း လောင်းမြည်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဖေဖေ ခေါ်နေပြီ အဘ၊ တျွန်မ အိမ်ပေါ်သွားလိုက်ဦးမယ်” တင်တင်ခိုင်က ပြောရင်း မီးဖိုထဲမှ လျှင်မြန်စွာ ထွက်သွားသည်။

“အေး . . အေး . . စိတ်ချသွား မိန်းကလေး” ဦးအုန်းဖေက ထမင်းစားပွဲကို သုတ်သင်ရင်း ပြောလိုက်၏။

“ဦးလေးကြီး တျွန်တော်လဲ ပြန်မယ်” မီးဖိုဆောင်မှ ထွက်သွားသော တင်တင်ခိုင်ကို မောင်အောင်လွင်

က မျက်စိတဆုံးကြည့်လိုက်ပြီး ဦးအုန်းဖေအား နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ဦးလေးကြီးကလဲ ပြန်ခိုင်းမယ်လို့ပဲတဲ့။ ဟိုသားအမိ ပြန်လာလို့ တွေ့နေရင် မိန်းကလေးတို့ တမျိုးတမည်ထင်ပြီး တွေ့ကရာတွေ ပြောနေ ဦးမယ်”

နည်းသားအတွင်းမှ တစ်ရပ်ဆွေးမြေ့နေသော စိတ်ဆင်းရဲမှုဝေဒနာ တို့ ကြိတ်မှိတ်ခံစားရင်း ဦးတိုးခိုင်သည် အပြင်လောကနှင့် အဆက်ဖြတ် ဟာ အိမ်ထဲမှ အိမ်ပြင် မထွက်ခဲ့သည်မှာ ကာလအတော်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ထွတ်လိုသောစိတ်လည်း မရှိပေ။ အိမ်ပြင်ထွက်၍ မြို့ထဲမှ သာမူနာမှ ဝိနည်းကို သွားရောက်ရန်ကား ဦးတိုးခိုင်အဖို့ သေရမည်ထက် ကြောက် နှာသည်။ မကြောက်ဘဲ ဖြစ်ပါမည်လော၊ ဦးတိုးခိုင်တို့ ပေါင်းသင်းရာ ထူထဲသောလောကမှ ခင်မင်ရင်းနှီးသူမှန်သမျှ ဦးတိုးခိုင်အတွက် မချီတင်တဲ ပြုလုပ်သဖြင့် “ခင်ဗျားကြီး နွားကျလှတယ်ဗျာ” ဟု ပြောင်ပြောင်ဖွင့်ပြော ကြသဖြင့်လည်း ရှုတ်သည့် စိတ်မချမ်းသာသည့်စိတ်ဖြင့် ဦးတိုးခိုင် အပြင် လောကနှင့် အဆက်ဖြတ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အိမ်ထဲမှာ အောင်းနေ၍ မည်သည့် ဦးတိုးခိုင်အဖို့ စိတ်ချမ်းမြေ့မှု မရှိရှာချေ။ တစ်ရပ် ဆွေးမြေ့နေသော ဝေဒနာဖြင့် လူမမာကြီးလုံးလုံး ဖြစ်နေလေသည်။

အသက်တမျှချစ်ရသော ဇနီး ဒေါ်ခင်အေးနှင့် သမီး ရှိစလင်းခိုင်

တလည်း ဝတ်ကြောတန်းကြောမျှသာ ပါးစပ်က မေးမြန်းသည်။ ခြေဆုပ်
လတ်နယ် လှလှဝယ်ယ မရှိ။ သမီးကြီး တင်တင်ခိုင်ကလည်း မိထွေးတော်
စနတ်ကြောင့် ကျွန်နှင့် သခင်လိုသာ ဆက်ဆံနေရမှာသည်ကို ဦးတိုးခိုင်
သိဝေသည်။ အပြင်ထွက်ရန်ကို အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး တထွက်တည်း
ထွက်နေသော ဒေါ်ခင်အေး မရှိခိုက်အချိန်များတွင် ဦးတိုးခိုင်မှာ ရှေး
ဟောင်းနှောင်းဖြစ်များကိုသာ တတွေးတည်း တွေးနေမိတော့သည်။

“မခင်အေးလို မိန်းမမျိုးကို စွဲစွဲလမ်းလမ်းဖြစ်နေတာ ကိုခိုင်အဖို့
ငဲ့ပန်းကို ရွှေပန်း ထင်နေတဲ့လူ ဖြစ်နေပြီး ကျွန်မစတား နားမထောင်
ရင် နောက်ထပ်တစ်ခွန်းမှ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မပြောတော့ဘူး။ သို့သော်
ဒီမိန်းမကြောင့် ကိုခိုင်မှာ ဖြေမရအောင် စိတ်ဆင်းရဲမှု ဖြစ်လိမ့်မယ်ဆို
တာတော့ ကျွန်မ နောက်ဆုံးသတ်ပေးလိုက်ပါပေရဲ့။”

မည်တဲ့သို့မှ ပြုပြင်ဖျောင်းဖျ၍ မရတော့သော ခင်ပွန်းသည်အား
ဒေါ်တင်မိက နောက်ဆုံးစကားတစ်ခွန်း ပြောသွားသည်ကို ဦးတိုးခိုင်သည်
နားထဲမှာ ပြန်လည်ကြားယောင်နေမိသည်။ ထိုစဉ်ကမူ လှပချောမော
နုပျိုသော မခင်အေးကလေး၏မာန်က ယစ်နေသည်ဖြစ်၍ ငယ်ပေါင်း
မယားကြီး ဒေါ်တင်မိ၏ စကားများမှာ ဦးတိုးခိုင်၏နားထဲတွင် တမာလို
ခါးလှပါဘိသည်။

“ကိုကြီးရဲ့... အေးရဲ့ဘဝအကြောင်းက ဘယ်လိုများ ဖန်လာပါ
လိမ့်နော်၊ ရွယ်တူတန်းတူတွေကို တွေ့ခဲ့ရပေမယ့် မစွဲလမ်းခဲ့ပါဘူး။ ကိုကြီး
နဲ့ကျမှလေ အဖေလိုတစ်မျိုး၊ အစ်ကိုလိုတစ်သွယ်၊ လင်သယ်လိုလဲ ချစ်ရ
တော့ အခုနေများ အစ်ကိုကြီးပစ်သွားရင်... အေးတော့လား...”

မခင်အေး၏ တိတိတာတာ စကားလေးများမှ အဆုံးသတ်အောင်
ပြောခွင့်မပေးတော့ချေ။ မခင်အေး၏ စကားများမှာ နားထဲတွင် ပျားတဲ့သို့
ချိုလှ၏။

“ပြောပုံဆိုပုံ အသံနေ အသံထား အိမ်တဟာကြီးနဲ့များ တွာပါပေ
ရဲ့။ အစစအရာရာ သူ့ထက်သာနေလို့ မနာလိုစိတ်နဲ့ ငါ့အချစ် အေး

ကလေးကို နှိပ်နှိပ်စက်စက် ပြောနေတာ။ တင်မိရေ... နင့်ကိုသာ ပစ်ချင်
ဝစ်မယ်၊ အေးကိုတော့ မခွဲဘူးကွ” ဟု ဦးတိုးခိုင်သည် မခင်အေးအား
ရင်ဝယ်ပိုက်ထွေးရင်း စိတ်ထဲက ကြိမ်းဝါးလိုက်သည်။ ဤမျှလောက် နုပျို
ချောမောသော အငြိမ်းစား ဆည်ဝန်ထောက်၏သမီး ခေတ်ပညာတတ်
ကလေးသည် ငါလိုလူကိုမှ ဘဝကြင်ဖော် ရွေးလေသည်တကားဟု ဦးတိုး
ခိုင်သည် မိုးမမြင် လေမမြင် ဘဝင်မြင်ခဲ့သည်။

“ကိုကြီးရေ... ကိုကြီးရဲ့ရင်သွေး အချစ်သက်သေကလေးဖြင့် အေး
ခိုက်ထွေးထားရပြီ ကိုကြီးရဲ့” ဟု မခင်အေးက ဦးတိုးခိုင်အား လက်တစ်
စက်က ဖက်ထားပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်က သူ့ပတ္တမြားရွှေကြွပ်ကလေး
ကို အုပ်ထားရင်း ပြောလိုက်စဉ်ကမူ ဦးတိုးခိုင်မှာ ပီတိဖြစ်လှသဖြင့် မိမိ
အသက်အရွယ်ကိုမှ မထောက်နိုင်တော့ဘဲ မခင်အေး၏ခိုက်ကို မရှုတ်
ကြောက် အားပါးတရ နမ်းခဲ့မိသည်။

ဒေါ်တင်မိ သေဆုံးစဉ်ကမူ ဦးတိုးခိုင်သည် စိတ်ထိခိုက်ခြင်း မဖြစ်
ဘူးချေ။ သာမန်ခင်မင်သော မိတ်ဆွေတစ်ယောက် သေဆုံးသောအခါ
အားရမှုလောက်သာ ဝမ်းနည်းမိ၏။ ဒေါ်တင်မိ၏နေရာ၌ အစားထားရန်
ဇနီးတောင့်ရခဲ ဇနီးချော ငယ်ငယ် နုနုထွတ်ထွတ်ကလေး တစ်ယောက်လုံး
အဆင်သင့်ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလော။

ရွှေဟင်္သာစံအိမ်မှာ ဒေါ်တင်မိ၏ရုပ်နှင့်အသံ ဆိတ်သုဉ်းပျောက်
သွယ်သွားပြီးသည်နောက် ရက်ပေါင်းခြောက်ဆယ်ကျော်မှ ကြာသောအခါ
မခင်အေးသည် သူဌေးကြီး ဦးတိုးခိုင်၏ တောင်ညာစံဒေဝီ မဟေသီ
အဖြစ် ရောက်လာသည်။ တစ်အိမ်လုံးရှိ ဒေါ်တင်မိ၏ ဓာတ်ပုံများကို
အားလုံးဖြုတ်ပစ်သည်။ “ရွှေဟင်္သာစံအိမ်” ဟူသော ရွှေစာလုံးပျောက်ပြီး
“ချစ်ခိုင်သာစံအိမ်” သို့ တဖြစ်လဲသွားလေသည်။

ချစ်ရိပ်သာစံအိမ်ဝယ် သူဌေးကတော်ကြီး ဒေါ်ခင်အေး စတင်
နေထိုင်လာသည်မှ ရက်ပေါင်းသုံးဆယ်မျှ ကြာညောင်းလာလျှင်ပင် ဦးတိုး
ခိုင်က အသည်းတွေ စတင်အက်ကြောင်းထင်လာလေတော့၏။ မေ့ဟုံပွဲ
နဲ့ နေ့ညခဲပွဲဟူသမျှ၌ ဒေါ်ခင်အေး၊ ယောက်ျားမှန်သမျှ တွေ့မရှောင်

တွဲတလေ့ရှိသော ဒေါ်ခင်အေး၊ ယောက်ျားမိတ်ဆွေများနှင့် အချိန်မရွေး နေရာမရွေးသွားသော ဒေါ်ခင်အေး၊ ခင်ပွန်းသည်အား အရုပ်လိုပစ်ထားသော ဒေါ်ခင်အေး၊ ငွေတို ရေလိုဖြုန်းသော ဒေါ်ခင်အေး၊ အနီ ဒေါ်ခင်အေးအတွက် ဦးတိုးခိုင်မှာ ပြောမခိုင် လက်မှိုင်ချနေရတော့သည်။ မျိုထားမတတ် ချစ်ရသော ဇနီးကလေးအား နာနာကြည်းကြည်းလည်း မပြောရတ်၊ မချုပ်ချယ်ရတ်သမျှ ဦးတိုးခိုင် စိတ်ခုကွဲ ကို လှလှကြီး ခံစားရတော့၏။

ဒေါ်ခင်အေး ဤအိမ်ကြီးပေါ်ရောက်စက ဒါ ငါထင်ထင်ရှားရှား မယားဟု လူလည်ခေါင်မှာ ကြွားပြလိုသော ဦးတိုးခိုင်သည် သာမန်မှာ ဧည့်ခံပွဲတို့၌ စုံတွဲချည်းခတ်ခဲ့သည်။ ထိုသို့ လူတောသူတောထဲ သွားလေသမျှ ဦးတိုးခိုင် ရင်ကွဲစရာများသာ ကြားခဲ့ရ၏။ ဦးတိုးခိုင် ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိနေသည်မှာ အရာရှိကြီးတစ်ဦးအိမ်မှ အနောက်တိုင်းဆန်ဆန် ဧည့်ခံသော မွေးနေ့ပါတီမှာ ဖြစ်သည်။

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် စည်းကမ်းမဲ့စွာ တွဲနေသော ဇနီးသည်အား မကြည့်လိုတော့သဖြင့် ပန်းခြံတွင်းသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဖြူဖွေးသောအပွင့်များ ဝေဝေဆာနေသော ကြီးမားသည့် လေပိစင်္ကြာပင်ကြီးအောက် မှောင်ရိပ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်လိုက်မိ၏။ သို့ထိုင်လိုက်မိလျှင်ပင် လေပိစင်ကြီး၏ တစ်ဘက်ပြက်ခင်းပေါ်မှာ လူသုံးလေးယောက် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ မွေးနေ့ပါတီသို့လာသော ဧည့်သည်များထံကပင် ဖြစ်ပေမည်ဟု ဦးတိုးခိုင် သိလိုက်သည်။ ထိုလူများကား ဦးတိုးခိုင် ရောက်နေသည်ကို သတိမပူမိချေ။ ယစ်ရွှေရည်ကို ဇိမ်နှင့်သောက်ရင်း အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောနေကြသည်။ ဇနီးချောအတွက် စိတ်ညစ်လာသော ဦးတိုးခိုင်သည် အာရုံပြောင်းစေရန် ထိုလူများ၏စကားကို နားစိုက်နေမိ၏။ ဘာအကြောင်း ဘယ်လိုပြောသည်ကိုကား ဦးတိုးခိုင် မသိချေ။ သူ့ရောက်လာမှကြားရသော စကားများကိုသာ ကြားရသည်။

“ပိုက်ဆံလဲမကုန် ရောဂါလဲကင်း ဘာတာဝန်မှလဲမယူရ ဘယ်လောက်ဟန်ကျသလဲ”

“ဒီတစ်ခါ ကလေးပေါ်ရင်လဲ အဆွဲမခံရတော့ပါဘူးကွဲ စိတ်ချနေပါ သူ့ငနဲကြီးက ငွေတွင်းကြီးပဲ၊ သူ ဘယ်လက်လွတ်ခံမလဲ”

“အင်း . . ဘယ်ကဝင်လာတဲ့ နွားဖြစ်ဖြစ် သူ့ထဲရောက်ရင် သူ့နွားချည်းပဲပေါ့”

ဝါးခနဲ ပြိုင်တူရယ်လိုက်ကြသည်။ ဦးတိုးခိုင်ပင် ယောင်ဦးဖြူးမိ၏။ “အခု ကောင်မလေးအဖေတော ဘယ်သူလဲ သိကြရဲ့လား” “ဘယ်သူလဲဗျ၊ ကျုပ်တို့တော့ ပုံဖမ်းလို့ကိုမရဘူး”

ကြောင်နေကြဟန်ဖြင့် တစ်စက္ကန့်မျှ တိတ်နေပြီးမှ အဓိပ္ပာယ်တွေးမိသဖြင့် တစ်ပြိုင်တည်း ဝါးလုံးကွဲရယ်လိုက်ကြသည်တွင် ဦးတိုးခိုင်လည်း အဓိပ္ပာယ်ကို စဉ်းစားမိသဖြင့် လေပိပင်ကွယ်မှ တိတ်တဆိတ် ရယ်မိသည်။ နောက်မီးလင်းတတ်သော မိန်းမတစ်ယောက်အကြောင်းကို ထိုလူများ ပြောနေကြသည်ဟု ဦးတိုးခိုင် နားလည်လိုက်၏။ ကေန္တအထက်တန်းလွှာက မျက်နှာကြီး ဂုဏ်ကြီးရှင် အမျိုးသမီးဖြစ်၍သာ ဤသူများ အရေးတယူ ဆွေးနွေးနေခြင်း ဖြစ်ပေမည်ဟု ဦးတိုးခိုင် သိလိုစိတ်ပေါ်လာသည်။ ဒီလိုမိန်းမမျိုး ရိုက်သတ်ပိုင်ပိုင် ကောင်းတော့သည်ဟု မဆီဆိုင် ဦးတိုးခိုင် ဒေါပွဲမိ၏။ နားစွင့်ထားလိုက်ပြန်သည်။

“သူ့အဘိုးကြီးတော့ မှုစရာ မလိုတော့ပါဘူးဗျာ၊ အခုလဲ ရွှေတွင်ပြောင်ပြောင်ကြီးကြနေတာ မြင်ကြသားပဲ”

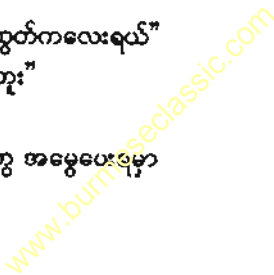
“ဒီမိန်းမကတော့ ဘယ်ယောက်ျားနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်အခါမှမယွင်းဆင်ခြင်းထဲကပါဗျာ၊ ဒီလိုမိန်းမစားမျိုးအတွက်နဲ့တော့ တျုပ်တို့ ဝု-သ-သော အဖြစ်မခံနိုင်ဘူးဗျီ”

“သူ့သမီးကလေး ရအောင်ချိုင်ပေါ့ဗျာ၊ နုနုထွတ်ထွတ်ကလေးရယ်”

“အင်း . . ဒီကောင်မလေး ရရင်တော့ မဆိုးပါဘူး”

“သူ့အမေသမီး သူ့အမေလို လာမှာပါပဲ”

“ကိုယ့်သမီးမဟုတ်ဘဲနဲ့ ချမ်းသာသမျှပစ္စည်းတွေ အမွေပေးဇရာမှာ ဦးတိုးခိုင်ကြီး နွားကျလိုက်ပါတိတော့ဗျာ”

ဤနောက်ဆုံးစကားတစ်ခွန်းကြောင့် မည်သည့်အမျိုးသမီး ဖြစ်ပါလိမ့်ဟု ဖလှယ်ပင်အကွယ်မှ နားစွင့်နေသော ဦးတိုးခိုင်သည် ပက်လက်လန်လဲလှမတတ် ဖြစ်သွားရှာလေတော့သည်။

ဤနောက်ပိုင်းတွင် ဦးတိုးခိုင် အပြင်လောကနှင့် အဆက်မြတ်ကာ အိမ်တွင်းအောင်းခဲ့ရှာလေသည်။ သည်လိုမိန်းမမျိုးကို မပစ်ရက် မကွာရက် ဖြစ်နေသော ဦးတိုးခိုင်အား ဆေးမိနေသည်ဟုလည်း ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုမှတ်တမ်းတင်ကြချေသည်။

ဦးတိုးခိုင်သည် ငွေဖြစ်နောက်ဟောင်းများကို စဉ်းစားနေရာမှ စိတ်ထိခိုက်လှသဖြင့် တလုပ်လှုပ်ခုန်သောရင်ကို လက်နှင့်ဖိရင်း အိပ်ရာပေါ်သို့ ဖြည်းညှင်းစွာ လှဲချလိုက်၏။ အိပ်ပျော်သလိုလို သတ်မေ့သလိုလို ဖြစ်သွားလေသည်။

“ရှင် တော်တော်မိုက်လုံးကြီးတယ်နော် ကိုခိုင်”

ဆံပင် တပိုက်ရုံနှင့် ဒေါ်တင်မိသည် ဦးတိုးခိုင်နှင့် နီးကပ်စွာ ခုတင်ဘေးမှာ ရပ်နေရင်း ကြေတွဲစွာပြောလိုက်၏။

“မှားပါပြီ မတင်မိရယ်. . . ကိုခိုင် အပြစ်တွေကိုကြေးအောင် ဘယ်လို ဝန်ချတောင်းပန်ရမလဲ၊ ကိုခိုင် အသည်းတွေ ကွဲကုန်ပြီထင်တယ် တွယ်. . .”

ဦးတိုးခိုင်သည် တစ်ဆို့သောအသံဖြင့် ယူကွဲမရလှစွာ ဇနီးသည်အား တောင်းပန်လိုက်၏။

“ကျွန်မကို တောင်းပန်နေဖို့မလိုဘူး၊ ကျွန်မက ကိုခိုင်ကို ဘာမှ လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင် ကျွန်မကို စိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်ခဲ့လို့ ဝင်လည်တာ၊ ဒါတွေကို ဘာမှပြန်မပြောနဲ့၊ ရှင်ကို မိုက်လုံးကြီးတယ်ဆိုတာ သမီးကိုပစ်ထားလို့ပြောတာ၊ သမီး. . . သမီး. . . သမီးအတွက် ရှင် ဘာမှမစီမံဘူးလား”

ဒေါ်တင်မိသည် စူးရှလှသောအသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။ ဦးတိုးခိုင်သည် လဲလျောင်းနေရာမှ ထရန်ကြိုးစားသည်။ စိတ်ဆင်းရဲအောင် ညှဉ်းဆဲခဲ့မိသော ဇီးပွားဘက် ငယ်ပေါင်းမယားကြီး၏ မျက်နှာကို မကြည့်ရဲအောင် ဖြစ်လာသည်။ သို့သော် တစ်ကိုယ်လုံးမှာ လုံးဝလှုပ်ရှား၍မရချေ။

“စီမံထားတယ် မတင်မိ၊ ဟိုသားအမိ မသိဘူး၊ ငါ အဖိုးတန်ရတနာတွေကို အားလုံးသိမ်းထားတယ်. . .”

ဦးတိုးခိုင်က ကြောက်လန့်နေရာတစ်ခု အပြေပေးလိုက်၏။

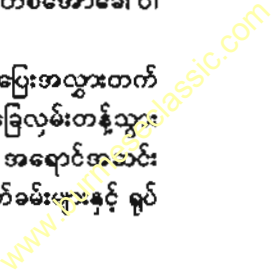
“ကိုခိုင်. . . ရှင် လူ့ပြည်မှာ ကြာကြာမနေရဘူး၊ မကြာခင် သေရတော့မှာ၊ သမီးကို ပစ္စည်းတွေ ဘယ်နေရာမှာ ထားတယ်ဆိုတာ ခေါ်ပြောပါ၊ အခုချက်ချင်းခေါ်ပါ”

ဒေါ်တင်မိသည် ခက်ထန်စွာပြောရင်း သမီး တင်တင်ခိုင်အား ခေါ်ရန် ပြောလိုက်သည်။ ဦးတိုးခိုင်သည် ဖျစ်ညစ်ပြီးအော်ပါသော်လည်း အသံမထွက်လာချေ။ ဒေါ်တင်မိသည် ဦးတိုးခိုင်၏လက်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူကာ ခုတင်နှင့်ကပ်လျက်ထားသော စားပွဲပေါ်ရှိ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းတလေး၏ ခလုတ်ပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။

“ကလင်-ကလင်-ကလင်-ကလင်”

စူးစူးရှရှ အဆတ်မပြတ် ဖြည့်လာသော ခေါင်းလောင်းသံကြောင့် ဦးတိုးခိုင်သည် အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုးလာသလို မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ တစ်ခန်းလုံး မိမိတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသည်။ မည်သူ့ကိုမှ မတွေ့ရ။ ဒေါ်တင်မိ၏ သဏ္ဍာန်နှင့် ပြောကြားသည့်စကားသံများကို မြင်ထောင် ကြားယောင်နေသည်။ မိမိ၏လက်တစ်ဘက်မှာ အိပ်ရာဘေးရှိ ဇူခေါ်ခေါင်းလောင်းတလေး၏ ခလုတ်ပေါ်၌ တည့်တည့်မတ်မတ်ရောက်ချသည်ကို သတိထားမိသောအခါ သွေးသားတွေ ရပ်ဆိုင်းသွားသလိုထင် နှိုး တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်လာသည်။ ဇောဇွေးတွေ တစ်ကိုယ်လုံးရွဲနေသလိုလည်း လေဖြတ်ခံရသူကဲ့သို့ ခြေလက်တွေတိုလည်း လှုပ်ရှား၍မရ။ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ခြင်းဖြင့် သမီး တင်တင်ခိုင်အား ဟစ်အော်ခေါ်ပါလို့မထိရဘဲလည်း လေသံသဲ့သဲ့မျှသာ ထွက်နေသည်။

ခေါင်းလောင်းမြည်သံကြောင့် မီးဖိုဆောင်မှ အပြေးအလွှားတက်လာသော တင်တင်ခိုင်သည် အခန်းဝသို့ရောက်လျှင် ခြေလှမ်းတန်သွားသည်။ ဇွေးသီးကြီးများ အစီအစဉ်ထွက်နေသောမျက်နှာ၊ အရောင်အသင်းအသင်း၌ ပြန်ကြောင်သော မျက်လုံး၊ မဲပြာနေသော နှုတ်ခမ်းဖျားနှင့် ရှုပ်

မဝင်းမြင့်

ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေသော ဖခင်အား စက္ကန့်အနည်းငယ်မျှ တွေ့ပြီးကြည့် နေမိသည်။ နိမ့်ချည်မြင့်ချည်ဖြစ်နေသော ရင်အုံနေရာကလေးမှလွဲ၍ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ လုံးဝလှုပ်ရှားမှု မရှိတော့သော ဖခင်အား စိတ်မချမ်းမြေ့ စွာကြည့်ရင်း ခုတင်နားသို့ ဖြည်းညင်းစွာကပ်လာသည်။ မိထွေးတော် ပြုပြင်ထားသည့် စနစ်အတိုင်း ခုတင်ဘေး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဒူးထောက် ထိုင်လိုက်၏။

“ဖေဖေ” တင်တင်ခိုင်က ညင်သာစွာ ခေါ်လိုက်သည်။

ဦးတိုးခိုင်သည် သမီးအား ပြန်ပြန်ကြီးစိုက်ကြည့်ရင်း မျက်ရည်များ တျလာသည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောချင်ဟန်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းများ လှုပ်နေ သော်လည်း အသံမှာ ယုံယုံမျှသာထွက်၍ တင်တင်ခိုင် သဲကွဲစွာ မကြားရ ချေ။ တင်တင်ခိုင်သည် ဒူးထောက်နေရာမှထ၍ ဖခင်၏နှုတ်ခမ်းနားကပ် ပြီး နားစိုက်လိုက်သည်။

“သမီး ထမင်းစားခန်းနဲ့ ဧည့်ခန်းအကူး..” ထိုမျှသာ ပြောနိုင်ပြီး

ဦးတိုးခိုင်အသံ တိမ်ဝင်သွားလျက် အသတ်ကို မျှင်းမျှင်းကလေးမျှသာ ချွေးနေတော့သည်။ အခြေအနေ မဟန်တော့ပြီဖြစ်ရကား တင်တင်ခိုင်သည် အခန်းတွင်းမှ လျင်မြန်စွာ ပြေးထွက်လာခဲ့ပြီး လှေကားထိပ်မှရပ်၍ ဦး အုန်းဖေအား ခပ်အုပ်အုပ်အော်ခေါ်လိုက်သည်။

“အဘဇေ-အဘ မြန်မြန်လာပါဦး”

တင်တင်ခိုင် ခေါ်သံကြောင့် ဦးအုန်းဖေသည် ကယျာကသီ အိမ် ပေါ်တက်လာသည်။

“ဘာလဲ မိန်းကလေး” ဟုလည်း နှုတ်မှ မေးလိုက်၏။

“ဟိုမှာ ဖေဖေ ဟိုမယ်” တင်တင်ခိုင်သည် ငိုရွှိတ်ပြောဆိုရင်း ဖခင်ရှိရာအခန်းသို့ သုတ်ခြေတင်သွားသဖြင့် ဦးအုန်းဖေသည် ဝမ်းခိုင်းကြီး စွာ လိုက်လာခဲ့သည်။ ဦးတိုးခိုင်ကား မျက်စိမိတ်ကာ ငြိမ်သက်နေပြီဖြစ်၏။ ဦးအုန်းဖေသည် ငြိမ်သက်နေသော ဦးတိုးခိုင်၏ရင်ကို စမ်းကြည့်လိုက်၏။

“မရတော့ဘူး မိန်းကလေး ဆုံးရှာပြီ” ဦးအုန်းဖေက စိတ်မကောင်း

လှစွာပြောရင်း တင်တင်ခိုင်အား ကြည့်လိုက်၏။

တင်တင်ခိုင်သည် ခုတင်ခြေရင်းမှာ မတ်တတ်ရပ်ရင်း ခြင်ထောင် တိုင်ကို အားပြုမိုရပ်နေသည်။ နုနယ်သော နှလုံးသားကလေးကား အရွယ် နှင့်မမျှအောင် ကြမ်းတမ်းခက်ထန်လှသော လောကဓံတရားများကို ကြီးကြီး ခဲလာခဲ့ရရှာသည်ဖြစ်၍ ရင်ကျက်ထုံထိုင်းနေဟန်တူသည်။ အော်ဟစ် လှားလှိုင်ဖိုယိုခြင်း မပြုရှာတော့ဘဲ မျက်ရည်များသာ တတွေတွေကျနေ တော့သည်။

“ကံတရားပေါ့ မိန်းကလေးရယ်၊ စိတ်ကိုဖြေပါ” ဦးအုန်းဖေက ကြင်နာလှစွာဖြင့် အားပေးဖြေသိမ်လိုက်၏။

“ကျွန်ဘဝနဲ့ နေရပေမယ့် ဖေဖေ ခွဲသေးတော့ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဘေး တင်းရန်ကင်း လုံလုံခြုံခြုံနေရသေးတယ်၊ အခု ဖေဖေ မရှိဘူးဆိုရင် သူတို့ သားအမိက ကျွန်မကို နှင်ပစ်မှာ သေချာပါတယ် အဘရယ်၊ ကျွန်မ ခွေးတိုးဝက်ဝင်ဘဝ ရောက်ရတော့မှာပဲ”

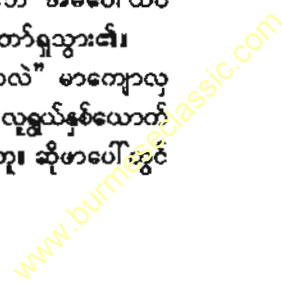
တင်တင်ခိုင်သည် ကြေကွဲလှစွာပြောရင်း ရွှိတ်နေလေသည်။

“ဟိုသားအမိ ဘယ်သွားလဲ” ဦးအုန်းဖေက ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်၏။

“ဘယ်သွားမယ်ဆိုတာ ကျွန်မကို ဘယ်တော့မှ အရေးလုပ်မပြော ခဲ့ဘူး အဘ၊ ဒါပေမဲ့ ထမင်းပြင်ထားလို့ မှာသွားတော့ ထမင်းစားအမိ ထာပါလိမ့်မယ်ထင်ပါရဲ့”

တင်တင်ခိုင် ပြောနေစဉ်မှာပင် ဒေါ်ခင်အေးတို့ ပြန်ရောက်လာ သည်။ ကားပေါ်တွင်ပါလာသော ဧည့်သည် လူရွယ်နှစ်ယောက်နှင့်အတူ ဧည့်ရယ်မော တသောသောနှင့် ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လာကြသည်။ ဦးအုန်းဖေ အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာသည်ကိုမြင်သော ဒေါ်ခင်အေးမှာ အံ့အားသင့် သွားသည်။ ဒရဝပ် မာလီက ကိုယ့်နေရာကိုယ်မနေဘဲ အိမ်ပေါ်ထပ် ဘာကြောင့်တက်ရသလဲဟု ဒေါ်ခင်အေး မျက်မာန်တော်ရှုသွား၏။

“အဘိုးကြီးက ဘာကိစ္စ အိမ်ပေါ်တက်ရတာလဲ” မာကျောလှ သောအသံဖြင့် ဒေါ်ခင်အေးက မေးလိုက်၏။ ဧည့်သည် လူရွယ်နှစ်ယောက် နှင့် ခွဲလောင်းခိုင်မှာ ဦးအုန်းဖေကိစ္စ စိတ်ဝင်စားဟန် မတူ၊ ဆိုဖာပေါ်တွင်

သုံးသော်လည်းကောင်း တတ်သီးတတ်သပ်ထိုင်ပြီး ဓာတ်ပုံတစ်ခုကို အလှအသက်ကြည့်ရင်း ဂုတ်လိုက်ခတ်လိုက်ဖြင့် ဖျော်ရွှင်နေကြသည်။

“သူဌေးကြီး ဆုံးရှာပြီ သူဌေးတတော်”

ဦးအုန်းဖေက ပြောရင်း ဧဝါခင်အေးအား အကဲခတ်လိုက်သည်။ သူ မှော်လင့်သည်တား ဧဝါခင်အေးသည် စိတ်ထဲက မပါသော်ငြားလည်း လင်သေမိန်းမနှင့်တူအောင် ရင်ဘတ်စည်တီး ပူပင်သောကြီးစွာဖြင့် အော်ငိုယိုကာ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်သွားလိမ့်မည်ဟု ထင်မိ၏။ ထိုသို့တား မဟုတ်ချေ။

“အဘိုးကြီး ဒီနားလာစမ်း . . .” ဟု ဧဝါခင်အေးက ခပ်အေးအေးပင် လှမ်းခေါ်လိုက်သဖြင့် ဦးအုန်းဖေက အမိန့်အတိုင်း သွားရသည်။

“ဟယ်ရီနဲ့ မိုက်ကယ် . . . ဒီအဘိုးကြီးတိုယ်မှာ ရွာကြည့်စမ်း၊ အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိတုန်း အစ်ကိုကြီးတ သေတော့ ယုံစားလို့မဖြစ်ဘူး” လူရွယ်နှစ်ယောက်က ထိုင်ရာမှထလာပြီး ဦးအုန်းဖေ၏ကိုယ်မှာ စမ်းသပ်ရှာဖွေကြသည်။

“ဘာပြောတယ် မာမီ၊ ဘယ်သူသေတာလဲ . . .” သမီးချောရိုစလင်း ခိုင်တ မေးလိုက်၏။

“ဒတ်ဒီ သေပြီ သမီးရဲ့၊ အတင် ဘယ်မှာလဲ အဘိုးကြီး၊ အစ်ကိုကြီးက အတင်ကို ဘာတွေမှာသွားသလဲ၊ ဘာတွေပေးသွားသလဲ . . .”

ဧဝါခင်အေးက သမီးအမေးကိုပြောရင်း ဦးအုန်းဖေအား စကားဆက်တိုက် မေးလိုက်၏။ ဦးအုန်းဖေသည် ဧဝါခင်အေးအား လည်ပင်းညှစ်၍ သတ်လိုက်ချင်စိတ် ပေါ်လာသည်။ လင်တစ်ယောက်လုံး သေသည်ကို အရေးမထား၊ ပစ္စည်းစကားပြောနေသည့် မိန်းမယုတ်ပါတကား ဟု စဉ်းစားရင်း . . .

“အိမ်ပေါ်ထပ်က လူခေါ်ခေါင်းလောင်း မြည်သံကြားလို့ အတင်တက်သွားတယ်၊ အိမ်ပေါ်ရောက်ရောက်ချင်း ကျွန်တော့်ကို အော်ခေါ်တယ်၊ ကျွန်တော် အိမ်ပေါ်ထပ်ရောက်လို့ သူဌေးကြီးကို ကြည့်လိုက်တော့ အသက်မရှိတော့ပါဘူး သူဌေးတတော်”

ဟု ဦးအုန်းဖေက စိတ်ကိုချစ်တီးရင်း လေသံမှန်မှန်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။ သူ့အားရှာဖွေနေသော ဘောင်းဘီဝတ် လူရွယ်နှစ်ယောက်က ဘာမျှမတွေ့ကြောင်း ဧဝါခင်အေးအား ပြောလိုက်ပြီး ဦးတိုးခိုင်၏ ရုပ်အလောင်း နှိပ်ရာ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်ကြ၏။

“အစ်ကိုကြီးသေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ အဘိုးကြီး”

“အခုတင်ကလေးပါပဲ သူဌေးတတော်၊ သူဌေးတတော်တို့ ပြန်လောခင် ငါးမိနစ်လောက်ကပါပဲ”

“အတင်ဇရာ . . .” ဧဝါခင်အေးက မေးလိုက်ပြန်၏။

“အိမ်ပေါ်ထပ်မှာပါ”

“ကောင်းပြီ . . . အဘိုးကြီး အောက်ထပ်မှာ ဧည့်သည်တွေလာရင် နေရာထိုင်ခင်း အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် ရှင်းထားလိုက်၊ ဟိုဘက်အိမ်က ငါးစေလင်မယားကို ကူညီလုပ်ဖို့ကိုင်ဖို့ခေါ်ဦး၊ ဟယ်ရီနဲ့ မိုက်ကယ် မြို့ထဲက မိတ်ဆွေတွေ၊ အမျိုးတွေကို မမအေးခင်ပွန်းဆုံးကြောင်း သွားအကြောင်းကြားပေးကြပါဦး၊ ကဲ . . . လာ သမီး အိမ်ပေါ်သွားစို့၊ မိတင်တစ်ယောက်ထဲ ဘာတွေမွေနေမယ် မသိဘူး”

ဧဝါခင်အေးသည် နာမည်နှင့်လိုက်အောင်ပင် အေးအေးဆေးဆေး စိမ်ခန့်ခွဲပြောဆိုပြီး သမီး ရိုစလင်းခိုင်ကိုခေါ်တာ အိမ်ပေါ်ထပ်တက် သွားသည်။ ဦးအုန်းဖေသည် အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းထဲတွင် ဧည့်သည်များ ဘာလျှင် ထိုင်ရန်အတွက် စတုရန်းထဲမှ ခေါက်ကုလားထိုင် စားပွဲများကို ချယ်လှူလာပြီး နေရာတကျထားရင်း နားစွင့်နေသည်။ ဧဝါခင်အေးက ဧည့်သည်တို့ ငိုမည်၊ ရိုစလင်းခိုင်က မခင်အား မည်ကဲ့သို့တမ်းတမည် စသည်များကို . . .

သို့သော် အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ဧဝါခင်အေးတို့ သားအမိ၏ မသဲမကွဲ ချီသံများနှင့် . . .

“ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ရေ တကောင်ကြွက်မကို မြန်မြန်ခေါ်လှည့်ကြည့်တော့” ဟူသော တင်တင်ခိုင်၏ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ငိုကြွေးသံကိုသာ ဧဝါခင်အေးက လေတော့သည်။

နေရာတိုင်းမှာ ဝင်ဆန့်လှသော မျက်နှာကြီး ခေါ်ခင်အေး မိတ်ဆွေများနှင့် ဆွေမျိုးများ တဖွဲဖွဲ ရောက်လာကြလေပြီ။ ဦးတိုးခိုင်နှင့် ခေါ်တင်မိခင် ဆွေမျိုးတူ၍ တား တစ်ဦးတလေမှ ပေါ်မလာကြပေ။ ခေါ်ခင်အေး၏ အမျိုးအဆွေများမှာ နေရာတကာ အာဏာပြုပြီး အသုဘတိစ္ဆာမှာ အုပ်ချုပ်စီမံနေကြ၏။ ခေါ်ခင်အေးသည် မျက်နှာမှာ လိမ်းချယ်ထားသည်များကိုလည်း မျက်နှာသုတ်ပဝါဖြင့် ပွတ်တိုက်ပြီး ဖျက်ထား၏။ အတွန့်အလိမ် အဆုပ်အခွေတွေ မွမ်းမံထားသော ဆံပင်ကိုလည်းဖျက်ပြီး ပူပုံပန်းနှင့်တူအောင် ဘီးတစ်ချောင်းဖြင့် ခပ်ပွပွပတ်ထားလိုက်၏။ မျက်ရည်တား တစ်စက်မှမကျချေ။

“နေလဲ နေနိုင်ပါပေရဲ့။ မျက်ရည်တစ်စက်မှ မကျဘူး”

အသုဘ လာသူများထဲမှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က အနားကပ်နေသော အမျိုးသမီးအား ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်၏။

“အစကထဲက ချစ်လို့ယူတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သေတာ နောက်ကျတယ်လို့အောင် ထင်ဦးမယ်”

“သူ့အဖို့ကတော့ ယောက်ျားမရွေးပါဘူး။ ဖျော်ဖြေစရာတွေ များသားပဲ”

တိုးတိုး တိုးတိုးနှင့် အတင်းချနေသော အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် အနားသို့ ခေါ်ခင်အေး ရောက်လာသည်။

“စိတ်တော့မကောင်းစရာပဲ သူ့ငွေကတော်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိပ်စိတ်ဆင်းရဲမှု မဖြစ်ပါစေနဲ့တော့။ တရားနဲ့သာ ဖြေပါနော်။ သင်္ခါရတရားကတော့ ဘုရားသော်မှ မလွန်နိုင်ပေဘူး။ သူ့ငွေကတော် သိပ်ပြီးစိတ်ထိခိုက်နေလို့ မငိုနိုင်ဘဲ ကြောင်တောင်ကြီးဖြစ်နေတာ မြင်ရတော့ ကျွန်တို့တောင် ရင်ထဲဆို့မိပါတယ်”

စောစောက အတင်းချနေသော မိန်းမနှစ်ယောက်သည် ပုခန်းကြောပွဲသောလေသံဖြင့် ခေါ်ခင်အေးအား ဖြေသိမ့်လိုက်ကြ၏။

“ဒီလိုပဲ ကြိုးစားဖြေရတော့တာပဲ မင်းကတော်၊ ကျွန်မ ငိုလို့ထဲမရဘူး။ အိပ်လို့ စားလို့လဲ မရဘူး။ စိတ်ထဲမှာရော ရင်ထဲမှာရော တာမှ မရှိတော့သလို ဟာနေတယ်”

ခေါ်ခင်အေးက မျက်နှာသေကလေးဖြင့် ပြောလိုက်၏။ အသည်းနှလုံး ကြေပြုန်းလှန်းမှု ပူဆွေးစုက္ခ ရောက်ရရှာသော်လည်း လူပရိသတ်အလည်တွင် ငိုကြွေးခွင့်မရရှာ၍ ဖြိုင်ဖြိုင်စီးကျလာသော မျက်ရည်များနှင့် မီးဖိုဆောင်တွင် ပန်းတန်ဆေး အိုးခွက်ဆေး လှုပ်နေရသော တင်တင်နိုင်တိုကား မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ အားပေးဖြေသိမ့်ခြင်းမပြုချေ။ သတ်လက်လွတ်ကာ မူးမေ့သွားမည်နိုး၍ ဦးအုန်းဖေ တစ်ယောက်သာလျှင် လူ့အလစ်မှာ အားပေးစကား ပြောကြားနေရသည်။

မက်ထရစ်စာမေးပွဲကို ဖြေဆိုပြီးသည့် နောက်ဆုံးနေ့ဝယ် မောင်အောင်လွင်သည် စိတ်လက်ရွှင်လန်း ပေါ့ပါးစွာဖြင့် အိမ်သို့ပြန်လာ၏။ နိုင်နင်းစွာ ဖြေဆိုနိုင်ခဲ့သည်ဖြစ်၍ အောင်မည်မလွဲဟု တထစ်ချ ယုံကြည်သည့်ပြင် ပညာကြိုးစားပြီး ဆရာသမားအား တန်းနှံရိုသေသော တပည့်အားချစ်သူ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးကလည်း မောင်အောင်လွင်၏ အခြေအနေကို သိပြီးဖြစ်၍ ခရိုင်ဝန်ရုံးတွင် စာရေးတစ်နေရာရအောင် ကြိုးစားဆောင်ရွက်မည် ဟူသောကတိကိုလည်း ပေးလိုက်ပြီဖြစ်၏။

ဝမ်းသာအားရပြန်လာသော မောင်အောင်လွင်သည် မီးဖိုချောင်အလေးအတွင်းမှ မိခင်နှင့် ဖခင်တို့ တတွတ်တွတ် စကားပြောနေကြသည်ကို အမှတ်မထင်ရပ်ပြီး နားထောင်လိုက်၏။

“ဟိုတုန်းက အိမ်ထဲမရောက်ဘူးလို့ ဒါလောက်ကြီးကျယ်ခမ်းနားသေးသိခဲ့ဘူး။ အသုဘကိစ္စကျမှ အထဲဝင် အပြင်ထွက်ကြည့်ရတာ တော်တော်တော် ချမ်းသာပါကလား မမြစိ”

“ဟုတ်တယ်တော်၊ တစ်အိမ်လုံးမှာ ပြင်ဆင်ထားသမျှ ပစ္စည်းတွေ အဖိုးလဲတန် လှလဲလှ၊ ထိရက် ကိုင်ရက်စရာမရှိဘူး။ အင်း-အချိန်အချိန်သေးတော့ ဒီတဲပုတ်မှာပဲ အောင်အင်းကြိုက်မိုက်နေရဦးမှာပဲ ကိုကျွန်မရဲ့”

“မင်းတို့ ငါတို့ ကုသိုလ်ကံထလာပါပြီကွာ၊ ဒီစည်းစိမ်မျိုး မကြာခင်မှာပေါ့ မမြစိရ”

မောင်အောင်လွင်က အိမ်ပြင်မှ တိတ်တဆိတ် နားထောင်နေရင်း ပြောခဲ့ရုံဖြစ်နေသည်။ သူ့ဌေးကြီး ဦးတိုးခိုင်၏ ဈာပနကိစ္စတွင် ထွေးခံဆေး၊ တံမြက်လှဲ၊ ဖျာလိပ် အလုပ်ကို ဒေါ်ခင်အေးက ခေါ်ခိုင်းသဖြင့် သွားလုပ် ဝေးခဲ့ရသော မိခင် ဖခင်တို့မှာ ခုနစ်ရက်တာမျှအချိန် ချစ်ခိုပ်သာ ခံအိမ် ကြီးမှာ နေခဲ့ရ၍ သူ့ဌေးဧက ဣလားကြချေပြီဟု မောင်အောင်လွင်တွေးရင်း အသံပေးပြီး အိမ်ပေါ်တက်လာခဲ့၏။

“ဟော... သား ပြန်လာပြီ၊ ဘယ်လိုလဲဟေ့ စာမေးပွဲ” ဦးဘထွန်း နှင့် ဒေါ်မြစိက ပြိုင်တူလိုလိုပင် မေးလိုက်ကြ၏။

မောင်အောင်လွင်သည် သူ့လက်ထဲမှ မေးခွန်းစာရွက်၊ ပေတံ၊ ဖောင်တိန်များကို နေရာတကျထားရင်း . .

“အောင်မှာမလွဲဘူး အဖေ သေချာတယ်၊ နောက်ပြီး ဆရာကြီး ကလဲ ခရိုင်ဝန်ရုံးမှာ အလုပ်ရဖို့ ဆောင်ရွက်ပေးမယ်တဲ့၊ အမေ ဘုရားကို လှူပစ်စမ်းနဲ့ ပုဇွန်ချင်တယ်လို့ တောင့်တနေတာ မကြာခင် ပုဇွန်ရတော့ မယ် အမေ ကြိုတင်ပြီး ဝမ်းသာပေတော့”

မောင်အောင်လွင်က အားပါးတရ ပြောနေစဉ်မှာ ဦးဘထွန်းနှင့် ဒေါ်မြစိတို့ မီးဖိုထဲမှ ထွက်လာပြီး မောင်အောင်လွင်အနီးမှာ ထိုင်လိုက် ကြသည်။

“သား အလုပ်လုပ်ဖို့ မလိုသေးဘူးတဲ့”

ဦးဘထွန်းက မျက်နှာကို ခပ်မော့မော့ထားပြီး စည်းစိမ်ဥစ္စာ ပြည့်စုံချမ်းသာသော သူ့ဌေးကြီးလေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။ “အသက် ကလေး နည်းနည်းထောက်လာတယ်ဆိုရင်ပဲ ငယ်ငယ်တုန်းကလို ခံတွင်း မကောင်းတော့ဘူး၊ သားလေး စာမေးပွဲအောင် အလုပ်ကလေးရလို့ ဝင်နေ တိုးလာမှ မြိုးမြီးမြက်မြက်ကလေး လျှာအရသာ ခံစားရတော့မှာပဲ... ဟု မကြာခင်က တောင့်တခဲ့သော ဦးဘထွန်း၏နှုတ်မှ အလုပ်လုပ်ရန် မလိုသေးဟုပြောလျှင် မောင်အောင်လွင် အတော်ပင် အံ့ဩသွားသည်။

“ဟင်... ဘာကြောင့်လဲ အဖေ”

“မမြစိ မင်းသားကို ပြောပြလိုက်လေကွယ်” ဦးဘထွန်းက မေး

တို လက်နှင့်ပွတ်ရင်း ခပ်ပြုံးပြုံးပြောလိုက်၏။ မောင်အောင်လွင်က မိခင် အား လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြပါလိမ့်၊ အမေတို့ ဝိဇ္ဇာခိုရုံနဲ့များ တွေ့နေကြ သလား”

“အေး... ဝိဇ္ဇာခိုရုံဆိုလဲ မများဘူးသားရဲ့”

အခါတိုင်း ကုပ်ကုပ်ကလေး ထိုင်နေကျဖြစ်သော ဒေါ်မြစိသည် သူ့ဌေးကတော်များ စိတ်အေးလတ်အေး ထိုင်နည်းမျိုး တင်ပလင်ချိပ်ထိုင် ထာ ဆေးပေါလိပ်ကို ဟန်နှင့်ပန်နှင့်ဖွာရင်း ပြောလိုက်၏။

“ငါ့သား စာရေးအလုပ်ကလေးလောက်များ ဘာလုပ်ဖို့တုန်း သား ရယ်၊ အနည်းဆုံး ဝန်ထောက်လောက်တော့ ဖြစ်ရမယ်”

မောင်အောင်လွင်သည် မိခင်နှင့် ဖခင်အား အထူးအဆန်းကြည့် ခဲ့သည်။ ဧကများသွားကြလေပြီလားဟုပင် ထင်လိုက်မိပြီး တစ်စုံတစ်ရာ မေးခွန်းမထုတ်တော့ဘဲ ဘာတွေပြောပြီးမည်ကို စောင့်နားထောင်နေ၏။

“သား အလုပ်မလုပ်နဲ့ဦး၊ ဆယ်တန်းအောင်ရင် တက္ကသိုလ်မှာ ဆက်သင်၊ ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးတွေရတော့ အနည်းဆုံး နယ်ပိုင်ဝန်ထောက် ကတ်က စလုပ်၊ ရာထူးတိုးတော့လဲ ပိုဂုဏ်ရှိတာပေါ့လေ”

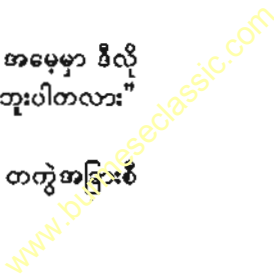
မောင်အောင်လွင်ကား တစ်စုံတစ်ရာမှ မေးမြန်းပြောဆိုခြင်း မပြု တော့ချေ၊ စိတ်ထဲတွင်ကား သူ့အဖေနှင့် အမေကို ဇီလိုကျွေးရ ကောင်း ကောင်း သွေးဆေးတိုက်ရ ကောင်းမလား၊ တံတားကလေး ခေါ်သွားရ ကောင်းမလားဟု စဉ်းစားရင်း ခပ်ပြုံးပြုံးဖြစ်နေသည်။

“မပြုံးနဲ့ သားရဲ့၊ အမေက အတည်ပြောနေတာ၊ အမေမောင် မောင်တွေနဲ့တွေ့လို့ သူက သားကို တက္ကသိုလ်ဆက်ထားပေးမယ်လို့ ဝန်ယူသွားတယ်”

“ဟင်... အမေမောင်၊ ဘယ်က အမေမောင်လဲ၊ အမေမှာ ဒီလို ဆက်ပုံခိုက်တဲ့ ဆွေမျိုးရှိတယ်လို့ တစ်ခါမှလဲ မကြားခဲ့ဘူးပါတလား”

မောင်အောင်လွင်က အံ့ဩစွာမေးလိုက်၏။

“ဘယ်ကြားဖူးမှာလဲ သားရဲ့၊ ငယ်ငယ်ကထဲက တကွအခြားစီ

နေခဲ့ကြတာ သူကလဲ ခပ်ဆိုးဆိုးမို့ ဆွေမျိုးရယ်လို့ ခင်ခင်မင်မင် မရှိခဲ့
 ကြဘူး။ အမေတိုယ်တိုင်တောင် လုံးလုံး သတိမရဘဲ မေ့နေခဲ့တယ်။ အဲ
 . . မနက်တမှ သူ ဘယ်လိုမေးမြန်းစုံစမ်းမှန်း မသိဘူး။ အိမ်ကို ဆိုက်ဆိုက်
 မြိုက်မြိုက် ရောက်လာတယ်။ သူက တော်တော်ကလေး ချမ်းသာနေတယ်။
 သားမယားတွေလဲဆုံး၊ အသက်ကလဲ ထောက်လာတော့ ငယ်ငယ်ကလို
 မဆိုးတော့ဘဲ သတိတရား ရနေပြီလေ။ ပစ္စည်းတွေကို လျှာတာလျှာ ချန်
 ကာချန်ပြီး သာသနာ့ရိပ်သာမှာ တရားထိုင်မယ်လို့တဲ့၊ အဲဒါ ပညာပါရမီ
 ဖြည့်တဲ့သဘောနဲ့ သားကို တက္ကသိုလ်ပို့ဖို့ သူ တာဝန်ယူသွားတယ်ကွဲ့။
 သား စိတ်ကူးမလွဲနဲ့ ကိုယ့်ဦးလေးတစ်ယောက်လုံးက လိုလိုချင်ချင်လာပြီး
 တာဝန်ယူတာ ဘာမှအားနာစရာမလိုဘူး.. ”

ဒေါ်မြစိက စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းလင်းပြောပြပြီး ဆေးပေါ့လိပ်
 တိုတလေးကို မီးညှိလိုက်၏။

“အဲဒီ အမေမောင် ကျွန်တော့်ဦးလေးက အခု ဘယ်မှာလဲ”
 “သူ အခုပဲ လာလိမ့်မယ် သား၊ မင်းကို သူ လာတွေ့လိမ့်ဦးမယ်
 ဟော.. . ပြောရင်းဆိုရင်း လာနေပြီ”

ဒေါ်မြစိ ပြောသဖြင့် မောင်အောင်လွင်က လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။
 အသက်လေးဆယ်နှီးပါးခန့် သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်
 ယောက် မိမိတို့ တဲငယ်ကလေးရှေ့ ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“အမယ်လေး ခြေကျင်လျှောက်လာရသလား ငါ့မောင်ရယ် မမေ
 ဘူးလား.. . လာ.. . လာ.. . ဟောဒီမှာ တူတော်မောင်ကလဲ တွေ့ချင်လို့
 မျှော်နေလေရဲ့”

ဒေါ်မြစိက ရင်းနှီးစွာ ဖိတ်ခေါ်ကြိုဆိုရင်း နေရာထိုင်ခင်းဖေ
 သဖြင့် သူမောင်တဝမ်းကွဲဆိုသူသည် အိမ်ပေါ်တက်လာပြီး ထိုင်လိုက်သည်။
 “ဦးလေးက ဘယ်မှာတည်းနေပါသလဲ”

မမေဘူးလားဟု ဒေါ်မြစိက မေးလိုက်သော်ငြားလည်း ထိုလူ၏
 အမူအရာမှာ မောပန်းဟန် လုံးဝမရှိသဖြင့် မောင်အောင်လွင်က ဖျတ်ဆဲ
 မေးလိုက်သည်။

“ဟိုအနားက ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာတည်းတယ် သားရဲ့” ဟု ဒေါ်
 မြစိက လျှင်မြန်စွာ ဝင်ဖြေလိုက်၏။

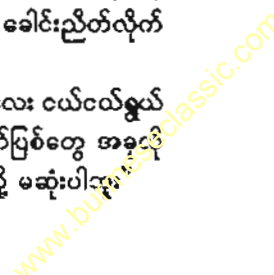
“ဘုန်းကြီးကျောင်းက သိပ်မဝေးတော့ တပြည်းပြည်း လျှောက်လာ
 လို့ မမေဘူးပေါ့ကွဲ့ မောင်အောင်လွင်.. . ”

ထိုလူကလည်း ဒေါ်မြစိ စကားနှင့် အဆင်ပြေအောင် ဖြေလိုက်
 သည်။ ဘယ်နေရာက ထွက်လာသည်တိုတာ မောင်အောင်လွင် မသိရှာ
 ချေ။

“ကဲ.. . ဦးလေး စီမံတဲ့အတိုင်း ငါတူ တက္ကသိုလ် ဆက်သွားမယ်
 ဟေ့တဲလား၊ ဦးလေးမှာ အမွေဆက်ခံစရာ သားသမီးလဲမရှိတော့ ငါတူ
 တိုပဲ အားကိုးရမှာပေါ့၊ မင်းအဖေနဲ့ အမေအတွက်လဲ ပူဝရာမလိုပါဘူး၊
 သူတို့ဝင်ငွေနဲ့ မလောက်ငှရင် ဦးလေးပဲ တာဝန်ယူပါမယ်ကွယ်”

ထိုလူက မောင်အောင်လွင်အား ချစ်ကြင်နာစွာ ကျောက်သပ်ရင်း
 ပြောလိုက်၏။ ဦးဘထွန်းနှင့် ဒေါ်မြစိတား နှစ်သိမ့်ကြည်နူးသော ဖျက်စွာ
 ချားဖြင့် ထိုလူကိုတစ်လှည့်၊ မောင်အောင်လွင်ကိုတစ်လှည့် ကြည့်နေကြ
 သည်။ မောင်အောင်လွင်သည် ငြင်းပယ်ရန် အကြောင်းရှာမရတော့ချေ။
 ဆိုးဘိုးအောင် ပို့လိုက်သလို ဘွားခနဲပေါ်လာသော အမေမောင် ဦးလေး
 သူတော်ကောင်းကြီးကြောင့် သူ့ဘဝမှာ ပြောင့်ဖြူသာယာပေတော့မည်၊
 ဒီဘနှစ်ပါးအတွက်လည်း ပူဝရာမလိုတော့၊ လေးနှစ်တာမျှ ကြီးစားလိုက်
 သျှင် ဝိဝဇီတစ်ခုရမည်မှာ သေချာသည်။ ထိုပညာ အဆင့်အတန်းနှင့်
 ဆိုပါက အတော်အသင့် ဝင်ငွေရှိသော အလုပ်တစ်ခု ရမည်။ ထိုအခါတွင်
 ဒီဘနှစ်ပါးနှင့် သူ ရည်မှန်းခဲ့သော တင်တင်ခိုင်ကလေးအား တင့်တင့်
 အယ်တယ် ထားနိုင်ပေတော့မည်ဟု တွက်ကိန်းချကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်
 လေတော့၏။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ တူမောင်ရယ်၊ အင်း.. . ဦးလေး ငယ်ငယ်ရွယ်
 ရွယ်က ဆွေမှန်းမျိုးမှန်း မသိ၊ မေ့လျော့နေခဲ့မိတဲ့ မိုက်ပြစ်တွေ အခုဆို
 တာဝန်ပြန်ယူမှ ကြေမှာမို့ တူမောင်ကို တေးလူးတင်လို့ မဆုံးပါဘူး။
 “ဦးလေး.. . အခု ဘယ်မြို့မှာနေလဲ”

“ဦးလေးအဖို့ စစ်ကိုင်းတောင်နိုး သွားတော့မယ်လို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားတယ်။ အဲ-တူမောင် စာမေးပွဲဝေဖတ် ထွက်တဲ့အချိန်ကပြေး ရန်ကုန်မှာ ဦးလေး ငွေအပ်ထားတဲ့ဘဏ်က ကျောင်းစရိတ် မှန်မှန်လာပါလိမ့်မယ်။ ဦးလေး အားလုံး စီမံထားခဲ့ပါမယ်”

“ဟုတ်တဲ့ ဦးလေး... ကျွန်တော်လဲ စာကို ဂရုစိုက်ကြီးစားပါမယ်”

“သာဓုကွယ် သာဓု၊ အတော် အချိန်နှောင်းနေပြီ ပြန်လိုက်ဦးမှ၊ တဲ-အမရော ကိုဘထွန်း သွားလိုက်ဦးမယ်ဗျာ”

ဦးတိုးခိုင် ဈာပနကိစ္စများ ပြီးသည့်နောက်ဝယ် ဒေါ်ခင်အေးသည် ချစ်ရိပ်သာစံအိမ်မှ အပြင်အပသို့ အထွက်နည်းသွားလေသည်။ မလွဲမကင်းသာ၍ ငဲ့ညှာနေရသော ဦးတိုးခိုင် မခွဲတော့ပြီဖြစ်၍ ချစ်ရိပ်သာစံအိမ်မှာပင် အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြတာ ပါတီများ တျင်းပနေတော့သည်။ အမျိုးသမီးဦးရေထက် အမျိုးသားဦးရေကများသော ဧည့်သည်များ အစဉ်မပြတ် လာနေသည်ဖြစ်၍ စားနေသောက်နေ မီးဖိုချောင်ကိစ္စမှာ တင်တင်ခိုင် တစ်ယောက်တည်း မနိုင်တော့ချေ။ အထက်တန်းစား ထမင်းချက်တစ်ယောက်နှင့် စားပွဲထိုးတစ်ယောက်တို့ တစ်လ တစ်ရာစီ ပေးငှားထားလိုက်လေသည်။ တင်တင်ခိုင်မှာ မီးဖိုချောင်အလုပ် လွတ်သွားသော်လည်း ဒေါ်ခင်အေးနှင့် ရှိစလင်းတို့၏ ဝေယျာဝစ္စများကို မလစ်ဟင်းရအောင် လုပ်ကိုင်ပေးနေရသည်ဖြစ်၍ သူ့ဘဝအဖို့မှာ အိမ်စေဘဝနှင့် ထူးမခြားနားပင်ဖြစ်နေသည်။

ခါဝသန် မိုးဦးကျဖြစ်၍ ထက်ရပ်ဝေဟင် နယ်တိုးခွင်လုံး ရစ်ဖုံးဝေမှောင်တာ မှင်ရောင်တိမ်ခဲတို့ဖြင့် မဲနေလေသည်။ အချိန်မှာ ညခုနစ်နာရီခန့် ရှိပြီဖြစ်၏။ ချစ်ရိပ်သာ စံအိမ်ကြီး၏ အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းနှင့် ထမင်းစားခန်းမှ ဧည့်သည်များ၏ ရယ်မောပျော်ရွှင်သံများနှင့် ဒေါ်ခင်အေး၊ ရှိစလင်းတို့၏ ဧည့်ခံမျှော်မြေသံများမှာ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ဦးဆံလေသံများအကြားမှ စူးစူးရှားရှားလွင့်တတ်လာသည်။ တင်တင်ခိုင်သည်

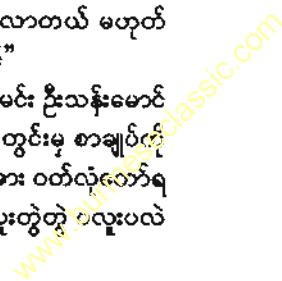
အိမ်ပေါ်ထပ် ဘုရားဆောင်ထဲဝယ် အဓိပ္ပာယ်မရှိ ထိုင်နေမိလေသည်။ အလုပ်ပြီးမှ အိမ်ပြန်ရမည်ဖြစ်သော ထမင်းချက်ကုလားနှင့် စားပွဲထိုးတူလား ရှိနေသည်ဖြစ်၍ ဧည့်သည်တာဝန်ကို ဘာမျှလူရန်မရှိသော တင်တင်ခိုင်အဖို့ လူသူအဝင်အထွက်နည်းသော ဘုရားဆောင်ထဲဝယ် တိတ်ဆိတ်စွာထိုင်ရင်း အက်ကွဲနေသော အသည်းနှလုံးမှတစ်ဆင့် ဇီးကျလာသော ချက်ရည်များကိုသာ တွင်တွင်သုတ်နေမိရင်း မခင် ဦးတိုးခိုင် ဈာပနကိစ္စရက်လည်သောနေ့၌ တွေ့မြင်ခဲ့ရသောရှုခင်းကို မျက်စိထဲမှာ ပြန်လည်မြင်ယောင်မိသည်။

“ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးမင်းများ အစုံအလင် ရှိနေခိုက်မှာ ကျွန်မရဲ့ ခင်ပွန်း ဦးတိုးခိုင် နေခဲ့တဲ့ စာချုပ်ကို အားလုံးသိရအောင် မတ်ပါရစေရင်”

ကြည်လင်သောအသံဖြင့် ဒေါ်ခင်အေး ပြောရင်း “သမီးကြီးရေ ဓာမိအနား လာပါဦး၊ သမီးဖေဖေက စာချုပ်ထဲမှာ ဘယ်လိုများ စီမံခန့်ခွဲသွားတယ်ဆိုတာ သိရအောင်” ဟု တင်တင်ခိုင်အား လှမ်းခေါ်လိုက်သဖြင့် တင်တင်ခိုင်သည် နောက်ဖေးဆောင်မှ ထွက်လာပြီး မိထွေးတော်ဇားမှာ ထိုင်လိုက်သည်။ ဦးအုန်းဖေသည် ဒေါ်ခင်အေး၏ အသံကို ကြားလိုက်ရလျှင်ပင် ထမင်းစားခန်းနှင့် ဧည့်ခန်းကူးသော ဆောင်ကူးလမ်းရှိ ခေတ်တတ်ဗီဂျီကြီးကို မှီရပ်နေရင်း စိတ်အားထက်သန်စွာ နားစွင့်နေမိသည်။ ဧည့်သည်များမှာလည်း စာချုပ်ပါ အကြောင်းအရာများကို သိလိုအပ်၍ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။

“စိစာချုပ်ထဲမှာ ဘာတွေရေးသွားတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ လုံးလုံးမသိဘူး သူ့ဌေးကြီးက သူ့သဘောနဲ့သူရေးပြီး သူ့ဝတ်လုံတော်ရလက်ထပ်ခင်သွားပါတယ်။ ကဲ... ဝတ်လုံတော်ရမင်း စာချုပ်ပါလာတယ် မဟုတ်ဘူး ကျေးဇူးပြုပြီး အားလုံးကြားအောင် မတ်ပြပါရှင်”

ဒေါ်ခင်အေးက ပြောလိုက်လျှင် ဝတ်လုံတော်ရမင်း ဦးသန်းမောင်၏ အေး-ဘိအယ်လ်သည် သူ၏ လက်ဆွဲသားရေအိတ်တွင်းမှ စာချုပ်ကို ထုတ်လှူလိုက်သည်။ တင်တင်ခိုင်သည် ဦးသန်းမောင်အား ဝတ်လုံတော်ရမင်းသော်လည်း ဒေါ်ခင်အေးတို့ သားအမိနှင့် တပူးတွဲတွဲ ဝလူးပလဲ

နေသော လူတစ်ယောက်အဖြစ်ဖြင့်ကား ကောင်းကောင်းကြီးသိနေသည်။ ဦးသန်းမောင်က စာချုပ်ကို ပြတ်သားစွာ ဖတ်ပြလိုက်သောအခါတွင် နားထောင်နေသော ပရိသတ်များမှာ ဟယ်ခနဲဖြစ်ကုန်ကြတော့၏။ အချို့လူများမှာ ဟန်မဆောင်နိုင်အောင်ပင် သိသိသာသာ ဖျက်နှာဖျက်နေကြလေသည်။ ခေါင်းငုံ့တာ ကုပ်ကုပ်တလေး ထိုင်နေသော တင်တင်ခိုင်အား ကြေကွဲစွာ ကြည့်မိကြလေသည်။ စာချုပ်၏ အဓိပ္ပာယ်လိုရင်းကား ဤချစ်ခင်သော စံအိမ်ကြီးနှင့်တကွ အိမ်များ ခြေများ စိန်ရွှေရတနာများနှင့် ဘက်မှာအပ်နှံထားသမျှ ငွေများအားလုံးကို ဇနီး ဒေါ်ခင်အေးနှင့် သမီး ရှိစလင်းခိုင်အား ပေးခဲ့ကြောင်းပင်ဖြစ်၏။

ဦးအုန်းဖေသည် မသိမသာ အံ့ကြိတ်ရင်း ဒေါ်ခင်အေးနှင့် ဝတ်လုံတော်ရ ဦးသန်းမောင်အား စိန်းစိန်းဝါးဝါး ကြည့်နေမိလေသည်။ တင်တင်ခိုင်၏ ဖျတ်နှာကား မည်သို့မျှ ထူးခြားဟန်မပြု။ ဤအတိုင်းပင် ဖြစ်လာရမည်ဟု ငွေမဆွတပင် တင်ကြိုတွေးတောမိထားသဖြင့် မမျှော်လင့်သလိုပင် မတုန်မလှုပ်ပင် ရှိနေသည်။

“ဒေါ်တင်မိ ဝတ်ခဲ့တဲ့ လက်ဝတ်ရတနာတွေဟာ အခုတာလတန်ဖိုးနဲ့ဆိုရင် မနည်းအဖိုးတန်တယ်။ ဒါတွေပါ ဒေါ်ခင်အေး အကုန်ရထားပေါ့..”

ပရိသတ်ထဲမှ တစ်ဦးသောသူက တီးတိုးပြောလိုက်၏။

“ဒီရတနာတွေဟာ ဒေါ်တင်မိရဲ့ မိသားစုဘုရား လက်ထက်က အမွေအနှစ်တွေပဲ။ ဒေါ်တင်မိဝတ်တဲ့ လက်ဝတ်ရတနာလောက်တော့ သူ့သမီးတလေး ရဖို့ထိုက်ပါတယ်..”

ဒေါ်တင်မိနှင့် ရင်းနှီးခဲ့ဖူးဟန်တူသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးက ပွင့်ထွက်လာသောအသံဖြင့် ခပ်ကျယ်ကျယ်ပြောလိုက်၏။ တင်တင်ခိုင်သည် အသက်သွင်းထားသော အရှုပ်တစ်ရှုပ်လို ထိုင်ရာမှထပြီး အိမ်ပေါ်ထပ် တက်လာခဲ့သည်။ လှေကားတစ်ဝက်မျှရောက်လျှင် ဒေါ်ခင်အေး၏ အသံကို ကြားလိုက်ရသေးသည်။

“ကျွန်မ ဒီအိမ်ကြီးပေါ်ရောက်ပြီး နှစ်လလောက်ကြာမှ အိမ်ထဲ

ကြီးက ကျွန်မကို သော့အပ်ပါတယ်။ ဒေါ်တင်မိ ဝတ်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ ရတနာတွေ ဘာမှမတွေ့ခဲ့ပါဘူး။ အခုလက်ရှိ ကျွန်မတို့ ဝတ်ဆင်နေတဲ့ ပစ္စည်းတွေပဲ တွေ့ပါတယ်”

တင်တင်ခိုင်သည် ထိုနေ့ကအဖြစ်ကို ပြန်လည်တွေးနေရာမှ ဦးခေါင်းထဲတွင် လျှပ်ပြက်သလို လက်ခနဲ အသိဉာဏ်တစ်ခု ဝင်လာသည်။

“မာမိ ဒီအိမ်ပေါ်ရောက်ပြီး တစ်လလောက်လောက် ရတနာတည်းက ဖေဖေ အပြင်မထွက်တော့ဘူး။ နှစ်လလောက်အကြာမှာ ဖေဖေက သော့အပ်တယ်။ အိမ်မက်ထဲမှာ ဖေဖေကို ထမင်းစားခန်းနဲ့ ဧည့်ခန်းအတွဲမှာ ချည်း တွေ့ရတယ်။ တွေ့အောင်ရှာပါ သမီးရယ်လို့ အိမ်မက်ထဲမှာတွေ့တိုင်း ပြောတယ်။ ဖေဖေ ဆုံးကာနီးမှာလဲ ဧည့်ခန်းနဲ့ ထမင်းစားခန်းကူး.. လို့ တစ်ပိုင်းတစ်စ ပြောသွားတယ်..”

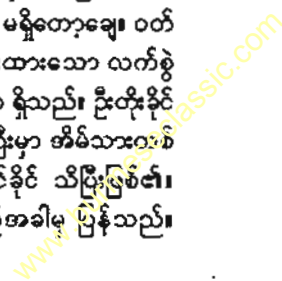
“ဟုတ်ပြီ.. မေမေ့လက်ဝတ်ရတနာတွေ သိုငှက်ထားခဲ့တာပဲ ဖြစ်မယ်။ ဒီအောင်ကူး တစ်နေရာရာမှာ ရှိမှာပဲ။ ဟုတ်သော်ရှိ မဟုတ်သော်ရှိ ငါ့ ကြိုးစားရှာကြည့်စမ်းမယ်..”

တင်တင်ခိုင်သည် ပြေလျှော့ခွေနေရာမှ စိတ်အားများတက်ကြွလာသည်။ သူ တွေးတော ဆွေးမောနေသည်မှာ မည်မျှကြာပြီ မသိ။ အောက်ထပ်မှ..

“သမီးကြီးရေ..” ဟု ခေါ်လိုက်သော ဒေါ်ခင်အေး၏ စူးရှသော အသံကို ကြားလိုက်ရမှ သတိပြန်လည်သလို ဖြစ်လေသည်။

“ရှင်.. လာပါပြီ မာမိ”

ပါးစပ်မှထူးရင်း တင်တင်ခိုင်သည် လှေကားမှ အပြေးကလေး ခုတ်သွားသည်။ ဧည့်ခန်းမှာ ဧည့်သည်တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ချေ။ ဝတ်လုံတော်ရ ဦးသန်းမောင်၊ ဒေါ်ခင်အေး လက်သပ်မွေးထားသော လက်စွဲတော်လှိုက်က ဘသိန်းနှင့် ဒေါ်ခင်အေးတို့ သားအမိသာ ရှိသည်။ ဦးတိုးခိုင်က ဧည့်သည်နေက ဘသိန်းသည် ချစ်ခင်သော စံအိမ်ကြီးမှာ အိမ်သားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ အမြဲတစေ နေထိုင်သည်ကို တင်တင်ခိုင် သိပြီးဖြစ်၏။ ဝတ်လုံတော်ရ ဦးသန်းမောင်ကလည်း အိမ်ပြန်သည့်အခါမှ ပြန်သည်။

ထောင်းချက်တုလားနှင့် စားပွဲထိုးတုလားကား တာဝန်ပြီးပြီဖြစ်၍ ပြန်ကြွ လေပြီ။

“လာ. . လာ. . သမီးကြီး”

မကြုံစဖူး ထူးထူးကဲကဲ ဒေါ်ခင်အေးက တင်တင်ခိုင်အားခေါ်ပြီး သူနှင့်အတူ ဆိုဖာပေါ်မှာ အထိုင်ခိုင်းလိုက်၏။

“သမီးကြီးကလဲကွယ်၊ မာမိအနားကို မကပ်ဘူး၊ မာမိကို မချစ် ဘူးလား”

ဒေါ်ခင်အေးက တင်တင်ခိုင်အား ပရုံးကိုဖက်ပြီး ယုယချစ်ခင်စွာ မေးလိုက်ရကား၊ တင်တင်ခိုင်မှာ ကြီးစွာအံ့အားသင့်မိရှာ၏။

“ကျွန်မအဖို့ အရိပ်ခိုစရာ အားကိုးစရာ မာမိပဲရှိတော့တာ၊ မချစ်ဘဲ နေပါ့မလား မာမိ. . ချစ်ပါတယ်”

တင်တင်ခိုင်က ခေါင်းငုံ့ထားရင်း စိတ်နှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်စကားကို တိုးတိတ်ညင်သာစွာ ပြောလိုက်၏။

“သမီးကြီး လိမ္မာတယ်ဆိုတာ အစကတဲတ မာမိ သိတာပေါ့၊ မာမိစကား နားထောင်နော်. . ”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမိ. . ”

ဘာမှန်းမသိဘဲ တင်တင်ခိုင်က ဟုတ်ကဲ့လိုက်သည်။ ဆန့်ကျင် ဘက်ပြော၍ ဖြစ်မည်လော၊ နောင်ခါမှ မီးစင်ကြည့်ကတော့မည်ဟု စိတ် တွင်းက အောက်မေ့လိုက်၏။

“သမီးကြီးက အရွယ်ငယ်သေးတော့ ပစ္စည်းဥစ္စာကို လုံခြုံအောင် ထိန်းသိမ်းတတ်မှာ မဟုတ်သေးဘူး၊ ညားဝါဒ်ချော့မော့တတ်တဲ့ လူတွေနဲ့ တွေ့ရင် သမီးပစ္စည်းတွေဆုံးကုန်မှာ စိုးရိမ်တယ်ကွယ်၊ လုံလုံခြုံခြုံရှိအောင် မီးခဲသေတ္တာထဲမှာ သိမ်းထားရင် မကောင်းဘူးလား. . ”

ဒေါ်ခင်အေး ပြောနေသည်ကို တင်တင်ခိုင် လုံးဝနားမလည်စွာ ချေ၊ ငုံ့ထားသော ခေါင်းကိုမော့ပြီး လူစေ့အောင် ကြည့်လိုက်မိ၏။ နှစ် ယောက်ထိုင် ဆိုဖာကြီးပေါ်မှာတား ရှိစလင်းခိုင်သည် စီးကရက်မိန်းနေ သော ဝတ်လုံတော်ရ ဦးသန်းမောင်၏ပေါင်ကို ခေါင်းအုံပြီး အိပ်နေသည်။

မျက်စိမှိတ်ထားသဖြင့် အိပ်ပျော်သလား၊ မပျော်သလား တင်တင်ခိုင် မသိ ချေ၊ ဘသိန်းက ဒေါ်ခင်အေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ပြီး တင်တင်ခိုင် အား အကဲခတ်သလို ကြည့်နေလေသည်။

“ဘာပစ္စည်းလဲ မာမိ. . ”

“သမီး မေမေရဲ့ လက်ဝတ်ရတနာတွေလေ၊ အစကိုကြီးဆုံးတော့ သမီးကို အားလုံးပေးခဲ့တာတွေဧရာ၊ သမီးကလဲ မေ့တတ်လိုက်တာ”

ဒေါ်ခင်အေးက သေချာပေါက် ပြောနေသည်။

“အို. . အို ဖေဖေ ဘာမှမပေးခဲ့ပါဘူး မာမိ၊ ကျွန်မဆီမှာ ဘာ ပစ္စည်းမှ မရှိပါဘူး”

တင်တင်ခိုင်သည် ကြီးစွာသော အံ့အားသင့်ခြင်းဖြင့် ဖျာဖျာသလဲ အပြေပေးလိုက်သည်။

“သမီးကြီးကလဲကွယ် ပြောရခက်လိုက်တာ၊ မာမိကို မယုံလို့လား၊ သမီး ရသင့်ရထိုက်တဲ့ သမီးမေမေရဲ့ ပစ္စည်းပဲ၊ မာမိ မယူသင့် မယူထိုက် ထဲ့ပစ္စည်းကို မယူပါဘူး၊ သမီးလက်ထဲမှာ မသိမ်းတတ် မဆည်းတတ်နဲ့ ငျောက်ကုန်မှာစိုးလို့ ပြောတာပါကွယ်၊ သမီးကြီးက လိမ္မာသားနဲ့၊ သွားယူ သမီး သွား၊ တစ်ခါထဲ သိမ်းလိုက်ရအောင်”

ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာ၊ ချိုမြသောလေသံဖြင့် ဒေါ်ခင်အေးက တင် တင်ခိုင်အား စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောနေလေသည်။ မျက်စိထဲတွင်ကား ဩဇာပြောပြော ကြားနေရသော ဒေါ်တင်မိ၏ တန်ဖိုးများစွာထိုက်သော ချိန်ခဲ၊ မြစစ်၊ ပတ္တမြားစစ် လက်ဝတ်ရတနာများကို မြင်ယောင်နေလေ သည်။ တင်တင်ခိုင်သည် ဒေါ်ခင်အေး၏မျက်နှာကို တွေ့တွေ့ကြီးကြည့် ချရာမှ-

“ကျွန်မဆီမှာ ဘာပစ္စည်းမှ မရှိပါဘူး” ဟု ဖြေခဲ့ပြီးသော စကား

အထိုင်း ထပ်တူထပ်မျှပင် ဖြေလိုက်၏။ ပြုံးရွှင်ချိုသာသော ဒေါ်ခင်အေး

၏မျက်နှာမှာ မသိမသာ တင်းမာသွားလေသည်။

“သမီးကြီး မာမိကို လိမ်နေတာ မာမိသိတယ်”

“ပေးချင်တဲ့သစ္စာပေးပါ မာမိရယ်၊ ရှာချင်သလို ရှာပါ၊ ဖေဖေနဲ့

အတူ. . ”

တင်တင်ခိုင်သည် စကားတစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ရှိုက်လိုက်ပြီး- “ဘာမှ မပေးသွားလို့ ကျွန်မ အခုလို မာမိတို့အရိပ်ကို မှီခိုနေရတာပါ”

ဟု စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်ပြီး မျက်ရည်များ ကျလာလေ သည်။

“ငါ့ကို ဒီလို မျက်ရည်ခံတိုးလို့ မရဘူးအေး၊ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီး အသာတကြည်တောင်းနေတာ မပေးရင် ပေးတဲ့နည်း သုံးရ လိမ့်မယ်”

ချိုသာသော ဒေါ်ခင်အေး၏လေသံမှာ ရုတ်ချည်း တင်းမာလာ သည်။

“လေကုန်လိုက်တာ မခင်အေးရယ်၊ အစကတဲက ခင်ဗျားကောင်မ ချောလို့မရပါဘူးလို့ ကျုပ်ပြောသားပဲ၊ တဲ. . ကျုပ် တိုင်ရတော့မလား”

ဘသိန်းက ကြောက်မက်ဖွယ်လေသံဖြင့် ပြောသည်တွင် ဒေါ် ခင်အေးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟဲ့တောင်မကလေး မိတင်”

တင်တင်ခိုင်က အသံထွက်လာရာပါးစပ်၏ပိုင်ရှင် ဘသိန်းအား မော့ကြည့်ရင်း ကျောထဲမှစိမ့်သွားအောင် တုန်လှုပ်မိရှာ၏။

“ပစ္စည်းတွေ ဘယ်မှာထားလဲ သွားယူ”

“မရှိပါဘူး ဦးလေး”

“ဟဲ. . ဟဲ. . ဟဲ. . အဲဒါ မရှိတာတွ”

ဘသိန်းက ရယ်ရင်း သူ့လတ်ထဲကိုင်ထားသော အရာတစ်ခုဖြင့် တင်တင်ခိုင်၏လက်မောင်းကို တို့လိုက်သည်တွင် တင်တင်ခိုင်မှာ တစ် ကိုယ်လုံး ကျင်သွားသဖြင့် ရုတ်တရက်လန့်ပြီး ငယ်သံပါအောင် အော် လိုက်မိသည်။

“လန့်လိုက်တာ တကတဲမှပဲ၊ မာမိတို့ဟာ အေးအေးသက်သာ မေးကြရောပေါ့”

လှအိပ်နေသော ရိုစလင်းက ဆတ်ခနဲထတိုင်ပြီး အပြစ်တင်လိုက်၏။

“ကိုဘသိန်း အဲဒီနည်းမသုံးနဲ့ဗျ၊ အိမ်နားနီးချင်းတွေကြားထို့ အားလုံး ဂုဏ်ပျက်နေမယ်”

ဦးသန်းမောင်က တားမြစ်လိုက်ပြီး-

“သူ့ကို စဉ်းစားဖို့ အချိန်ပေးလိုက်ပါဦးလေ” ဟုပြောရင်း နာရီကို ကြည့်လိုက်၏။

“ဆယ့်တစ်နာရီတောင် ထိုးပြီးပြီအေးရဲ့” ဟု ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်သားပဲ မာမိရယ်. . ဆယ့်တစ်နာရီတောင် ထိုးနေပြီပဲ၊ အိပ် ကြပါစို့ရဲ့. .” ဟု ရိုစလင်းက ပြောလိုက်၏။

“အေး. . ဘသိန်းရေ ဒီညအဖို့ နားလိုက်ပါဦး၊ မိတင်လဲ မှတ် လောက်သားလောက်ကလေးတော့ ဖြစ်သွားပါပြီ၊ မနက်ကျမှ မင်းသဘော ရှိ ပေါ်အောင်စစ်ပေတော့. .” ဟု ဒေါ်ခင်အေးက ပြောလိုက်၏။

“ဒီကောင်မလေး ထွက်ပြေးရင်. .”

ဘသိန်းက မျက်ခုံးတိုပင့်ပြီး ပြောလိုက်၏။ ဒေါ်တင်မိ၏ လက် ဝတ်ရတနာများရပါက သူ့အတွက်လည်း အချိုးကျ ဝေပုံရမည်ဖြစ်၍ တင်တင်ခိုင် ထွက်ပြေးမည်ကို စိုးရိမ်နေသည်။

“အို. . စိတ်ချနေပါ ဘသိန်း၊ သူ ဘယ်ကိုပြေးမလဲ၊ အသိမိတ်ဆွေ ထဲ သူ့မှာ တစ်ယောက်မှမရှိဘူး၊ ဘယ်မှလဲ သူ သွားတတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငင်းအပြင်က လမ်းထိပ်မှာ ရဲကင်းအရှိသားပဲ”

ထို့နောက်၌ကား အိပ်ရာဝင်ကြရန်အတွက် အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ အသီးသီး တက်သွားကြသည်ဖြစ်ရာ တင်တင်ခိုင်သည် ပြူးကြောင်သော နက်လုံးများဖြင့် ဧည့်ခန်းတွင် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ရှာလေသည်။ အတန်ကြာမှ ဘသိန်း ကျင်စက်နှင့် တို့သွားသောနေရာကို လက်နှင့်အုပ်မိ ငြိုး ထမင်းစားခန်းနှင့် တွဲနေသော သူ့အခန်းကလေးထဲသို့ဝင်လာပြီး အိပ်ရာပေါ်မှာ နှစ်နားနယ်စွာ လှည့်လိုက်လေသည်။

တင်တင်ခိုင်သည် အိပ်၍မပျော်ချေ၊ ဤအိမ်ကြီးမှာနေ၍ ဖြစ်နိုင် သိတော့မည်လောဟု တွေးနေလေသည်။ မိခင် ဒေါ်တင်မိ ဝတ်ခဲ့သော ဆတ်ဝတ်ရတနာများအား ပြုသည် မဲသည်ဟူ၍ပင် တင်တင်ခိုင် မမှတ်မိ နေတော့၊ လက်ထဲမှာလည်း မရှိ၊ ဒေါ်ခင်အေးနှင့် ဘသိန်းတို့က ရှိသည့် ချ အတပ်စွဲပြီး အတင်းအကြပ်တောင်းနေပေပြီ၊ မပေးနိုင်ပါက. . .

တင်တင်ခိုင်သည် ကျင့်စဉ် အတိုခံရသောနေရာကို လက်နှင့် ဆုပ်နှယ်နေမိသည်။ ဒေါ်တင်မိ ဆုံးပြီးသည့်နောက် ရေလိုက်လွဲခဲ့သော ဦးတိုးခိုင်ကြောင့် နှစ်ဘက်အမျိုးမျိုးမှာ သေခန်းပြတ်သလို ဖြစ်နေသည်။ မည်သည့်အရပ်ဒေသမှာ မည်သူတွေ့နေမှန်းလည်း မသိတော့ချေ။ မိထွေး တော်စနက်ကြောင့် အိမ်ထဲမှ အိမ်ပြင် မထွက်ခဲ့ရသည်ဖြစ်၍လည်း တင် တင်ခိုင် မသွားမလာတတ်တော့ချေ။ လက်ထဲမှာ ငွေကြေးဟူ၍လည်း တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မရှိ။ သို့သော် ဤအိမ်ကြီးမှာ ဆက်နေ၍ကား မည် သည့်နည်းနှင့်မှ မဖြစ်တော့ဟု စဉ်းစားမိသော တင်တင်ခိုင်သည် ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်စေ ဤအိမ်ကြီးမှ ထွက်ခွာရန် စိတ်ကိုဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

အတို လုံချည်ကလေးများကို လွယ်အိတ်စွမ်းကလေး တစ်လုံး အတွင်းသို့ထည့်ရင်း အင်္ကျီအခေါက်ကြားမှ မောင်အောင်လွင် တက္ကသိုလ် တွောင်းရောက်ပြီး ဦးအုန်းဖေမှတစ်ဆင့်ပေးလိုက်သော စာတလေးနှင့် သူ့လက်အနာကို စည်းပေးခဲ့သော လက်ကိုင်ပဝါကလေးကို ဆွဲထုတ်လိုက် ၏။ လက်ကိုင်ပဝါကလေးကို မြတ်နိုးစွာနမ်းလိုက်ပြီး စာရွက်ခေါက်ကလေး တို့ ဖြန့်လိုက်သည်။ မကြာခင် ဖတ်နေသဖြင့် အလွတ်ရသလောက်ပင် ဖြစ်နေသော်လည်း တင်တင်ခိုင်သည် သူ့ဘဝအဖို့ မှန်မှေးမှေးမြင်ရသော လင်းရောင်ခြည်ကလေးဟူသော အမှတ်သညာဖြင့် ဖတ်မဝနိုင်အောင် ဖြစ်နေရှာလေသည်။

“ခိုင်...”

ခိုင်ဘဝကို ကယ်တင်ဖို့ အစ်ကို စိတ်ကိုဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ။ အစ်ကို ပညာသင်နေတဲ့ အချိန်အတွင်း ဖိအိမ်ကြီးမှာပဲ သည်းခံ နေပါဦးကွယ်။ အစ်ကို ဒီဂရီရပြီး အလုပ်အကိုင်နဲ့ ဖြစ်လာတော့ ခိုင်ကို အစ်ကိုအိမ်ရှင်အဖြစ်နဲ့ စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားပါမယ် လို့ ကတိပေးပါတယ်။ အစ်ကိုဆုံးဖြတ်ချက်ကို လိုက်လျောပြီး အစ်ကိုကတိကို ယုံကြည်ရင် ဦးလေးကြီးကတစ်ဆင့် အကြောင်း ပြန်ပါ ခိုင်

အစ်ကို အောင်လွင်

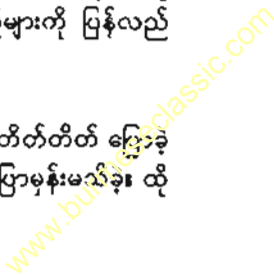
တင်တင်ခိုင်သည် စာတလေးကိုဖတ်ပြီး နေရာမယုတ် ပြန်ခေါက် တာ လက်ကိုင်ပဝါကလေးဖြင့် ထုပ်ပြီး လွယ်အိတ်ထဲ သေချာစွာထည့် လိုက်သည်။ အစ်ကို့မေတ္တာကတိကို ယုံကြည်လိုက်လျှော့ကြောင်း ဦးအုန်း ဖေကြီးအား အသိပေးပြီး ပြန်ကြားလိုက်ပြီးသည်နောက် မောင်အောင်လွင် တလည်း စာကိုဖိကြိုးစားနေဟန်တူသည်။ နောက်ထပ် စာတစ်စောင်မှ ဝေရေ။ တင်တင်ခိုင်ကလည်း မဝေရေတော့ချေ။ အစ်ကို ပညာစုံအောင် လေးနှစ်တိုင်တိုင် စောင့်ရပေဦးမည်။

“ဒီအိမ်ကြီးမှာပဲ သည်းခံနေပါဦးလို့ အစ်ကိုက မှာထားပေမယ့် နေလို့မဖြစ်တော့ဘူး အစ်ကို။ ကျွန်မလက်ထဲမှာ မရှိတဲ့ပစ္စည်းတွေကို သို့ချင်တော့နဲ့ ခန္ဓမလှ ညှဉ်းဆဲကြမယ့်ဘေးကြောင့် ကျွန်မ ပြေးရတော့ ဝယ်” တင်တင်ခိုင်သည် ဆွေးမြေ့ကြေကွဲစွာတွေးရင်း. . . တစ်အိမ်လုံး အိပ်မောကျမည့်အချိန်ကို စောင့်မျှော်နေ၏။ သံစုံတိုင်ကပ်နာရီကြီးမှ နှစ်နာရီ ထိုးလေပြီ။

တင်တင်ခိုင်သည် တံခါးကို ပြုညှင်းညှင်းစွာ သတိထားဖွင့်ပြီး အပြင် သို့ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ ဧည့်ခန်းတွင်ဖွင့်ထားသော မီးချောင်း ပြာ သို့လှဲအရောင်မှတစ်ပါး အောက်ထပ်တစ်ခုလုံး မီးဖျားပိတ်ထားသဖြင့် မျှောင်နေသည်။ ဧည့်ခန်းနှင့် ထမင်းစားခန်းကူးသော အဆောင်ကူးမှာသာ ပြာလှဲလှဲ မီးချောင်းရောင်က မှေးမှိန်စွာ ကျရောက်နေသည်။ အဆောင် ကူး တစ်ဘက်နံရံတွင် အုတ်နံရံအတွင်း၌ အံကျသွင်းမြှုပ်ထားသော မတ် မတ်ရင်ဝီရိကြီးကို မီးရောင်မှိန်မှိန်တွင် ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေရ၏။ ဝီရိကြီးမှာ အဆင့်မရှိချေ။ မိခင်ကြီးရှိစဉ်က မည်ကဲ့သို့ အသုံးချသည်ကို မှား တင်တင်ခိုင် မမှတ်မိ။ သူ မှတ်မိနေသည်မှာ မိခင်အား ကျီစယ်လို ကာအခါများ၌ ဝီရိအတွင်းဝင်ပြီး တူတူပုန်းခဲ့သည်များကို ပြန်လည် မှတ်မိလေသည်။

“ခလုတ်နင်းမိမယ် သမီး . . .”

တူတူဝင်ပုန်းတိုင်း မိခင်ကြီးက ဤသို့ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောခဲ့ သည်။ ထိုစဉ်က ကလေးဖြစ်၍ တင်တင်ခိုင် ဘာပြောမှန်းမသိခဲ့။ ထို

“မနေ့ညက ကျွန်တော် ရေချိုးခန်းဝင်ချင်လို့ တနေနီးလာပါတယ် မမကြီး၊ ဆောင်ကူးလမ်းက ခြေသံလိုလို ကြားတယ်။ ဒါနဲ့ သူ့ခိုးမှတ်လို့ ကျွန်တော် အခန်းတံခါးကြားက အသာကလေး ချောင်းကြည့်လိုက်ပါတယ်။ မိန်းမတစ်ယောက်လေ ဆောင်ကူးလမ်း အလည်တည့်တည့်မှာ အုတ်နံရံနားမှာ ဒူးထောက်ထိုင်နေတာ တွေ့ပါတယ်။ သူ့လက်က အုတ်နံရံကို အသာအယာ ခေါက်ကြည့်နေတယ်။ ကျွန်တော် လူလား တစ္ဆေလား မသိလို့ ကျွန်တော်မိန်းမကို မြန်မြန်ပြေးထွက်လာတော့ မရှိတော့ပါဘူး။ တံခါးတွေ လိုက်ကြည့်တော့လဲ ညဦးက ကျွန်တော် ပိတ်ထားတဲ့အတိုင်း ဘာမှ ခြေရာလက်ရာ မပျက်ပါဘူး မမကြီး”

ဒေါ်ခင်အေးတို့လူစု တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်နေမိကြလေသည်။

“မိတင် သေလို့များ တစ္ဆေဖြစ်ပြီး လာခြောက်တာလား” ရိုစလင်းက ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီမိန်းမမျက်နှာ နှင် သေသေချာချာ မြင်လိုက်ရလား အာမက်” ဒေါ်ခင်အေးက မေးလိုက်၏။ ထမင်းချက်ကလား အာမက်က ခေါင်းရမ်းပြရင်း . .

“ဧည့်ခန်းက လာနေတဲ့မီးရောင်ကို နောက်ခိုင်းပြီး ထိုင်ထားလို့ မျက်နှာကိုတော့ သေသေချာချာ မမြင်ရဘူး။ ဆံပင်ကို ကောင်းကောင်း ထုံးထားတယ်။ အင်္ကျီ လုံချည် အရောင်က မဲမဲ။ အသားဖြူပြီး ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက် ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးရှိတာတော့ သိလိုက်ပါတယ် မမကြီး”

“မိတင်ပဲ ထင်တယ်” ရိုစလင်းက ထပ်မံထင်မြင်ချက်ပေးလိုက်၏။

“မဟုတ်နိုင်ပါဘူး သမီးရယ်။ ဒီအိမ်ပေါ်မှာတင် ပျက်စီးသွားတဲ့ သူ့အဖေ အမေကတော့ ဘာမှမလုပ်ဘဲနဲ့ သူက ဒီအိမ်မှာ မနေချင်လို့ အရှင်လတ်လတ် ထွက်သွားတာပဲ”

ဒေါ်ခင်အေးက သမီးကို ပြောပြပြီးနောက်-

“အာမက် . . နှင် ညက နည်းနည်းမူးတယ် မဟုတ်လား” အာမက်အား မေးလိုက်သည်။

“မမူးပါဘူး မမကြီး . . ”

“ကဲ-ဒီပြဿနာ ပြေလည်သွားအောင် ညတိုင်ကျရင် ဒို့ သတိထားအိပ်မယ်ကွ။ အာမက် မင်း မအိပ်ဘဲ ချောင်းစမ်း၊ ဒီမိန်းမ ဘယ်နေရာက ပေါ်လာတယ်၊ ဘယ်နေရာမှာ ပျောက်သွားတယ်ဆိုတာ သိရအောင်၊ တွေ့တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် မင်း ဖမ်းထားပြီး ဒို့ကို အသံပြုလိုက်၊ ဘယ်လိုလဲ ဒါလောက် မင်း မရဘူးလား”

ဦးသန်းမောင်က အကြံပေးလိုက်သည်။ ကျန်လူများက သဘောတူကြသည်။

“ရပါတယ် ဆရာ . . ကျွန်တော် ဒီညက စချောင်းပါမယ်”

“ကောင်းပြီ အာမက်၊ မင်း သွားနိုင်ပြီ” ဒေါ်ခင်အေးက အမိန့်ပေးလိုက်သဖြင့် အာမက် ထွက်သွားသည်။

မလှမ်းမကမ်းတွင် နှင်းဆီပင်တစ်ပင်ကို မြေတောင်မြောက် ပြုပြင်နေသော မာလီကြီး ဦးအုန်းဖေကား သူတို့လူစု ပြောစကားများကို တစ်လုံးတော့နဲ့ ကြားနေလေသည်။

ခွဲကြီးကြီးဖြင့် တစ်လနီးပါး ချောင်းမြောင်းခဲ့သော်လည်း အာမက်သည် အိပ်ပျက်ခြင်းသာ အဖတ်တင်သည်။ လူလိုလို တစ္ဆေလိုလို မိန်းမ နှိုင်းက မတွေ့ရတော့ချေ။

“နှင်မူးလို့ ထင်မိထင်ရာမြင်တာ အိမ်နာမည် ပျက်နေမယ်။ နောက်ထပ် ဒီအကြောင်းမပြောနဲ့” ဟု အိမ်ကြီးရှင်များက အမိန့်ထုတ်လိုက်သည်။ အာမက်သည် စိတ်ထဲက မကြေမချမ်းဖြစ်နေပြီး ဦးအုန်းဖေအား ထိုအကြောင်းကို စကားစပ်ပြောမိလေသည်။

“ကျုပ်မမူးပါဘူး အဘိုးကြီး . . သေသေချာချာကို မြင်တာပါ”

“မင်း ချောင်းနေတော့ တွေ့သေးလားကွ . . ” ဦးအုန်းဖေက အေးဆေးဆေးဆေးပင် မေးလိုက်သည်။

“မမကြီးတို့ကိုပြောပြီး စောင့်နေမှ တစ်ခါမှ မတွေ့တော့ဘူး အဘိုး”

“မစောင့်ပါနဲ့ကွာ အိပ်ပျက်ပါတယ်”

“စောင့်ကိုစောင့်မယ် အဘိုးကြီး၊ ကျုပ် ကြီးကွင်းတစ်ခုတောင် လုပ်ထားတယ်၊ ဒီတစ်ခါတွေ့ရင် ကြီးကွင်းနဲ့ ပစ်မမ်းမယ်၊ ကျုပ်ကို အရက် မူးပြီး ထင်မိထင်ရာ ထင်တယ်ဆိုတာ စိတ်ထဲက မခံချင်ဘူးဗျ၊ .”

အာဂ တုလားပါတကားဟု ဦးအုန်းဖေ စိတ်ထဲက တွေးလိုက်မိ၏။
“တစ်လကျော်နေပြီပဲကွ၊ လက်လျှော့လိုက်ပါတော့ အာမက်ရာ”

“ကိစ္စမရှိဘူး အဘိုးကြီး၊ ညတိုင်း ၁၂ နာရီထိုးတဲ့အထိ ကျုပ် မိန်းမက စောင့်တယ်၊ ၁၂ နာရီ ထိုးတော့ မိန်းမကအိပ်ပြီး ကျွန်တော်က စောင့်တယ်၊ အဲဒီအတိုင်းစောင့်တာ အိပ်မယျက်ဘူး”

ဦးအုန်းဖေက သက်ပြင်းချလိုက်၏။
“အေး.. မင်းတို့လင်မယား အိပ်ပျက်ပြီး သေနေဦးမယ်၊ မင်းတို့ စောင့်နေသရွေ့ ဘယ်တော့မှ မတွေ့ဘူး” ဟု စိတ်တိုစွာ ပြောလိုက်၏။

နောက်ထပ် တစ်လမျှ စောင့်မိလျှင် အာမက် လက်လျှော့လေ တော့သည်။ ထိုအခါ၌ သူ့ကိုယ်သူပင် ဇေဝဇေဝါ ဖြစ်သွားလေသည်။ ငါ အိပ်မှုနဲ့ပွားနဲ့ ထင်မိထင်ရာ မြင်တာထင်ပါရဲ့ဟု စိတ်လျှော့လိုက်၏။

အချိန်သည် တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးခဲ့လေသည်။ မောင်အောင်လွင် ပင် နောက်ဆုံးနှစ် ဘီအေစာမေးပွဲ ဖြေဆိုပြီးဖြစ်၏။ အလုပ်အကိုင်ရလျှင် တင့်တင့်တယ်တယ်ထားမည်ဟု ရည်ရွယ်ထားသူများအနက်မှ သနားချစ် ချစ်ခဲရသူ တင်တင်ခိုင်တစ်ယောက် စာရင်းထဲမှ လျော့သွားပြီဖြစ်သည်။ တက္ကသိုလ်သို့ရောက်ပြီး ယခု နောက်ဆုံးနှစ်စာမေးပွဲ ဖြေဆိုပြီးသည့် လေးနှစ်တာမျှ အချိန်ဝယ် ကျောင်းပိတ်တိုင်း ပဲခူးသို့ ပြန်ခဲ့သော်လည်း သူ့ဦးလေးကြီး ဦးအုန်းဖေနှင့် တစ်ကြိမ်မျှသာ တွေ့ဆုံရခဲ့၏။ ထိုတစ်ကြိမ် မှာလည်း ချစ်ရိပ်သာစံအိမ်ကြီး၏ အရှင်သခင်များအလစ်တွင် ခြံနောက်ဖေ မလွယ်ပေါက်မှ ဝင်တွေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးအုန်းဖေ ပြောပြသော တင်တင်ခိုင်ကလေး၏ ကြေကွဲဖွယ်ရာ အဖြစ်များကို မရွံ့နိုင် မကယ်နိုင် နားထောင်ရင်း ဒေါ်ခင်အေးတို့ သား အမိအား အရွံ့မုန်းကြီး မုန်းမိလေသည်။

“ဖြစ်ပုံကတော့ အဲဒါပါပဲ တူမောင်၊ သူဌေးကြီးရဲ့ စာချုပ် ဆိုတာ တလဲ စာချုပ်လိမ်ကြီးလို့ ဦးလေးကြီး ထင်တာပဲ၊ ပစ္စည်းတွေ တစ်ပြားမှ မပေးချင်နေပါ၊ ကောင်မလေးကို သူ့လက်စွဲတော် လူမိုက် လက်ထဲအပ် တာတော့ ဦးလေးကြီး အသည်းနာလှသကွယ်..”

“တင်တင်ခိုင်က သူ ထွက်ပြေးမယ်ဆိုတာ ဦးလေးကြီးကို မတိုင် ဝင်ဘူးလား”

မောင်အောင်လွင်က မချီတင်ကဲ မေးလိုက်၏။
“မတိုင်ပင်လို့ပေါ့ တူမောင်၊ ဦးလေးကြီး သိရရင် ဘယ်မှာ တင် တင်ခိုင် အစပျောက်မလဲ”

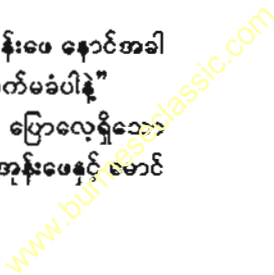
မောင်အောင်လွင် ငိုငိုနေလေသည်။ အသက်ရှင်ရက်မှ ရှိသေးရဲ့ ငား၊ လူယုတ်မာတွေနဲ့တွေ့လို့ ဘဝလမ်းဆုံးများ ရောက်သွားရှာပြီလားဟု စိတ်မကောင်းစွာ တွေးမိရင်း..

“အဲဒီလူမိုက်က ဘယ်မှာနေလဲ ဦးလေးကြီး” ဟု မေးလိုက်၏။
“သွားမစမ်းနဲ့ တူမောင်၊ သူ့အတွက်ဆိုရင် ဒေါ်ခင်အေးက ငွေကို ခေလိုသွန်ပြီး ကာကွယ်နေတာ၊ အခု သူဌေးကြီး ဆုံးပြီးတဲ့အချိန်ကစပြီး ဒေါ်ခင်အေးရဲ့ သက်တော်စောင့်လား ဘာစောင့်လဲတော့ မသိဘူး.. . ဘာဒီ ချစ်ရိပ်သာမှာ အမြဲနေနေတာပဲ”

ဦးအုန်းဖေက စကားဆုံးလျှင် သူ့တဲတလေးနား ကပ်နေသော ခြံည်းရိုး မလွယ်ပေါက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သဖြင့် မောင်အောင်လွင် ထပါ ကြည့်လိုက်သည်။ ခြံည်းရိုး အပြင်ဘက်တွင် ရပ်နေသော ဒေါ်မြစိ ချက်နာမှာ ထင်းမာလှသည်။

“လာခဲ့ အောင်လွင် အခုပြန်လာခဲ့၊ ဒီမှာ ကိုအုန်းဖေ နောင်အခါ ချစ်သားကို ဒီလို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ဘယ်တော့မှ လက်မခံပါနဲ့”

ဘယ်အခါမဆို ဆင်းရဲသူပီပီ ပျော့ပျောင်းစွာ ပြောလေ့ရှိသော ဒေါ်မြစိက ထူးထူးခြားခြား လေသံပြောင်းနေသဖြင့် ဦးအုန်းဖေနှင့် မောင် အောင်လွင်မှာ အံ့အားသင့်မိကြလေသည်။

“ကျုပ်က ခိုးကြောင်ခိုးဝက် လက်ခံတာမဟုတ်ဘူး မမြစိ၊ ခင်ဗျား သားက သူ့အလိုအလျောက် လာတာဗျာ့ . .”

ဒေါ်မြစိက ဦးအုန်းဖေအား အရေးလုပ် စကားမပြောတော့ပေ။ သူ့သားကိုသာ အရခေါ်နေသဖြင့်-

“ကဲ-ပြန်သွား တုမောင်၊ မင်းအမေက သူ့ဌေးအရောင်တပ်ပြီး သူ့ဌေးစိတ် ပေါက်နေတာကပဲ . . နောက် ဘယ်တော့မှ ဦးလေးကြီးဆီ မလာခဲ့နဲ့ . .” ဟု ဦးအုန်းဖေက ဘာရည်ရွယ်သည် မသိ၊ ပြတ်ပြတ်ပင် ပြောချလိုက်၏။

“သည်းခံပါ ဦးလေးကြီးရယ်၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် . . အမေ့စိတ်နဲ့ ကျွန်တော်စိတ် တခြားစီပါ . .” ဟု မောင်အောင်လွင်က အားနာစွာ တောင်းပန်ရင်း မိခင်ခေါ်သည့်နောက်သို့ မလွယ်ပေါက်မှ ထွက်သွားလေသည်။

ဤသည်နောက်ဝယ် ဦးဘထွန်းနှင့် ဒေါ်မြစိက သားဖြစ်သူအား မသွားရဟု တင်းကြပ်စွာ အမိန့်ထုတ်ထားသကဲ့သို့ ဦးအုန်းဖေကလည်း ခြံမလွယ်ပေါက်ကို ခိုင်လုံစွာ ပိတ်လိုက်လေတော့သဖြင့် မောင်အောင်လွင် မှာ ဦးအုန်းဖေနှင့် အဆက်ပြတ်သွားလေတော့၏။

မောင်အောင်လွင်သည် အထက်ပါ အကြောင်းများကိုတွေးရင်း ယနေ့သည် ဘီအေ စာမေးပွဲအောင်စာရင်း သတင်းစာတွင် ပါမည့်နေ့ ဖြစ်ကြောင်း သတိရမိသဖြင့် မိခင်အား ခွင့်တောင်းပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ အပြေးအလွှား ထွက်လာခဲ့သည်။ ကြိုတင်ဖော်လင့်သည့်အတိုင်းပင် မိမိ၏ နာမည် အောင်စာရင်းမှာ ပါနေသည်။ အောင်မြင်သော်လည်း ကျော့ထောက်နောက်ခံ ရှိသူများကဲ့သို့ စိတ်အေးလက်အေး မရွှင်မြူးနိုင်ရှာပေ။ အလုပ်ရရန်အရေးမှာ မလွယ်ပေ။ ပညာတတ်တွေ တောင်လှုံပုံနေသော ဤခေတ်မှာ ငွေကြေးချို့တဲ့၊ ဩဇာအာဏာမဲ့သော မင်းစေ တစ်ယောက်၏ သားမှာ ဘီအေအောင်ရုံဖြင့် ရှုတ်ချည်းအလုပ်ရနိုင်ပါမည်လော။

မောင်အောင်လွင်သည် ခေါင်းပူအောင်တွေးရင်း ပြည်းလေးသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ပြန်လာခဲ့၏။

“အောင်တယ်မဟုတ်လား သား”

ဦးဘထွန်းက ဆီးကြိုမေးလိုက်သဖြင့်-

“ဟုတ်တဲ့ အဖေ၊ အောင်ပါတယ်” ဟု ပြန်ဖြေရင်း အိမ်ပေါ်လှမ်း ထက်လိုက်သည်။ အိမ်ပေါ်တွင် မိမိအား ကောလိပ်ပို့ပေးသော အမေ့မောင် ဦးလေးနှင့် အခြားဧည့်သည် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသဖြင့် မောင်အောင်လွင်မှာ တအားတက်သွားမိသည်။

“ကျွန်တော် စာမေးပွဲအောင်တယ် ဦးလေး၊ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ဦးလေးဆီမှာ အကြံဉာဏ်တောင်းရဦးမှာပဲ” ဟု မောင်အောင်လွင်က အားပါးတရ ပြောလိုက်သော်ငြားလည်း အမေ့မောင် ဦးလေးမှာ ဝမ်းသာ နှစ်သိမ့်ဟန် လုံးဝမရှိချေ။ မောင်အောင်လွင် တက္ကသိုလ် သွားပါမည့် အကြောင်းကို တောင်းပန်သံ နောင်တသံ သံဝေဂသံတွေနှင့် ပြောခဲ့သော နတ်နာမှာ ခပ်တည်တည်ပင် ဖြစ်နေသည်။ ဦးဘထွန်းနှင့် ဒေါ်မြစိတို့၏ နတ်နာမှာကား မကြုံစဖူးအောင်ပင် နှလုံးလေ့ရှိတ် အကြည်ဆိုက်၍ နှုတ်မြိုက်ရွှင်မြူးလှပါဘိတောင်း။

“မင်း အလုပ်လုပ်ဖို့ ဘေးချိတ်ထားဦး၊ မိန်းမယူရမယ်” အမေ့မောင် ဦးလေးက အေးစက်စက် ပြောလိုက်သည်။

“အို . .” မောင်အောင်လွင်က အံ့အားသင့်စွာဖြင့် မိဘများအား မည်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် သားရဲ့၊ မင်းဦးလေးက မိန်းမပေးစားဖို့ စီစဉ်ပြီးပြီ၊

ဘာလေး ကုသိုလ်ကဖြင့် ကောင်းပါပေဗျား၊ ပညာလဲစုံ ကြင်ရာလဲစုံ

သူ့ဆုံပေါ်ခဲရမှာကွ သားရဲ့”

ဦးဘထွန်းက ဝမ်းမြောက်လှစွာ ပြောလိုက်၏။

“နေပါဦး အဖေ ဘယ်သူနဲ့လဲ၊ ကျွန်တော်ကို ဘာကြောင့် ဒါလောက်

ထင်စလို မိန်းမ ပေးစားချင်ရတာပဲ ဦးလေး၊ ကျွန်တော် လူပျိုဘဝနဲ့

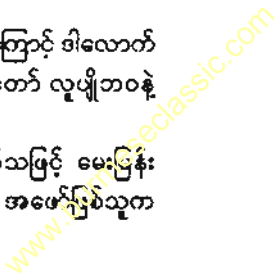
အတိုရော ဦးလေးကိုရော ကျေးဇူးဆပ်ပါရစေဦး”

မောင်အောင်လွင်က နားမမည်နိုင်အောင်ဖြစ်သဖြင့် မေးပြန်

“ဘာပဲအောင်လွင်က နားမမည်နိုင်အောင်ဖြစ်သဖြင့် မေးပြန်

“ဘာပဲအောင်လွင်က နားမမည်နိုင်အောင်ဖြစ်သဖြင့် မေးပြန်

“ဘာပဲအောင်လွင်က နားမမည်နိုင်အောင်ဖြစ်သဖြင့် မေးပြန်

အားပါးတရ ရယ်လိုက်သဖြင့် မောင်အောင်လွင်မှာ ကြောင်သွားရှာလေသည်။

“ခင်ဗျားတို့သားက မအူမလယ်နဲ့ တယ်ပြီး နားဝေးပါတလား မြန်မြန်ပြောလိုက်ကြစမ်းဗျာ၊ ကျွန် စိတ်မရွည်ဘူး..”

အမေမောင် ဦးလေးက မာကျောကျောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“သား နားမလည်ဘဲ ဖြစ်နေတာ အမေပြောမယ် သား၊ တိုး.. ချစ်ရိပ်သာစံတိမ်က သူဌေးသမီးနဲ့ သားကို လက်ထပ်ဖို့ မင်းဦးလေးက စီစဉ်ပြီးပြီ၊ ငါ့သား ငြင်းစရာ ဘာမှမရှိဘူး၊ အမေတို့ကလဲ သဘောတူလိုက်ပြီ” ဂေါ်မြစိတ် ပြောလိုက်လျှင်-

“ဘာ.. ဘာ.. အမေ ရှိစလင်းနဲ့လား” ဟု မောင်အောင်လွင်က မှတ်လုံးဖြူမှတ်ဆန်ဖြူ မေးလိုက်၍ ဟုတ်ကြောင်းကို မိခင်တပြောလိုက်လျှင်ပင် မောင်အောင်လွင်မှာ ပက်လတ်လန့်လဲလှမတတ် ဖြစ်သွားထေတော့၏။

“ဖြစ်ရလေခြင်း ဦးလေးရယ်၊ ကျွန်တော် မယူချင်ဘူး.. မယူချင်ဘူး” ဟု မောင်အောင်လွင်က ပြုတ်ကျမတတ် ခေါင်းကိုရမ်းရင်း ခါးခါးသီးသီး ငြင်းလိုက်၏။

“ဘာကွ” အမေမောင် ဦးလေးက ခတ်ထန်စွာ မေးသကဲ့သို့ပင် “ဒီလို သူဌေးသမီး ရုပ်ချော၊ စည်းစိမ်ရှင်ကို ငြင်းတာများ မင်း ရှေးနေသလား” ဟူသော ဦးဘထွန်း၏ အသံနှင့် တစ်ပြိုင်တည်းလိုပင်-

“စိတ်ကူးမလွဲနဲ့ သားရဲ့၊ မင်း ကုသိုလ်ကောင်းလို့ ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးရတာ” ဟူသော ဂေါ်မြစိတ်၏အသံ ပေါ်လာသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် အမေ၊ ကျွန်တော် ကုသိုလ်ကောင်းလို့ နွားဖြစ်ရတော့မှာလား” ဟု မောင်အောင်လွင်က ပြောလိုက်၏။

“ဟေ့.. မောင်အောင်လွင်.. တိတ်.. ရှိစလင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်း ဝေဖန်စရာ မလိုဘူး၊ မင်း မယူဘူးလား ယူမလား ဒါပဲပြော..”

မိုးခြိမ်းသကဲ့သို့ ထွက်လာသော အမေမောင် ဦးလေး၏အသံကြောင့် မောင်အောင်လွင်ကလည်း မဆိုင်းမတွပင် ဖြေလိုက်၏။

“ကျွန်တော် မယူချင်ဘူး ဦးလေး”

“ကောင်းပြီ၊ ဟောဒီစာချုပ် ငါ ဖတ်ပြမယ် နားထောင်..”

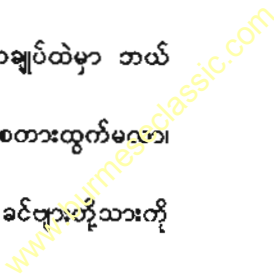
အမေမောင် ဦးလေးကပြောရင်း.. သူ့လက်စွဲသားရေအိတ်ကို ခွင့်လိုက်သည်။ ခြောက်လုံးပြုစာစစ်လက်၏ ပြောင်းတံကို မောင်အောင်လွင် ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရ၏။ ထို့နောက် စာချုပ်တစ်ခုကို ဆွဲထုတ်ပြီး ဖတ်ပြလိုက်၏။ စာချုပ်ပါ အဓိပ္ပာယ်ကား-

သူဌေးမကြီး ဂေါ်ခင်အေးက မောင်အောင်လွင်၏ မိဘများဖြစ်သော ဦးဘထွန်းနှင့် ဂေါ်မြစိတ်တို့ထံမှ အောက်ပါကတိများကို ဝတ်လုံတော်ရ ဦးသန်းမောင်နှင့် တန်ထရိုက်တာကြီး ဦးစံမြိုးတို့အား အသိသက်သေထားပြီး စာချုပ်ချုပ်ခဲ့သည်။ ၁။ ဂေါ်ခင်အေး၏ငွေဖြင့် မောင်အောင်လွင်အား ဒီဝန်ရသည်တိုင်အောင် တက္ကသိုလ်ပို့ပြီး ပညာသင်ပေးခြင်း။ ၂။ သင့်လျော်သောအခါရောက်ပြီဟု ဂေါ်ခင်အေး ယူဆသောအချိန်၌ မောင်အောင်လွင်နှင့် ရှိစလင်းအား လက်ထပ်ပေးခြင်း။ ၃။ လက်ထပ်ပြီးသော် ဂေါ်ခင်အေး၏ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ မောင်အောင်လွင်က ရှိစလင်းအား ပစ်ပယ်ခြင်းမပြုရန် ဦးဘထွန်းနှင့် ဂေါ်မြစိတ်တို့က သားဖြစ်သူအတွက် တာဝန်ထူမည်ဖြစ်ခြင်း။ ဤသုံးချက်ကို ဦးဘထွန်းနှင့် ဂေါ်မြစိတ်တို့က ချွင်းချက်နေ၍ သဘောတူပြီး၊ ဂေါ်ခင်အေး စီမံရာ လိုက်နာမည်ဖြစ်ကြောင်း တတိယထုတ်ပြန်သည်။ ဂေါ်ခင်အေး စီမံရာကို မနာခံဘဲ ပျက်ကွက်ခဲ့သော် မောင်အောင်လွင်အတွက် လေးနှစ်တာမျှ ကုန်ကျအားရသည့် ဂေါ်ခင်အေး၏ ငွေနှစ်ထောင်ကို ကတိပျက်ကွက်သည့်နေ့မှ ဆယ်ရက်အတွင်း ပေးဆပ်ရမည်။ မပေးဆပ်ပါက ဦးဘထွန်းနှင့် ဂေါ်မြစိတ်အား တရားဥပဒေအရ အရေးယူမည်ဟု ပါရှိလေသည်။

“နားလည်ပလားဟေ့ မောင်အောင်လွင်၊ စာချုပ်ထဲမှာ ဘယ်အောက်ခိုင်မာနေတယ်ဆိုတာ သိပြီလား”

သို့တိုင်အောင်လည်း မောင်အောင်လွင်ထံမှ စတားထွက်မလာ၊ ကြတ်ကြီး လည်လိမ်ထားသလို ဖြစ်နေလေသည်။

“ကျုပ် စတားရှည်ရှည် မပြောချင်ဘူး၊ ဒီမှာ ခင်ဗျားတို့သားကို

သေသေချာချာမေး နတ်ပြန်မနက် ဆယ်နာရီအချိန်မှာ အတိအကျ စကား ပြန်”

အမေမောင် ဦးလေးသည် မာကျောစွာပြောပြီး သူ့အဖော်နှင့် အတူ နှုတ်ပင်မဆက်ဘဲ ဆင်သွားသည်ကိုပင်-

“လူကြီးမိဘ စီမံတာကပဲ ဒင်းနားမထောင်လို့ ရမလား၊ စိတ်ချပါ သူဌေးတော်ကြီးကိုလဲ ပြောပေးပါနော်၊ စိတ်မဆိုးဘို့ တောင်းပန်ပါတယ် လို့” ခခယယပြောနေသော ဝေါမြစိအသံကို မောင်အောင်လွင် ကြားရ သည်။ မတ်ထရစ်အတန်းတွင် သူ စာကျက်ခဲ့သော ခုံကလေးပေါ်သို့ မျက်နှာကို မှောက်ချလိုက်မိသည်။ ချုံးချမငိုမိအောင် စိတ်ကို မနည်း ထိန်းထားရလေသည်။

“ကိုယ့်ထက် အဆင့်အတန်း မျှော်မှန်းလို့မရအောင်မြင့်တဲ့ ရုပ်ချော ဥစ္စာပေါ စည်းစိမ်ရှင်ကို မင်းက ဘာကြောင့်ငြင်းရတာလဲကွ”

ဦးဘထွန်းက ပြောလိုက်လျှင် မောင်အောင်လွင်က မှောက်ထား သောမျက်နှာကိုမော့ပြီး မိခင်နှင့် ဖခင်အား ခိုဝေသောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ရင်း-

“ဘာကြောင့်ငြင်းရတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မပြောခင် ဒီကလိန်ချ ဇာတ်ရှုပ်ကြီးကို ရှင်းပြကြပါဦး၊ အစကတော့ အမေမောင်က ပညာသင် ယေတာဆိုး အခုတော့ စာချုပ်ကြီးက ကြောက်စရာ လန့်စရာ ချည်နှောင် တုပ်ဆိုင်ထားပြီးသား . .

မောင်အောင်လွင်က စကားကို အဆုံးသတ်အောင်ပင် မပြောနိုင် တော့ပေ။ စိတ်ထိခိုက်လှသဖြင့် တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ရပ်လိုက်ရ၏။ မတ် ထရစ် အောင်သည့်အချိန်က အသက် ဆယ့်ခြောက်နှစ်မျှသာရှိသေး၍ မအူမလည် ကလေးသာသာအရွယ်ဖြစ်၍ ပညာလိုချင်ဖောနှင့် ခေါင်း ညိတ်မိခဲ့လေခြင်းဟု သူ့ကိုယ်သူ ယူတျားမရ ဖြစ်မိလေသည်။

“အေးအေး ရှင်းပြမယ်၊ ဒီလိုကွ သူဌေးကြီး ဆုံးစဉ်က ဈာပနကိစ္စ မှာ အဖေတို့က သွားကူညီလုပ်ကိုင်ပေးတာကို သူဌေးတော်ကြီးက ကျေးဇူးတင်ရှာလွန်းလို့ တကယ်ကို လှိုက်လှဲခင်မင်တဲ့ စေတနာနဲ့ ခေါ်

ပြောဆက်ဆံတယ်။ သူ့လို စည်းစိမ်ရှင်မကြီးတစ်ယောက်က အဖေတို့လို အောက်တန်းစား မင်းစေလောက်ကို အခုလို ဆက်ဆံတယ်ဆိုတော့ ဘယ် လောက်စိတ်ထားပြည့်ဝတယ်ဆိုတာသာ စဉ်းစားကြည့်တော့”

“လိုရင်းပြောပါ အဖေရဲ့” မောင်အောင်လွင်က ဖြတ်ပြောလိုက် ၏။

“သားကလဲ အလျင်စလို ရှိလိုက်တာ ပြောမှာပေါ့ကွဲ့၊ ဟုတ်တယ် နော် ဒီလို စိတ်ထားကောင်းတဲ့ မိန်းမဖြစ်လို့သာ စည်းစိမ်ရှင် ဖြစ်တာ ပေါ့၊ စံအိမ်ကြီးကဖြင့် ကြည့်မပြီး ရှုမပြီးပါပဲ၊ ဇာတ်ကသုံး ဝိမာန်ဆိုတာ ဒီလိုအိမ်ကြီးမျိုး ထင်ပါရဲ့”

ဝေါမြစိက ဦးဘထွန်း စကားကို ထောက်ခံရင်း မြန်ချေရှက်ချေ နိုးတုန့်လိုက်၏။

“ခက်လိုက်တာနော်. . ကျွန်တော်တော့ ရူးတော့မှာပဲ၊ ကျွန်တော် ထောင်းပန်ပါတယ်၊ လိုရင်းကို မြန်မြန်ပြောကြပါဗျာ”

မောင်အောင်လွင်က စိတ်မရှည်တော့သဖြင့် ငိုတော့မည့်အသံ ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

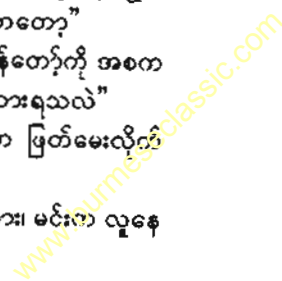
“ဟေ့ကောင် ရွှေဘုံပေါ်စံရမှာ ဝမ်းမသာဘဲ ဘာဖြစ်နေတာလဲကွ” ဦးဘထွန်းက တစ်ချက်ငေါက်လိုက်ပြီး စကားကို ဆက်လိုက်၏။

“ဒါနဲ့ သူဌေးကတော်ကြီးက ဒီလိုစည်းစိမ်မျိုး မစံစားချင်ဘူးလား ဟဲ့ မေးတယ်၊ စံစားချင်ရင် အလွယ်ကလေးပါ၊ သူ စီမံတာ နာခံပါဆိုပြီး ဒီလို. . ဒီလို စာချုပ်မယ်၊ မင်းနဲ့ ရှိစလင်း လက်ထပ်ရင် ဒီစည်းစိမ် စံစား ချာပေါ့လို့လဲ ပြောလိုက်ရော. . ဟာ အဖေနဲ့ အမေဆိုတာ ကိုယ့်နားရွက် ထောင် ကိုယ် ပြန်စမ်းကြည့်မိတယ်၊ ဝမ်းသာလိုက်ပုံကတော့”

“တော်ပါတော့ အဖေ. . တော်ပါတော့. . ကျွန်တော့်ကို အစက နှိမ့်တဲ့အတိုင်း ဖွင့်ပြောကြပါလား၊ ဘာကြောင့် လိမ်ထားရသလဲ”

ဦးဘထွန်း စကားမဆုံးမီ မောင်အောင်လွင်က ဖြတ်မေးလိုက် သည်။

“ဒီလိုလိမ်ရတာ မင်းက အပြစ်တင်ချင်သေးလား၊ မင်းက လူနေ

၆၀

မဝင်းမြင့်

ချွဲကြား စိတ်နေဘုံများ မာနကြီးလွန်းလို့၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ရောင့်ရဲတတ်လွန်းလို့ မှန်တဲ့အတိုင်းပြောရင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်မခံဘူးဆိုတာ ဝီသိတာပေါ့။ မင်းကို ပြောရဆိုရမို့ မလွယ်ဘူးလို့ သူ့ဌေးကတော်ကြီးကို ပြောတော့ သူ့ဌေးကတော်ကြီးက အရှည်ကို မျှော်တွေးစဉ်းစားပြီး ဉာဏ်ရှိရှိနဲ့ မင်းမငြင်းနိုင်အောင် ဟောစီစာချုပ် ချုပ်လိုက်တာကွဲ့။ သူ့ရှိတဲ့ စည်းစိမ်ကို သူ တစ်ကိုယ်ကောင်း မစံစားဘူး။ ဝီသိ ဆင်းရဲတဲ့လူကို ဖျားဖားတာ ဘယ်လောက် စိတ်သဘောထား မြင့်မြတ်တယ်ဆိုတာ မင်းလို ဘီအေအောင်ပြီးသားလူက မတွေးတတ်တာများ အံ့ပါရဲ့။”

ဒေါ်မြစိက မိန်းမပီပီ လျှာရှည်ရှည်ဖြင့် ခုနစ်စဉ်အမျှင်တန်းပြောပြီး ဆေးပေါ့လိပ်တို့ ထောင်းထောင်းပါအောင်ဖွာရင်း သားဖြစ်သူအား မှတ်စောင်းထိုးကြည့်နေလေသည်။

“အမေနဲ့ အဖေတို့ ကျွန်တော် အသေးစိတ်ပြောပြမယ်နော်၊ ကျွန်တော်ပြောတာကို စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ နားထောင်ပြီး ကျွန်တော် လွဲသလားအမေနဲ့ အဖေ လွဲသလားဆိုတာ သေသေချာချာ စဉ်းစားပါ။”

“အင်း.. ပြောစမ်းပါဦး” ဦးဘထွန်းနှင့် ဒေါ်မြစိက ဖြိုင်တူလိုလို ပင် ပြောလိုက်ကြ၏။

မောင်အောင်လွင်သည် အတင်ခေါ် တင်တင်ခိုင်ကလေး၏ ကြေတွဲဖွယ်အဖြစ်၊ ရှိစလင်း၏ တထောင်းထောင်းထွက်နေသော အပုပ်နဲ့ သတင်းများကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ ပြောပြလိုက်ပြီး . .

“ဒေါ်ခင်အေး ရာဇဝင်ကို ဦးအုန်းဖေကြီး ပြောပြလို့ အဖေနဲ့ အမေလဲ သိပြီးသားပဲ။ ရှိစလင်း မတ်ထရစ်မှာ တဘုန်းဘုန်းကျနေလို့ ကျောင်းထွက်ပြီး မအေးနဲ့အပြိုင် အလေလိုက်နေတဲ့ သတင်းတွေ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေဆီက မကြားချင်အဆုံးပဲ။ သူ့အမေသမီး သူ့အဖေလို လာမှာပဲ။ မနက်က ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ သတင်းစာသွားကြည့်ရင်း ကြားလာခဲ့ရတဲ့ သတင်းကတော့ ကျွန်တော် နွားဖြစ်ဖို့ သေချာတာပေါ့လေ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ..” ဦးဘထွန်းက မေးလိုက်၏။

“အဖေတို့ ချွေးမလောင်းက အခု ကိုယ့်ဝန်ရှိနေပြီတဲ့ဗျ၊ လူပေါင်းစုံနဲ့ ဘယ်သူ့စွဲရမှန်းမသိတော့ ဝိုက်ကို ဖျက်နေတယ်တဲ့။ အဲဒါ ဖျက်မရတော့လို့ စာချုပ်ထဲမှာ ပါတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်နဲ့လက်ထပ်ဖို့ အချိန်တန်ပြီလို့ အဖေတို့ သူ့ဌေးမကြီးက ယူဆပြီး အပူတပြင်း လာစိမ်တာဖြစ်မှာပေါ့။ အရင်အရင်က ဘယ်နှစ်ဝိုက် ဖျက်ခဲ့ပြီမှန်းမှမသိတာ . . .”

“ဟင်..” ဦးဘထွန်းနှင့် ဒေါ်မြစိက ဖြိုင်တူ ဟင်လိုက်၏။

“တကယ် စည်းစိမ်ရှင်အစစ်ဖြစ်တဲ့ တင်တင်ခိုင်ကိုတောင် အိမ်က လက်လွတ်ထွက်ပြေးရအောင် ရက်ရက်စက်စက် လုပ်သေးတာပဲ။ ဘာမှမဆိုတဲ့ အဖေနဲ့ အမေကို စည်းစိမ်ကြီးမျှပေးမယ်ဆိုတာ ယုံစားကြတာများ အံ့ပါရဲ့ဗျာ.. ။ အကြပ်အတည်းတွေရင် လှည်းကျိုးထမ်းခိုင်းဖို့ ကြံထားတယ်ဆိုတာလောက်တော့ ကျွန်တော် ဘီအေအောင်လို့ စဉ်းစားမိပါတယ်..”

မောင်အောင်လွင်က ဒေါ်ပွပွဖြင့် မိခင်အား ငေါ့လိုက်သည်။ ဒေါ်မြစိ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေ၏။

“ဟုတ်မှာပဲ.. ဘသိန်းကလဲ အရင်နဲ့မတူဘူး လေသံမာလိုက်တာ။ အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားတာ နှုတ်တောင်မဆက်ဘူး။”

ဒေါ်မြစိက အသံပျော့ပျော့ဖြင့် ပြောလိုက်၏။ ဦးဘထွန်းကား မသွပ်တော့ချေ။

“ဘယ်က ဘသိန်းလဲ အမေ”

မောင်အောင်လွင်က မေးလိုက်၏။

“မင်းဦးလေး ယောင်ဆောင်တဲ့လူလေ”

ဒေါ်ခင်အေး၏လက်စွဲတော် လူမိုက် ဘသိန်းပေတကား။ တင်တင်ခိုင်ကလေး ပြေးရသည့် အကြောင်းရင်းတွင် ဘသိန်း၏စနက်များစွာ သိနေသည်ဟု မောင်အောင်လွင် နာကြည်းစွာတွေးရင်း အိမ်နောက်ဖေး ခြံနင်းလာကာ ဒန့်ဒလွန်ပင်ရင်းရှိ ဆူးပုတ်ချုံအကွယ်တွင် ခြေပစ်လက်စွဲ ထိုင်နေမိလေတော့၏။ သို့ထိုင်နေမိရင်း.. ပစ္စည်းမက်တဲ့အကောင်.. အသံချွဲထဲ ဝင်ချင်တဲ့အကောင်၊ လှည်းကျိုးထမ်းတဲ့နွား၊ လူပေါင်းစုံနဲ့ ဖြစ်

နေတဲ့မိန်းမကို မခွဲဘူးလား၊ ဦးတိုးခိုင်ကြီး ဘယ်လိုဖြစ် သေသလဲကွ။ ပုပ်
နေတဲ့ ပန်းပွင့်ကြီး ကောက်နမ်းတဲ့လူဟေ့. . ဟူသော ပတ်ဝန်းကျင်က
ပြောကြမည့် အသံတွေကို ကြားယောင်လာသည့်နည်းတူ လက်ထိပ်တန်း
လန်းဖြင့် အချုပ်ခန်းသို့ မြန်းကြရသည့် ကြီးတောင့်ကြီးမား မိဘနှစ်ပါး
အား မျက်စိထဲမှ မြင်ယောင်လာမိသည်။ မောင်အောင်လွင်သည် ရူးလု
မတတ် ဖြစ်နေသောစိတ်ကို သတိထားထိန်းပြီး ဘာလုပ်ရလျှင် ကောင်း
မည်လဲဟု စဉ်းစားနေရာမှ အသိဉာဏ်တစ်ခု လက်ခန့်ဝင်လာသည်။

“ကိုယ့်ရုပ်ရည်ကိုတန်းပြ၊ ပစ္စည်းအရှိန်နှင့် မောက်မား၊ ဂုဏ်အဆင့်
အတန်းနဲ့လွှမ်းမိုး၊ မိုက်ဂုဏ်ကိုအားကိုးပြီး ကလိမ်ကျနေတဲ့ လူတစ်ယောက်
တော့ တိုယ့်စေတနာ ကိုယ့်အကျိုးပေးရစေမှာပေါ့ကွာ”

မောင်အောင်လွင်သည် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကိုချပြီး အိမ်ပေါ်သို့
ပြန်တက်လာသည်။ သူငွေစည်းစိမ်ကို မျှော်မှန်းယစ်မူး၊ ရွှင်မြနုစွာဖြင့်
နှုတ်သွတ်ခဲ့သော ဦးဘထွန်းနှင့် ဒေါ်မြစိတကား မတုန်မလှုပ် အရုပ်ကြီးတွေ
လို ငုတ်တုတ်ထိုင်နေကြသည်။

“အဖေတို့ မှားပြီသားရယ်. . သားလေးဘဝ နစ်မွန်းပြီး တစ်သက်
လုံး စိတ်ဆင်းရဲမှာကို မကြည့်ရက်တော့ပါဘူး၊ အဖေတို့ အပြစ်တွေကို
အဖေတို့ ခံမယ်လို့ မင်းအမေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီးပြီ၊ သား တခြားမှာသာ အလုပ်
ရွာပေတော့”

ဦးဘထွန်းက တုန်ရင်သောအသံဖြင့် လှိုက်လှစွာပြောလိုက်၏။
“သူတို့က ဂုဏ်နဲ့ ငွေနဲ့ ဖိသက်နိုင်တဲ့လူတွေမို့ ဘယ်လိုပဲရင်ဆိုင်
အဖေတို့ ရှုံးဘက်ချည်းမို့ ပြောလိုလဲ အရာမထင်ပါဘူး၊ စာချုပ်ကိစ္စကို
မေ့လိုက်ပေါ့ သားရယ်၊ ချေးထားတဲ့ငွေ မဆပ်နိုင်လို့ ခံရတာလို့သာ ယူဆ
လိုက်ပါတော့၊ သား စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် အဖေတို့ ဝမ်းသာပါတယ်
ငါ့သား ပညာတတ်လိုက်တာ အမြတ်ပေါ့”

သားတို့ရုပ်ရည်၊ သီတာမည်သား၊ ရေကြည်ချမ်းမြ၊ တပေါထီ
ကျက၊ မိဘတို့ဝမ်း၊ ငြိမ်းစတမ်းတည့်။

တွေးတောစဉ်းစားဉာဏ် ကင်းမဲ့သော အောက်တန်းလွှာ ဆင်းရဲ

သားများပီပီ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော စည်းစိမ်ကြီးကို ယစ်မူးကာ သား
ပြစ်သူအား ရွှေဘုံပေါ်စံစေလိုသော စေတနာဖြင့် စီမံငြားလည်း လွှဲမှား
ခဲ့မိသော ဦးဘထွန်းနှင့် ဒေါ်မြစိတို့ကား ဘယ်သူမပြု မိမိမှုဖြစ်သော
မိမိတို့အပြစ်ကို ခံယူရန် အသင့်ပြင်ပြီးကြလေပြီ။

“အဖေနေ့အဖေ စိတ်ကောင်းကောင်းထားပါ၊ ပုမနေ့ပါနဲ့ ကျွန်တော်
တချုပ်အတိုင်း လိုက်နာပါမယ်၊ လှည်းကျိုးပြီး ထမ်းပါတော့မယ်၊ နက်ဖြန်
တိုလူလာရင် ကြိုက်တဲ့နေ့မှာ လက်ထပ်မယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ၊ ကျွန်တော်
အဖေနဲ့ အဖေ ဒုက္ခရောက်အောင် မမိုက်ပါဘူး”

မောင်အောင်လွင်က ဘာမျှမဖြစ်သလို အေးအေးဆေးဆေး ပြော
ပြီး-

“ထမင်းဆာပြီ အမေ၊ ဘာဟင်းချက်လဲ” ဟု စကားကိုလွှဲလိုက်
၏။ သို့တစေလည်း မောင်အောင်လွင်၏ အိုမင်းရင့်ရော်သွားသကဲ့သို့သော
ခုတ်နှာနှင့် အက်ကွဲခြောက်သွေ့သော လေသံကို သတိထားမိသော ဦးဘ
ထွန်းနှင့် ဒေါ်မြစိတမှာ သား၏မျက်နှာကို မကြည့်ရက်အောင်ပင် စိတ်
ထိခိုက်သွားမိကြလေတော့သည်။

ချစ်ရိပ်သာစံအိမ်ကြီးမှာ ရောင်စုံမီးများ ထိန်ထိန်ညှိကာ တီးလုံး
သံတငြိမ်ငြိမ်ဖြင့် သာယာစည်ကားလှပါတာသည်။ နံနက်ပိုင်းက မောင်
အောင်လွင်-ဘီအောနှင့် သူငွေသမီး ရှိစလင်းတို့ ရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုး
ထက်ထပ်ခဲ့ပြီး ညနေပိုင်းမှာ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲ ကျင်းပနေခြင်းဖြစ်၏။ မြန်မာ
အိမ်ကျင်းပသော ဧည့်ခံပွဲကား မဟုတ်ချေ၊ ပွတ်သဘင်ဆင်နွှဲမည် ဧည့်ခံပွဲ
ဖြစ်၏။ အချိန်မှာ ခြောက်နာရီပင် ခွဲပြီးပြီဖြစ်၍ ဧည့်သည်များ တဖွဲဖွဲ
ချုတ်စပြုနေလေပြီ။

မောင်အောင်လွင်သည် အိမ်ပေါ်ထပ်မှ မဆင်းချေ၊ အိပ်ခန်းနှင့်
ဆင်နေသော ဝရန်တာတွင် ပက်လက်ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်မှာ
ခြေထောက်ပစ်ထိုင်ရင်း မိဘများဖြစ်သော ဦးဘထွန်းနှင့် ဒေါ်မြစိတို့စံရာ

တဝယ်ကလေးကို ငေးကြည့်နေသည်။ ဒေါ်ခင်အေးနှင့် ရှိစလင်းတို့က ဦးဘထွန်းနှင့် ဒေါ်မြစိအား အရေးယူ အဖက်လုပ်၍ ဒေါ်ပြောတိုင်ပင်ခြင်းလည်းမရှိ၊ ဧည့်ခံပွဲကို ဖိတ်ကြားခြင်းလည်း မရှိ၊ စကားစပ်၍ပင် မမေးမြန်းပေ။ မောင်အောင်လွင်ကလည်း မိဘများနှင့် ပတ်သက်၍ ယောက္ခမနှင့် ဇနီးအား စကားတစ်လုံးမှ မဟာခဲ့။ ဇာတိက ဘုံပိမာန်တဖွယ် ထင်မှတ်ရ၍ တောင့်တမက်မောခဲ့သော ဤစံအိမ်ကြီးအား ဦးဘထွန်းနှင့် ဒေါ်မြစိတို့ အနားကိုပင် မသိပုံရှာပေ။ မီးရောင်မိုးနီမိုးသည့် တဝယ်ကလေးအတွင်းမှာ ဘာလုပ်၍ ဘာပြောနေကြမည်နည်း။

“ဒါလင်. . ဒါလင်. . အိပ်ပျော်နေသလား”

ပခုံးကို ကိုင်လှုပ်ခေါ်လိုက်သဖြင့် မောင်အောင်လွင် အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ကြော့နေအောင် ပြင်ဆင်ထားသော ရှိစလင်းကား ကြည့်မဝအောင်ပင် ချောမောလှပါတိ၏။ မောင်အောင်လွင်၏ ဖုတ်လုံးများသည် ရှိစလင်း၏ငိုက်ကို တည့်တည့်မတ်မတ် ကြည့်လိုက်မိပြီးမှ သတိထားကာ မျက်စိကို လွှဲလိုက်ရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီချောင်ထဲ လာကုပ်နေရတာလဲ ဒါလင်ရဲ့၊ အောက်မှာ ဧည့်သည်တွေ ရောက်နေပြီ၊ ထပါ အဝတ်လဲပါ ဒါလင်ရယ်”

ရှိစလင်းက ချစ်စဖွယ် ကနွဲကရ ပြောခေါ်နေသည်။ မောင်အောင်လွင်သည် လူလိမ္မာအမျက် အပြင်မထွက်အောင် ထိန်းချုပ်လိုက်ပြီး-

“ကိုယ် သိပ်နေမကောင်းဘူး ဒါလင်၊ ခေါင်းသိပ်ကိုက်နေတယ်ကွယ်၊ ကျောင်းတုန်းက စာသိပ်ကျက်ခဲ့တဲ့ ဒဏ်ပေါ့ကွယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါ ခေါင်းကိုက်ရင် လူက လုံးလုံးမလှုပ်ချင်တော့ဘူး၊ ဧည့်သည်တွေကို ဒါလင်ပဲကြည့်ပြီး တောင်းပန်လိုက်ပါနော်”

မောင်အောင်လွင်က ပျော့ပျောင်းညင်သာစွာ ပြောလိုက်၏။

“အိုကေ. . ”

ရှိစလင်းက ထိုမျှသာပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။ ရောဂါ အကြောအနေကိုလည်း မမေ၊ ဆေးလည်း မတိုက်၊ မောင်အောင်လွင်မှာ သူ့အား

အကောင်အထည်ဖော်ရုံသာ အသုံးပြုရမည့် အရုပ်ဖြစ်၏။ အရေးတယူ ဝရုဇိုက်ရမည့် သတ္တဝါမဟုတ်ပေ။ ရှိစလင်း ထိုသို့သဘောထားသည်ကိုလည်း မောင်အောင်လွင်က အနည်းငယ်မျှ ဝမ်းမနည်း။ ဧည့်ခံပွဲသို့ ကြွလာသော အမျိုးသား ပရိသတ်ထဲတွင် ရှိစလင်း၏ ငိုက်တွင်းမှာရှိနေသော ဥစ္စာရှင်များ မည်မျှပါဝင်နေသနည်းဟု မောင်အောင်လွင်တွေးရင်း ရှိစလင်းနှင့်ထိသွားသော သူ့ပခုံးကို လက်နှင့်ပုတ်ခါပစ်မိသည်။

အောက်ထပ်မှ သီချင်းသံ၊ ဂီတသံ၊ ရယ်မောသံတို့မှာ တသောသော ဆူညံနေ၏။ မောင်အောင်လွင်သည် စိတ်ပန်းကိုယ်ပန်းဖြင့် အိပ်ရာပေါ်သို့ လှဲချလိုက်လေသည်။ ခေါင်းကိုက်သော်ငြားလည်း မနေ့ညတစိတ်ဆင်းရဲမှုဖြင့် တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ခဲ့သော မောင်အောင်လွင်သည် အိပ်ရာပေါ်သို့ လှဲလိုက်သည်တွင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားလေတော့၏။

အိစက်ညက်ညောသော ဖဲဗွေ့ရာပေါ်တွင် တစ်ကိုယ်တော်ဘဝ ဖြစ် အိပ်မောကျနေရာမှ တဖေ့နိုးလာသော မောင်အောင်လွင်သည် သံစုံအိုင်တပ်နာရီကြီးမှ နှစ်ချက်တီးသံ ကြားလိုက်ရ၏။ တစ်အိမ်လုံးမှာ ဆိတ်ငြိမ်လွန်းလှသည်။ ဖယောင်းတိုင်ငါးတိုင်အား ခရမ်းရောင် မီးပွင့်တလေး အောက်တွင် အိပ်ခန်းမှာ မှုန်ခွိုင်းခွိုင်း ဖြစ်နေသည်။ သံတိုင်ကာထား၍ ဆိတ်တဲ့ ဖွင့်ထားသောပြတင်းမှ လေအသွေးတွင် ပါးလွှာနူးညံ့သော ဇာနည်ထောင်မှာ လှိုင်းကြက်ခွပ်ကလေးများလို တရိပ်ရိပ် လှုပ်ရှားနေလေသည်။

မောင်အောင်လွင်သည် ခေါင်းထောင်ပြီး သူ့ဝဲဘက်သို့ ကြည့်လိုက်၏။ တစ်ကိုယ်လုံးကို အထင်းသားမြင်ရလှန်းမျှ ပါးလွှာသော ညဝတ်အင်္ကျီ ကပိုက်ရုံဖြင့် အိပ်မောကျနေသော ရှိစလင်းအား တွေ့ရသောအခါ မောင်အောင်လွင်သည် စေ့စေ့ကြည့်မိသည်။ ဖြူဝင်ပြည့်ဖြိုးသော ကိုယ်အရွယ် ငြင်းယောင်ယောင် မျက်နှာကလေးဖြင့် ကလေးငယ်ကဲ့သို့ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသော ရှိစလင်း၏ ရှုပါရုံကား တော်ရုံလူသာဆိုလျှင် စိတ်ထိန်းနိုင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။ သို့သော်. . မောင်အောင်လွင်ကား

ရိုးစလင်း၏ ချစ်စဖွယ် ရုပ်ရုံကို မမြင်၊ သူ မြင်နေရသည်မှာ ပါးဖျဉ်း ထောင် မာန်မိနေသော မြွေဟောက်ကြီးတစ်ကောင်လို ထင်မိသဖြင့် စက် ဆုပ်ရွံ့ရွာရွာ အိပ်နေရာမှ လူးလဲထပြီး ခုတင်အောက်သို့ လျင်မြန်စွာ ဆင်းလိုက်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ အပြင်ခန်းတွင်ကား ဖယောင်း တိုင်ငါးတိုင်အား လျှပ်စစ်မီးပွင့် အစိမ်းကလေး ထွန်းထား၍ တစ်ခန်းလုံး စိမ်းလဲ့လဲ့အရောင် ဟပ်နေ၏။ အခန်း၏ တစ်ဘက်လေးခုတင်ပေါ်တွင် အိပ်ပျော်နေသော ဘသိန်းအား ပါးလွှာသော ဇာခြင်ထောင်တွင်း၌ အထင်းသား မြင်နေရ၏။ မောင်အောင်လွင် ရပ်နေရာမှ လှမ်းမြင်နေရ သော အိမ်ဦးခန်းတွင်ကား မောင်အောင်လွင်ကို အိပ်ခန်းကဲ့သို့ ခရမ်း ရောင်မီးပွင့်ကလေး ထွန်းထားသည်။ နိုင်လွန်ခြင်ထောင်အတွင်းဝယ် ဖော့ စက်နေကြသော ဒေါ်ခင်အေးနှင့် ဦးသန်းမောင် . . .

မောင်အောင်လွင်သည် အံ့ကြိတ်လိုက်မိ၏။ တင်တင်ခိုင်ကလေး ခုကုညွှန်အိုင်တွင်းမှာ နစ်ရသည့်အကြောင်း၊ အသိဉာဏ်ကင်းမဲ့သော ဦး တထွန်းနှင့် ဒေါ်မြစိအား လှည့်ဖျားသွေးဆောင်၍ ကြိုးနှင့်တုတ်ကာ မိမိ အား နဖားကြိုးတပ်သည့် ကိစ္စများတွင် ဒေါ်ခင်အေးတို့သားအမိအား အရေးပါ အရာရောက်သောကဏ္ဍမှ ပါဝင်ကူညီကြသူများပေတကားဟု စဉ်းစားရင်း . . . ကြာရှည်ဆက်လက် ကြည့်နေပါက စိတ်ကိုထိန်းချုပ်ရန် ခက်ပေတော့မည်။ အကြမ်းမှ အနုနှင့်သာ အောင်စေရာမည်ဟု မျက်နှာ လွှဲပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

လှေကားရင်းသို့ရောက်လျှင် ဧည့်ခန်းမှ ပြာလဲ့လဲ့ မီးချောင်းရောင်ထ မှေးမှိန်စွာ ဟပ်နေသော ဆောင်ကူးလမ်းတွင် လူရိပ်လိုလို မြင်ရသဖြင့် ရပ်ပြီးကြည့်နေမိသည်။ အုတ်နံရံအတွင်း အံ့ကျသွင်းမြုပ်ထားသော ဝါ ကြီး၏ တံခါးရွက်တစ်ဘက်မှာ ပွင့်နေပြီး ဝိရိရေ့တွင် ရပ်နေသော မိန်း မျိုတစ်ယောက်၏ သဏ္ဍာန်ကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေရသည်။ အ တစောင်းမြင်နေရသော ထိုမိန်းမျိုမှာ ဤစံအိမ်အတွင်းမှ အိမ်ဖော်တစ် ယောက် ဖြစ်ပေမည်ဟု မောင်အောင်လွင် အမှတ်မဲ့တွေးလိုက်ပြီး ဧည့်ခန်း တက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်တွင် တစောင်းရပ်ရင်း ငြိမ်းသတ်

သော မိန်းမျိုသဏ္ဍာန်သည် မောင်အောင်လွင်၏ခြေသံကို ကြားဟန် တူသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ဤတွင် မောင်အောင်လွင်မှာ မှင်သက် မီသလို ဖြစ်သွားလေသည်။ မိန်းမျိုသဏ္ဍာန်သည် ဝိရိရေ့တွင်းသို့ လျင် မြန်စွာဝင်လိုက်သည်။ ဝိရိရေ့၏ပိတ်သွားသည်။ လျှပ်ပြက်သည်တမျှ လျင်မြန်လှ၍ မောင်အောင်လွင်သည် စက္ကန့်အနည်းငယ်မျှ အံ့အားသင့် နေရာမှ . . .

“ခိုင်-ခိုင်” ဟု ခပ်အုပ်အုပ် ခွန်းဆင့်ခေါ်ရင်း ဝိရိရေ့ရာသို့ အပြေး တလေးသွားပြီး တံခါးရွက်ကို ကျိခနဲမည်အောင် ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။ ဝိရိ ရေ့အတွင်းဝယ် ဟင်းလင်းသာ မောင်အောင်လွင် တွေ့ရသည်။ တင်တင်ခိုင် ၏ အရိပ်အရောင်ကိုပင် မမြင်ရတော့ချေ။ စိတ်တွင်းက မကြေမချမ်း နှိမ့်လှ၍ ဝိရိရေ့အတွင်းသို့ လက်နှိတ်၍ပင် စမ်းမိလေတော့သည်။

“ဆရာ ဘာရှာနေတာလဲ” ဤအသံကြောင့် မောင်အောင်လွင် ကြည့်ကြည့်လိုက်၏။ အာမက်ကို တွေ့ရသည်။

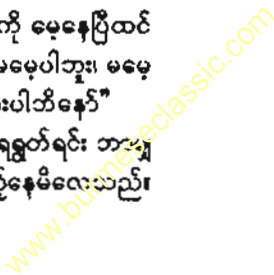
“ဟိုဒင်း ငါ တရေးနိုး ဆာလာတာနဲ့ စားစရာရွာတာ” မောင် အောင်လွင်က ပြောမိပြောရာ ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော့်ကို နှိုးရောပေါ့ ဆရာရယ် . . . ဒီဝိရိရေ့မှာ ဘာမှမရှိပါ သေး” ထိုသို့ပြောပြီး အာမက်က ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။

မောင်အောင်လွင်သည် ဝိရိရေ့၏ပိတ်ခန်းကိုမိပြီး ဝိုင်တွေတွေဖြင့် နေမိသည်။ သူ့အား လှည့်ကြည့်လိုက်သော တင်တင်ခိုင်၏ နှမ်းလှ မှုတ်သံ ယုယုယယ ကြင်နာဖွယ်ကောင်းလှသော မျက်နှာကလေးကို လျှပ် မှုတ်သံကဲ့သို့ ရိပ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရသော်လည်း မျက်လုံးထဲမှ မေ့ပျောက်၍ မှေးမှိန်ချေ။

“ခိုင် . . . လူ့ဘဝမှာ မရှိတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့၊ ခိုင်ကို မေ့နေပြီထင် ပါသားပြီး ကိုယ်ရောင်ပြတာလား ခိုင်ရယ် . . . အစ်ကို မပေပါဘူး၊ မပေ ပါဘူး၊ ခိုင် ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ အစ်ကို သိချင်စမ်းပါဘိနော်”

မောင်အောင်လွင်သည် မချီတင်ကဲ စိတ်ထဲမှ ရေရွက်ရင်း ဘူးမျှ မှေးမှိန်ပြီး အတွင်းကိုသာ မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေမိလေသည်။

“ဆရာ စားစရာပြင်ပြီးပါပြီ”

အာမက်က ရိုရိုသေသေပြောရင်း မောင်အောင်လွင်၏ ထူးခြားသော အမူအရာကို အကဲခတ်နေလေသည်။ မောင်အောင်လွင်သည် စားသောက်ချင်စိတ် မရှိသော်ငြားလည်း အာမက် ခိုင်မိမည်စိုး၍ ဟန်မပျက် ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ အာမက်က နောက်မှလိုက်လာ၏။ ထမင်းစားပွဲပေါ်တွင် နွားနို့တစ်ပန်းကန်နှင့် သစ်သီး တစ်ပန်းကန် ပြင်ထား၏။ မောင်အောင်လွင်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ဖြည်းလေးစွာထိုင်လိုက်ပြီး နွားနို့ပန်းကန်ကို စိတ်မပါဘဲ ဆွဲယူလိုက်၏။

“ကျွန်တော်လဲ ခြေသံနဲ့ စကားပြောသလိုလို ကြားလိုက်လို့ လန့်နိုးလာတာပါ ဆရာ၊ အရင်တစ်ခါ ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့တဲ့ မိန်းမမှတ်လို့ ထွက်ကြည့်တာ ဆရာ ဖြစ်နေတယ်”

စားပွဲနားတွင် ရပ်နေသော အာမက်က အမှတ်မထင် ပြောလိုက်သည်တွင် မောင်အောင်လွင်သည် သောက်မည်ပြုနေသော နွားနို့ပန်းကန်ကို ပြန်ချထားလိုက်ပြီး..

“ဘာ-အာမက် မင်း ဘာတွေ့တာလဲ” ဟု မေးလိုက်၏။

အာမက်က တင်တင်ခိုင် ဖျောက်သွားပြီး တစ်လကျော်မျှအကြာမှာ ဤဆောင်ကူးလမ်း၌ ထူးဆန်းစွာ သူ တွေ့ခဲ့ရပုံ၊ ချောင်းမြောင်းခွဲခွဲများကို ပြန်လည်ပြောပြလိုက်ပြီးမှ သတိရဟန်ဖြင့် ..

“ကျွန်တော် အခုလိုပြောတာ မမကြီးတို့ကို ပြန်မမေးပါနဲ့ ဆရာ ဒီအကြောင်း မပြောရဘူးလို့ သတိပေးထားပါတယ် ..”

“မင်းသွားတော့ အာမက်”

မောင်အောင်လွင်က ထိုမျှသာပြောပြီး စားသောက်စရာများကို လုံးဝမကိုင်တော့ဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး ဧည့်ခန်းထဲသို့ ထွက်သွားသည်တွင် အာမက်သည် နားမလည်သော မျက်နှာဖြင့် မောင်အောင်လွင်အား မျက်စိတဆုံး ကြည့်နေမိလေသည်။

ဤစံအိမ်ဝယ်

၆၉

ရိုစလင်းအား လက်ဖျားနှင့်မှ မတို့သလို ငွေကြေးတိုလည်း တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ တောင်းခံခြင်းမပြုဘဲ မောင်အောင်လွင်သည် အလွတ်စညာသင်ကျောင်းတစ်ခုမှာ အထက်တန်းပြဆရာအဖြစ် ဝင်ရောက်လုပ်တိုင်၍ ရသောလခကို မိမိသုံးစွဲလောက်ရုံချန်ပြီး ကျန်ငွေအားလုံးကို သူဌေးရွာ ရွာခဲ့သူ မိဘများအား ထောက်ပံ့ခဲ့လေသည်။

ဇောတီက ဘုံဝိမာန်တမျှ ထင်စားခဲ့ရသော စံအိမ်ကြီး၏ အရိပ်တို့မျှ မနင်းဝံ့ရှာသော ဦးဘထွန်းနှင့် ဒေါ်မြစိသည် ပတ်ဝန်းကျင်က ကဲ့ရဲ့နှုတ်ချသော စကားများကို ကြားတန်သလောက် ကြားကြရပြီ ဖြစ်သဖြင့် ခြောက်သွေ့ညှိုးနွမ်းသော မျက်နှာဖြင့် ကျောင်းအသွားအပြန်မှလွဲပြီး အိမ်ထဲမှာသာ အောင်းနေလေ့ရှိသော သားက တစ်လတစ်ခါ ငွေလာပေးထိုင် မျက်ရည်စမ်းစမ်း ဖြစ်နေကြရရှာ၏။

ကျောင်းပိတ်သော နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်သည်။ အိမ်မှာ လူရှင်းနေသဖြင့် မောင်အောင်လွင်သည် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရ၊ စကားမပြောရသည်မှာ ကြာမြင့်လှပြီဖြစ်သော မာလီကြီး ဦးအုန်းဖေထံ လျှောက်လာခဲ့၏။ ဦးအုန်းဖေကား မောင်အောင်လွင် လာသည်ကို မမြင်၊ အိမ်ပေါက်ဝတွင် နန်းခွဲစေ့များကို ရွှေ့ချယ်နေ၏။ ဖိနပ်ချွတ် အဆင့်ကလေးပေါ်သို့ မောင်အောင်လွင် လှမ်းတက်လိုက်မှ လူရိပ်မြင်သဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်၏။

“ဪ... ကြပါ သူဌေးမင်း”

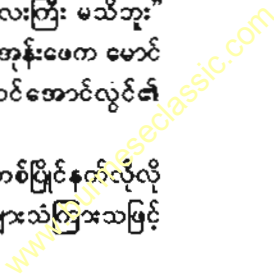
ဦးအုန်းဖေက ရိုသေစွာနှုတ်ဆက်ရင်း ခမိုးဦးကြိုလိုက်၏။

“မခနဲပါနဲ့ ဦးလေးကြီးရယ်၊ ဟိုတုန်းကလိုပဲ ခေါ်ပြောဆက်ဆံပါ။

ကျွန်တော် ဘယ်လို စိတ်ဂုဏ်ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ဦးလေးကြီး မသိဘူး” မောင်အောင်လွင်ကပြောရင်း ထိုင်လိုက်၏။ ဦးအုန်းဖေက မောင်အောင်လွင်အား တစ်စုံတစ်ရာ မပြောသေးဘဲ မောင်အောင်လွင်၏ အထက်ကျောဘက်သို့ ကဲကြည့်လိုက်ပြီး..

“မိမဲ အိမ်ခန်းထဲသွား” ဟု ပြောလိုက်သံနှင့် တစ်ပြိုင်နက်လိုလို

မောင်အောင်လွင်သည် သူ့နောက်နားမှ ရွေ့လျားသံကြားသဖြင့်

လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဖင်တရွတ်ဆွဲ ရွှေသွားနေသော ဦးအုန်းဖေ၏ တူမကို တွေ့ရ၏။

“သူ့အဖို့ ရွှေရတာ ပင်ပန်းလှပါတယ် ဦးလေးကြီးရယ်၊ နေမြတိုင်း နေပါစေ၊ မရွှေနဲ့ ညီမ နေပါ” ဟု မောင်အောင်လွင်က ကြင်နာစွာ ပြောလိုက်၏။

“အဲဒီမှာပဲ ထိုင်နေတော့ မိမဲ၊ အိမ်ကြီးစံ အရှင်သခင်များက ဒီဒုက္ခတကြီးကို သူတို့မျက်စိအောက်မှာ မကြည့်ချင် မမြင်ချင်ဘူးလို့ အမိန့်ထုတ်ထားတာရှိလို့ပါ သူဌေးမင်း”

ဦးအုန်းဖေ၏ စကားများအတွက် မောင်အောင်လွင် ရင်ထဲအောင့်သွားသည်။

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် ဦးလေးကြီးရယ်၊ သူဌေးမင်းထံ မခေါ်ပါနဲ့ခင်ဗျာ”

မောင်အောင်လွင်၏အသံမှာ အကယ်ပင် စိတ်မချမ်းမြေ့မှုထိ ဖော်ပြနေကြောင်း ဦးအုန်းဖေ နားလည်လိုက်၏။

“ဦးလေးကြီးထံ ဘာကိစ္စရှိလို့လာသလဲ မောင်အောင်လွင်”

ဦးအုန်းဖေက ယခင်က လေသံအတိုင်းပင် ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ခေါ်လိုက်သဖြင့် မောင်အောင်လွင်မှာ အတော်အသင့် စိတ်သက်သာသွားလေသည်။

“ဦးလေးကြီးနဲ့ စကားပြောရလျှင် စိတ်ချမ်းသာမှုကလေး ရမလာလို့ လာခဲ့တာပဲ”

“မင်းအဖေ အမေများနဲ့ သွားစကားပြောရင် ဒါထက် စိတ်ချမ်းသာမှာပေါ့ကွဲ့၊ မိဘထက် စိတ်ချမ်းသာမှုပေးနိုင်သူ ရှိဦးမလား”

ဦးအုန်းဖေက ခပ်ငေါ့ငေါ့ပြောလိုက်၏။

“ဦးလေးကြီး ငေါ့မယ်ဆို ငေါ့ထိုက်ပါတယ်၊ အဖေနဲ့ အမေကြောင့် ကျွန်တော် ဒုတိယ ဦးတိုးခိုင် ဖြစ်နေတာပေါ့”

“ဟေ-ဘယ်လို့၊ မင်းအဖေ အမေကြောင့်” ဦးအုန်းဖေက အံ့အားသင့်စွာ မေးလိုက်၏။

“ဦးလေးကြီး ဒီအကြောင်းတွေ သိပြီးသား မဟုတ်လား”
“ဘာအကြောင်းလဲကွ မောင်အောင်လွင်”

ဦးအုန်းဖေ တကယ်ပင် မသိသေးသဖြင့် မောင်အောင်လွင် မိဘဘုရား၏ သူဌေးရှူး ရှူးခဲပုံနှင့် သူ ဘေးစာခံ ဖြစ်နေရသည်များကို နတ်သံနေဘတ် နာကြည်းစွာ ပြောပြလိုက်၏။

“ဖြစ်ရလေခြင်း တူမောင်ရယ်” ဦးအုန်းဖေက နဖူးကို လက်ဝါးနှင့် နှိပ်ကာ စိတ်မကောင်းလှစွာပြောပြီး စကားဆက်လိုက်၏။

“ဒီစာချုပ်အကြောင်း လုံးဝ ဦးလေးကြီး မသိဘူး၊ သူဌေးကြီး ဈာပနမှာ မင်းအဖေနဲ့ အမေကို ခိုင်းစေပြီး အိမ်ပေါ်ထပ်ခေါ်သွားတာတွေ လိုက်တယ်၊ အဲဒီနောက် မင်းအဖေနဲ့ အမေ သူဌေးစိတ်ပေါက်ပြီး ဦးလေးကြီးကို မောက်မောက်မာမာ ဆက်ဆံတာ မင်း အသိသားပဲ၊ ဟိုအိမ်ခေါ် မင်းနဲ့ နောက်ဆုံးတွေ့လိုက်ရစဉ်တလဲ စကားစုံအောင် မပြောနိုင်ဘူး၊ မင်းအမေ သူဌေးရှူးက လာခေါ်သွားလို့ အဆက်ပြတ်သွားကြတယ်”

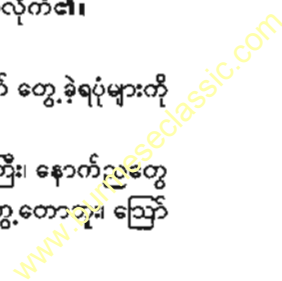
ဦးအုန်းဖေက ထိုသို့ပြောပြီး သူ့တူမ ဒုက္ခတကြီးအား တစ်ချက်ကြည့်ကြည့်လိုက်သည်။ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ မောင်အောင်လွင်က စကားစပြောလိုက်၏။

“တင်တင်ခိုင် သတင်း ဘာများကြားသေးလဲ ဦးလေးကြီး”
“ဘာမှ မကြားပါလားကွဲ့”

“အသက်ရှင်လျက် မရှိတော့ဘူးထင်ပါရဲ့ ဦးလေးကြီးရယ်” မောင်အောင်လွင်က ကြေကွဲဆွေးမြည့်သောအသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ဘာကြောင့်လဲ တူမောင်”
မောင်အောင်လွင်က သူ တွေ့ခဲ့ရပုံနှင့် အာမက် တွေ့ခဲ့ရပုံများကို ပြောပြလိုက်ပြီး-

“သူ့ဝိညာဉ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တာပဲ ဦးလေးကြီး၊ နောက်ညတွေ ကျွန်တော် သတိထားပြီး စောင့်ကြည့်ခဲ့ပေမယ့် မတွေ့တော့ဘူး၊ ဪ”

ခိုင်-ခိုင် အစ်ကို စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ ဖြစ်စေချင်ခဲ့သလို မဖြစ်တဲ့ဘဝ... အစ်ကို တစ်နေ့မှ မပေ့ပါဘူးကွယ်”

မောင်အောင်လွင်သည် သူတစ်ယောက်တည်း ရှိနေသကဲ့သို့ ညည်းညည်းညူညူ ပြောနေရာ ကြားရသူ ဦးဖုန်းဖေပင် စိတ်မချမ်းသာ လှစွာဖြင့် ငြိမ်နေမိလေသည်။

“တူမောင်ဘဝက တစ်သက်လုံး ဒီအတိုင်းပဲ သွားလိမ့်မယ်ထင် တယ်”

မောင်အောင်လွင်သဘော မည်သို့ရှိသည်ကို သိလိုသဖြင့် ဦးဖုန်း ဖေက မသိမသာ တီးခေါက်ကြည့်လိုက်၏။

“အင်း... ကံကြမ္မာ လှည့်စားရင်ဖြင့် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲတန် ကောင်းပါရဲ့ ဦးလေးကြီး”

ထိုအခိုက် ထမင်းချက်ကုလား အာမက် ရောက်လာပြီး တယ်လီ ဖုန်းခေါ်သံ ကြားရကြောင်း ပြောသဖြင့် မောင်အောင်လွင်သည် ကမ္ဘာ တသိ အိမ်ကြီးဆီသို့ ပြန်လာခဲ့၏။

တယ်လီဖုန်းမှာ ဆေးရုံကြီးမှနေပြီး ဒေါ်ခင်အေးက ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။ အိမ်အပြန် လမ်းတစ်ဝက်အရောက် ကားပေါ်မှာပင် ရှိစလင်း နေမကောင်း၍ ဆေးရုံကြီး အထူးခန်းမှာ တင်ထားရကြောင်း၊ ဆရာဝန် ကြီးက ရှိစလင်းမှာ ကိုယ်ဝန်လျှော့ခြင်းဟု ပြောကြောင်း ဖြစ်၏။

မောင်အောင်လွင် ရင်ထဲမှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြစ်သွားသည်။ ထို နောက် လျှော့ကျပျက်စီးသော ကလေးကိုပင် စိတ်ဆိုးမိသလိုလို ခြံ သွား၏။

“ပျက်စီးမယ့်အတူတူများဗျာ... စောစောစီးစီးက သွားရောဆေး သက်သက် ငါ ဒုက္ခရောက်အောင် ငိုက်ထဲအောင်းနေတယ် ပြုတ်ကလေး ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ ရှိစလင်းမှာ အထူး အပိုး မရှိတော့လျှင် မိမိ ဤစံအိမ်ကြီးမှဆင်းခွင့်ကို ဒေါ်ခင်အေး အလွယ်တကူ ပေးလိမ့်မည်ဟု တွေးထင်ရာမှ-

“ငါ မဆင်းသေးဘူး၊ ပတ်ဝန်းကျင်က ကဲ့ရဲ့တာ ခံနေရပြီးမှ ဆေး

တော့ပါဘူး၊ ဒီအိမ်ကြီးမှာပဲ ဆက်နေပြီး ငါ့အကြံအောင်အောင် ကြိုးစား မယ်”

ဟု မောင်အောင်လွင် စိတ်ကို ခိုင်မာစွာ ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

“ဟေ့ကောင် မောင်အောင်လွင်၊ မင်း ဆေးရုံ မသွားဘူးလား”

ဘသိန်းက မောင်အောင်လွင်အား သူ့လက်အောက်ငယ်သား တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ပြောလိုက်၏။ ရှိစလင်း ဆေးရုံတက်နေသဖြင့် ဒေါ် ခင်အေးကလည်း အမြဲလိုလိုပင် ဆေးရုံမှာရှိသည်။ ဝတ်လုံတော်ရ ဦးသန်း မောင်ကလည်း ဒေါ်ခင်အေး အိမ်မှာမရှိ၍ မလာတော့ချေ။ ဘသိန်းနှင့် ဆောင်အောင်လွင်မှာ အိမ်စောင့်ဖြစ်နေကြလေသည်။

“သွားပါမယ် ဦးလေး၊ ဒါထက် ဦးလေးကို ကျွန်တော် ကန်တော့ မယ်လို ရည်မှန်းပြီး သိမ်းထားတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခု ရှိပါတယ်၊ ဦးလေး လက်ခံ ခါနော်”

မောင်အောင်လွင်က အပြစ်ကင်းသော ကလေးငယ်ကဲ့သို့ ဘသိန်း အား ချစ်ခင်ရိုသေစွာ ပြောလိုက်၏။

“အောင်မာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ရှိလိုက်တာ၊ မင်းက ဘာကြောင့် ခေါ်တဲ့ ကန်တော့မှာလဲကွ”

ဘသိန်းက ဆိုမှာပေါ် လိမ်နှင့်ထိုင်ကာ စီးကရက်ဘူးဖွင့်ရင်း ဝရ မနီတ်သောလေသံဖြင့် မေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော် အခုလို လူနဲ့သူနဲ့တူအောင် ဘီ-အေ ဆိုတဲ့ ဘွဲ့ ဝလေး တပ်နေနိုင်တာ ဦးလေးကျေးဇူး အများကြီးပါတာပေါ့”

“ဟား-ဟား-ဟား မင်းက ဘီ-အေဘွဲ့ထူး တပ်ရတာသာ ကျေးဇူး ဆင်သလား၊ သူဌေးသမီးရတာရော ကျေးဇူးမတင်ဘူးလားကွ”

“ဟာ တင်တာပေါ့ ဦးလေးရယ်၊ ဒါပေမဲ့... အဲလေ နောက်မှ ကျွန်တော် ဦးလေးကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ် ဝဲညွှာတယ်ဆိုတာ ပြောပါ မယ် အခု ကျွန်တော်ကန်တော့မယ့်ပစ္စည်းကို ဦးလေး သဘောကျ မကျ ကြည့်ပါဦး”

မောင်အောင်လွင်၏လေသံမှာ တတယ်ပင် တူအရင်းက ဦးလေး အရင်းအား ပြောနေသကဲ့သို့ ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှု ရှိလှသဖြင့် ဘသိန်း၏ လေသံမှာ အနည်းငယ် ပျော့သွားသည်။

“ကဲကွာ မင်း တန်တော့မယ့်ပစ္စည်းက ဘာများလဲကွ ကြည့်ရအောင်”

မောင်အောင်လွင်က အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ အငြေ့ကလေးတတ်သွားပြီး ပုလင်းနှစ်လုံးကိုတော့ ပြန်ဆင်းလာသည်။ ပုလင်းများကို ဘသိန်းအား ရှိရှိသေသေ ပေးလိုက်၏။

“ဟေ့ကောင် ဒါ နိုင်ငံခြားအရက် အတောင်းဆုံး အမျိုးအစား ပါတလား၊ မင်း ဘယ်ကရလဲကွ”

ဘသိန်းက ပုလင်းများကို သေချာစွာကြည့်ပြီး ဝင်းထိန်တောက်ပသောမျက်လုံး နှစ်သိမ်သော လေသံဖြင့် မေးလိုက်၏။ လောက၌ ဘသိန်းသည် ခြေကြိုက် ဆေးသုံးပါးရှိသည်။ ငွေ-အရက်-မိန်းမ. .

ဤဆေးသုံးပါးအနက် တစ်ပါးသောဆေးကို မောင်အောင်လွင်ထံ တိုက်ကျွေးလိုက်ပြီ ဖြစ်၏။

“ဖိအရက်မျိုးက နိုင်ငံခြား သွားလာနေတဲ့ လူတွေနဲ့ အဆက်ရှိမှု ရတာကွ၊ အင်မတန် ရွှားပါးတယ်၊ ရွှားပါးသလောက်လဲ ကောင်းတယ်၊ ဘယ်ကရလဲကွ မောင်အောင်လွင်”

ပြီးကြည့်နေသော မောင်အောင်လွင်အား ဘသိန်းက ကျေနပ်သောအသံဖြင့် ထပ်မေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လေ နိုင်ငံခြားကလာတဲ့ သင်္ဘောတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ဌာနမှာ အလုပ်လုပ်နေတယ်၊ ဦးလေးသောက်နေတဲ့ အရက်တွေက အလွန်ဆုံးတန်လှမှ ခြောက်ဆယ် ခုနစ်ဆယ်တန် တွေပဲ၊ အဲဒါတွေ ဦးလေး သောက်နေရတာ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းထို့ သူငယ်ချင်းနဲ့တပ်ပြီး နိုင်ငံခြား သင်္ဘောတွေက လည်သလို ဝယ်ယူခဲ့တာပဲ ဦးလေး”

“ငါတူ လိမ္မာတယ်ဟေ့၊ နောက် ရဦးမလား”

“စိတ်ချ ဦးလေးအတွက် ကျွန်တော် ယူပေးမယ်၊ မပြတ်စေရဘူး၊ အရက်ညံ့တွေ ဦးလေး မသောက်နဲ့၊ ဦးလေးငွေလဲ တစ်ပြားမှ မထုတ်နဲ့၊ ကျွန်တော့်လုပ်စာနဲ့ ကျေးဇူးဆပ်စရာ အဖေနဲ့ အမေရယ်၊ ဦးလေးရယ် ဒီသုံးယောက်ပဲရှိတယ်”

ဘသိန်းသည် နှစ်သိမ်ကျေနပ်လှသဖြင့် မောင်အောင်လွင်အား ဝန်းဘက် ကျောသပ်ရင်း. .

“ငါတူ စိတ်ထားကောင်းတယ်ဟေ့၊ ဒီလိုကျေးဇူးသိတတ်လိမ့်မယ် ထို့ ဦးလေး မထင်ခဲ့မိဘူး” ဟု ပြောလိုက်၏။

မောင်အောင်လွင်သည် ဘသိန်း အရက်သောက်ရန်အတွက် လိုအပ်သော အမြည်း၊ ဆိုဒါ၊ ရေခဲ၊ ဖန်ခွက်များယူလာရန် အာမတ်အား အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ဘသိန်း အရက်သောက်နေစဉ်မှာလည်း မောင်အောင်လွင်သည် အရက်ငဲ့ထည့်ပေးခြင်း၊ ရေခဲ ဆိုဒါများ အနေတော် ထည့်ပေးခြင်းဖြင့် ဆီမှာသော မယားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ကျိုးနွံစွာ ပြုလုပ်ပေးရတား ဘသိန်းသည် မောင်အောင်လွင်အား များစွာနှစ်ခြိုက် ခင်မင်သွားလေတော့၏။

“ဦးလေးကို ကျွန်တော် တစ်ခုတော့ တောင်းပန်ထားပါရစေနော်” မောင်အောင်လွင်က ရိုရိုသေသေ တောင်းပန်လိုက်၏။

“အံ့မာလေးကွာ ဝိတူအဖိုးချင်းများ တောင်းပန်နေရသေးလား၊ ပြောစရာရှိ ရဲရဲသာပြောကွ”

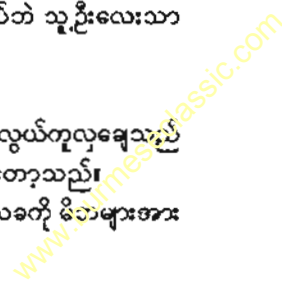
ရေချိန်ကိုက်နေပြီဖြစ်သော ဘသိန်းက ခွင့်ပြုလိုက်၏။

“ရိုစလင်းတို့သားအဖနဲ့ ဦးသန်းမောင်ရွှေမှာတာ အခုလို ဦးလေးနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး မနေဝံ့ဘူးခင်ဗျ၊ သူတို့ကို အရေးမလုပ်ဘဲ သူ့ဦးလေးသာ အရေးလုပ်တယ်လို့ မျက်နေကြဦးမယ်. .”

“မင်းသဘော. . ငါတူ မင်းသဘော”

လူမိုက်ကို အကြိုက်ကျွေးပြီး ပေါင်းရသည်မှာ လွယ်ကူလှချေသည့် အားဟု မောင်အောင်လွင် များစွာနှစ်သိမ့်မိလေတော့သည်။

ဤနည်းဖြင့် မောင်အောင်လွင်သည် ရသောလခကို မိသားစုအား

၇၆

မဝင်းမြင့်

ပေးသင့်သလောက်ပေးပြီး တွန်ငွေကို မသုံးရက် မစားရက် ခြိုးခြံ၍ ဘသိန်း သည်းခြေကြိုက်အစာကို ရန်ကုန်မှ သူငယ်ချင်းနှင့်ကပ်ပြီး မပြတ် စေရအောင် အခွန်ဆက်နေခဲ့သည်။ ဒေါ်ခင်အေးတို့ သားအမိနှင့် ဦး သန်းမောင် လစ်လျှင် ဘသိန်းအား ဝတ္တရားကျပွန်စွာ ခြေဆုပ်လက်နယ် ပြုစုပေးခြင်းဖြင့် ဘသိန်းသည် မောင်အောင်လွင်အား များစွာခင်မင်ပြီး မောင်အောင်လွင်၏စကားများ နားဝင်စပြုလာလေသည်။

“ဒေါ်ခင်အေးက သိပ်ချောတာပဲနော် ဦးလေး၊ ပြင်ဆင်ဝတ်စား ထားတဲ့အခါများ ရှိစလင်းနဲ့ ညီအစ်မလိုတောင် အောက်မေ့ရတယ်”

မောင်အောင်လွင်က အရက်ငဲ့ထည့်ပေးရင်း ပြောလိုက်၏။

“အေးကွ အတော်ချောတယ်၊ အသက်ကတော့ ငါနဲ့ မတိမ်မယိမ် လောက် ရှိနေပြီ၊ သူက သိပ်အရွယ်တင်တဲ့ မိန်းမပဲ. . .”

ဘသိန်းက အမှတ်မထင် ပြောလိုက်၏။

“ဦးသန်းမောင်ကြီးကို ဘာသဘောနဲ့ တွဲနေပါလိမ့်၊ တွန်တော် တော့ လုံးလုံးမကျေနပ်ဘူးဗျ”

“ဟဲ-ဟဲ-ဟဲ. . မင်းက စုတ္တတေး မိထွေး တောင်ညှာတင်လို့ ဆိုတဲ့ ထုံးများ နှလုံးပိုက်နေပြီလားကွ”

ဘသိန်းက ခပ်လှောင်လှောင်မေးလိုက်၏။

“မဟုတ်ပါဘူး ဦးလေး၊ တွန်တော် စိတ်နဲ့တောင် မပြစ်မှားပါဘူး ဦးလေးအတွက် မခံချီလို့ ပြောတာပါ”

“ဟို. . ဘယ်လို မခံချီတာလဲကွ”

မောင်အောင်လွင်က ရုတ်တရက် ပြန်မဖြေသေးဘဲ ကြက်သား ကြော် ရင်အုပ်ပိုင်းတစ်ခုကို ဓားနှင့်အနေတော်လှီးပြီး ခက်ရင်းနှင့်ထိုးကာ ဘသိန်းအား လှမ်းပေးလိုက်၏။ ဘသိန်းသည် မောင်အောင်လွင် လှမ်း ပေးသော ကြက်သားကြော်ကို ပလုပ်ပလောင်းဝါးရင်း. . .

“ဘယ်လို မခံချီတာလဲ မောင်အောင်လွင်ရ. . .” ဟု ထပ်မံ မေးလိုက်၏။

“ဦးလေးက တွန်တော်ထက် အတွေ့အကြုံလဲများ၊ စဉ်းစားဉာဏ်

လဲ ရင့်သန်ပြီးသား ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်မို့ ပြီး တွန်တော်က ကလေးစိတ်နဲ့ တွေးမိတွေးရာ တွေးပြောတာကို ဦးလေးစိတ်ဆိုးမှာ ကြောက်တယ်”

မောင်အောင်လွင်က တကယ်ကလေးငယ်ကဲ့သို့ ပြောရင်း ဘသိန်း ဝါးပြီးသား ကြက်ငှက်တွေချန်အတွက် ကဖျာကသီ ထွေးခဲကိုယူပြီး ခဲလိုက် ၏။ ဘသိန်းက ကြက်ငှက်ကို ထွေးချလိုက်ပြီး “အောင်မယ်လေးဟ၊ မောင် အောင်လွင်လေး ပြောစမ်းပါကွာ. . ဦးလေး စိတ်မဆိုးပါဘူး” ဟု ကြည် ကြည်ဖြူဖြူ ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

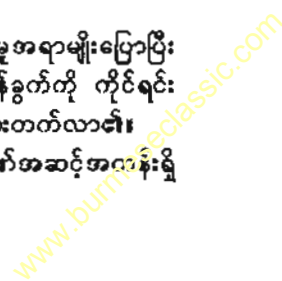
“ဟို ဦးသန်းမောင်ကြီးက ရုပ်လဲမချောဘူး၊ မယားကြီးတန်းလန်း နဲ့တာ အသိသားနဲ့ ဒေါ်ခင်အေးက ဘာများ သဘောကျနေသလဲ မသိ ဘူး တကယ်ဆိုရင် သားမယားလဲ မရှိ၊ ယောက်ျားပီပီ ခန့်ခန့်ညားညား ခုန်ရည်ရှိတဲ့ ဦးလေးနဲ့သာတွဲရင် ဘယ်လောက် ကြည့်ကောင်းလိုက်မလဲ သို့ တွန်တော် စိတ်ကူးမိတာပါ”

“မင်းက ငါ့ကို ဒေါ်ခင်အေးနဲ့ ညားစေချင်လို့လားကွ” ဘသိန်းက ပြန်ပြီးမျက်နှာဖြင့် မေးလိုက်၏။

“ညားစေချင်တယ်လို့တော့ တွန်တော် မပြောရဲပါဘူး၊ လမ်းမှန် အတိုင်း တွေးမိတာပါ။ ဦးလေး စဉ်းစားကြည့်ပေါ့၊ သူတို့သားအမိကို ဦးလေး ညအိပ်ညနေ စောင့်ရှောက်နေတယ်၊ သူတို့သားအမိ အကုန်းရှိရာ နေကြောင်း ဦးလေး ဘယ်လောက်ဆောင်ရွက်ပေးတယ်ဆိုတာတွေ တွန် တော် သိရတော့ ဒေါ်ခင်အေး စိတ်ကူးလွဲတယ်လို့ တွန်တော် ထင်တယ်၊ သူ့အဖို့ အားကိုးရမယ့်အဖော်ဟာ ဦးလေးအပြင် ဘယ်သူက ဖြစ်မလဲ၊ အခုတော့ ဦးလေးကို သက်တော်စောင့် လတ်ကိုင်တုတ်လောက်သာ သဘောထားပြီး သူ့အခန်းထဲကို ဦးသန်းမောင်သာ ဝင်ခွင့်ပြုတော့ တွန် တော် ဦးလေးအတွက် မခံချင်ဘူးဗျ”

မောင်အောင်လွင်က စဉ်းစဉ်းစားစား အမူအရာမျိုးပြောပြီး ဘသိန်းကို အကဲခတ်လိုက်၏။ ဘသိန်း အရက်ဖန်ခွက်ကို ကိုင်ရင်း အနည်းငယ် ငိုငိုနေသည်။ မောင်အောင်လွင် တအားတက်လာ၏။

“ဒီ ဦးသန်းမောင်ကို ဦးလေးထက်ပိုပြီး ဂုဏ်အဆင့်အတန်းရှိ

တယ်၊ အားကိုးရတယ်၊ အရည်အချင်းသာတယ်လို့ ယူဆပြီး မြောက်စား နေတာထင်တယ်”

မဝဲမရဲ စမ်းလာခဲ့ရသော မောင်အောင်လွင်၏ မြားချက်သည် ဤစကားတစ်ခွန်းဖြင့် ဘသိန်း၏နှလုံးကို တည့်တည့်ပင် မှန်လေတော့၏။ ဘသိန်းက ဖန်ခွက်ထဲရှိ အရက်ကို တစ်ရှိုက်တည်းမော့ချလိုက်ပြီး-

“အေး.. မင်းပြောမှ မခင်အေး ငါ့ကို ဘယ်လိုဆက်ဆံတယ်ဆိုတာ ပြန်စဉ်းစားမိတယ်” ဟု ဘသိန်းက ဖန်ခွက်ကို ဆောင့်ချရင်း ပြောလိုက်၏။ မောင်အောင်လွင်က ဘသိန်း ချလိုက်သော ဖန်ခွက်ထဲသို့ အရက်ငွေထည့်တာ ဆိုဒါရေခဲများ အနေတော်စပ်ရင်း..

“နောက်ပြီး ခေါ်ပုံကလဲ ဟိုတော့ ကိုသန်းမောင်တဲ့၊ ဦးလေးကို တော့ ဘသိန်းတဲ့၊ နှိမ်လွန်းအားကြီးတယ်” ဟု ပြောပြီး အရက်ဖန်ခွက်ကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်ကွ မောင်အောင်လွင်၊ ငါနဲ့ သန်းမောင်က ရွယ်တူ လောက်ရှိတာ တန်းတူထားပြီး မဆက်ဆံဘူး၊ ငါ့ကိုနှိမ်ပြီး ဆက်ဆံတယ် တိုသန်းမောင်တဲ့-ဘသိန်းတဲ့”

ဘသိန်းက အရက်ဖန်ခွက်တိုကိုင်ရင်း အံ့ကြိတ်ပြီးပြောလိုက်၏။

“ဦးလေးအတွက်ကတော့ မခံချင်စရာချည်းပါပဲ ဦးလေးရယ် တကယ်ဆိုရင် ဒေါ်ခင်အေးက ဦးလေးတို့ မချစ်ဘဲ ဦးသန်းမောင်ကိုသာ ချစ်နေတယ်ဆို ထားပါတော့၊ သူ့အတွက် ဒါလောက် ကာကွယ်စောင့်ရှောက် ကျေးဇူးပြုနေတဲ့ ဦးလေးကို ကျေနပ်မှုရှိအောင် သူ့သမီးနဲ့ပြန်ပြန် လက်ဆက်ပေးဖို့ မကောင်းဘူးလား၊ အခုတော့ ဦးလေးက ပညာမတတ် သူတို့ အခိုင်းခံ အစေခံသက်သက်လို သဘောထားပြီး မတန်ဘူးထင်လို့ သူ့သမီးကို ပညာတတ်နဲ့မှ တန်တယ်လို့ ယူဆတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ပညာသင်ပေးပြီးမှ ဝေးစားတာ ဦးလေး စဉ်းစားကြည့်စေ၊ ကျွန်တော် ပညာတတ်ပေမယ့် ဘာတန်ဖိုးရှိလဲ၊ အစေအရာရာ ဦးလေး ကိုပဲ အားကိုးနေရတယ် မဟုတ်လား..”

“ဟုတ်တယ် မောင်အောင်လွင်၊ မင်းပြောတာတွေ လမ်းမှန်တယ်”

ဘသိန်းက အရက်ခွက်ကိုမော့ရင်း ထောက်ခံလိုက်၏။

“ဒါတွေ စဉ်းစားမိလို့ ကျွန်တော် ရိုစလင်းကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ခဲ့ဘူး၊ ရိုစလင်းလို မိန်းကလေးမျိုး ကျွန်တော်နဲ့မတန်ဘူး၊ ယောက်ျား ဝိပဲ မားမားမတ်မတ် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နိုင်တဲ့ ဦးလေးနဲ့သာ တန်တယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆခဲ့တာ ကြာပါပြီ၊ ကျွန်တော့်ကျေးဇူးရှင် ဦးလေး နှင့်သာ ထိုက်တန်တဲ့ မိန်းကလေးမို့ ကျွန်တော် အခုထက်ထိ သစ္စာစောင့်ပြီး ကင်းကင်းနေခဲ့တာပါ ဦးလေး”

လူမိုက်တို့မည်သည် သစ္စာမဲ့သည်။ အချောအမြောက် ကြိုက်ဆည်း။ သူတို့အား ဆရာတင်ပြီး တပည့်ခံပေါင်းလျှင် သဘောကျသည်။ သည်းခြေကြိုက်အစာကိုကျွေးပြီး နားသွင်းလျှင်ရသည်။ ဤအချက်များ ထို ကောင်းကောင်းကြီးသိနေသော မောင်အောင်လွင်က အောက်ကျခံဆင်းပြီး ဘသိန်းအား မသိမသာ နားသွင်းလာရာမှ ယခု သိသိသာသာ ဆင် သွေးထိုးပေးလိုက်၏။

“မင်းစိတ်သဘော မြင့်မြတ်ပါပေတယ် ငါ့တူ၊ ကိုယ့်မယားရယ် ငါ့ပိုင်နိုင်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဦးလေးအတွက်ငဲ့ပြီး သစ္စာစောင့်တာ နဲ့တူလို့မဆုံးဘူး၊ မင်း သစ္စာရှိသလောက်၊ ကျေးဇူးသိတတ်သလောက် ငါ့သတ္တဝါသုံးကောင်က ကျေးဇူးမသိဘူး၊ ဟင်း.. ဘသိန်းအကြောင်း ငါ့စေမယ်ကွနော်”

ဘသိန်းက မောင်အောင်လွင်အား ကျေနပ်စွာချီးကျူးပြီး ဒေါ်ခင်အေးတို့လူစုအား ကြိမ်းလိုက်၏။

“ကဲ.. ဦးလေး ဒီနေ့အဖို့ ထပ်မသောက်နဲ့တော်နော်၊ ဦးလေး ကျန်းမာရေး ထိခိုက်သွားမှာစိုးတယ်၊ ဦးလေး တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ကျွန်တော် ဒုက္ခရောက်မှာ ဦးလေး”

“အေး အေး.. တော်ပြီ၊ ဦးလေး ရှိနေသရွေ့ ငါ့တူကို ဘယ်သူမှ မထိဘူးနဲ့ မထိစေရဘူး..”

ဒေါ်ခင်အေးတို့သားအမိ ပြန်လာချိန်နီးပြီဖြစ်၍ မောင်အောင်လွင်က နေထိုင်ရာအရပ်ကို အဟုတ်ထပ်ပြီး ဘသိန်းက လိုက်လျောလိုက်သည်။

“အာမက်ရေ . လာသိမ်းလှည့်ဟေ့”
မောင်အောင်လွင်က စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှို့ကာ ဘသိန်း
အား ရှိသေ့စွာလှမ်းပေးရင်း အာမက်အား အရက်စားပွဲကို သိမ်းခိုင်းလိုက်
၏။

“ကိုယ့်ကိုမိအောင်ဖမ်းလေ . . မိရင် မင်းသဘောအတိုင်း . .”
ချွဲကွယ်၏တစ်ဘက်ရှိ ရှိစလင်းက ကိုက်စားဝါးမျိုရန် အာသာ
ဆန္ဒ ပြင်းပြနေသော ရစ်ချတ်အား ပြုစီစဉ်ဖျက်နှာပေးပြင် ပြောလိုက်၏။
ထိုနေ့ကား တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်၍ ပဲခူးမြို့အနောက်ဘက်တောကြီးရှိ
တန်ခိုးကြီးဘုရားများဖြစ်သော မဟာစေတီ၊ ရွှေသာလျောင်း၊ ရွှေဂူလေး
တို့သိန်းတိုးသန်း ဘုရားများသို့ ပဲခူးမြို့ပေါ်နှင့် ရန်တုန်မှ လာကြသော
ဘုရားဖူးများ အဆက်မပြတ် သွားလာနေကြသည်။

လူသွားလမ်းနှင့်ဝေးသော ရွှေဂူလေးဘုရားနှင့် အတော်ကွာလှမ်း
သည့် တောတန်းချွဲကွယ်တွင်ကား ရှိစလင်းနှင့် ရစ်ချတ်တို့ ချစ်ကမ္ဘာဆီ
သို့ချီတက်ရန် ဟန်ပြင်နေကြသည်။ ရှိစလင်းသည် ရန်ကုန်သို့အလည်
သွားရင်း တွန်းသာယာပြပွဲမှာ တွေ့ကြုံသိကျွမ်းလာသည့် ကပြအဖွဲ့သား
ရစ်ချတ်အား ပြည့်ဝသော ချစ်မေတ္တာဖြင့် ပဲခူးသို့လာရန် ဖိတ်ခေါ်ခဲ့သည်
ဖြစ်၍ ရစ်ချတ်သည် သူ မန်နေဂျာအဖြစ် လုပ်ကိုင်နေရသော ကုမ္ပဏီ
ပိတ်ရက် တနင်္ဂနွေနေ့မှာ ပဲခူးရှိ ရှိစလင်းထံ ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။
မောင်အောင်လွင်အား အရုပ်လို သဘောထားကာ ပြောင်ပြောင်ကြီး ကြီး
ဆိုစဉ်ခဲခဲ့သော ရှိစလင်းသည် ကြည်နူးသာယာ ဆိတ်ငြိမ်စွာသော နေရာ
တွင် ရစ်ချတ်နှင့် ချစ်မေတ္တာခြင်း ဖလှယ်လိုသဖြင့် ဤနေရာကို ငွေအုတ်
ပြီး ရစ်ချတ်နှင့် ရောက်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ရစ်ချတ်ကား လူပျို
သည့် ကပြအဖွဲ့ကို ကိုယ်ဟန်တောင့်တင်း ချောမောသည်။ အဓိကရုက္ခဝယ်
ကြီးမှ မန်နေဂျာကြီး ဖြစ်သည်။ ရစ်ချတ်က တကယ်စွဲလမ်းသည်ဆိုပါ
လျှင် သစ်မရခင် ပေါင်းကွပ်ထားရသည့် ဝါးဖြစ်သော မင်းစေသား ပါးစွာ

အောင်လွင်ကို ဒေါ်ခင်အေးက စာချုပ်ပါ စည်းကမ်းအတိုင်း ရှိစလင်းအား
ထပ်ပယ်ခွင့်ပြုပြီး အိမ်ပေါ်မှမောင်းချမည် ဖြစ်၏။

“ရှိစလင်းရာ ကိုယ်က ချစ်မှန်းသလို မင်းကလေး နဲ့ ဆိုးဆိုးတာ
ပေါ့လေ၊ ကိုယ့်အလို လိုက်မယ့်အတူ လာစမ်းပါကွ”

ရစ်ချတ်က တစ်ဘက်ချွဲကွယ်မှ မချင့်မရဲ ခေါ်လိုက်၏။

“ဟင့်အင်း-ဟင့်အင်း . . လွယ်လွယ်နဲ့ မလာနိုင်ဘူး၊ မိအောင်
ဖမ်းမှ”

ရှိစလင်းက ကနွဲကရ ချစ်စဖွယ်ပြောရင်း “အိုက်လိုက်တာ” ဟု
ပြောပြောဆိုဆို သူ ဝတ်ထားသော ယောက်ျားဝတ် ဟာဝေယံရှုပ်ဆန်ဆန်
ချုပ်ထားသော အင်္ကျီရှေ့ကြယ်သီးများကို ဖြုတ်လိုက်သည်။ ရစ်ချတ်သည်
ငြိမ်သက်စွာ ရပ်တည်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ချေ။ ကျားအုပ်သလို လွှားခနဲ
ခနဲအုပ်ကာ ဖမ်းလိုက်၏။

“ကဲ . . မိပြီလေ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ ပြေးဦး ပြေးဦး . .”

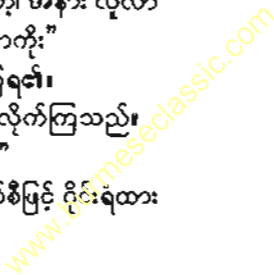
ရစ်ချတ်က ရှိစလင်းအား ရင်ခွင်ထဲမှာ ပိုက်ဖတ်ထားရင်း ပါးစပ်
ထဲသည့်ပြော နှာခေါင်းကလည်း အနားမပေးဘဲ အသုံးပြုလိုက်သည်။
ရှိစလင်း ဘယ်လိုမိန်းမစားဆိုသည်ကို တပြားလူလည် ရစ်ချတ်က
အောင်းကောင်းကြီး အကဲခတ်မိပြီ ဖြစ်နေသည်။

ငွေတိုမိလျှင်ကို တငြိမ်ငြိမ်စီးကာ ချစ်ကမ္ဘာဆီသို့ ချီတက်နေသော
ရစ်ချတ်နှင့် ရှိစလင်းသည် သူတို့နောက်ကျောနှင့် လက်မောင်းများမှာ
အချွန်နှင့် ထိုးလိုက်သလို စူးရှနာကျင်သော ဝေဒနာကို ခံစားရသည့်
အချွန်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် . .

“ဟား . . ဟား . . ဟား . . တယ်ဟုတ်ပါလားဟေ့၊ အနား လူလာ
တောင် မမြင်နိုင်အောင် အချစ်မှောင်ကျနေကြတာကိုး”

ဟု ပြောင်လှောင်ရယ်မောသံကို ကြားလိုက်ကြရ၏။
ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“မလုပ်နဲ့ မအော်နဲ့၊ သေသွားမယ် ငြိမ်ငြိမ်နေ”
ငှက်ကြီးတောင်စားရှည်ကိုယ်စီ၊ ဓားမြှောင်ကိုယ်စီဖြင့် ဂိုင်းရထား

သော လူဆိုးလေးယောက်အနက် တစ်ယောက်က ပြောလိုက်သည်။ နှစ်
 ယောက်သောလူဆိုးက ရစ်ချတ်နှင့် ရှိစလင်းအား ဓားဦးဖြင့် ခပ်ဖိမိ
 ထောက်ထားသည်။ ဘုရားဖူးလာသူများအား အလစ်မှာ ချက်ကောင်းမိ
 လျှင် တိုက်ခိုက်လှယ်ကရန် ချောင်းမြောင်းစောင့်စားနေသော လူဆိုးများ၏
 အလယ်တွင် ချစ်ကမ္ဘာဆီသို့ ချီတက်ဆဲ မောင်မယ်နှစ်ယောက်မှာ တုတ်
 တုတ်မျှ မလှုပ်ဝံ့အောင် ဖြစ်နေ၏။ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော အင်္ကျီလုံချည်၊
 နီရဲသောမျက်နှာဖြင့် ခေါင်းအောက်စိုက်နေသော ရှိစလင်း၏ ရွယ်ရုံကို
 စေ့စေ့သုံးသပ်မိသော လူဆိုးလေးယောက်၏ မျက်လုံးများမှာ ဝနာမငြိမ်
 ဖြစ်နေကြသည်ကို ရစ်ချတ် သတိထားမိ၏။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်က ဘာလဲ၊ သမီးရည်းစားလား၊ လင်မယား
 လား”

လူဆိုးခေါင်းဆောင်က မေးလိုက်ပြီး . .

“ဟေ့ သူတို့ကိုယ်မှာရှာစမ်း၊ တွေ့သမျှ အကုန်ယူလိုက်” ထူ
 တပည့်တစ်ယောက်အား အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ထိုနေ့မှာ ရှိစလင်းသည်
 ရစ်ချတ်နှင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပြီး ပျော်မည်ဟု ခဲထားသဖြင့် ပျောက်နှု
 ပျက်စီးရန် စိုးရိမ်ရသော ဝတ်နေကျ စိန်ထည်လက်ဝတ်လက်စားများကို
 အားလုံးချွတ်ထားခဲ့သည်ဖြစ်ရာ နားမှာပန်ထားသော ပုလဲနားကပ်နှင့်
 လက်ပတ်နာရီတစ်လုံးသာ ဝတ်လာခဲ့သည်။

“ဟိုကောင်မဆီက ပုလဲနားကပ်နဲ့ သားရေကြိုး လက်ပတ်နာရီ
 ရတယ် ဆရာ၊ ဒီအကောင်ဆီက လက်ပတ်နာရီ တစ်လုံး၊ ဖောင်တစ်
 တစ်ချောင်းနဲ့ ငွေသုံးဆယ့်နှစ်ကျပ်ပဲ တွေ့တယ်”

ပစ္စည်းများကို သန်းရှာသလို ရှာပြီးယူသော လူဆိုးက သူ့ဆရာ
 အား အစီရင်ခံလိုက်၏။

“သောက်သုံးမကျလိုက်တာကွာ ဖွတ်အိုးပဲ၊ ငါတ မြက်မြက်တ
 ရမလား ထင်နေတာ၊ ဟေ့-မင်းတို့မိဘတွေ ဘယ်သူလဲ၊ ပဲခူးက
 ရန်ကုန်ကလား . .”

ရှိစလင်းကား ဘာဖြေရမည် မသိ၊ ရစ်ချတ်၏မျက်နှာကို အား

နွာ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပစ္စည်း ကျေနပ်အောင်မရ၍ ပြန်ပေးဆွဲရန်
 မေးနေကြောင်းကို လူလည်ကပြား ရစ်ချတ်က ခိုင်မိသည်။ မလုံမခြံဖြစ်
 နေသော ရှိစလင်းကို မျက်လုံးဝဲနေကြသော လူဆိုးများ၏ အမူအရာကို
 သတိထားမိသည်။ မတော်တဆ ပြန်ပေးဆွဲခြင်းခံရပါက ဖိမိ၏အမည်မှာ
 ရှိစလင်း၏အမည်နှင့် တွဲလျက်သား သတင်းစာထဲတွင် ဟိုးလေးတကျော်
 ဝါတော့မည်။ ဤလိုမိန်းမစားမျိုးနှင့် မကင်းကြောင်း တိုင်းပြည်က သိသွား
 ညှော်ကို ရစ်ချတ်သည် သူ့အား လူဆိုးများ ထောက်ထားသော ဓားနှစ်လက်
 ဆတ် ပိုပြီးကြောက်ရွံ့၏။

“ကျွန်တော် မှန်တဲ့အတိုင်း ပြောပါမယ်၊ ကျွန်တော်လဲ လူကြီးလူ
 ဆောင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့လို အမှောင်ထဲက လူပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့
 သုပ်ငန်းက တစ်မျိုးစီဖြစ်နေပါတယ် . .”

လူလည် ရစ်ချတ်က မှင်သေသေဖြင့် မြီးလိုက်၏။

“မင်းက ဘာလုပ်တာလဲ . .” လူဆိုးခေါင်းဆောင်က မေးလိုက်၏။

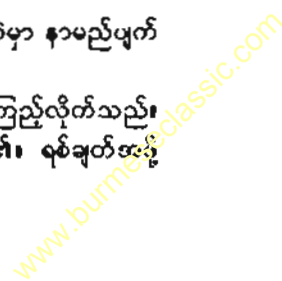
“ကျွန်တော် ရန်ကုန်က ဇိမ်ခေါင်းပါပဲ၊ ကျွန်တော်လုပ်ငန်းအတွက်
 ဘက်မှာ အသစ်လာတာ”

ရစ်ချတ်က မျက်နှာမပျက် ခပ်တည်တည်ပြောလိုက်၏။ ရှိစလင်း
 အား ယခုအချိန်တိုင်အောင် တစ်ခွန်းမှမပြော ပြောလည်း မပြောတတ်၊
 ရစ်ချတ် ဘာရည်ရွယ် ပြောနေသည်ကိုလည်း နားမလည်။ သူတို့နှစ်
 ယောက် လွတ်မြောက်ရေးအတွက် လူဆိုးများအား လိုမိုနေသည်ဟုသာ
 တွင်းကမှတ်ယူပြီး ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော သူ့အင်္ကျီ လုံချည်များကို မသိ
 တာ ပြုပြင်နေလေသည်။

“ဒီကောင်မကရော ဇိမ်မယ်လား . .”

“ဇိမ်မယ်တော့ မဟုတ်သေးဘူးခင်ဗျ၊ အရပ်ထဲမှာ နာမည်ပျက်
 မိန်းမမို့ ကျွန်တော်က ဇာတ်သွင်းနေတာ”

ထိုသို့ပြောပြီး ရစ်ချတ်သည် အချိန်ကိုမှန်းဆကြည့်လိုက်သည်။
 နာမည်မှာ ညနေစောင်း နေဝင်လုနေပြီကို မှန်းဆမိ၏။ ရစ်ချတ်အဖို့
 နာမည်ကံခံ၍ မပြစ်တော့ချေ။

“ကဲဗျာ... နှစ်ဦးနှစ်ဘက် တွေ့နပ်မူရီအောင် ကျွန်တော် ထုတ် လာတဲ့ တောဒီဟာမကို ခင်ဗျားတို့ ကျေနပ်အောင်သုံးပါ။ ကျွန်တော့်တို့ သွားခွင့်ပြုပါဗျာ အမှောင်ထဲက လူချင်းပဲ။ ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော် ဘယ် အခါမှ ရန်မပြုပါဘူး။”

ရိုစလင်းသည် ကြီးစွာသော ထိတ်လန့်စရာကြမ်းပြင် ရစ်ချက်၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ရစ်ချက်ကား သူ့အား လှည့်၍ပင် မကြည့်တော့ချေ။ ရိုစလင်း တစ်စုံတစ်ရာမှ မပြောလိုက်နိုင်မီ တဏှာ ဘီလူး ပူးကပ်နေပြီဖြစ်သော လူဆိုးလေးယောက်က ခွင့်ပြုသည့် အထိမ်း အမှတ်ဖြင့် ထောက်ထားသော ဓားများကို ရုတ်သိမ်းလိုက်သည်နှင့် တစ် ပြိုင်နက် လေ၏လျင်ခြင်းမျိုးဖြင့် ပြေးထွက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်ဖြစ်ရာ အပွဲပွဲခွဲခွဲသမျှ ဒီတစ်ပွဲကမူ နှပ်ပစ်ခံရသော ရိုစလင်းသည် ကာမဘီလူး လေးယောက်၏လတ်ဝယ် ခွေးရွှားသံလယ်ဖြစ်ပြီး ကျန်ခဲ့လေတော့၏။

အချိန်မှာ ညနေခြောက်နာရီခွဲပြီးဖြစ်ရာ မှောင်စပြုနေပြီဖြစ်သော ဤအချိန်မှာမှ ရိုစလင်းတစ်ယောက် ချစ်ရိပ်သာစံအိမ်ကြီးသို့ နှမ်းနယ်ပြန် လည်ရောက်ခဲ့လေသည်။ ဘာမှမဖြစ်သည့် အမူအရာမျိုးဖြင့် တတ်နိုင်သရွေ့ ဟန်ဆောင်ကာ အိမ်ထဲဝင်ခဲ့သည်။ ကံအားလျော်စွာ အောက်ထပ်တွင် တစ်ယောက်မျှမရှိပေ။ မီးဖိုထဲတွင်ရှိနေသော အာပေ တို့ လူစုကိုကား အစေ့စိုက်ရန် မလိုသည့်အလျောက် ရိုစလင်းသည် အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ အပြေးကလေး တက်သွားလေသည်။ အိမ်ခန်းထဲရောက် သည့်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ခုတင်ပေါ် ပစ်လဲချကာ ချုပ်တည်းထားခဲ့ရသော ရုတ်ခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်ခြင်း၊ ခံပြင်းခြင်းတို့သည် မျက်ရည်များအဖြစ် ထွက်လာကြလေသည်။ မျက်ရည်သာ တသွင်သွင်ထွက်သည်။ အိမ်ပြင် ရောက်အောင် အနည်းအားခဲ့လာရသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာကား အသွေးအညှောင် အားတွေ ဆုတ်ယုတ်တုန်ခန်းဘိသည့်အလား မလှုပ်ရှားနိုင်တော့

မျက်ရည် အဆက်မပြတ် စိမ့်ထွက်နေသော ရိုစလင်းသည် မျက်လုံးများမှာ အမည်ခံ လင်ယောက်ျား မောင်အောင်လွင်အား ထင်မြင်လာလေသည်။

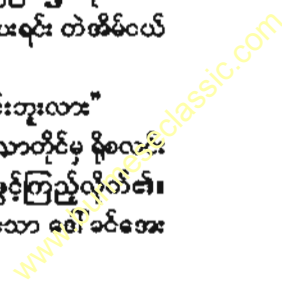
မောင်အောင်လွင်အား လုံးဝ အစေ့စိုက်ဘဲ အရှုပ်လို သဘော အားနေလင့်ကစား ဤအဖြစ်များကိုသိသွားမှာ ရိုစလင်း များစွာစိုးရိမ်မိ သည်။ မောင်အောင်လွင် တစ်ယောက်ကိုသာလျှင် မဟုတ်။ ဤအိမ်ရှိ ဆူများ၊ ဤပတ်ဝန်းကျင်ရှိလူများ၊ ဤပြု၊ ရှိလူများ သိသွားလျှင်-

ရိုစလင်းသည် ရွှေဆတ်ပြီး မတွေးရဲတော့ချေ။ အနောက်တိုင်း ဆန် ဆိုရှယ်ကျပြီး လူကြီးလူတောင်း အမည်ခံသူများနှင့် ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေသည်က အထက်တန်းကျကျ ဂုဏ်ရှိသောအဖြစ်၊ ယခု ရစ်ချက်၏ ပြုမူစီရင်ချက်ချသွားပုံနှင့် အမှောင်လောကမှ လူဆိုးကြီး လေးယောက် ပညာမတာ ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းစွာ သူ့အဆီအသား စုပ်မျိုလိုက်ပုံမှာ သူ့သိပင် ခေမံသော အဖြစ်ပေတကား။

မာမီ ဒေါ်ခင်အေး၏ ဝမ်းကြောထိုက်မှ ထွက်ခဲ့၍ လူဖြစ်လာသော သူ့အဖေတစ်ယောက်ဝယ် ဤအသက်အရွယ် ရောက်လာသည့်တိုင်အောင် အချိန်အတွင်း၌ ဤနေ့ ဤအတွေ့အကြုံအားဖြင့် ရုတ်သည်။ နောင်တ မည် ဟူသော အသိတရားတို့ ဤအကြိမ်သည် ရိုစလင်း ပထမဦးဆုံး အားဖြင့် ဖြစ်တော့သည်။ ယူကန်းမရလှစွာသောစိတ်ဖြင့် ဖြစ်ခဲ့သမျှကို ဤအတိုင်းအားချကာ မောင်အောင်လွင်အား လင်မှတ်မှတ် သားမှတ်မှတ် ခြင်းနက်တဲ့သို့ ဆည်းကပ်တိုးကွယ်ကာ သိတွာရှိရှိ နေပါတော့မည်ဟု ခြိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ရှာသည်။

မောင်အောင်လွင်ကား အိမ်မှာမရှိ။ လဆန်းပြီဖြစ်၍ ထုတ်လာ သော လခငွေအချို့ကို သူငွေငွေ မိဘများအား သွားပေးရင်း တဲအိမ်ဝယ် သားမှာပင် ရှိနေသေးသည်။

“သမီး... ရိုစလင်း ဘာဖြစ်လို့လဲ။ နေမတောင်းဘူးလား”
ထိုအသံကြားပြီး တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့နဖူးသာတိုင်မှ ရိုစလင်း ထွင်နေသောစိတ်ကို ပြန်ချုပ်လိုက်ပြီး မျက်လုံးခွင့်ကြည့်လိုက်၏။ အိမ်မှာထိုင်ရင်း သူ့နဖူးကို ယုယစွာ စမ်းသပ်နေသော ဒေါ်ခင်အေး

ကို တွေ့ရသည်။ ရှိစလင်းသည် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိ၊ ဒေါ်ခင်အေးအား ကြောင်တက်တက်ကြည့်နေသည်။

“မာမီလဲ အခုပဲ ပြန်ရောက်လာတယ်၊ အာမက်က သမီး ပြန်လာပြီ ဖျက်နာမတောင်းဘူးပြောလို့ မာမီ လာကြည့်တာ၊ ဘာဖြစ်လဲ သမီး” သို့တစေလည်း ရှိစလင်းက မဖြေသေး။

“ရစ်ချတ်ရော ပြန်သွားပြီလား၊ ဘယ်တော့လာဦးမယ်တဲ့လဲ”

ရစ်ချတ်ပြန်သွား၍ ရှိစလင်း လွမ်းနာကျနေသည်အထင်ဖြင့် ဒေါ်ခင်အေးက မေးလိုက်သည်။

“တော် မာမီ တော်... ဒီခွေးတိရစ္ဆာန် လူယုတ်မာအကြောင်းတို့ ရှိစလင်းရှေ့မှာ ဘယ်တော့မှ မပြောပါနဲ့ မာမီ”

ရှိစလင်းကပြောရင်း ရှိတ်ကြီးထင် ငိုလိုက်၏။

မြွေပွေး ဝိုင်းထဲလာပြီးဖြစ်ကြောင်းကို လည်ပတ်ပါးနပ်သော မိန်းမပီပီ ဒေါ်ခင်အေးက မိပ်မိလိုက်၏။ သမီးဖြစ်သူအား ထိုအကြောင်းတို့ ဆက်မမေးတော့ချေ။

“ခေါင်းရှုပ်စရာ ခေါင်းပူစရာတွေကို ဘာမှမစဉ်းစားပါနဲ့ သမီးရယ်၊ ကဲ-ထ လန်းဆန်းသွားအောင် ရေချိုးလိုက်၊ အဝတ်သစ်လဲပြီး အောက်ထပ်လာခဲ့၊ ထမင်းစားဖို့ မာမီ စောင့်နေမယ်နော်”

ဒေါ်ခင်အေးက သမီးနုဖူးကို တယုတယ ပွေးပွေးပေးပြီး အောက်ထပ်ဆင်းသွားလေသည်။ ရှိစလင်းကား ဟန်မပျက်အောင်သာ ပြီးလိမ့်မပြင်ဆင်ပြီး အောက်ထပ်ဆင်းခဲ့ရသည်။ မိခင် ဒေါ်ခင်အေးမှလွဲ၍ ဦးသန်းမောင်၊ ဘသိန်း ယုတ်စွအဆုံး အာမက်တို့ ဖျက်နာကိုပင် ဝေဖန်မကြည့်ဘဲတော့ချေ။ သူ့အဖြစ်ကို စိတ်မလုံနိုင်အောင်ဖြစ်ရကား... ထင်ကို မနည်းကြိုက်မိတ်ဖျံပါသော်လည်း နည်းနည်းသာဝင်လေ၏။

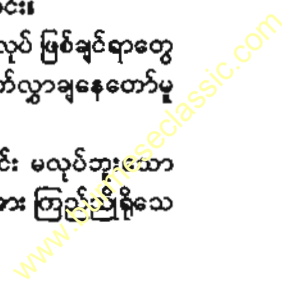
နာရီလက်တံသည် တရွေ့ရွေ့သွားနေသည်။ နံနက် ၂-နာရီခွဲခင်းမိနစ်မျှသာ လိုတော့၏။ တစ်အိမ်လုံးမှာ ဆိတ်ငြိမ်လွန်းလှသည်။ မိမိပန်းကိုယ်စွမ်းဖြင့် အိပ်ပျော်သွားသော ရှိစလင်းသည် ဖျက်ခနဲနိုးလာ၏။ ခေါင်းရင်းခန်းမှာ ဒေါ်ခင်အေးနှင့် ဦးသန်းမောင်တို့၏ အသက်ရှူ

အိမ်ရှေ့ခန်းမှ ဘသိန်း၏ ဟောက်သံတို့မှာ ချစ်ရိပ်သာစံအိမ်ကြီး၏ တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွင်းနေသည်။ အိမ်စက်ညက်ညောသော ဖဲမွေ့ရာပေါ်မှာ တစ်ကိုယ်တော်ဘဝဖြင့် မေးစက်နေရသော ရှိစလင်းမှာ ဖျက်လုံးတွေ ကြောင်လာသည်။ အားငယ်သလို ပြီးငွေ့သလိုလိုဖြင့် ရင်တွင်းဝယ်ခံရခတ်သော ဝေဒနာကို ခံစားမိလေသည်။ ရှိစလင်း၏ လက်ယာဘက်တွင် နှစ်လုံးဆင့်ထားသော ခေါင်းဖုံးအိမ်ကြီးများကား မည်သည့်အခါတမျှ အသုံးပြုခြင်း မခံခဲ့ရသည့်အလျောက်၊ နေရာမပျက် ဖောင်းဖောင်းကြွကြွ ဝင်ရုံနေကြသည်။ ရှိစလင်းသည် သခင်နှင့် ဝေးကွာနေရှာသော ခေါင်းဖုံးနှစ်လုံးကို လက်ဖြင့် ညင်သာစွာပွတ်သပ်ရင်း ယခင် ယခင်အခါများက ဘယ်မှာစားပြီး ဘယ်မှာအိပ်သည်ကို အလျဉ်းစိတ်မဝင်စားခဲ့သော မောင်အောင်လွင်အား တမ်းတမိသည်။ ဘယ်နေရာမှာ အိပ်သည်ကို သိလိုစိတ်ပေါ်လာသဖြင့် ခုတင်ပေါ်မှ ညင်သာစွာဆင်းလာပြီး ရှာမိသည်။

မိမိတို့အိမ်ခန်းတွင်းရှိ ခရမ်းရောင် မီးမိုင်းမိုင်းအောက်မှာလည်း တွေ့၊ ရှိစလင်း အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ကူးလာခဲ့သည်။ မြရည်ဖျန်းနေသည့် အိမ်ရှေ့ခန်းမှာလည်း မရှိ၊ ရောင်ခြည်တော်ခြောက်သွယ်ကို ရည်ရွယ်ကာ ရောင်စုံမီးလုံးကလေးများ ပူဖော်ထားသည့် ဘုရားခန်းထဲသို့ အမှတ်မထင် ဝင်ကြည့်လိုက်သည်။ ရှိစလင်း၏ တစ်သက်တာမှာ ဤတစ်ကြိမ်သည် ဘုရားဆောင်အတွင်းသို့ မှတ်မှတ်ရရ ဝင်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖော်ပြခြင်းငှာ ချွမ်းနိုင်သော ဝမ်းနည်းမှု၊ ကြည်နူးမှုသည် ရင်တွင်းဝယ် ပြင်းထန်စွာ ခြိတ်ခတ်ခြင်းကို ခံစားလိုက်မိ၏။ ဝင်းအိမ်နေသော ရွှေသင်္ကန်းဖြင့် ဖျက်သွားချနေတော်မူသော ဒက္ခိဏာသာခါ ရုပ်ပွားတော်သည် ရောင်စုံမီးလုံးများအရောင်ဝယ် ကြည့်ညှိဖွယ်ကောင်းလှပါတိတောင်း။

“ကြော်... ငါ ရတနာသုံးပါးမေ့ပြီး လုပ်ချင်ရာလုပ် ဖြစ်ချင်ရာတွေ ဖြစ်ခဲ့တာကို မရှုတော်မူလိုဟန်ဖြင့် ရုပ်ပွားတော် ဖျက်လွှာချနေတော်မူနေထလား”

ရှိစလင်းသည် အဓမ္မလို ထင်မိထင်ရာတွေးရင်း မလုပ်ဘူးသော အောင်မြင်သည့် ဘုရားကိုယ်တော်စား ရုပ်ပွားတော်အား ကြည့်ညှိရှိသေ

စွာ ထိုင်ပြီး ဦးချတန်တော့လိုက်သည်။ ထိုအခါမှ ဘုရားခန်းတစ်ဘက် ထောင့်တွင် ဖာထစ်ချပ်ပေါ်ဝယ် ခေါင်းအုံးတစ်လုံး ချည်ကြမ်းစောင် တစ်သည်ဖြင့် ဖြစ်တတ်ဆန်း အိပ်ပျော်နေသော မောင်အောင်လွင်အား ခြင်္သေ့သည် အပြစ်တင်းစင်၍ ကြည်လင်ဝင်းပသော မောင်အောင် သူ့ဘဝအကြောင်း ဘုရားပူဇော်ထားသော မီးရောင်တွင် ထင်ထင်ရှားရှား နှင်နေသော နို့စလင်းအဖို့ ရင်ထဲမှား လှိုင်းထသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ အနားသို့ ညင်သာစွာသွားကာ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော စောင်ကို ဖြည်းဖြည်း စွာဖြင့် ခြုံပေးလိုက်သည်။

“နီးလိုက်ရင် သူ အိပ်ပျက်သွားဦးမယ်လေ၊ နက်ဖြန်ညမှ သူ အိပ်ရာပြောင်းအောင် ငါ တောင်းပန်ပါတော့မယ်” ဟုတွေးပြီး နို့စလင်း ဘုရားခန်းမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ အားအင်ကုန်ခန်း ပင်ဖန်းနှစ်ဖမ်းနယ် သောအဖြစ် ကြုံခဲ့ရပြီး ညနေစာကလည်း ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြား မဝင်ခဲ့ သဖြင့် ရင်ထဲမှာပူပြီး ဆာသလိုလို ဖြစ်လာသည်။ ထမင်းစားခန်းတွင် စားစရာမပြတ်ရှိတတ်သည်ကို သိပြီးဖြစ်၍ နို့စလင်းသည် လှေကားလက် ရန်းကို အားပြုဖို့တွယ်ကာ လှေကားမှ တစ်ထစ်ချင်း ဖြည်းဖြည်းစွာ ဆင်း လာခဲ့လေသည်။

အောက်ထပ် လှေကားရင်းသို့ရောက်လျှင် ဧည့်ခန်းမှ ပြာလဲ့ထဲ မီးချောင်းရောင် မှေးမှိန်စွာလင်းနေသော ဆောင်ကူးလမ်းသို့ အသာအသာ လျှောက်သွားလေသည်။ အာမက်တို့ လင်မယားကို မနှိုးပေ။ နို့စလင်းအဖို့ ဤအိမ်ရှိလူများနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုသောစိတ် မရှိတော့ပေ။ သူ့ကို ကြည့်သော မျက်လုံးများသည် သူ့အဖြစ်ကို သရော်နေကြသည်ဟု စိတ် မလှတိုင်း ထင်နေမိသော နို့စလင်းသည် ခြေသံမကြားအောင် ထမင်းစား ခန်းသို့ သွားနေရာမှ ဆောင်ကူးလမ်းအလည်ရှိ နံရံကပ်ဝိနိုကြီးနား ရောက် သောအခါ ခြေလှမ်းသည် တုံ့ခနဲရပ်သွားပြီး ဝိနိုကြီး၏တံခါးရွက် တဖြည်း ဖြည်း ပွင့်လာသည်ကို မျက်ခုံးအပြုသားနှင့် ကြည့်နေမိလေသည်။

ဝိနိုကြီး၏တံခါးရွက် ပွင့်လာသည်။ ဝိနိုအတွင်းမှ အတင် (စိ တင်တင်ခိုင်၏ ရုပ်သဏ္ဍာန် ပေါ်လာသည်။ တင်တင်ခိုင်သည် ဝိနိုအပြင်

ထွက်ရန် ခြေတစ်လှမ်း အပြင်ရောက်ပြီးမှ နို့စလင်းကို မြင်ဟန်ဖြင့် ဝိနို တံခါးရွက်ကိုကိုင်ပြီး နို့စလင်းအား မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေ၏။ ထို့နောက် လျင်မြန်စွာ ဝိနိုထဲ ပြန်ဝင်သွားသည်။ ဝိနိုတံခါးရွက်များမှာ အသံမမြည်ဘဲ နေရာမပျက် ပြန်ပိတ်သွားသည်။ လျှပ်ပြက်သကဲ့သို့ မြန် လွန်းလှ၏။

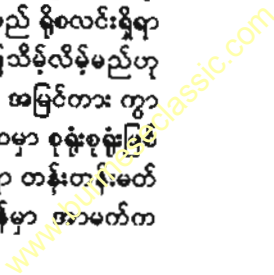
“အမယ်လေး.. မာမိရေ”

ဗူးစူးဝါးဝါးအော်လိုက်သော နို့စလင်း၏ အသံကြောင့် အပေါ်ထပ် အောက်ထပ်ရှိ လူများအားလုံး နိုးကြလေပြီ။ ဝေါ်ခင်အေး၊ ဦးသန်းမောင်၊ သင်္ဘန်းတို့ ဝန်းဝန်းဝိုင်းဝိုင်းဖြင့် အောက်ထပ်သို့ အပြေးဆင်းသွားကြသည်။ မောင်အောင်လွင်သည် အိပ်ရာမှ မထဘဲ ဘာဖြစ်နေသည်ကိုသာ နားစွင့် နေ၏။ ဗလုံးဗထွေးဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စိုးရိမ်ကြီးစွာ မေးမြန်းနေ ကြသော အသံများအကြားမှ-

“မိတင် တစ္ဆေ.. မိတင် တစ္ဆေ.. ဟောဟို ဝိနိုကြီးထဲမှာ”

တုန်တုန်ရင်ရင်ပြောနေသော နို့စလင်း၏အသံကို ကြားလိုက်ရ သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူ့ကျော အပ်နှင့်ထိုးလိုက်သလို အိပ်ရာမှ မြောက် နေ့ ထလိုက်မိ၏။

လှေကားမှ ဖရောသောပါး ဆင်းလာသော မောင်အောင်လွင်အား ဆောင်ကူးလမ်းအဝမှ လူများက လှမ်းကြည့်နေကြသည်။ နို့စလင်းသည် နံရံရင်သော ကိုယ်ခန္ဓာ၊ ကြောက်လန့်သောစိတ်ဖြင့် ဝေါ်ခင်အေးအား နှိုးတွယ်အားပြုနေရာမှ မောင်အောင်လွင်အား သနားစေဖွယ် မျက်နှာငယ် ထလေးဖြင့် မျှော်လင့်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် လှမ်းကြည့်နေစွာသည်။ အားလုံး သော သူများ၏စိတ်မှာ မောင်အောင်လွင်သည် ဝန်းသည် နို့စလင်းရှိရာ အပြေးအလွှားလာပြီး ယုယဂိုက်ထွေး အားပေး ပြေသိမ်လိမ့်မည်ဟု ထင်သောတည်း ယူဆနေကြ၏။ သို့သော် အထင်နှင့် အမြင်ကား တွာ ချသော်။ မောင်အောင်လွင်သည် ဆောင်ကူးလမ်းအဝမှာ စုန်းစုန်းခြင် နေသော လှသိုက်အား လှည့်၍ မျက်ကြည့်ဘဲ ဝိနိုကြီးရှိရာ တန်းတန်းမတ် မတ်သွားပြီး ဝိနိုတံခါးကို ပွင့်ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအချိန်မှာ အာမက်က

တမင်းစားခန်းနှင့် ဆောင်ကူးလမ်းရှိ မီးများကို ဖွင့်ထားပြီးဖြစ်၍ ဝိရိ အတွင်းမှာ ဟာလာဟင်းလင်း ပြောင်ရှင်းပြီး ဘာမှမတွေ့ရချေ။

“ဘာတွေ့လဲဟေ့ မောင်အောင်လွင်” ဟု ဘသိန်းက လှမ်းမေးလိုက်၏။

“ဘာမှမတွေ့ပါဘူး ဦးလေးရယ်. .”

မောင်အောင်လွင်က စိတ်မကောင်းသောအသံဖြင့် ပြန်ဖြေရင်း ဝိရိကြီးအတွင်းသို့သာ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။

“ရိုစလင်း သိပ်လန့်နေပြီ မောင်အောင်လွင်၊ မင်း ပွေ့ပြီး အိမ်ပေါ်တင်သွား”

ဒေါ်ခင်အေးက အမိန့်ပေးလိုက်သော်ငြားလည်း မောင်အောင်လွင်သည် တုတ်တုတ်ပင် မလှုပ်၊ ဝိရိအတွင်းသို့ ကြည့်မြဲကြည့်နေသည်။

“ဟေ့ မောင်အောင်လွင် ငါပြောတာ မကြားဘူးလား. .”

ဒေါ်ခင်အေးက ခပ်ငေါက်ငေါက် ပြောလိုက်၏။ ဝိရိတွင်းသို့ကြည့်နေသော မောင်အောင်လွင်က မျက်နှာမလှည့်ဘဲ ပြန်ဖြေလိုက်၏။

“ကျွန်တော် မပွေ့ချင်ဘူး ဦးလေးဘသိန်း ပွေ့တင်သွားပါ”

ရိုစလင်းမှာ အကြီးအကျယ် စိတ်ထိခိုက်သွားရှာသည်။ ဤလောက် စိုးရိမ်ဖွယ် အခြေအနေမှာပင် မိမိအား လက်ဖျားနှင့် မထီချင်အောင် ရွံ့ရှာနေသည်မှာ မောင်အောင်လွင်၏ အပြစ်မဟုတ်၊ မိမိ စာရေးအထိုင် မဟုတ်ခဲ့ခြင်းကြောင့်ပေတကားဟု စဉ်းစားကာ ယူကျုံးမရရှိသူသဖြင့် ဒေါ်ခင်အေး၏ ရင်ခွင်မှာ မျက်နှာအပ်ကာ ချွေးချင်ကြွေးလိုက်လေသည်။ ဤသည်ကို မင်းစေသားက လူပီးဝ၍ သမီးချော အရှက်ရပြီး ငိုသည်ဟု ဒေါ်ခင်အေးက ယူဆကာ အကြီးအကျယ် ဒေါပွလေတော့သည်။ ဘသိန်းက ရိုစလင်းအား ပွေ့ရန်တန်ပြင်လိုက်၏။ မိမိတို့ယ်တပိုးထိုးလောက်ကိုက် အတွင်းကလွှတ်ပြီး ခြစားနေလင့်ကစား ဘသိန်း၏ အခိုင်းအစေခံ လက်အောက် လူတစ်ယောက်၏ အပွေ့အပိုက်ကိုသာ ရိုစလင်း မခံယူလိုပေ။

“ဟင့်အင်း. . ဟင့်အင်း. . ဦးဘသိန်း မပွေ့နဲ့ မပွေ့နဲ့. .”

ရိုစလင်းက ငိုရင်း ရွက်ရင်းက ဘသိန်းအား ငြင်းဆန်လိုက်၏။ ဘသိန်း ရှက်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

“မင်းမခေါ်နဲ့ နေပေစေ ဘသိန်း၊ တဲ-ကိုသိန်းမောင်ပဲ ခေါ်တင်သွားပါ”

ဒေါ်ခင်အေးက မောင်အောင်လွင်အား မီးထွက်မတတ် မျက်လုံးများဖြင့် လှမ်းကြည့်ရင်း အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ယခုတလော ဘသိန်းနှင့် စတားပြော အဆင်မပြေ၊ အမြဲလိုလို ဘသိန်းက ဘုပြောနေသဖြင့် စိတ်တွင်းက ချဉ်းစူးစူးဖြစ်နေသော ဦးသိန်းမောင်က အနိုင်ရသောမျက်နှာဖြင့် ဘသိန်းအား မခံချင်အောင် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ရိုစလင်းကို ပွေ့ယူလိုက်သည်။ ရိုစလင်းက ငြင်းဆန်ခြင်းမပြု၊ ကလေးသဖွယ် ဦးသိန်းမောင်၏ ရင်ခွင်ကို ခိုတွယ်လိုက်၏။

ဆောင်ကူးလမ်းအဝတွင် ဒေါ်ခင်အေးနှင့် ဘသိန်းတို့ ဒေါသမာန် တိုယ်စီဖြင့် ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဒေါသထမ်းကား တစ်လမ်းစီ ဖြစ်ကြသည်။

ဘသိန်း၏ ဒေါသကား ဦးသိန်းမောင်၊ ရိုစလင်းနှင့် ဒေါ်ခင်အေး သို့ ငွေ့ရှလျက်-

ဒေါ်ခင်အေး၏ ဒေါသကား ယခုထက်တိုင် အရှုပ်တစ်ရှုပ်ကို ထောင်ထားသလို မတုန်မလှုပ် ဝိရိကို စူးစိုက်ကြည့်နေသော မောင်အောင်လွင်သို့ မျက်နှာမူလျက်-

မျက်နှာထား မဆင်မပြေကြသော အိမ်ကြီးရှင်သခင်များအား အထဲခတ်မိသော အာမက်တို့ လင်မယားသည် ၎င်းတို့အနားတွင် ကြာညစ်နေခဲ့ကြတော့ချေ။ လေးနာရီထိုးသံ ကြားသည်တွင် မိုးလင်းလုနီးပြီဖြစ်၍ မီးဖိုဆောင်လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ရန် ခပ်တုပ်တုပ် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ “ဘသိန်းဇေ. . လာစမ်းဟေ့”

ဒေါ်ခင်အေးက အာဏာသံ ခပ်ပါပါဖြင့် လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ နီနီမှာ နံနက် ဆယ်နာရီထိုးပြီဖြစ်၏။ မောင်အောင်လွင်မှာ ကော့ရှင်းသွားပြီဖြစ်၍ အိမ်မှာမရှိတော့ချေ။ အိမ်ပေါ်ထပ်တွင် ဘသိန်းသည်

၉၂

မဝင်းမြင့်

သူ့အိပ်ရာခုတင်ပေါ်မှာ နဖူးလက်တင် စဉ်းစားခန်းဝင်နေ၏။ အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းတွင်ကား ဒေါ်ခင်အေးနှင့် ရီစလင်းတို့ ဆိုဖာရှည်ကြီးပေါ်တွင် ဦးသန်းမောင်ကို အလယ်ထားပြီး ထိုင်နေကြသည်။ ရီစလင်း၏ မျက်နှာကား ညှိုးလျော် ခြောက်သွေ့နေသည်။

“ဒီအကောင်ကလေး လူပိုးဝတာ စိတ်ထဲ အရေးလုပ် စဉ်းစားမနေပါနဲ့ သမီးရယ်၊ ဒင်းလောက်တော့ ဘသိန်း တစ်ချက်နှိပ်ပို့ပါတယ်၊ သမီးကို ဒူးထောက်ပြီး ယုယပြုစုစေရမှာပေါ့”

ဒေါ်ခင်အေးက ဖျော်ရွှင်မှု အရိပ်အရောင် ကင်းစင်နေသော သမီးအား ကြင်နာစွာ အားပေးလိုက်၏။ ရီစလင်းကား ဒေါ်ခင်အေး၏အဆိုကို နှစ်ခြိုက်ပုံလည်း မပြု အားတက်သည့် လက္ခဏာလည်း မရှိ လှေကားမှ တည်ငြိမ်စွာသော မျက်နှာထားဖြင့် ဆင်းလာသော ဘသိန်းအား အဓိပ္ပာယ်မရှိ ထေးကြည့်နေသည်။

လက်ဝဲစံ၊ လက်ယာစံတွေနဲ့ သန်းမောင်တို့ တယ်ဟုတ်လိုက်ပါ တလားဟု ဘသိန်း စိတ်တွင်းက ခံပြင်းစွာတွေးပြီး ဒေါ်ခင်အေးတို့ ရွေ့တည့်တည့်မှာ မတ်မတ်ရပ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ခေါ်တာ ဘာကိစ္စလဲ မခင်အေး”

ဘသိန်းက အေးစက်စက်လေသံဖြင့် မေးလိုက်၏။

“မင်းအတွက် လုပ်စရာ အလုပ်တစ်ခု ပေါ်လာလို့ ခေါ်တာပဲ ဘသိန်း၊ ထိုင်ဦး”

ယခင်က ပြောဆိုဆက်ဆံနေကျ လေသံအတိုင်း ဒေါ်ခင်အေးက အမှတ်မထင် ပြောလိုက်ငြားလည်း မုန်းလျှင်အပြစ် ဆိုသောစကားကဲ့သို့ မုန်းစိတ်ဝင်နေပြီဖြစ်သော ဘသိန်းအဖို့ ဒေါ်ခင်အေး၏ လေသံကို ဦးသန်းမောင်ရှေ့မှာ ခံပြင်းလှလေသည်။

“ခင်ဗျား ခွင့်ပေးမှ ထိုင်ဝံ့တာမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ် မထိုင်ချင်လို့ မထိုင်တာ၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ လုပ်စရာအလုပ်ဆိုတာ ဘာလဲ”

ဘသိန်းက မာကျောကျောလေသံဖြင့် ဘုကျကျပြောလိုက်ရာ ဒေါ်ခင်အေးနှင့် ရီစလင်းမှာ အံ့အားသင့်သွားမိသည်။ ဦးသန်းမောင်သည် စိတ်ထဲက ချဉ်နေသော ဘသိန်းအား ဒေါသဖြစ်လာသဖြင့် . .

“ခင်ဗျား စကားကောင်းကောင်းပြောပါဗျ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဘုတောနေရတာလဲ . .” ဟု ဝင်ပြောလိုက်၏။

“ဒီမှာ . . အခု ကျုပ် မခင်အေးနဲ့ စကားပြောနေတယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခွန်းမှ ဝင်မစုတ်ပါနဲ့”

ဘသိန်းက ခါးထောက်ထားပြီး ဦးသန်းမောင်အား အစိမ်း ဝါးစားတော့မည့် မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။ ဦးသန်းမောင်နှင့် ပေါင်ချင်းထိပြီး ထိုင်နေသော ဒေါ်ခင်အေးက ဦးသန်းမောင်၏ပေါင်ကို လက်နှင့် ဝှက်ပြီး ဆိတ်ဆိတ်နေရန် အချက်ပေးလိုက်၏။ ဦးသန်းမောင်က ဘသိန်းအား တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြောတော့ချေ၊ တစ်ဘက်တွင် ထိုင်နေသော ရီစလင်းဘက် မျက်နှာလှည့်လိုက်သည်။

“နေကောင်းရဲ့လား ရီစလင်း . .” ဟု မေးရင်း ရီစလင်း၏နဖူးပေါ်တွင် ကပိုက်ရိုကျနေသော ဆံပင်ခွေနုနုကလေးများကို လက်ဖြင့် သပ်တင်ပေးလိုက်၏။ ရီစလင်းကား ဆိုဖာနောက်ဖိပေါ်သို့ ခေါင်းကိုမှေးတင်ကာ ငြိမ်နေသည်။ ဦးသန်းမောင်၏ မေးမြန်းယုယမှုမှာ သာယာနှစ်သိမ့်နေသည်ကား မဟုတ်၊ မနေ့ညနေက ရွှေဂူလေးဘုရား အနောက်ဘက်တောတန်းမှာ ဖြစ်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်နှင့် ညက ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့မြင်လိုက်ရသော မယ်တင်၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကို တွေးလုံးရစ်ပတ် ပြန်လည်ထင်မြင်ကာ မည်သူ့ကိုမှ ဂရုမထားမိဘဲ ငြိမ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးသန်းမောင်အား တစ်ဘက်က ပေါင်ချင်းထိထိုင်နေသော ဒေါ်ခင်အေးနှင့် တစ်ဘက်က သူ့အတွေးနှင့်သူ ငြိမ်နေသော ရီစလင်းတို့ သုံးယောက်အား စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ရင်း ဘသိန်း၏နားထဲတွင်-

“သူတို့ကို အများကြီး ကျေးဇူးပြုနေတဲ့ ဦးလေးကို နှိမ်ထားပြီး ဦးသန်းမောင်ကိုသာ မြှောက်စားနေတယ် . .

“တကယ်ဆိုရင် သားမယားမရှိ၊ ယောက်ျားပီပီ ခန့်ညားတဲ့ ဦးလေးနဲ့သာ ဒေါ်ခင်အေးတွဲရင် သိပ်ကြည့်ကောင်းမှာ . .

“ဒေါ်ခင်အေးက ဦးလေးကို သူ မတွဲနိုင်ရင် ကျေနပ်မှုရှိအောင် ရီစလင်းနဲ့ လက်ဆက်ပေးဖို့ မကောင်းဘူးလား . .

“ဦးလေးက ပညာမတတ်၊ သူတို့ အခိုင်းအစေခံ သက်သက်လို့ သဘောထားပြီး သူ့သမီးနဲ့ မတန်ဘူးထင်လို့... ”

ဟူသော တုချစ်ကလေး မောင်အောင်လွင်၏ စကားများကို နားထဲမှာ ပြန်လည်ကြားယောင်လာသည်။ ထိုစကားများ ဟုတ်မှန်ကြောင်းကိုလည်း ယမန်နေ့ညက ဦးလေးချစ်အတွက် သစ္စာစောင့်သိပြီး လက်ဖျားနှင့်ပင် မထိခဲ့သော လန်းချောအား ပွေ့ပိုက်ရန် တုချစ်ကလေး မောင်အောင်လွင်က အခွင့်အရေး ပေးပါလျက်နှင့် ရုတ်အမ်းအမ်း ဖြစ်ခဲ့ရသည့် မိမိအဖြစ်ကို မေ့ပျောက်၍ မရချေ။ ဘသိန်းသည် အံ့ကြိတ်လိုက်မိ၏။

“မင်း ထိုင်တာ မထိုင်တာ အရေးမကြီးပါဘူး... ငါ ခိုင်းတာသာ လုပ်စမ်း”

ဝရမနိတ်ပြောလိုက်သော ဒေါ်ခင်အေး၏ စကားသည် ဘသိန်းအား မီးလောင်ရာလေပင် ပေးလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။

“ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ... ”

“တို့... မင်းစေသား လူပီးလို့ဝလွန်းလို့ ငါ့သမီးကို ဒူးထောက်ဖက်ပြီး ပြုစုယူယအောင် မင်း ခပ်မြတ်မြတ်ကလေး နှိပ်လိုက်စမ်းကွယ်”

ကိုယ့်ဘက်က ယူစရာမရအောင် ဖြစ်နေသော ချိုယွင်းချက်များကို လားလားမျှ သတိမမူ၊ အပြစ်ကင်းစင်သောသူ၏ ကြင်နာယုယမှုကို ခြိမ်းခြောက်သောနည်းဖြင့် အရယူလိုသော ဒေါ်ခင်အေးက... ဘသိန်းအား အမိန့်တော်မြတ် ချမှတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားခိုင်းတာ ကျုပ်လုပ်ချင်လုပ်မယ်၊ မလုပ်ချင်နေမယ်၊ ဩဇာအာဏာတွေ အမိန့်တွေမပေးနဲ့၊ အခုလောလောဆယ် ပြဿနာက မောင်အောင်လွင်ကစွဲ မဟုတ်ဘူး မခင်အေး၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် စာရင်းရှင်းဖို့လိုတယ်”

လက်စွဲတော်အဖြစ်ဖြင့် ငွေနှင့်အောင်ပေးပြီး လက်သပ်မွှေးလာသော အချိန်ကစ၍ ပေးသမျှတာဝန်ကို ဦးလည်မသုန် ဆောင်ရွက်ခဲ့သော ဘသိန်း၏နှုတ်မှ မမျှော်လင့်သော တော်လှန်ဖိဆန်သည့် စကားများကို ကြားလိုက်ရသော ဒေါ်ခင်အေးမှာ အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားသေးသည်။

“ဘာ... ဘာ... မင်း ဘာစကားပြောလိုက်တာလဲ ဘသိန်း... ”

“ဗမာစကားနဲ့ ပြောနေတာလေ... ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ စာရင်းရှင်းမယ်လို့”

“ဘာစာရင်းလဲ... ပြောစမ်း” ပေါက်ကွဲထွက်လာသော အသံဖြင့် ဒေါ်ခင်အေးက မေးလိုက်၏။

“ခင်ဗျား ဦးတိုးခိုင်ဆီက ရလိုက်သမျှ ပစ္စည်းတွေကို အတိအကျ စာရင်းပြ၊ သုံးပုံ ညီတူညီမျှခွဲ၊ ကျုပ်ရသင့်ရထိုက်တဲ့ ပုံကိုပေး၊ ကျုပ် ဒီအိမ်က မြန်မြန်ခွာရင် ခင်ဗျားတို့အတွက်ရော၊ ကျုပ်အတွက်ရော တောင်းမယ်... ”

ဘသိန်းက ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ပြောလိုက်သည်တွင် စပြီး စကားပြောချိန်မှစ၍ မာရောကျောရေခိုင်လှသော ဘသိန်းလေသံကြောင့် စိတ်ထဲက ချက်နေသော ဒေါ်ခင်အေးမှာ ဒေါသအိုး ပေါက်ကွဲလာလေသည်။

“မင်းစကားပြောတာ လူပီးဝလွှဲချေလား ဘသိန်း၊ မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်သို့ ပစ္စည်းစာရင်းပြပြီး ပေးရမှာလဲ၊ မင်း ဒီအိမ်မှာမနေချင်ရင် အခုဆင်း၊ ငါက လျော့ပေးလိမ့်မယ်လို့တော့ မထင်နဲ့၊ ဟင်း-ငါမွှေးတဲ့မျောက်က ငါ့ပြန်ခြောက်လို့ ဘာရမလဲ”

ဒေါ်ခင်အေးက ထိုင်ရာမှ ပြန်းခနဲ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကာ ခါးခါးသီး ပြောလိုက်၏။

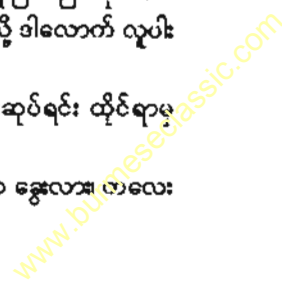
“အားလုံးအတွက် မြေမသေ တုတ်မကျိုး ဖြစ်ရအောင် ပြောနေတာ မခင်အေး၊ ခင်ဗျားကို ပြန်ခြောက်လို့ မရဘူးလို့ ထင်နေတယ်ပေါ့သေ”

မခန့်လေးစားအသံဖြင့် ဘသိန်းက ကျားပြုံးပြုံးပြီး ပြောလိုက်၏။

“ဟေ့ကောင် မင်း ဘယ်သူက မြှောက်ပေးနေလို့ ဒါလောက် လူပီးနေတာလဲကွ”

ဦးသန်းမောင်က ဒေါသကြီးစွာဖြင့် လက်သီးဆုပ်ရင်း ထိုင်ရာမှ ခုန်လိုက်သည်။

“သူများမြှောက်ပေးလို့ မြှောက်ရအောင် ကျုပ်က ခွေးလား၊ ဟလေး

လာ။ ဟိုတုန်းက ခင်ဗျားတို့ခိုင်းသမျှ နွားလိုလုပ်လာခဲ့ပေမယ့် အခု ဘသိန်း လူစိတ်ဝင်နေပြီ နားလည်လား၊ ဟေ့လူ ရှေ့မတိုးနဲ့နော်”

ဘသိန်းကပြောရင်း လက်သီးဆုပ်ကာ ရှေ့တိုးလာသော ဦးသန်း မောင်အား ဟန့်လိုက်၏။

“တိုးတော့ ဘာဖြစ်လဲကွ၊ မင်းက ဘယ်လောက်မိုက်လဲ”

ပြောရင်းဆုံရင်း ဦးသန်းမောင်က ရှေ့တိုးရန် ဟန့်ပြင်လိုက်လျှင်-

“ဟို . . . ကိုသန်းမောင် ဒီလို ကြေးစားလူမိုက်မျိုးနဲ့ ဘက်မဖြစ်ချင် စမ်းပါနဲ့၊ ဒင်းအစွမ်း ဘယ်လောက်ရှိလို့လဲ၊ အေး တစ်ယောက်ထဲနိုင် အောင် အုပ်နိုင်ပါတယ်”

ဒေါ်ခင်အေးက ဘသိန်းလို လူတစ်ယောက်အား လုံးဝ အရေး မစိုက်ဟန်ဖြင့် ပြောပြပြီး ဦးသန်းမောင်အား ဆွဲထားလိုက်သည်။

“ဪ ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ နိုင်အောင်အုပ်မယ်၊ ကဲ-ဆိုစမ်း ဘယ် လိုနည်းနဲ့ အုပ်မှာလဲ”

ဘသိန်းက နောက်သို့ ခြေသုံးလှမ်းမျှဆုတ်ပြီး မေးလိုက်၏။

“မင်းက နောက်ဆုတ်သွားတာ ကြောက်သလားကွဲ့၊ ဟဲ . . . ဟဲ . . .

ဟဲ . . . မင်း ကြေးတန်းစားအဖြစ်နဲ့ မိန်းမမှုပွေနေတဲ့ ပွဲစားသားကို ချောင်း သတ်ခဲ့တာ ငါ သိတာပေါ့၊ ဘသိန်း၊ ခင်အေးကို မစနဲ့နော်”

ဒေါ်ခင်အေးက အောင်ပွဲရ စစ်သူကြီးဟန်မျိုးဖြင့် လှောင်ရယ် တလေး ရယ်ပြီး ပြောလိုက်၏။ ဘသိန်း၏ မျက်နှာကြီးမှာ နီရဲလာထေ သည်။ ဒေါ်ခင်အေးအား ဘသိန်း ကိုင်လိုက်သောကြီးမှာ မခိုင်မြဲသော နှိုးဘက်ကဖြစ်ပြီး ဒေါ်ခင်အေးက ပြန်ကိုင်လိုက်သောကြီးမှာ နိုင်ဘက်က ဖြစ်နေသည်။ ဘသိန်းသည် သူ့နောက်ကျောတည့်တည့် ခါးကြားထဲတွင် ထိုးယူလာသော ခြောက်လုံးပြုနေသောနတ်ကို လျှပ်ပြတ်သကဲ့သို့ လျှင်မြန် စွာ ဆွဲယူလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် . . . ကျုပ် ကြေးတန်းစားလူမိုက်၊ လူသတ်သမား ခံ ကြောင့် အကြောင်းမထူးတဲ့အတူ သတ်တယ်ကွာ သတ်တယ်ကွာ . . . ဦးသန်းမောင်နှင့် ဒေါ်ခင်အေးတို့ ရှောင်တိမ်းရန်ပင် အချိန်

ဆိုက်ချေ။ ဘသိန်းက ပြောလည်းပြော ပစ်လည်းပစ်လိုက်သော သေနတ် သံများအောက်ဝယ် ပုံလျက်လဲကျသွားကြလေသည်။

“အောင်မယ်လေး . . . လာကြပါဦး . . . ဘသိန်း လူသတ်နေတယ်”

တစ်ချိန်လုံးငြိမ်နေသော ရှိစလင်းက အော်လည်းအော် ထလည်း ထည်းသည်တွင် ဘသိန်း၏ သေနတ်မှ နောက်ဆက်တွဲ ထွက်လာသော သေနတ်သံတစ်ချက်သည် ရှိစလင်းဘက်သို့ ဦးလှည့်သွားလေသည်။

“ဟေ့ . . . မင်းတို့နဲ့မဆိုင်ဘူး၊ ပြန်သွား”

ကျားဟိန်းသလို ပြောလိုက်သော ဘသိန်းကြောင့် ကြောက်လန့် ကြား ပြေးထွက်လာသော အာမက်တို့ လင်မယားနှင့် စားပွဲထိုးကုလား သည် နောက်ဖေးဆောင်သို့ ပြန်ဝင်ပြေးကြလေတော့သည်။ အာမက်တို့ ဆုလိုက်ဘက်သို့ ဘသိန်း လှည့်ပြောနေစဉ်မှာ ဦးသန်းမောင်သည် စက်ရာ နှင့် မချီမဆန် ဖြစ်နေသည့်ကြားမှ အားခဲပြီး ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ သေနတ်တို့ဆွဲထုတ်ကာ ဘသိန်းအား ပစ်လိုက်ပြန်လေ၏။

တပည့်များအား သင်္ချာတစ်ပုဒ်တွက်ရန် ပေးထားပြီး စားပွဲတွင် တင်တာ ဝေးနေမိသော မောင်အောင်လွင်၏စိတ်သည် ကြည်လင်မှု ဝင်ခဲ့နေလေသည်။ အာမက်လည်း တွေ့သည်။ မိမိတို့ယ်တိုင်လည်း တွေ့သည်။ ရှိစလင်းလည်း ထင်ထင်ရှားရှား မြင်လိုက်ရသည်။ “ခိုင် နှစ်ယောက် သူ့ဘဝမှာ မရှိရှာတော့ချေ” ဟု မောင်အောင်လွင် တထစ်ချ နှစ်လှလိုက်လေသည်။

“ဪ . . . ခိုင်-ခိုင် ကံဆိုးရှာလေခြင်း၊ ဘဝခြားနေပေမယ့် အစ်ကို ကိုယ့်သူရတာ စိမ်းကားတယ်ထင်ပြီး ကိုယ်ယောင်လာပြနေတာလား၊ ခိုင် နားထောင်နိုင်မယ်ဆိုရင် အစ်ကိုရင်ထဲမှာ အသည်းကြွေမတတ် စားနေရတဲ့ စိတ်ဆင်းရဲမှုတွေကို ဇာတ်စုံခင်းပြလိုက်ချင်ပါဘိ ခိုင်ရယ်”

စိတ်ဖို့လွင့်စွာ တွေးနေသော မောင်အောင်လွင်သည် ဇာသင်ခန်း မှာ သုတ်သုတ်ပျာပျာ ရောက်လာသော ဦးဖုန်းဖေအား မြင်လိုက်ရ

သဖြင့် မည်သို့သောအကြောင်းများ ထူးလေသနည်းဟု တွေးရင်း စာသင်ခန်းအဝသို့ လာခဲ့သည်။

“မောင်အောင်လွင် ဟိုမှာ တစ်အိမ်လုံး သေကုန်ကြပြီကွ့ . .”

ဟု ဦးအုန်းဖေက အရင်းအဖျားမရှိ ပြောလိုက်၏။

“ဘာ . . ဘယ်သူတွေ သေတာလဲ ဦးလေးကြီး”

မောင်အောင်လွင်က သိလိုစိတ်ဖြင့် မေးလိုက်၏။

“မင်းမယားရော၊ မင်းယောက္ခမရော၊ ဦးသန်းမောင်ရော ဘသိန်းက ပြစ်သတ်တယ်လေကွယ်၊ ဘသိန်းကိုလဲ ဦးသန်းမောင်က ပြန်ပစ်တယ်၊ ဘာဖြစ်ကြမန်းတော့ ငါ မသိဘူး၊ အဲဒါ ရဲဌာနာကို အာမက် ပြေးပြောလို့ အားလုံး ဆေးရုံကို ခေါ်သွားပြီ၊ မင်းကို ငါ လာအကြောင်းကြားတာ”

“ဪ . . ဖြစ်မှ ဖြစ်ရပေလေ၊ အားလုံး သေတာပဲလား” မောင်အောင်လွင်က သတင်းထူးတစ်ခု ကြားသူတစ်ယောက်၏ အမူအရာဖြင့် မေးလိုက်၏။ မောင်အောင်လွင် ဖျာဖျာသလဲ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့သော ဦးအုန်းဖေပင် အံ့ဩသွားမိသည်။

“ခဏနေဦး ဦးလေးကြီး”

ထိုသို့ပြောပြီး မောင်အောင်လွင်သည် စာသင်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားသည်။ သူ့စာရွက်စာတမ်း စာအုပ်များကို သိမ်းဆည်းပြီး တျောင်းအုပ်ဆရာကြီးထံသွားပြီး ခွင့်တောင်းလေသည်။

“ကဲ . . လာ ဦးလေးကြီး၊ ဝတ္တရားရှိတဲ့အတိုင်း ဆေးရုံတော့ လိုက်သွားဦးမှ . .”

ဦးအုန်းဖေသည် တည်ငြိမ်လှသော မောင်အောင်လွင်အား အထဲမခတ်တတ်နိုင်အောင်ပင်ဖြစ်ရင်း သေးချင်းယှဉ်ပြီး လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ခြေကျင်ပဲသွားမလား . .” ဟု ဦးအုန်းဖေက မောင်အောင်လွင်အား လှည့်ကြည့်ပြီး မေးလိုက်၏။

“ဪ . . ဦးလေးနုယ်၊ ကျွန်တော်က တစ်သက်လုံး ခြေကျင်သွားနေတာများ၊ အဲလေ-ကျောင်းဝင်းအလွန် လမ်းထိပ်မှာ ဆိုက်ကားတွေ တတ်ပါတယ်၊ မြန်မြန်ရောက်အောင် ဆိုက်ကားနဲ့ သွားတာပေါ့”

မောင်အောင်လွင်က ရယ်မလိုလို ငိုမလိုလို လေသံဖြင့်ပြောပြီး-

“ဒါထက် ကျွန်တော် သိချင်တာက ဘသိန်း အခြေအနေပဲ၊ သူ့အသက် မျှော်လင့်ချက်များရှိသေးလား ဦးလေးကြီး” ဟု မေးလိုက်၏။

“ငါလဲ သေသေချာချာ မကြည့်ဝံ့ဘူးလေကွယ်၊ နောက်ပြီး လူသတ်မှုကြီးဆိုတော့ ခြေရာလတ်ရာပျက်ရင် အမှုပတ်နေမှာစိုးလို့ အနားတော်ဝံ့ဘူးကွ၊ ရဲဌာနာနဲ့ ဆေးရုံကလူတွေလဲရောက်၊ ငါလဲ မင်းဆီပြေးလာခဲ့တာပဲ”

မောင်အောင်လွင်သည် တစ်စုံတစ်ရာသောအကြောင်းကို စဉ်းစားနိုးရိမ်နေဘိသကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်စွာ လျှောက်လာခဲ့ရာမှ-

“သတ်ကြ သေကြတဲ့ အခြေအနေမျိုး ရောက်တဲ့အထိတော့ ချေညံ့ရွယ်ခဲ့ပါဘူး၊ ဘသိန်းကြီး လွန်သွားပြီထင်တယ် . .”

ဟု သူ့တစ်ကိုယ်တည်း မှီနေသကဲ့သို့ လွတ်ခနဲပြောလိုက်သည်။

“ဘာလဲကွ မောင်အောင်လွင်၊ ဒီဇာတ်ရွပ်ကြီးထဲမှာ မင်း ပါနေသလား”

ဦးအုန်းဖေက အံ့အားသင့်စွာ မေးလိုက်မှ မောင်အောင်လွင်သည် ဦးအုန်းဖေအား လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“လမ်းမှာ သွားရင်းလာရင်း ပြောလို့မကောင်းပါဘူး ဦးလေးကြီး ရယ်၊ နောက်မှ ကျွန်တော် အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြပါမယ်၊ တောတိုမှာ ဆိုက်ကားလွတ်တစ်စီး . .”

မောင်အောင်လွင်က စကားဖြတ်ပြီး ဆိုက်ကားကို ပြလိုက်သဖြင့် ဦးအုန်းဖေက အော်ခေါ်လိုက်၏။

ဆေးရုံကြီးတွင် လူတွေ စုရုံးစုရုံး ဖြစ်နေကြသည်။ တစ်ဖြူလုံး သေသူမရှိသလောက် နာမည်ကြီး မျက်နှာကြီး ဂုဏ်ကြီးရှင်များဖြစ်၍ ဒီတွမ်းသူရော၊ မသိတွမ်းသူရော၊ သတင်းထောင်များပါ စည်ကားလွန်းသူသည်။

“ကျွန်တော် အခုပဲ တျောင်းကို လိုက်လာမလို့ပါ ဆရာ၊ ဆေးရုံအားတစ်စင်းထဲနဲ့ မဆန့်လို့ ဆရာကတော်ကို အိမ်ကတားနဲ့ ပို့ရပါတယ်၊ နေ့ခင်းပေါ်က သွေးတွေပေနေတာ သုတ်နေရလို့ပါ”

မည်သည်အခါမှ ကားအနားကို သိခွင့်မရခဲ့။ မသိခဲ့၍ မောင်
အောင်လွင်အား အရေးမစိုက်ခဲ့သော သူဌေးမကြီး ဒေါ်ခင်အေး၏ ကား
ဒရိုင်ဘာက ထူးထူးခြားခြား နှိသေလေးစားစွာဖြင့် ဆိုက်ကားပေါ်မှ ဆင်း
လာသော မောင်အောင်လွင်အား အစီရင်ခံလိုက်၏။ မောင်အောင်လွင်က
ဒရိုင်ဘာအား တစ်စုံတစ်ရာမှ ပြန်လည်ပြောဆိုခြင်း မပြုဘဲ၊ တစ်နေရာ
တွင်စုပြီး တီးတိုးတီးတိုးဖြစ်နေသော ဆရာဝန်ကြီး တရားသူကြီးနှင့် ရဲ့
အရာရှိများထံသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်သွားလိုက်သည်။

“ဪ... ဆရာ ရောက်လာပြီ၊ ကျွန်တော်တို့လဲ အများကြီး စိတ်
မကောင်းပါဘူး ဆရာ”

သားသမီးများ၏ ဆရာသမား တစ်ယောက်အနေဖြင့် ဆရာဝန်
ကြီးက မောင်အောင်လွင်အား လေးစားစွာ ဆီးကြိုလိုက်၏။

“အခြေအနေ ဘယ်လိုပါလဲ ဒေါက်တာ” မောင်အောင်လွင်က
မေးလိုက်၏။

“ဒေါ်ခင်အေးနဲ့ ဦးသန်းမောင်တို့ကတော့ အိမ်က ယူလာကတဲက
ဟိုအခန်းထဲကို တစ်ခါထဲပို့လိုက်ရပါတယ် ဆရာ”

ဟု ဆရာဝန်ကြီးက ရင်ခွဲရုံရုံရာဘက်သို့ ရည်မှန်းညွှန်ပြလိုက်
ပြီး..

“ဆရာကတော်လေးကတော့ အထူးခန်းမှာ ရှိနေပါသေးတယ်။
ဒါပေမဲ့ မျှော်လင့်ချက်တော့ မရှိပါဘူး။ ဆရာကို တွေ့ချင်ပါတယ်”

ဟု ဆရာဝန်ကြီးကပြောပြီး မောင်အောင်လွင်အား ရှိစလင်းရှိရာ
အခန်းသို့ ရှေ့ဆောင်ခေါ်ဆောင်သွားသဖြင့် မောင်အောင်လွင် လိုက်လာ
ခဲ့လေသည်။

“ဖိအခန်းမှာပါ ဆရာ၊ သူ့အဖို့ လူ့ပြည်မှာ မိနစ်ပိုင်းလောက်မိ
နေခွင့်ရှိပါတော့တယ်”

ဆရာဝန်ကြီးက စိတ်မချမ်းမြေ့သဖြင့် ပြောပြီး အခန်းဝတွင် ရပ်
နေရစ်ခဲ့သည်။ ခုတင်ပေါ်တွင် မလှုပ်မလှက် စင်းစင်းကြီးငြိမ်နေသော
ရှိစလင်းအနားသို့ မောင်အောင်လွင် ရောက်သွားလျှင် အနားမှာ စောနီ

နေသော သူနာပြုဆရာမနှစ်ယောက်သည် အခန်းဝရှိ ဆရာဝန်ကြီးအနား
သွားနေကြလေသည်။

“ရှိစလင်း”

လင်သားဟူ၍ လေးစားဂရုစိုက်ခြင်းမရှိ နိုင်ထက်စီးနင်းဖြင့် ရွဲ့
ဖုန်းနာကြည်းအောင် လုပ်ခဲ့သော်ငြားလည်း ပြင်းထန်သော ဒဏ်ရာဒဏ်
ဒုတ်ဖြင့် လူ့ဘဝမှ ထွက်ခွာတော့မည့်ဆဲဆဲ အခြေအနေမျိုးမှာ ရှိနေ
သော အမည်ခံဇနီးသည်အား မောင်အောင်လွင်သည် သနားကြင်နာစွာ
ဖြင့် ညင်သာစွာ ခေါ်ကြည့်လိုက်သည်။

အလွန်တရာမှ တွေ့ချင်မြင်ချင်လွန်းလှ၍ မတွေ့ရမီ မသေသေး
ထုအားခဲမျှော်လင့်တာ စိတ်တိုတင်းထားသဖြင့် သတိမလစ်သော ရှိစလင်း
သည် သူ့နာမည်ကို ခေါ်သံကြားလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မျက်လုံးတို
နှင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ညဉ့်မှောင်မှောင်မှာ ကြယ်ရောင်လင်းသလို ဝင်း
ထိန်တောက်ပသည့် အရောင်ဖြင့် ယောက်ျားများကို ဆွဲဆောင်ခဲ့သော
နီလင်း၏ မျက်လုံးများမှာ မှန်မှိုင်းရီဝေစွာဖြင့် ဖာလ်လုံးများကဲ့သို့
ပြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေကြသည်။

“ကိုအောင်လွင်”

မလွဲမတင်းသာ၍ ပြောစရာရှိမှ အနောက်တိုင်းဆန်ဆန် ဖါလင်
သူ စိတ်ထဲကမပါဘဲ ပေါ့ပျက်ပျက် ခေါ်လေ့ရှိသော ရှိစလင်း၏နှုတ်မှ
မြန်မာသံပီသသဖြင့် လေးလေးပင်ပင် လိုက်လုံးကြေကွဲစွာ ခေါ်လိုက်၏။
ဆောင်အောင်လွင်သည် ခုတင်အနီးရှိ တုလားထိုင်ပေါ်မှာထိုင်ရင်း ရှိစလင်း
အား လေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ “နေသာရဲ့လား၊ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။
ကျွန်းဟာအောင် စိတ်ကောင်းကောင်းထားပါ” စသည့် အကျိုးမရှိတော့သော
အားများကိုလည်း ဟန်ဆောင်ပြောလိုသောစိတ် မရှိတော့ချေ။ သူ့အား
သတ်တင်းလိုသော အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် မသယ်နိုင် သယ်နိုင် အားယူလှုပ်ရှားနေ
သော ရှိစလင်း၏ လက်တစ်ဖက်ကို နောက်ဆုံးလိုက်လျော့သော အရေး
ကြီးသာ တိုက်ကို တိုင်းညွှတ်ပြီး ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ ရှိစလင်း၏ မျက်လုံးမှာ
အနက်နက်သိမ်သိမ်သောအသွင်သည် ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်လာသည်။

“အပြစ်မရှိတဲ့ လင်သားကို မလေးစား မရှိသေဘဲ စိတ်ဆင်းရဲအောင် ပြစ်မှားခဲ့မိလို့ ကျွန်မ ကံတရားက အပြစ်ပေး စီရင်လိုက်ပါပြီ ကိုအောင်လွင်၊ အသက်ရှင်နေဖို့ မထိုက်ထော့တဲ့ ကျွန်မဘဝဟာ အခုလို စောစောသေရတာကို ဝမ်းသာပါတယ်။ ကိုအောင်လွင်ကို ကျွန်မ တောင်းပန်ဝန်ချခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်”

တစ်လုံးချင်း အားယူပြောနေသော ရီစလင်း၏ အသံမှာ စိတ်ထိခိုက်ဖွယ် တောင်းလှပေသည်။ မျက်နှာ မကြည့်ချင်အောင် ရွံ့မှန်းစက်ဆုပ်ဖွယ် အလုပ်များကိုသာ လုပ်ခဲ့သော အမည်ခံ ဇနီးသည်အား မောင်အောင်လွင်သည် ကြင်နာသနားစွာကြည့်ရင်း-

“ကိုယ် ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူး ရီစလင်း၊ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်. . .” ဟု အသံတိမ်တိမ်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ရီစလင်းသည် မောင်အောင်လွင် ဆုပ်ကိုင်ထားသော သူ့လက်နှစ်ဘက်ကို လက်အုပ်ချီ ကန်တော့ရန် အားယူပြင်ဆင်ရင်း. . .

“အမိုက်မ ကန်. . . တော့. . .” ဟု မပီမသ တစ်ပိုင်းတစ်စပြောရင်း မျက်စိစိတ်သွားရှာသည်။ လက်အုပ်ချီရန် ဟန်ပြင်နေသော လက်ထဲ နှစ်ဘက်မှာလည်း မပူကပ်တော့ချေ။ တခြားစီကွဲကွာကာ လျော့ပြေသွားလေသည်။ လူ့ဘဝစည်းစိမ်ကို မြန်မြန်ကြီးစံစားရင်း စိတ်ထားမြင့်မောက်လှသည့် မာနရှင်တစ်ယောက်၏ ကြေကွဲဖွယ် ဇာတ်သိမ်းခန်းကို မောင်အောင်လွင်သည် တရားသံဝေဂရစွာဖြင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ အခန်းသို့ ထွက်လာသည်။ အခန်းဝတွင် ရဲအရာရှိများနှင့် တရားသူကြီးကို တွေ့ရ၏။

“ဘသိန်းကတော့ မသေသေးဘူး ဦးအောင်လွင်၊ ဒါပေမဲ့ ဒေါက်တာကတော့ မျှော်လင့်ချက်မရှိဘူး၊ ဒီနေ့မကူးမီ သွားမှာပဲလို့ ပြောတယ်ခက်တာက ဘာမှ မေးလို့ စစ်လို့မရဘူး၊ မြောင့်ချက်မပေးဘဲ တင်းခံပေးတယ်”

ဟု မောင်အောင်လွင်က အခန်းပြင်ဘက် ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ရဲအရာရှိက ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော် ကြိုးစားပြီး မေးကြည့်ပါဦးမယ်” ဟု မောင်အောင်လွင်ကပြောရင်း ဆရာမတစ်ယောက်က ပိတ်ဖြူဖြင့်အုပ်နေသော ရီစလင်း၏ စိတ်မကောင်းစွာ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ဘသိန်း ရှိနေသော အခန်းဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

“တေးလူပါပဲ ဦးအောင်လွင်” ဟု ရဲအရာရှိကပြော၍ အားလုံးသာသူများ မောင်အောင်လွင်နောက်သို့ လိုက်လာကြ၏။

“ဒီလူက လူတစ်မျိုးခင်ဗျာ၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်ထဲ ဝင်ပြီး ချောမေးကြည့်ဦးမယ်၊ ရဲအရာရှိတွေပါလာရင် ပြောချင်မှပြောမှာ” ဟုသော မောင်အောင်လွင်၏စကားကို အားလုံးက သဘောတူပြီး အခန်းပြင်ဘက်မှာ နေခဲ့ကြလေသည်။

“ဦးလေး. . . ဖြစ်ရလေ ဦးလေးရယ်” မောင်အောင်လွင်သည် ဝမ်းနည်းလှိုက်လှဲစွာပြောရင်း ဘသိန်း၏ အောင်အောက်မှ ဋူးထောက်ထိုင်ကာ ဘသိန်း၏လက်ကို ယုယကြင်နာစွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ ဘသိန်းက မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ များစွာယူကူးမရနိုင်သော တူချစ်တလေး မောင်အောင်လွင်အား တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဦးလေးရယ်. . . ကျွန်တော်သာ ရှိနေရင် ဦးလေး ဒီလို ဒဏ်ရာအနာတရ ဖြစ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဦးလေးရှေ့က ကျွန်တော် ဝင်ပြီးခံလိုက်ပါရဲ့ တောက်. . .” မောင်အောင်လွင်က တောက်ခေါက်၍ ခံပြင်းလှဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“အေးကွာ. . . ငါက ပေါ့သွားမိတယ်၊ ဒင်းတို့လက်ထဲ ဘာမှမရှိဘူး၊ ချို့ထင်လိုက်မိတာကိုး”

ဘသိန်းက အာလေးလျှာလေးဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ဦးလေး အခု နေသာရဲ့လား”

“ငါ့ကိုယ်ငါ သိပါတယ်ကွာ၊ မကြာခင် သွားရမှာပဲ၊ ငါ မကြောက်ဘူး လုပ်ရဲရင် ခံရဲရမှာပေါ့၊ ဒင်းတို့သုံးယောက် အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ ဒင်းတို့အားလုံး သေတယ်ဆိုရင် ငါလဲ သေပျော်ပါတယ်ကွာ”

ဘသိန်းကား လူမိုက်ပီပီ သေမင်းအား သတ္တိရှိရှိဖြင့် ရင်ဆိုင်ကြောင်း ပြောလိုက်၏။

“ဦးသန်းမောင်နဲ့ နို့စလင်းတော့ ဒဏ်ရာ နည်းနည်းကြီးတယ် ဒေါ်ခင်အေးကတော့ ငိုရိမ်ရမရှိတုန်း တစ်ပတ်လောက်ကြာရင် ဆေးရုံဆင်းနိုင်မယ်ပြောတယ်”

မောင်အောင်လွင်က ဘသိန်းစိတ်ကို ဆွပေးလိုက်ရာ ဘသိန်းသည် အိပ်ရာထဲမှ ထခုန်ချင်စိတ်ပင် ပေါက်လာအောင် ဒေါ်ပွသွားစေသည်။

“ဟင် . . . ခင်အေး မသေဘူး ဟုတ်လား၊ အဓိကအချက်က ဖင်းသေဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ ဟင်း . . . ခင်အေးရ နင်မသေရင် ငါလဲ မသေချင်သေးဘူး၊ တစ်ပွဲတစ်လမ်း စမ်းချင်သေးတယ်”

ရင်ခွဲရုံထဲ ရောက်နေပြီဖြစ်သော ဒေါ်ခင်အေးအား ဘသိန်းက လှမ်းကြိမ်းလိုက်ပြီး မျက်လုံးများမှိတ်ကာ ငြိမ်နေသည်။ ရင်တစ်ဆုံထဲ လှိုင်းထသလို အသက်ပြင်းစွာရှူနေသည်။ အတန်ကြာမှ တစ်စုံတစ်ရာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သကဲ့သို့ သက်ပြင်းချကာ မျက်လုံးဖွင့်ပြီး မောင်အောင်လွင်အား ပြန်ပြန်ကြီးကြည့်လိုက်ရာ မောင်အောင်လွင်ပင် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားမိ၏။

“ဒင်း သေတယ်မှတ်လို့ ငါ့တူတလေး အကျိုးရှိသလောက် နှိပ်ဆို့တဲ့ စေတနာနဲ့ ငါ ပြောင့်ချက်မပေးခဲ့ဘဲ တင်းခဲနေတာ၊ အခု ဒင်္ဂါမသေ၊ ငါ သေရမယ်ဆိုရင် ငါ့တူတလေး ဘာအကျိုးမှ ခံစားရမှာ မထူးဘူး၊ မထူးဘူးကွာ ဒင်း မသေသော်လဲ မလှမပဖြစ်အောင် လက်စားချောမှာပေါ့၊ ငါ ပြောင့်ချက်ပေးမယ်၊ ရဲအရာရှိနဲ့ တရားသူကြီးတွေရော ဆရာဝန်ကြီးရော ခေါ်ခဲ့”

ဘသိန်းက အမိန့်ပေးသည့်အတိုင်း မောင်အောင်လွင်က ခေါ်ခေါ်လိုက်သည်။ ဘသိန်း၏ ပြောင့်ဆိုအစစ်ခံချက်ကို ကြားရသော ရဲအရာရှိများ၊ တရားသူကြီး၊ ဆရာဝန်ကြီးနှင့် သက်သေများမှာ သေဆုံးသူတို့အပွားများမိသော တရုဏာတရားတို့ ပြန်လည်ရှုပ်သိမ်းလိုက်မိလှန်းမျှ ကုန်ကြတော့၏။

ဘသိန်း၏ အစစ်ခံချက်များမှာ ဒေါ်ခင်အေး၊ ဦးသန်းမောင်နှင့် ဘသိန်းတို့သုံးယောက် စိတ်တူ သဘောတူဖြင့် သူဌေးကြီး ဦးတိုးခိုင်၏ ပစ္စည်းများကို အမွေခံအစစ်ဖြစ်သော သမီးရင်း တင်တင်ခိုင်အား မပေးလို၍ ဝတ်လုံတော်ရ ဦးသန်းမောင်က စာချုပ်လိမ်ကြီးရေပြေး ဘသိန်းက ဦးတိုးခိုင်၏ လက်မှတ်အတူ လိမ်ထိုးခဲ့ကြောင်း၊ တင်တင်ခိုင်အား သုံးယောက်ပေါင်း နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲခဲ့၍ တင်တင်ခိုင် သေမှန်းရှင်မှန်းမသိ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ကြောင်း၊ မောင်အောင်လွင် မိဘများအား မည်ကဲ့သို့ သွေးဆောင်ဖျားယောင်းပြီး မောင်အောင်လွင်အား လှည်းကျိုးထမ်းခိုင်းခဲ့ကြောင်းများကို တစ်လုံးမကျန် ဖွင့်ဟအစစ်ခံခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“သုံးယောက်ပေါင်း ကလိမ်ကျတဲ့တိစ္စမှာ ကျွန်ုပ် တာဝန်ကျတဲ့ ဘက်က မလစ်ဟင်းအောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပေမယ့် မခင်အေးက နေရာတိုင်းမှာ ဆရာလုပ်တယ်၊ ဦးသန်းမောင်ကို မြှောက်စားတယ်၊ ကျုပ်ကိုနှိမ်တယ်၊ ပစ္စည်း ညီတူညီမျှ မပေးဘူး၊ ဒါကြောင့် ပစ်သတ်တယ်”

ဟု ဘသိန်းက သူ့ အစစ်ခံချက်ကို နိဂုံးချုပ်ပြီး မောသွားဟန်ဖြင့် ငြိမ်နေသည်။ အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာသောသူများတွင် မောင်အောင်လွင် ရှေ့ဆုံးမှဖြစ်၏။

ဆေးရုံထဲမှ ထွက်လာသော မောင်အောင်လွင်အား ကားဒရိုင်ဘာက တနိုတသေ ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ဆီးကြိုလှင်၏။

“ဘယ်တုန်းကမှ ငါ မစီးခဲ့တဲ့ကားကို အခုလဲ မစီးဘူးကွ၊ မင်းဘာသာ အိမ်ကိုပြန်သွားနှင့် . . .”

မောင်အောင်လွင်က ဒရိုင်ဘာအား ပြောလိုက်ပြီး ဦးအုန်းဖေနှင့် အတူ လာရင်းအတိုင်း ဆိုက်ကားနှင့်ပင် ပြန်လာခဲ့သည်။ ချစ်ရိပ်သာ ခံအိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ မောင်အောင်လွင်နှင့် ဦးအုန်းဖေတို့သည် ဆယ်အခါကမှ မနေခဲ့ မထိုင်ခဲ့သော ဧည့်ခန်းတွင် ဆိုဖာကြီးများပေါ်မှာ နုတ်နာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်ကြ၏။ ဧည့်ခန်းထဲတွင်တား အာမက်တိုဘာတွေ ဆေးကြောသုတ်သင်ထားပြီးဖြစ်၍ သန့်ရှင်းနေပြီဖြစ်၏။

“ပြောစမ်းပါဦး မောင်အောင်လွင်၊ ဒီဇာတ်ရှုပ်ကြီးထဲ မင်း ဘယ်လိုပါနေတာလဲ”

သိချင်စိတ်ကို အောင့်မထားနိုင်သော ဦးအုန်းဖေက ခရီးရောက်မဆိုက် မေးလိုက်၏။

“သူဌေးကြီး ပစ္စည်းတွေ သူတို့အကုန်ရတာ စာချုပ်လိမ်ကြီးထင်တယ်လို့ ဦးလေးကြီး ပြောဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်လဲ ထင်တယ်၊ ဝါကြောင့် သူတို့အချင်းချင်း စိတ်ဝမ်းကွဲကုန်ရင် ဒီကိစ္စပေါ်မှာပဲလို့ စိတ်ကူးတာလဲ တစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော်တို့မိသားစုနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စာချုပ်ကြီးကိုလဲ လက်ထပ်ပြန်ရပြီး ဖျောက်ဖျက်ချင်တာလဲ တစ်ကြောင်းကြောင့် ဘသိန်းကြီး ကပ်ပြီးမြှောက်ပေး၊ ခြေထိုးပေးနေတာ၊ အခုတော့ ဘသိန်းကြီးက စိတ်ဝမ်းကွဲရုံတင်မဟုတ်ဘဲ ခြေလွန်လက်လွန် လုပ်ပစ်လိုက်တာကိုး ဦးလေးကြီးရဲ့”

မောင်အောင်လွင်က အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြလိုက်၏။

“ဪ... ဒီလိုလား မသိပေါင်ကွယ်၊ မင်းက ဘသိန်းကြီးကို ဟိုဒင်းမဆေးရုံတမယ် ခိုသေကျိုးနွံပြီး ပြုစုနေသော ဒီအကောင် သူဌေးမတွေရဲ့ ထဘီငွေ မိနေပြီလို့ထင်ပြီး ငါ ရွံတောင် ရွံခဲ့မိသေးတယ်”

ဦးအုန်းဖေက သူ အထင်မှားသည်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်သဖြင့် မောင်အောင်လွင်က ပြုံးလိုက်၏။

“ငွေဂုဏ်၊ ခိုက်ဂုဏ်၊ အဆင့်အတန်းဂုဏ်၊ အပေါင်းအသင်း အသိုင်းအဝိုင်းဂုဏ်တွေနဲ့ လွမ်းခြုံရစ်ပတ်ထားတဲ့ သူတို့လူသိုက်ထဲကို ကျွန်တော်လို အကောင်က ခါးထောက်ခေါင်းမော့ပြီး ဝင်လို့ရမလား ဦးလေးကြီးရဲ့၊ ဒူးထောက် ခေါင်းငုံ့ဝင်မှ အကြံအောင်တော့မှာပေါ့”

“အင်း... မင်းပြောတဲ့စကား မှတ်လောက်သားလောက်ပဲဟေ့”

ဦးအုန်းဖေက ထိုသို့ပြောပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားသလို အနည်းငယ်တွေ့နေပြီးမှ-

“ဘသိန်းကြီးတော့ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စဉ်ကို အကုန်ဖော်သွားပြီ ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ မောင်အောင်လွင်... ” ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုအခိုက် အာမတ်တို့လင်မယား၊ စားပွဲထိုး၊ ကုလားနှင့် ကားခရိုင်ဘာတို့ လူစု ရောက်လာကြသည်။ ကြမ်းပေါ်တွင် ကျွဲကျွဲယုံယုံထိုင်ကြပြီး မေးကြ မြန်းကြရာ သခင်များအားလုံး မရှိတော့ပြီဟု သိရလျှင် မျက်နှာကလေးတွေ ငယ်နေကြသည်။ သူတို့၏ နေရေး စားရေးအတွက် အလုပ်လက်မဲ့ဘဝသို့ ရောက်တော့မည်လောဟု ပူပန်စွာဖြင့် မောင်အောင်လွင်၏ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို ကြည့်နေကြရှာသည်။

“အခုနက ဦးလေးကြီးက ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုသဘောရလဲလို့ မေးတယ် မဟုတ်လား၊ အထူးစဉ်းစားနေဖို့ မလိုပါဘူး ဦးလေးကြီးရာ၊ ခိုင်တစ်ယောက်လဲ လူ့ဘဝမှာ မရှိရုံတော့ဘူးဆိုတာ သေချာနေပြီပဲ၊ ဒီပစ္စည်းတွေ အစိုးရဘဏ္ဍာတော်ပေါ့”

မောင်အောင်လွင်က စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ဘာကြောင့် အစိုးရဘဏ္ဍာတော် ဖြစ်မလဲ၊ ဆရာတစ်ယောက်လုံး ချီနေတာပဲ”

အာမတ်က နားမလည်သည့်အလျောက် ပြောလိုက်၏။ မောင်အောင်လွင်က စာချုပ်လိမ် ကိစ္စကြီး တပည့်များ နားလည်အောင်ရှင်းပြ ထိုက်ပြီး..

“ငါနဲ့လဲ ဘာမှမဆိုင်တော့ဘူး အာမတ်၊ အဲဒီတော့ ပစ္စည်းရှင် အစစ်ကလဲ မရှိတော့ မင်းတို့ တခြားမှာ အလုပ်ရှာယူပေါ့ကွာ... ” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

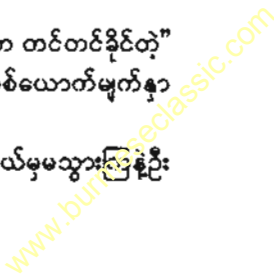
“နေပါဦး ဆရာ၊ ပစ္စည်းရှင်အစစ်ဆိုတာ အရင် ကျွန်တော်ရောက်စဉ်က အိမ်ဖော်မလေးလို နေနေရတဲ့ မတင်လား.. ”

အာမတ်က မေးလိုက်၏။

“အေးပေါ့ကွ၊ မတင် မဟုတ်ဘူး၊ နာမည်ရင်းက တင်တင်ခိုင်တဲ့”

အာမတ်တို့လူစုက စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်နေကြသည်။

“ဪ... ငါ မေ့နေလိုက်တာ၊ မင်းတို့လူစု ဘယ်မှမသွားကြနဲ့ဦး... ”

ဦးအုန်းဖေကပြောရင်း ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။
 “ဘာဖြစ်တာလဲ ဦးလေးကြီးရဲ့၊ ဘာမေ့နေတာလဲ. .”
 မောင်အောင်လွင်က မေးလိုက်သည်။
 “မနက်က သူတို့ကိစ္စ ပွေနေတာနဲ့ မိမိ ထမင်းမကျွေးခဲ့ရဘူး။ ဒီ
 ဂုက္ခိတကြီးကလဲ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဘာမှ မလုပ်နိုင်ရှာဘူး၊ ဆာလှဇော
 မယ်၊ ငါ ထမင်းသွားထည့်ပေးလိုက်ဦးမယ်၊ အခုပဲ ပြန်ခဲ့မယ်နော်၊ ဘယ်မှ
 မသွားကြနဲ့ဦးဟေ့”

ဦးအုန်းဖေက သူ့တူမ ဂုက္ခိတကြီးအတွက် ပုပ်သောကကြီးစွာ
 ဖြင့်ပြောပြီး ကသုတ်တရက်ဖြင့် နောက်ဖေးပေါက်မှ ထွက်သွားလေသည်။
 ဧည့်ခန်းတွင် ကျန်ခဲ့သောလူစုမှာ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ငြိမ်နေ
 ကြသည်။ မောင်အောင်လွင်၏ အတွေးမှာ သူ့အား ချည်နှောင်ထားသော
 တော့တွင်းကြီး ကျွတ်သွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း ငယ်ချစ် တင်တင်ခိုင်၏
 ဘဝကအတိုင်းပေး ဆိုးလုပ်ကိုတွေးပြီး ဆွေးနေမိ၏။ ထိုအခိုက် နောက်ဖေး
 မီးဖိုခဲခါးပေါက်မှ လူဝင်လာသံကို ကြားကြရသည်။ ဦးအုန်းဖေကြီး ပြန်
 လာပြီဟုထင်၍ မည်သူတမှ ဂရုစိုက်ပြီး လှည့်မကြည့်ကြချေ။

“ဒီဘက်လဲ လှည့်ကြည့်ကြဦးလေ”
 ဦးအုန်းဖေ၏အသံကို ကြားလိုက်မှ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြ၏။
 “ဟာ. .”
 “ဟင်. .”
 “ဟယ်. .”
 “ခိုင်ခိုင်. .”

ငြိမ်နေသောလူစုထဲမှ အသံမျိုးစုံ ထွက်လာသည်မှာ ဧည့်ခန်း
 တစ်ခုလုံး ညသွားတော့သည်။
 တင်တင်ခိုင်သည် ဦးအုန်းဖေနှင့်အတူ ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ တည်ငြိမ်
 အေးဆေးစွာ ဝင်လာခဲ့ပြီး ဆိုဖာတစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်၏။
 “အစ်ကို နေတောင်းရဲ့နော်”
 ကွဲတွာနေသော မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်း တစ်ယောက်အား ပြန်

သည်တွေ့ဆုံသောအခါ နှုတ်ဆက်သည့် အမှုအရာ မျက်နှာထား လေသံ
 ဖြင့် တင်တင်ခိုင်က ခပ်တည်တည်ပင် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ မောင်
 အောင်လွင်၏ ဝမ်းမြောက်ခြင်းကား ပြောဖွယ်ရာ မရှိတော့ပြီ။ တစ်နေ့
 တစ်နာရီမှ မမေ့နိုင်အောင် လွမ်းခဲ့ ဆွေးခဲ့ရသော ငယ်ချစ်အား လူစင်စစ်
 အဖြစ်ဖြင့် မသေမပျောက် တွေ့လိုက်ရသည်ဖြစ်ရာ ပျောက်သွားမည်ကို
 ဦးအုန်းဖေအား ချစ်မိသလို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်ရင်း နှုတ်မှ မဖြေနိုင်အားပဲ
 ခေါင်းသာညိတ်ပြလိုက်သည်။

အာမက်တို့လူစုကား အိမ်ဖော် အစေခံမကလေး မတင် (ဝါ)
 သူတို့အား ထမင်း ဆက်လက်ကျွေးမည့် စည်းစိမ်ရှင်အစစ် သူဌေးမ
 ဘင်တင်ခိုင်အား အံ့ဩရုံသေစွာကြည့်ရင်း မူလထိုင်နေသော နေရာမှ
 နောက်သို့ ကျိုကျို ရှို့ရှို့ ဆုတ်ပြီး ဖိဝိပြားပြား ထိုင်နေကြသည်။

“ခိုင် လူပြည်မှာ မရှိတော့ဘူးထင်ပြီး နေ့စဉ်နဲ့အမျှ အစ်ကို စိတ်
 ဆင်းရဲမှု ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်ကွယ်၊ ခိုင် ဘယ်မှာနေပြီး အခု ဘယ်ကလာတာ
 ဟဲ့”

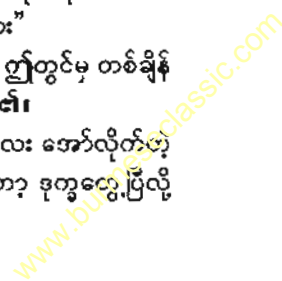
လူတွေတစ်လှေကြီးရေပြစ်၍ ယုယထွေးပိုက်လိုစိတ်ကို ချုပ်
 ဆည်းကာ တင်တင်ခိုင်၏ တည်ငြိမ်သော သိက္ခာကိုထောက်ပြီး မောင်
 အောင်လွင်ကလည်း ဣန္ဒြေရရပင် ပြန်မေးလိုက်၏။ ဦးအုန်းဖေကား
 ဆိုစာပေါ်တွင် မိန့်မိန့်ကြီးထိုင်ပြီး ပြုံးနေသည်။

“ဒီအိမ်က ထွက်ပြေးတဲ့ညမှာ အိမ်ပြင်လဲရောက်၊ အဘကလဲ
 ဆောင်ထဲက စောင့်နေတာနဲ့ ပက်ပင်းသွားတိုးလို့ ဘယ်တိုမှမရောက်ဘဲ
 အဘထံမှာပဲ နေခဲ့ပါတယ် အစ်ကို”

“ဟင်. . ဦးလေးကြီးတို့ တဲအိမ်ကလေးကို အစ်ကို ရောက်သားပဲ၊
 အစ်ခါမှ ခိုင်ရဲ့တဲ့ အရိပ်အရောင် မတွေ့ခဲ့ရပါကလား”

မောင်အောင်လွင်က အံ့ဩစွာ ပြောလိုက်၏။ ဤတွင်မှ တစ်ချိန်
 ခြေပြေးပြီးငြိမ်နေသော ဦးအုန်းဖေကြီးက ရှင်းပြလိုက်၏။

“အဲဒီညက မိုးသံ လေသံကြားထဲမှာ မိန်းကလေး အော်လိုက်တဲ့
 အသံကို ငါ ကြားလိုက်ရတယ်၊ အင်း-မိန်းကလေးတော့ ဒုက္ခတွေ့ပြီလို့

ယူဆပြီး အိမ်နောက်ဘက် မီးဖိုချောင်ဘေးက လာချောင်းနေခဲ့တယ် ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ လူခြေလဲတိတ် မိန်းကလေးလဲ ထွက်လာ၊ ငါ ခေါ်ယူခဲ့ပြီး အကျိုးအကြောင်းသိရတော့ စိတ်မကောင်းလိုက်ပုံများ မောင်အောင်လွင်ရယ်၊ ငါကလဲ အရပ်ရပ် အနယ်နယ် နဲ့လာခဲ့တဲ့လူဆိုတော့ မတော့ဘဲ တခေါက်ပညာနဲ့ မိန်းကလေးကို ရုပ်ဖျက်ပေးထားပြီး တောကရောက်လာတဲ့ ငါတူမ ဒုက္ခိတ မိမိလို့ အိမ်ကြီးရှင်တွေထဲ အစီရင်ခံထားရတာပေါ့ကွာ”

အားလုံးသောသူများမှာ ဦးအုန်းဖေ၏ အကြံဉာဏ်ကို ချီးကျူးမိကြလေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို၊ အခု ကျွန်မပစ္စည်းတွေ ကျွန်မလက်ဝယ် ပြန်ရတော့ အဘကျေးဇူးတွေကြောင့်အောင် အဖေအရင်းနေရာမှာထားပြီး ပြုစုမယ်ဆိုတာ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားလိုက်ပါပြီ အစ်ကို”

“ကျွန်တော် စကားနည်းနည်းပြောပါရစေ မမလေး”

ယခင်က သူလို ငါလို အိမ်ဖော်အချင်းချင်းပင်ဟု ‘မတင်’ ဟူ၍ ပင်ခေါ်ကာ ရဲရဲတင်းတင်း ပြောဆိုခဲ့သော အာမက်က ကြောက်ရွံ့ရုံမဆီစွာ ခွင့်တောင်းလိုက်၏။

“ဘာပြောစရာရှိသလဲ ပြောပါ” တင်တင်ခိုင်က ခွင့်ပြုလိုက်၏။

“အခု ဒီမှာထိုင်နေတဲ့ ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို မမလေးပဲ ဆယ်ပြီး ထမင်းကျွေးပါလို့ အားလုံးကိုယ်စား ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်”

သူတို့အတွက် အလွန်တရာမှ အရေးကြီးသော ပြဿနာတစ်ရပ်ကို အာမက်က တင်ပြလိုက်၏။ တင်တင်ခိုင်နှင့် မောင်အောင်လွင်တို့ ပြုံးလိုက်မိကြသည်။

“ဟား-ဟား . . . ဟား-ဟား . . . အာဂ ကုလား မင်းက အလုပ်သမား ခေါင်းဆောင်လားကွ၊ ဟေ့ မင်းတို့ ဘာမှပူမနေကြနဲ့၊ ငါက အခု မာသီ ဒရဝမ်ကြီး အုန်းဖေ မဟုတ်တော့ဘူး . . . သူဌေးမရဲ့ အဖေကွ၊ ကဲ . . . ငါ အမိန့်ပေးတယ်ကွာ၊ မင်းတို့ အရင်အတိုင်းပဲ အမှုထမ်းရမယ်၊ သွား . . . မင်းတို့ လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်ကြ”

ဦးအုန်းဖေက ပြောလိုက်လျှင် အာမက်တို့လူစု မယုံမရဲဖြင့် တင်

တင်ခိုင်၏မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ကြသည်။ တင်တင်ခိုင်က ခပ်ပြုံးပြုံး မျက်နှာထားဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မှ အာမက်တို့လူစု ပေါ့ပါးရွှင်လန်းစွာဖြင့် မိမိတို့လုပ်ငန်းခွင်ကို အသီးသီးဝင်ကြလေသည်။

“ဒီမှာ ခိုင်ရယ် . . . ဝီရီကြီးထဲက ခိုင် ထွက်ထွက်လာပြီး ချက်ချင်း ဘောက်ပျောက်သွားတာက ဘယ်လိုလဲ၊ အစ်ကိုကို ပြောပြစမ်းပါဦး”

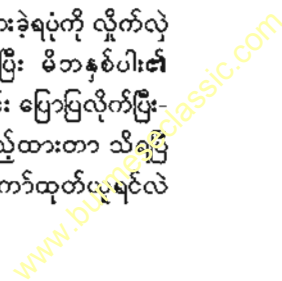
အာမက်တို့ပြဿနာ ပြီးသွားသောအခါ မောင်အောင်လွင်က သူ့စိတ်ထဲ မရှင်းမလင်း ဖြစ်နေသော ပြဿနာကို တင်ပြလိုက်ပြန်၏။

“ဒီလိုပါ အစ်ကို . . . မေမေ ရှိစဉ်ကတဲက ဝီရီကြီးဟာ အနေအထား ထူးခြားတာရယ်၊ ကျွန်မ ငယ်စဉ်က ဝီရီထဲ တူတူဝင်ပုန်းတိုင်း လှေတံနင်းမိမယ်လို့ မေမေ ပြောခဲ့တာတွေရယ်၊ ကျွန်မ ထွက်ပြေးမယ့် ညက သတိရလို့ ဝီရီထဲ ဝင်ကြည့်ခဲ့ပါတယ်၊ ကံအားလျော်စွာပဲ နံရံထောင့်မှာ ဝှက်ထားတဲ့ခလုတ်ကို သွားတွေ့ပါတယ် . . . နှိပ်ကြည့်လိုက်တော့ ဝီရီအောက်ခြေ ကြမ်းခင်းဟာ တစ်ဝက်ပွင့်သွားပြီး အောက်ထပ်မြေတိုက်ထဲ ဆင်းလို့ရတာ တွေ့ရတယ်၊ မြေတိုက်ထဲကနေပြီး အိမ်ဘေးမှာ ကပ်စိုက်ထားတဲ့ ရွက်လှပင် အုပ်အုပ်ကြီးအောက်ကို ထွက်လို့ရတယ်၊ ကြမ်းခင်းအောက်ဘက်မှာလဲ အလားတူ ခလုတ်တစ်ခုရှိတယ် အစ်ကို၊ အပေါ်က နှင့်လဲရ၊ အောက်ကဖွင့်လဲရခို . . . ကျွန်မအဖို့ ဝင်ရထွက်ရ လွယ်ကူနေတာပေါ့ . . .”

“ခိုင်က ဘယ်လိုသဘောနဲ့ လူခြေတိတ်ချိန်မှာ ဒီအိမ်ထဲ ဝင်လာတာလဲကွယ်၊ အစ်ကိုဖြင့် ခိုင်ကို လူစင်စစ် မဟုတ်တော့ဘူးလို့ထင်ပြီး နှလုံးမတတ် စိတ်ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတယ်”

မောင်အောင်လွင် တကယ်ပင် သူ့စိတ်ထဲ ခံစားခဲ့ရပုံကို လှိုက်လှဲစွာ ပြောပြလိုက်၏။ တင်တင်ခိုင်က ချစ်စဖွယ်ပြုံးပြီး မိဘနှစ်ပါး၏ အိမ်မက်စကား အမှာစကားအရ ပစ္စည်းလာရှာကြောင်း ပြောပြလိုက်ပြီး-

“ပစ္စည်းတွေက ဝီရီနံရံမှာ အံ့ဝှက်လုပ်ပြီး ထည့်ထားတာ သိရပြီအစ်ကို၊ ယူရခက်နေတယ်၊ အံ့ဝှက်က သော့မရှိဘူး၊ ကော်ထုတ်လူရင်လဲ

အသံမြည်ရင် အိမ်၌လူတွေ ကြားသိတုန်မှာစိုးလို့ အကြံယူရင်း ခိုင် လာကြည့်တာပဲ. .”

ဟု စကားကို အဆုံးသပ်တာ. .

“ကဲ အဘဇေ. . မေမေနဲ့ ဖေဖေ ဘာတွေထားသွားတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိချင်လှပြီ၊ အံ့ဂုတ်ကို ကော်ထုတ်ကြရအောင်” ဟု သူ့ဖခင် အသစ်စက်စက်အား တိုင်ပင်လိုက်၏။

ဦးအုန်းဖေနှင့် မောင်အောင်လွင်တို့ ကော်ထုတ်၍ အံ့ဂုတ်ပွင့်လာ သောအခါ မိဘများအား ပြန်လည်မြင်ယောင်လာသော တင်တင်ခိုင်မှာ စကားပင် မပြောနိုင်အောင် ငိုငဲ့နေမိလေသည်။ ဒေါ်ခင်အေး မတ်မော လို့ချင်လှခဲ့သော ဒေါ်တင်မိခင် လက်ဝတ်ရတနာများ၊ ဦးတိုးခိုင် သိုဝှက် ထားခဲ့သော စိန်ရွှေရတနာများမှာ အလျား အနံ တစ်ပေခွဲခန့်၊ အမြင့် ရှစ်လက်မခန့်ရှိသော သံမဏိ သေတ္တာကလေးနှင့် တစ်လုံးအပြည့် တွေ့ရ လေသည်။

ဆယ်နှစ်ကျော်မျှ သပွတ်အူ ကလိမ်ချုံဇာတ် ကပြခဲ့ရသော ဇာတ်ရုံကြီးသဖွယ် ဖြစ်နေသော စံအိမ်ကြီးမှာ ချစ်ရိပ်သာ ဟူသော စာလုံး ဖျောက်ပြီး မူလနာမည်ရင်း “ရွှေဟင်္သာ” ဟူသောအမည်ဖြင့် ပြန်လည် ထင်ရှားလာပြန်သည်။ အမွေခံ အစစ်အမှန်ဖြစ်သူ တင်တင်ခိုင်အား တစ်မြို့လုံးက သူငွေမကလေးဟူ၍ အသိအမှတ်ပြုကြပြီး ဖြစ်လေသည်။

ဒေါ်ခင်အေး ကလိမ်ကျသွားသော ပစ္စည်းများအားလုံးကို တင် တင်ခိုင်နာမည်ဖြင့် လွှဲပြောင်းခြင်းကိစ္စများ အားလုံးကို မောင်အောင်လွင် သည် ဂရုတစိုက် ဆောင်ရွက်တူညီပေးလေသည်။ ငယ်ချစ်ဆွေ သင်္ဃာ ခက်ကလေးအား မူလနေရာ သစ်ပင်ထက်သို့ ပြန်တင်ပြီး စိတ်ချမ်းသာ ရေစင် လောင်းပေးလိုက်သဖြင့် တင်တင်ခိုင် အချိန်အဝါ မြင့်မားလာသည် ကို မောင်အောင်လွင်သည် တစ်ဘက်က ကြည်နူးနှစ်သိမ့်သည်နှင့်အမျှ

တစ်ဘက်ကလည်း တင်တင်ခိုင်၏ ခပ်တည်တည် ခပ်စိမ်းစိမ်း ဆက်ဆံမှု ကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲရရှာလေသည်။

“ဟောဒီမှာ အစ်တို့ပစ္စည်းကို ကျွန်မ ဆက်လက်သိမ်းထားဖို့ မလို တော့တဲ့အတွက် ပြန်အပ်ပါတယ်”

ဟု ခပ်အေးအေးလေသံဖြင့်ပြောရင်း မောင်အောင်လွင် ပေးခဲ့ဖူး သော စာနှင့် လက်ကိုင်ပဝါကလေးကို တင်တင်ခိုင်က ကျွဲရေရဖြင့် သွန်းပေးလိုက်စဉ်က မောင်အောင်လွင်မှာ ရင်ပွင့်လှန်းပါးမျှ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

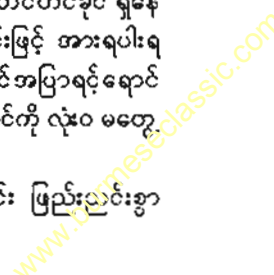
“စည်းစိမ်ရင် သူငွေမ ဖြစ်သွားလို့ ငါ့ကို မတူမတန်ဘူးရယ်လို့ နူး စိတ်ပြောင်းသွားတာလား၊ ရှိစလင်းကို လက်ထပ်မိတဲ့အတွက် စိတ် ခွက်သွားတာလား။”

ဟု မောင်အောင်လွင်၏ရင်ထဲတွင် မရှင်းမလင်း ဖြစ်နေရာမှ-

“ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ. . ငါ့ကိုချစ်တဲ့ အရိပ် အရောင်မှ မရှိတော့ဘဲ၊ မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး ဆက်ဆံနေရင် ပစ္စည်း အင်တုံအကောင်လို့ ထင်ချင်ထင်မှာ၊ ငါ ဒီမြို့က ထွက်သွားတာ အကောင်း ဆုံးပါပဲ”

ဟု မောင်အောင်လွင် စိတ်ကိုဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ တင်တင်ခိုင် အတွက် ဆောင်ရွက်ဖွယ်ကိစ္စများ ပြီးဆုံးသည့်နေ့ဝယ် မောင်အောင်လွင် သည် မည်သူ့ကိုမှ မတိုင်ပင် နှုတ်မဆက်တော့ဘဲ သူ ပိုင်ဆိုင်သမျှ အဝတ်အစား၊ စာရွက် စာအုပ်များကို လက်ဆွဲ သားရေသေတ္တာနှစ်လုံး နှင့် ပြစ်သလို ထိုးသိပ်ထည့်ကာ သေတ္တာနှစ်လုံးကို တစ်ဘက်စီဆွဲပြီး အိမ်ပေါ်ထပ်မှ တိတ်တဆိတ် ဆင်းလာခဲ့၏။ အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ဆင်းအံ့ အံ့တွင် လှေကားထိပ်မှ ခေတ္တရပ်ကာ ငယ်ချစ်ဆွေ တင်တင်ခိုင် ရှိနေ သောအခန်းဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကာ နောက်ဆုံးကြည့်ခြင်းဖြင့် အားရပါးရ ကြည့်လိုက်မိသည်။ အခန်းဝတွင် ထူထဲသော ပိုးဖျင်အပြာရင့်ရောင် အိမ်က ပိတ်နေသဖြင့် တင်တင်ခိုင်၏ အရိပ်အရောင်ကို လုံးဝ မတွေ့ ရပါ။

မောင်အောင်လွင်သည် လှေကားတစ်ထစ်ချင်း ဖြည်းဖြည်းခွာ

ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဤစံအိမ်ကြီးမှ အလွန်တရာမှ ဆင်းလိုသည့် အချိန်အခါက မဆင်းနိုင်အောင် ကျော့ကွင်းခြေချုပ် မိနေခဲ့ရပြီး၊ မဆင်းလိုဘဲ နေမြပင် ဆက်လက်နေချင်သော အချိန်တွင်ကား ဆင်းခဲ့ရလေပြီ။ ထို့ဘဝကား တောင့်တတိုင်း မဖြစ်ပါတကားဟု မောင်အောင်လွင် စဉ်းစားရင်း အောက်ထပ်သို့ ရောက်လာခဲ့၏။ ဧည့်ခန်းထဲတွင်ကား ဤစံအိမ်ကြီးတွင် စည်းစိမ်ခံလိုကြသဖြင့် သူဌေးရှား ရှားခဲ့သူ ဦးဘထွန်းနှင့် ဒေါ်မြစိတ်တို့ ဆိုဖာတစ်ခုပေါ်တွင်ယှဉ်လျက် ခပ်ကုပ်ကုပ်ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် မောင်အောင်လွင် အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

“အဖေ့နဲ့ အမေက ဘာကိစ္စ ရောက်လာတာလဲ”

မောင်အောင်လွင်က မနှစ်မြို့သောလေသံဖြင့် တုံးတိတ်မေးလိုက်၏။ ဒေါ်မြစိတ်က မည်သို့မှ ပြန်မပြောဘဲ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုဖာပေါ်သို့ သူဌေးမ၏ ဖခင်ပီပီ ခန့်ညားစွာထိုင်နေသော ဦးအုန်းဖေအား မျက်နှာငယ်ငယ်ဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ကိုအုန်းဖေက ကိစ္စရှိလို့ ဆက်ဆက်လာခဲ့လို့ လာခေါ်တာပဲ အဖေတို့ လိုက်လာခဲ့တာပဲ သားရယ်၊ ဘာကိစ္စရယ်တော့ မသိပါဘူး”

ဦးဘထွန်းက သား၏လက်ထဲမှ သားရေသေတ္တာကိုကြည့်ရင်း မေ့မရဲ ဖြေရှင်းပြပါသည်။

“ကျွန်တော့် အဖေ အမေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စ ဘာများရှိပါသလဲ ဦးလေးကြီး”

မောင်အောင်လွင်က သေတ္တာကိုင်ပြီး ရပ်လျက်ပင် ဦးအုန်းဖေအား မေးလိုက်၏။ ထိုအချိန်က လှပစွာ ပြင်ဆင်ဝတ်စားထားသော တင်တင်ခိုင်သည် အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ကြော့ကြော့မော့မော့ ဆင်းလာသည်။

“ဟော... သမီး ဆင်းလာပြီ၊ ဘာကိစ္စဆိုတာ သမီးက ပြောပြလိမ့်မယ်၊ လာ သမီး ဒီမှာထိုင်”

ဦးအုန်းဖေက သူ့ဘေးမှာထိုင်ရန် တင်တင်ခိုင်အား နေရာပေးလိုက်သည်။ တင်တင်ခိုင်သည် သားရေသေတ္တာ တန်းလန်းဖြင့် ထွက်ခွာ

ဆဲဆဲရှိနေသော မောင်အောင်လွင်အား သာမန်ကြည့်ခြင်းမျိုးဖြင့် တစ်ခုတ်မျှ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ဦးအုန်းဖေ၏ဘေးမှာ ထိုင်လိုက်သည်။

“ဒါထက် မောင်အောင်လွင်က ဘယ်သွားမှာတုံးကွ”
တင်တင်ခိုင်က မေးလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်နေသော မောင်အောင်လွင်မှာ သူ ကြားချင်သူ၏နှုတ်မှ တစ်ခွန်းမှ ထွက်မလာသဖြင့် ရင်ထဲမှာ ဘာသွားသည်။

“ကျွန်တော် ဒီအိမ်ကြီးပေါ်မှာ ဆက်နေဖို့အကြောင်းမှ မရှိတော့ဘဲ ဦးလေးကြီး”

မောင်အောင်လွင်က ထိုသို့ပြောပြီး တင်တင်ခိုင်အား မသိမသာ ချမ်းကြည့်လိုက်သည်။ “အစ်ကို့ မသွားရဘူး၊ ဒီအိမ်ကြီးပေါ်မှာပဲ ဆက်နေရမယ်” ဟူသောစကားကို ကြားအုန်းနိုး မျှော်ကိုးနေသော်လည်း “ခဏအတော့ သည်းခံထိုင်လိုက်ပါဦး အစ်ကို့၊ နောက်ပြီးမှ အစ်ကို့ သွားချင်တဲ့အချိန် သွားပေါ့၊ ကျွန်မ ကိစ္စကလေး နားထောင်ပါဦး”

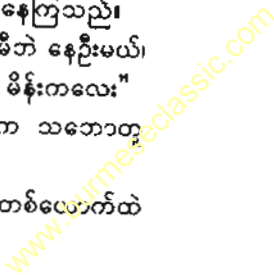
ဟူ၍ ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာပေးဖြင့် တင်တင်ခိုင်က အေးအေးကလေး ပြောလိုက်သဖြင့် မောင်အောင်လွင်မှာ ရင်ထဲအောင့်သွားရှာသည်။

“အချိန်သိပ်မရှိတော့ဘူး၊ ရန်ကုန် ထွက်မယ့်ရထား မမိဘဲနေမှာ နှစ်သိပ်”

မောင်အောင်လွင်က လက်ပတ်နာရီကို ငုံ့ကြည့်ရင်း သူ့တစ်ကိုယ်တည်း ပြောသကဲ့သို့ ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။ ဦးဘထွန်းနှင့် ဒေါ်မြစိတ်က သူတို့အတွက်နှင့် သားဖြစ်သူ စိတ်ဆင်းရဲ အရှက်ရခဲ့သည်မှစပြီး သူ၏ကိစ္စတွင် တစ်ခွန်းမှ ဝင်ရောက်ပြောဆိုရန် မဝံ့တော့သဖြင့် စိတ်ထောင်းစွာဖြင့် သားဖြစ်သူအား ဆိတ်ဆိတ်ပင် ကြည့်နေကြသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ မောင်အောင်လွင် ရထားမမိဘဲ နေဦးမယ်၊ နေဦးနဲ့ ခပ်မြန်မြန်ပြောလိုက်တာပဲ ကောင်းပါတယ်နော် မိန်းကလေး”

ဦးအုန်းဖေက ပြောလိုက်သဖြင့် တင်တင်ခိုင်က သဘောတူကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။
“ဒီလိုကွယ် မောင်အောင်လွင်၊ တင်တင်ခိုင်အဖို့ တစ်လောက်ထဲ

နေလို့လဲ မတင့်တယ်ဘူး။ သူ သဘောကျတဲ့လူ ရှိနေပြီ။ အဲဒီသူငယ်နဲ့ လက်ထပ်တော့မှာမို့ ရင်းရင်းချာချာ တိုင်ပင်အားကိုးစရာဆိုလို့ မင်းတို့ ငါပဲ ရှိတာပဲ။ ဒါကြောင့် တင်တင်ခိုင် လက်ထပ်မယ့်ကိစ္စကို မောင်အောင် လွင် ကူညီပါဦးလို့ တစ်လျှောက်လုံး သူ့အတွက် ကူညီလာပြီး ဆင်ပြောင် ကြီး အမြီးကျမှ အထစ်အပေါ့ မဖြစ်ပါစေနဲ့တော့ကွာ။ ကူညီမယ်မဟုတ် လားဟေ့ မောင်အောင်လွင်”

ဦးအုန်းဖေက ရယ်ကာမောကာ ပြောလိုက်ပြားလည်း ကြားရသူ မောင်အောင်လွင်အဖို့ ရင်ထဲမှာ ဆို့သွားရှာသည်။ ကိုင်ဆွဲထားသော သားရေသေတ္တာ လွှတ်မချမီအောင် စိတ်ကို မနည်းထိန်းလိုက်ရသည်။ တစ်ဖက်သားက စိမ်းကားနေပြီဖြစ်မှ မိမိ၏ရင်တွင်းမှ ကွဲအက်စပြုလာ သော အသည်းနှလုံးများကို ဖွင့်ဟ၍မပြလိုတော့ချေ။ မည်မျှပင် မျှိုထိပ် ထိန်းသိမ်းထားစေကာမူ မျက်နှာနှင့် မျက်လုံးများမှာ ဖူးကွယ်၍မရအောင် ဆွေးလှေ့ကြေတွဲသော အသွင်သည် ထင်ထင်ရှားရှားပေါ်လာ၏။

“ကောင်းပါတယ် ဦးလေးကြီး. . ကျွန်တော် ကူညီပါမယ်”

မောင်အောင်လွင်က အသံမတုန်စေရန် သတိထားပြောပြီး ကြာရှည်ရပ်နေရန် မဖြစ်တော့ပြီဖြစ်၍ သေတ္တာများကို ချထားလိုက်ပြီး ဆိုဖာတစ်ခုပေါ်မှာ ဣန္ဒြေမပျက် ထိုင်လိုက်၏။ တင်တင်ခိုင်၏ မျက်နှာမှာ မသိမသာ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ခိုင်ကလေးကား ချစ်စဖွယ်ပြုံးလျှင် “ပြုံးပါ ခိုင်ရယ် ပြုံးပါ. . ခိုင်ကလေး အဲဒီလို ပြုံးနိုင်အောင် အစ်ကို ကြိုးစားလာခဲ့ရတာမို့၊ ခိုင် ပြုံးနိုင်လေ အစ်ကို ကျေနပ်လေပါ. .”

မောင်အောင်လွင်သည် စိတ်ထဲက မချိတင်ကံ ရေရွက်နေမိသည်။ ဘယ် သူနဲ့ လက်ထပ်မှာလဲ ဟူသောစကားကို မေးမြန်းရန်ကား သူ့မှာ ခွန်အား မရှိတော့ချေ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကို၊ ခိုင်ခင်ပွန်းလောင်းအတွက် မိမိ အမွေအနှစ်ထဲက ပတ္တမြားလက်စွပ်တစ်ကွင်းကို အဆင်သင့် ယူထား တယ်။ အစ်ကိုက ကျေးဇူးပြုပြီး. .”

ခိုင်က စကားကို အဆုံးမသတ်ဘဲ မီးခဲတမူ နီရဲတောက်ပသော

ပတ္တမြားလက်စွပ်ကလေးကို တိုင်ပြီး မောင်အောင်လွင်အနားသို့ ထလာ သည်။

“ဟောဒီ လက်စွပ်ကလေးပဲ အစ်ကို. . ဝတ်ကြည့်စမ်းပါဦး” ဟု ပြောပြီး လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ပစ္စည်းကို မကိုင်ဆိုင်ပါဘူး၊ ခင်ဗျား ခင်ပွန်း သောင်းကို ခင်ဗျားဘာသာ သွားပေးပါ”

ချုပ်တည်းထားသည့် အတွင်းကပင် မချိတင်ကံ ဖြစ်လှသဖြင့် မောင်အောင်လွင်က အက်ကွဲသောအသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ခက်လိုက်တာ အစ်ကိုရယ်၊ ခိုင်ခင်ပွန်းလောင်းမို့ ခိုင်ကိုယ်တိုင် ဆေးနေတာပေါ့. .”

“ဘာ-ဘာ-ဘယ်သူလဲ ခင်ဗျားခင်ပွန်းလောင်း” မောင်အောင်လွင်က မျက်လုံးပြုံး မျက်ဆန်ပြုံးဖြင့် မေးလိုက်၏။

“အဲဒါကို ဦးအုန်းဖေက. .”

“အဟမ်း. . အင်း ဒို့တတွေ ဒီမှာ ကြာကြာနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ဘာ ကိုဘထွန်း မမြစီ-အိမ်ပေါ်ထပ်ကို. . အိမ်ပေါ်ထပ်ကို”

ချောင်းဟန်ပြောဆိုရင်း ဦးဘထွန်းနှင့် ဒေါ်မြစီအား အိမ်ပေါ် ထပ်သို့ ဆွဲခေါ်သွားသည်တွင် ဦးဘထွန်းနှင့် ဒေါ်မြစီမှာ ဘုမသိ ဘမသိ ဆန်လန် ကန်လန်နှင့် ပါသွားကြလေသည်။ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်သွား သူများအား ခိုင်က ပြုံးပြုံးကလေး မော့ကြည့်နေဆဲတွင်-

“ပြောစမ်းပါ ခိုင်၊ ခိုင်ခင်ပွန်းလောင်းက ဘယ်သူလဲ. . ဟင်၊ အစ်ကိုကို ရူးအောင်လုပ်နေတာလား”

ဟု မောင်အောင်လွင်က ခိုင်၏ လက်မောင်းနှစ်ဘက်ကို တင်း သွင်းစွာဆုပ်ကိုင်ရင်း ကြိုက်မနိုင်ခဲမရ မေးလိုက်၏။

“အို. . ခိုင်ကိုယ်တိုင် ပတ္တမြားလက်စွပ်ပေးတာ ခံရတဲ့လူဟာ ခိုင် ခင်ပွန်းလောင်းပေါ့”

“အစ်ကိုလား. . ဟင် ခိုင်”

“ဟုတ်ပါတယ်တဲ့ အစ်ကိုရယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်တဲ့”

“ဒါနဲ့များ သူများ စိတ်ဆင်းရဲအောင် ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီးလုပ်နေတဲ့ သူဌေးမကြီးတော့လား. . . ဟင်း” မောင်အောင်လွင်က ချစ်ဒေါသဖြင့် အံ့ခဲပြီး ပြောလိုက်သည်။

“အစ်ကို့ ဘာပြောမလဲလို့ ဟန်လုပ်ပြီး စောင့်နေတာ၊ ခိုင်ကိုတော့ ဘာမှမပြောဘဲ ဒီစံအိမ်ကြီးက သွားမလို့တဲ့၊ သွားချင်သွားလေ၊ ရထားမခိဘဲ နေဦးမယ်”

“မသွားဘူး ခိုင်ရေ. . . တစ်သက်လုံး မသွားဘူး” ဟု ပြောရင် အသက်တဏှ ချစ်ခဲရသူကလေးအား ရင်ဝယ်ပိုက်ထွေးထားချိန်မှာ ထမင်း ချက်အာဖတ်က ခြေသံမကြားအောင်လာပြီး မောင်အောင်လွင်၏ သားဝေ သေတ္တာနှစ်လုံးကို တိတ်ဆိတ်စွာ ဆွဲယူပြီး လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်နှင့် အိမ်ပေါ်ထပ် တက်သွားသည်ကိုပင် မောင်အောင်လွင်နှင့် ခိုင်တို့ မစိတ်လိုက်ချေတကား။

သာမန် ကျယ်သင့်ကျယ်ထိုက်သည်ထက် ဤချောင်းသည် ခိုခိုကျယ်ပြန့်၍ မြစ်ငယ်တစ်ခုဟူ၍ပင် ခေါ်ဆိုထိုက်သော ဤမြစ်ငယ်အား အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း မှိုင်းမှိုင်းရီမှောင်သော တောအုပ်တောင်တန်းအနုနှင့် သာယာအေးချမ်းသော ရွာငယ်တစ်ခုကို နယ်နိမိတ် ပိုင်းခြားဆားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ မြစ်ငယ်၏ တဘက်တမ်းတွင်ကား အုန်းပင်း၊ ကျည်းပင်း၊ ဝါးပင်တို့ဖြင့် အေးမြသော အရိပ်အာဝါသအောက်ဝယ် ချမ်းမြေ့ကြည်နူးဖွယ်သော ရွာကလေးသည် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကို ထိနေသည်။ သို့ကျယ်ပြန့်သော လယ်တွင်းပြင်မှ ဆန်စပါး စိုက်ပျိုးခြင်းဖြင့် နှိုင်းသားစွာ လုပ်ကိုင်စားသောက်နေသော လယ်သမားများ နေထိုင်သည့် ရွာကလေး ဖြစ်ပေသည်။ အေးမြကြည်ထင်စွာ မိုးရွေမခမ်း စီးဆင်းနေသော မြစ်ငယ်နှင့် သုံးဖာလုံကျော်ကွာဝေး၍ မြစ်ငယ်ကိုအစွဲပြုပြီး ရွာအမည်ကို မြစ်သီတာရွာဟု ခေါ်တွင်လေသည်။ ဆန်စပါး စိုက်ပျိုးခြင်းဖြင့် လယ်သမားတို့ နေထိုင်ရာ ဤမြစ်သီတာရွာကား ခရိုင်မြို့ကြီးတစ်မြို့နှင့် နှစ်ဆယ့်ငါးမိုင်ခန့် ဝေးကွာလေသည်။ ကားမောင်းနိုင်လောက်အောင်လည်း လမ်းက ပြေပြစ်သဖြင့် စပါးအရောင်းအဝယ်ကိစ္စ အလည်အပတ် ကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်၍ မြစ်သီတာရွာသည် မြို့နှင့်အဆက်အသွယ်မပြတ်ဘဲ မြို့မှ သတင်းရွာရောက်၊ ရွာမှသတင်း မြို့ရောက်လေသည်။

မြစ်ငယ်၏ ဟိုမှာဘက်တမ်းတွင် မှိုင်းမှိုင်းညိုမှောင်သော တော

အုပ်ကြီးကား မြစ်ကမ်းတလျှောက်ဝယ် မျက်စိတဆုံး တည်ရှိနေသည်။ သေလာပိတ်ဆီး တောကြီးဂန့်ငံဟူ၍ပင် စာဖွဲ့လောက်အောင် တောအုပ်ကြီးက ထူထပ်လှ၏။ တောအုပ်ကြီးအလွန်တွင်ကား ပြာရီမုန်မိုင်း မြိုင်းတွေ ဆိုင်းနေသော တောင်တန်းကြီးက လွမ်းစွယ် မားမားကြီး တည်ရှိနေလေသည်။ မြစ်သီတာရွာတွင် အသက်အရွယ်အားဖြင့် ကိုးဆယ်ကျော် နေပြီဖြစ်သော်လည်း သူငယ်ပြန်ခြင်း၊ သတိမေ့လျော့ခြင်းကင်းသော အတိုးတေဇာသည် ဤတောအုပ်နှင့် တောင်တန်းများအကြောင်းတို့ စကားစပ်မိတိုင်း မကြာခဏ ပြောပြလေ့ရှိလေသည်။

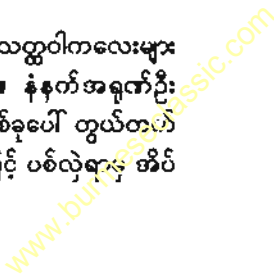
“ငါ အသက်ငယ်ငယ် နှစ်ဆယ်ကျော်က တဖွတ်ထိုး မိုက်ဖွဲ့ခဲ့လုပ်တတ်တဲ့အကျင့်ကြောင့် တော်ရုံ လူသူမရောက်တဲ့နေရာ ငါ ရောက်သွားခဲ့တာပေါ့ကွယ်..”

ဤသို့ အစချီကာ အဘိုးတေဇာက ပြောပြသော ဤတောအုပ်နှင့် ဤတောင်တန်း အကြောင်းကို အသက်ငယ်ရွယ်ကြသော မြစ်သီတာ ရွာသူရွာသားတွေ အနေဖြင့် မှတ်သားလောက်အောင် သဘောပေါက်ကြလေသည်။

အဘိုးတေဇာ ငယ်စဉ်အခါက အတော်ပင် ဆိုးတေ မိုက်တန်း ခဲ့ဖူးလေသည်။ မိဘစကား နားမထောင်ဘဲ မကောင်းသောအဖော်နှင့် ပေါင်းမိ၍ ဓားပြကြီးတယောက် ဖြစ်သွားခဲ့လေသည်။ ဆိုးခိုးတိုက်ခိုက်၍ ရသမျှ သောက်စားဖူးယစ်ခါ လူသူမနီးသည့် တောကြီးမျက်မဲမှာ ခိုအောင်းနေပြီး မကောင်းမှု ဒုစရိုက်တွေကိုသာ ကမ္ဘာလွန်နေခဲ့လေသည်။ သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်တို့က ဖမ်းဆီးနိုင်ရန် အထူးဂရုစိုက်လာသောအခါ အဘိုးတေဇာသည် နောက်လိုက်နောက်ပါများနှင့်အတူ တောထူရာကို တိုးသည့်ထက် တိုးလာရာမှာ တစ်ခုသော တောင်တန်းကြီးအခြေရှိ ကျောက်ဂူကြီး တစ်ခုသို့ ရောက်လာခဲ့လေသည်။ ထိုကျောက်ဂူကြီးမှာ စခန်းချပြီး တပည့်များနှင့် တိုက်ခိုက်လုယက်မှုကို ဆက်လက်အားထုတ်နေဆဲဝယ် ထူးဆန်းကြောက်မက်ဖွယ်ရာ တောင်းလှသောအဖြစ်က ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ အဘိုးတေဇာ၏ တပည့်များသည် တစ်ညလျှင် နှစ်ယောက် သုံးယောက်

ခန့် မှန်မှန်သေဆုံးလာခဲ့ကြသည်။ ဒါက်ရာကို ရှာဖွေကြည့်သောအခါ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် စူးနှင့်ထိုးထားသလို အပေါက်ငယ်ကလေးတွေ ဖွာရာ ဩပြီး အသားတွေညှိမဲနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဤကျောက်ဂူဘေးမှာ ဒုက္ခပေးသည့်သတ္တဝါ ရှိလေပြီဟု အဘိုးတေဇာနှင့် ကျန်ရစ်သူ တပည့်များက ချောင်းကြသည်။ သန်းခေါင်ရံအချိန်ဝယ် ဝှံ့မှာရှိနေသော မီးပုံး၏ အလင်းရောင်မှိုန်မှိုန်အောက်မှာ ပေါ်ပေါက်လာသော သတ္တဝါကလေး များကား အကောင်အရေအတွက် မည်မျှရှိသည်ဟု မသိစွမ်းနိုင်လောက်အောင် အုပ်ချိပြီး ရောက်လာကြသည်။ အတောင်ငယ် တစ်ကောင်၏ ဗမာဏမှာ ဆင်ကြွတ်ခေါ် ကြွတ်စုတ်ကလေးမျှသာကြီး၏။ ပုံသဏ္ဍာန်မှာ ကြွက်နှင့် မတူချေ ဖြူဖွေးသောအစွယ်တွေ ငေါထွက်နေသော ဤညိုညစ်ညစ် သတ္တဝါကလေးများ၏ သဏ္ဍာန်ကို သရုပ်ပေါ်အောင် အဘိုးတေဇာ ပြောတတ်ချေ။ မည်သည့်သတ္တဝါကလေးများ ဖြစ်မည်နည်းဟု စူးစမ်း ဩည့်ရှုနေကြသော အဘိုးတေဇာနှင့် သူ့တပည့်များရှိရာ တန်းတန်းမတ်မတ် ချီတက်လာကြသော သတ္တဝါကလေးများကိုကြည့်ရင်း အဘိုးတေဇာ သဘောပေါက်လာသည်။ ကြောက်မက်ဖွယ်တောင်းသော သွေးစုတ်သတ္တဝါကလေးများဖြစ်ကြောင်း တွေးမိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တပည့်များကို လွှတ်အောင်ပြေးရန် အော်ဟစ်နှိုးဆော်၍ သူကိုယ်တိုင် လေကဲ့သို့ လျှင်လှသောအဟုန်ဖြင့် ဝှံ့အပြင်ရောက်အောင် ခုန်လွှားပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ အဘိုးတေဇာမှာ သတ္တဝါတစ်ကောင်မှ မကိုက်လိုက်မိသော်လည်း ငယ်သားများ၏ ထိတ်လန့်အော်ဟစ်သံများမှာ ညမှောင်မှောင် တောတောင်ထဲဝယ် အသည်းနှလုံး ထိတ်လန့် ချောက်ချားဖွယ်ရာ ပဲ့တင်ထပ်သွားလေသည်။

အဘိုးတေဇာ မည်သို့မျှမကယ်နိုင်တော့ချေ။ သတ္တဝါကလေးများ ချန်မလွှတ်အောင် ခြေဦးတည့်ရာ ပြေးခဲ့ရသည်။ နံနက်အရုဏ်ဦး အချိန်လောက်တွင်မှ ခပ်မြင့်မြင့် တောင်ကမ်းပီးယံတစ်ခုပေါ် တွယ်တယ်တာ ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးခြေရင်းတွင် မောမောဖြင့် ပစ်လဲရာမှ အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

“တကယ်သူတော်ကောင်း အစစ်အမှန်ဆိုရင် သီလ သမာဓိ တန်ခိုးတော်ကြောင့် ဒီတောကောင်ထဲမှ သတ္တဝါတွေက ဘယ်လိုမှ ဘေးရန်မပြုနိုင်ပါဘူး။ သူတော်ကောင်းတရား မရှိတဲ့ သူယုတ်သူဆိုးများ ကိုသာ ဘေးရန်ပြုတတ်ပါတယ်”

တောဝန်းနွမ်းနယ်စွာ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်နေသော အဘိုး တေဇာသည် အထက်ပါအတိုင်း ပြောသံကို အိပ်မက်လိုလို အဟုတ်လိုလို နားထဲမှာ ကြားထိတ်ရသောကြောင့် အိပ်ပျော်ရာမှ ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးလိုက် ခဲ့။ အချိန်မှာ နံနက်နေထန်းတဖျားခနဲ ရှိနေလေပြီ။ သူ အိပ်ပျော်နေ သော ဆောင်တမ်းဝါးယံတလျှောက် တောင်ထိပ်အထိ နေရောင်က ခြောက်ခြောက် ထင်းနေသည်။ အိပ်ပျော်ရာက တောင်းစွာ နိုးလာပြီဖြစ်သော အဘိုးတေဇာက မျက်စိကို ပွတ်သပ်ရင်း လွန်ခဲ့သောညက အဖြစ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ထွေးထွေး တပည့်များအားလုံးပင် သေကုန်ပြီလား-ကျန်နေကြသေး ထားတဲ့ ထွေးရာမှ အိပ်မက်လိုလို အဟုတ်လိုလို သူကြားရသော အသံကို ပြန်လည်သတိရကာ ကြက်သီးမွေးညှင်း ထသွားသည်။ သူ့ရောက်ရှိနေ သော ဤနေရာပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ရန် ဦးခေါင်းတို ပတ်ချာ ထည့်ရင်း အထက်မော့ကြည့်လိုက်၏။

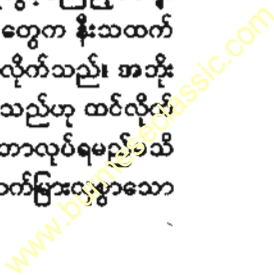
တမ်းဝါးယံ တောင်ထွတ်ပေါ်တွင်ကား ရွှေသားအတိ ပကတိ ထွန်းထားဘိသကဲ့သို့ ဝင်းအိသောအရောင်ဖြင့် မကြီးလွန်း မငယ်လွန်း သော စေတီတစ်ဆူကို ဖူးတွေ့ရလေသည်။ အဘိုးတေဇာသည် အံ့ဩခြင်း ဝမ်းမြောက်ကြည်နူးခြင်းဖြင့် တောင်အထွတ်ပေါ်သို့တက်ကာ စေတီ တော်ကို တစ်သက်တွင် တစ်ခါမှ မဖြစ်ပေါ်ဘူးသော ကြည်လင်သည့် စိတ်စေတနာဖြင့် ရှိသေစွာ ရှိခိုးကန်တော့လိုက်သည်။ ထို့နောက် မတ် တတ်ရပ်၍ အရပ်လေးမျက်နှာကို ရှုမျှော်လိုက်၏။

တောင်ခြေမှ ထူထပ်သော တောအုပ်ကိုလည်းကောင်း၊ တောအုပ် အလွန်တွင် အေးမြသောရေအလျင်က တသွင်သွင်စီးနေသော မြစ်ငယ် ကိုလည်းကောင်း၊ မြစ်၏ ဟိုမှာဘက်ကမ်းတွင် ချမ်းမြေ့ကြည်နူးဖွယ်သော ရွာငယ်ကို ပြတ်ပြတ်သားသား မြင်ရလေသည်။

ရွာ၏အရှေ့ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ကား ပြာသာဒ် အထွဋ်တွေ တပ်ထားသော ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းက ထင်းထင်းကြီး ပေါ်နေသည်။ ကြောက်ဖွယ်ကောင်းသော သွေးစုတ်သတ္တဝါတွေ အများအပြား ခိုအောင်း နေရာ ဤတောအုပ်တွင် သူလို လူဆိုးလူယုတ်တစ်ယောက်အဖို့ အသက် ရှည်နိုင်ဖွယ်မရှိကြောင်း စဉ်းစားမိလာသော အဘိုးတေဇာသည် မြစ် တမ်းခြေ အရောက်သွားပြီး ရွာရှိရာ တစ်ဘက်ကမ်းကို ကူးနိုင်ရန် ကြံစည် ကြိုးစားမည် ဟူသောရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် တောင်ထွတ်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ သည်။ မောပန်းနွမ်းနယ်သည်ကို ပမာမထား အနားမယူဘဲ သွေးစုတ် သတ္တဝါကလေးတွေ ရန်ကလွတ်အောင် မြစ်ကမ်းပါးအရောက် ခြေကုန် အသော့နှင့်လာခဲ့လေသည်။

ညနေ နေဝင်ဆည်းဆာချိန်မှာ မြစ်ကမ်းပါး ရောက်လာ၏။ တစ်နေကုန် အစာကလည်း မစားရ ခဏီတွင်အောင် လှမ်းခဲ့ရ၍ နွမ်းနယ် မောပန်းခြင်းကလည်း ဖိသဖြင့် မြစ်ကမ်းခြေ သဲသောင်ပေါ်ဝယ် ခြေပစ် လက်ပစ် လှဲချလိုက်လေသည်။

အချိန်ရာသီက တန်ခူးကုန်-ကဆုန်ဆန်းတော့မည်ဖြစ်၍ မြစ်ငယ် ရေက အနည်းငယ်မျှ အားလျှော့ကာ သဲသောင်ပြင်ကလေး ပေါ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ မျက်စိကိုမှိတ်ခါ အသက်မှန်မှန်ရှုနေခြင်းဖြင့် အနည်းငယ် အပန်းပြေသလိုဖြစ်လာသော အဘိုးတေဇာ နားထဲတွင် သဲပြင်ကို ရှုပ် တိုက်လာသလိုလို၊ သစ်ရွက်ခြောက်တွေ လေခပ်လာသလိုလို တိုးတိတ် ညင်သာသော အသံကလေးတွေက သဲပြင်နှင့် နားကို ကပ်ခါ တစောင်းလှ နေသော အဘိုးတေဇာနားထဲသို့ ဝင်လာသည်။ အဘိုးတေဇာက လေ တိုက်သံပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု ရုတ်တရက် မျက်လုံးဖွင့်မကြည့်မိချေ။ မထင်ရှားသည့် တိုးတိတ်ညင်သာသော အသံကလေးတွေက နီးသထက် နီးလာသောအခါ အဘိုးတေဇာက ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်သည်။ အဘိုး တေဇာ၏ ဦးခေါင်းက တင်းတောင်းလောက် ကြီးသွားသည်ဟု ထင်လိုက် ၏။ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သောစိတ်ဖြင့် အဘိုးတေဇာ ဘာလုပ်ရမည်ဆိုသိ ဖြစ်နေသည်။ အဘိုးတေဇာ မြင်ရသည်ကား... မြောက်မြားလှစွာသော

သွေးစုတ်သတ္တဝါကလေးများသည် အုပ်ကြီးဖွဲ့ခါ မြစ်ကမ်းပါးသို့ ရေ သောက်ဆင်းလာနေကြသည်။ အဘိုးတေဇာနှင့်ဆိုလျှင် ဝါးတပြန်သာသာ မျှသာ တွာဝေးလေသည်။

ရေသောက်ဆင်းလာသော သွေးစုတ်သတ္တဝါအုပ်သည် ဦးခေါင်း ထောင်လွှပ်ရှားလိုက်သော အဘိုးတေဇာကို မြင်လိုက်ကြသောအခါ ရေစပ်သို့ ဆင်းနေသည့်အချိန်က ရပ်တန့်သွားကြ၏။ အဘိုးတေဇာကို မြင်သွားကြလေပြီ။ အဘိုးတေဇာ လှဲနေရာမှ လျှင်မြန်စွာ မတ်တတ်ရပ် လိုက်သောအခါ သတ္တဝါတစ်အုပ်လုံးသည် ရေစပ်သို့မဆင်းတော့ဘဲ အဘိုးတေဇာရှိရာသို့ လျှင်မြန်စွာ ရွှေ့ရှားလာကြတော့၏။ အဘိုးတေဇာ အစို့ ပြေးစရာမြေ မရှိတော့ပြီ။ တောထဲသို့ ပြန်ဝင်ပြေးလျှင် ကိုယ့် သေတွင်း တိုယ်ပြန်ဆင်းနေသည်နှင့် မခြားတော့ချေ။ အဘိုးတေဇာသည် သဲသောင်စပ်မှ မြစ်ထဲသို့ လျှင်မြန်စွာ ပြေးသွားခုန်ချလိုက်သည်။ တဘတ်တမ်းသို့ အားယူကူးခပ်နေဆဲဝယ် မှုတ်ဝဲကြီးနှစ်ခုသည် မြစ် ခေါ်ပြင်မှ ရုတ်တရက်ပေါ်လာကာ အဘိုးတေဇာအား အင်အားကြီးဖြင့် တစ်လှည့်စီ မှုတ်သွားလေတော့ရာ အစာအဟာရပြတ်၍ အလွန်အမင်း ပင်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပြီဖြစ်သော အဘိုးတေဇာကား နောက်ဆုံး မြေပြင် ရေစပ်စပ်ပေါ် ကိုင်ရိုက်သလို ကျသွားသည်ကိုသာသိလိုက်ပြီး သတိမေ့ သွားလေတော့၏။ အဘိုးတေဇာ သတိပြန်ရလာသောအခါ မြစ်သီတာရွာ ရောက်အောင်သွားပြီး သနားကြင်နာအောင် ပြောပြတောင်းပန်၍ ဘုန်း တော်ကြီးကျောင်းတွင် ကပ္ပိယအဖြစ် သူတော်ကောင်းတရားကို နှလုံး သွင်းကာ ကျိုးနွံစွာ နေထိုင်ရှာလေတော့သည်။ သူပြောပြသည့် စေတီ တော်ကိုကား ရွာဘက်ကမ်းခြေမှ လုံးဝမမြင်မတွေ့ရချေ။ ယခုအချိန်မှာ အဘိုးတေဇာကား မရှိတော့ပြီ။ သူကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်သော်လည်း သူ ပြောပြခဲ့သည့် တောအုပ်ထဲက သတ္တဝါကလေးများကို ရွာသူရွာသား တွေက မမေ့ကြချေ။ တဖြည်းဖြည်း ကျယ်ပြန့်လာပြီဖြစ်သော မြစ်ငယ် သည် ရေစီးကြမ်းသည်နှင့်အမျှ အချိန်နေရာ သတ်မှတ်မရအောင်

မြစ်ပြင်အနှံ့ ပေါ်ချင်သည့်အချိန်မှာ နေရာမရွေး ပေါ်တတ်သော စုတ်ဝဲ မှုတ်ဝဲ နှစ်မျိုးလုံးကိုလည်း ကြောက်ကြသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ဝဲနှစ်မျိုးဖြင့် ရေစီးကြမ်းသော မြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ သွေးစုတ်သတ္တဝါကလေးများ၏ အန္တရာယ်ကြောင့်လည်းကောင်း မြစ် သီတာ ရွာသူရွာသားများအနေဖြင့် တစ်ဘက်ကမ်းသို့သွားရန် မည်သူမှ မကြိုးစားကြ။ စိတ်မတူးကြချေ။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံ ရွာသူရွာသားတချို့ သည် အလုပ်အားလပ်သည် အချိန်များ၌ မြစ်ငယ်၏ ကြောက်မက်ဖွယ် ဝဲများကိုလည်းကောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ မြစ်ကမ်းကို ဆင်းလာတတ်သော သွေးစုတ်သတ္တဝါ ကလေးများကိုလည်းကောင်း အဖျင်းပြေကြည့်ရှုရန် မြစ်ကမ်းနဖူးရှိ အင်ကြင်းပင်ကြီးအောက်သို့ ရောက်လာတတ်ကြသည်။

အချိန်ကား မိန့်ရာသီနေ့တပေါင်းဖြစ်၍ ရွက်ဟောင်းတွေ ရွှေရည်လူးကာ လေရွေးသုန်သုန်ချီရာသို့ စုန်ချည်ဆန်ချည် ကြွေလွင့်ပြီး ဥဩငှက်ငယ်တွေ ကျူးရင်ပျော်စံကာ မြစ်နဒီသောင်ယံတခိုတွင် မောင် မယ်ညိုမြူရွှင်၍ သဲစေတီသဘင်ကျင်းပြီး အင်ကြင်းပန်းတွေ လှိုင်လှိုင် ပွင့်သောအခါ မြစ်ပေသည်။ မြစ်ငယ်ကမ်းနဖူးရှိ အင်ကြင်းပင်ကြီးကား မွှေးကြိုင်သော ရနံ့ဖြင့် ပင်လုံးကျွတ် အပွင့်တွေ ဝေစည်နေလေသည်။ မြစ်သီတာရွာသူ ပျိုဖြူတစ်သိုက်သည် အင်ကြင်းပန်းခူးရန် ရည်ရွယ် ချက်ဖြင့် ညနေရီ လေချိုဖျန်းချိန်မှာ ရွှင်လန်းပျော်ပျော် တေး ကျော်ကျော်ဖြင့် အင်ကြင်းပင်ကြီးရှိရာ ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။ မြစ် ငယ်ကမ်းနဖူးတွင် အင်ကြင်းပင်ကြီး တစ်ပင်သာ ရှိသည်မဟုတ်။ နှစ်ချို့ကျွန်းပင်ကြီး သုံးလေးပင်ကတစ်စု- ကြီးမားသော ပိတောက်ပင် အုပ်စုက တစ်စု- ခရေပင် အုပ်စုက တစ်စု- တစ်စုနှင့်တစ်စု ဆက်ပြီး ပေါက်နေကြသည်မှာ တောအုပ်ကလေးတခုကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ ဤ အုပ်စုထဲတွင် အရိပ်အာဝါသ အကောင်းဆုံးနှင့် မိုင်းမိုင်းမှောင်မှောင် အဖြစ်ဆုံးမှာ ခရေပင်အုပ်စု ဖြစ်လေသည်။ ကြီးမားသော ခရေပင်ကြီး လေးငါးပင် စုပြုံပြီးပေါက်နေရကား ခရေပင် အကိုင်းအခက်တွေ မြေပြင် ထိလှူမှု ညွတ်ကျနေသဖြင့် အပင်တွေအလယ် မြေကွက်လပ်ကလေးကို

ကာရံထားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ ခရေပန်းတွေ ဖွင့်ချိန်ဆိုလျှင် အပင် အောက်မြေပြင်မှာ ဖြူစင်မွှေးကြိုင်သော ခရေပွင့်တွေက ပန်းမွှေ့ရာ ခင်း ထားသကဲ့သို့ရှိနေသည်။

“ဒို့ အင်ကြင်းပန်းတွေ ခူးပြီးရင် ဟောဟို ခရေပင်အုပ်ကို သွား ကြည့်ရအောင် . . .”

ရွာတွင်းတောင်ကိုင်အပျိုချော မစပယ်က အင်ကြင်းပန်းခူးသော တံချွန်ကို အင်ကြင်းပင်မှာ မှီထောင်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ချစ်စရာကောင်း သော မစပယ်က သူ့ဦးခေါင်းထက်မှာ အင်ကြင်းပန်းတွေ ဝေနေအောင် ပန်ထားသည်။ ဝင်လှဆဲဆဲနေရောင်က ဟပ်သဖြင့် ချစ်စရာကောင်းသော မစပယ်မှာ ပိုပြီး ချစ်စရာကောင်းနေသည်။

“ခရေပင်အုပ်စုက ဒီအချိန်ဆို မှောင်ပြီအော့၊ ညည်းက ဘာ သွားလုပ်မှာလဲ . . .”

မိန်းမပျိုတစ်ယောက်က မေးသည်။ မစပယ်က ပြန်ပြော၏။

“မနှစ်က ငါ ခရေပွင့်တွေ ကောက်လာတာ တောင်းနဲ့ တစ်လုံး ရလာလို့ ညည်းတို့တစ်တွေ အားလုံးပန်ကြရတယ် ဟုတ်လား . . အဲဒီ နောက် ဒီခရေပင်တွေဆီ တစ်ခါမှ မရောက်တော့ဘူး၊ သွားကြည့်ချင်တာ သက်သက်ပါပဲအော့ . . ဝေးတာမဟုတ်ပါဘူး-လာကြ ပါ . . .”

“အလုပ်မရှိ အလုပ်ရွာတဲ့ မိစပယ်ပါပဲ . . .”

မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ကရေရွတ်ပြီး တစ်စုတစ်ဝေးကြီး ခရေပင် အုပ်ဆီ သွားကြသည်။ ဤအချိန်ဆိုလျှင် ခရေပင်ကြီး ဂွဆုံမှာ ပေါက် နေသော ကြီးပေါင်းသီးတွေက မညှိခွဲနေပြီကို စဉ်းစားမိကြသော မိန်းမပျို တစ်သိုက်က ကြီးပေါင်းသီး ခူးစားမည့်ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် မစပယ် အလို ဆန္ဒအတိုင်း မပြင်းဘဲ လိုက်ခဲ့ကြသည်။ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စိတ်တူ ရရာ စိစိညည် စကားပြောလာကြသော မိန်းမပျိုတစ်သိုက်သည် ခရေပင် အောက် ရောက်ကြသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စိစိညည်နေသော အသံတွေထ ကိုင်ပင်ထားခြင်းမရှိဘဲ တပြိုင်ထဲ တိတ်သွားကြသည်။ လှမ်းနေသော ခြေလှမ်းများကို အရှိန်သတ်လိုက်ကြသည်။ တစ်ယောက်မျက်နှာ

တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြ၏။ ထို့နောက် သူတို့တတွေ မမျှော်လင့် မတွေ့ထင်ဘဲ ရှောင်တခင် မြင်လိုက်ရသော ခရေပင်ရင်းမှ သဏ္ဍာန်ကို အသေအချာ ပြန်ကြည့်လိုက်ကြပြန်သည်။

ခရေပင်အရင်းတွင် ပြောင်စင်နေသော မြေပြင်ပေါ်ဝယ် မျက်လွှာ ချတာ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသော ရဟန်းတော်တစ်ပါးကို သူတို့တတွေ ဖူးတွေ့နေကြရသည်။ ရဟန်းတော်ကား စိစိညည် စကား ပြောလာသော မိန်းမပျိုတစ်သိုက် သူ့ရွေ့တူမှုမှာ ရောက်နေသည်ကို တည်ငြိမ်သော သမာဓိကြောင့် မသိမမြင်၍ပေလား။ သိလျက်နှင့် နေမြဲ ထိုင်း နေလေသလား ဟူသည်ကို မိန်းမပျိုတစ်သိုက်က မသိနိုင်ချေ။ ရဟန်းတော်ကား လုံးဝလှုပ်ရှားခြင်းမရှိ။ သူတို့ကိုလည်းမကြည့်။ တစ်ချက် တစ်ချက် အသက်ရှူသည်ကိုမြင်၍သာ လူဟူ၍ သိရသည်။ ရှုပ်တုတစ်ခု တဲ့သို့ တည်ငြိမ်လှ၏။ မစပယ်က မိန်းမပျိုများကို လက်ပြခါ ခရေပင်ရိပ်မှ တိတ်ဆိတ်စွာ ဆုတ်ခွာခဲ့ကြသည်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ရှိခိုးကန်တော့ ခြင်း မပြုခဲ့ကြချေ။

“ဒီဘုန်းကြီးက ဘယ်အချိန်က ရောက်နေပါလိမ့်၊ ရွာအနီးအနား သာတာလဲ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါဘူး”

“လူကောင်းလား-လူဆိုးလား ဘယ်သူ သိနိုင်ပါမလဲ . . .”

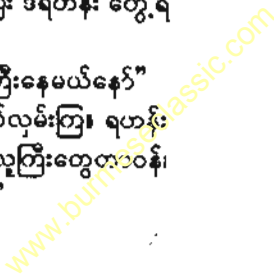
“လူဆိုးက ရဟန်းယောင်ဆောင်နေလားမှမသိဘဲ၊ ဒို့တတွေ လူ များလို့ မလှုပ်ဝံ့တော့ သမာဓိတည်ဟန် ဆောင်နေတာနဲ့တူတယ် . . .”

“သူနေပုံကြည့်ရတာ တကယ် တရားအေးထုတ်တဲ့ ရဟန်းကောင်း နဲ့တူပါတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ - မစပယ် အ ကြောင်းပြုပြီး ဒီရဟန်း တွေ့ရ တာ မစပယ် ရဟန်းပေါ့အော့ . . .”

“တကယ်သူတော်ကောင်းဆိုရင် ညည်း ဝဲကြီးနေမယ်နော်”

“ဟေ့ . . ရွာမြန်မြန်ရောက်အောင် သုတ်သုတ်လှမ်းကြ၊ ရဟန်း ကောင်း ဖြစ်စေ၊ ရဟန်းဆိုး ဖြစ်စေ စုံစမ်းဖို့က ရွာကလူကြီးတွေကဝန်၊ ဒို့တတွေ ရွာရောက်ရင် ချက်ချင်း သတင်းပေးရမယ်”

မိန်းမပျိုတစ်သိုက် တစ်ယောက်တစ်ခွန်းပြောရင်း ရွာရောက်အောင် ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် အသော့နှင့်ကြလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောအချိန်ကား မြူနှင်းငွေ့ ခပ်မူနံ့မူနံ့ ဆိုင်းနေသည်။ ရွာထိပ်အစွန်ရှိ ကျယ်ဝန်းသောမြဲကြီးနှင့် လေးပင်သုံးခန်း ဖျဉ်ခင်းယှဉ်ကာ ဝါးကပ်မိုးထားသော အိမ်ကြီးကား မစပယ်နှင့် သူ့မိဘ များနေထိုင်ရာအိမ်ဖြစ်သည်။ တစ်ဦးတည်းသော ရွာကွမ်းထောင်ကိုင် သမီးချောအား မစပယ်၏ မိဘများဖြစ်သည့် လယ်သမားကြီး ဦးချစ်မောင်နှင့် ဂေါ်အုံးတို့က အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် ယုယထားကြသည်။ မစပယ်သည် အလိုလိုက် အမိုက်စော်ကားသော သမီးမျိုး မဟုတ်ချေ။ လိမ္မာယဉ်ကျေးသူကလေး ဖြစ်ပေသည်။ နံနက်တိုင်း ဘုန်းတော်ကြီး တော့င်းတို့ ဆွမ်းအုပ်ပို့ရန်အတွက် အိပ်ရာမှစောစောထပြီး ဆွမ်းဟင်းချက်သည့်တာဝန်တို့ တစ်နေ့မပြတ် ယူထားလေသည်။ ယနေ့နံနက် စောစောမှာ ချက်ပြုတ်ပြီးစီးပြီဖြစ်သော မစပယ်သည် အိမ်နောက်ဘက် ဝရန်တာစွန်းမှ မြစ်ကမ်းပါးဆီသို့ အမှတ်မထင် မျှော်ကြည့်လိုက်၏။ မနေ့ညနေက သူတို့သူငယ်ချင်းတစ်သိုက် ထူးထူးဆန်းဆန်း တွေ့ခဲ့ရသော ခရေပင်ရင်းမှ ဘုန်းတော်ကြီးကို သတိရနေမိသည်။ ယနေ့ ထမင်းဟင်းစားသောက်ပြီးချိန်မှာ ရွာလူကြီးအချို့က မစပယ်တို့ တွေ့ခဲ့ရသည်ဆိုသော ဘုန်းတော်ကြီးကို သွားရောက်ဖူးတွေ့ခါ မေးမြန်းစုံစမ်းကြမည် ဖြစ်သည်။

မစပယ်သည် မြစ်ကမ်းပါးဆီသို့ မျှော်ကြည့်နေခိုက်မှာ ခရေပင်အုပ်အပါအဝင် သစ်ပင်အုပ်စုဆီမှ ဝါလွင်လွင် သဏ္ဍာန်တစ်ခု ရွေ့လျားနေသလို မြင်မိသည်။ လူငယ်ပီပီ ကြည့်လင်စူးရှသော မစပယ်မျက်လုံးထဲ ရွေ့လျားနေသော ထိုသဏ္ဍာန်ကို အားစိုက်ကြည့်ရင်း တဖြည်းဖြည်း ရုပ်သွင်သဏ္ဍာန် ပီသလာသည်။ မနေ့ညနေက သူတို့တတွေ တွေ့ခဲ့ရသော ခရေပင်ရင်းမှ ဘုန်းတော်ကြီး ဖြစ်နေဟန်တူပေသည်။ သပိတ်ထို

သူပိုက်ကာ တည်ငြိမ်သောအိမ်ခြေဟန်မှရာနှင့် သူတို့ မြစ်သီတာရွာဆီသို့ ရွှေရွက်လှာနေသည်ကို သဲတွဲစွာမြင်လာလေသည်။ မစပယ်က အိမ်တွင်းဆက်ဆီသို့ လျှင်မြန်စွာဝင်လာခဲ့၏။

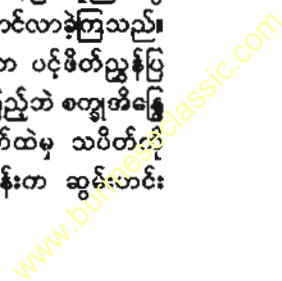
“အဖေ-မနေ့တ သမီးတို့ပြောတဲ့ ဘုန်းကြီးထင်တယ်၊ သစ်ပင်အုပ်စုဘက်က သပိတ်ပိုက်ပြီး ကြွလာနေပြီ”

လက်မက်ရည်ကြမ်းဝိုင်း ရွှေမှာချပြီး အေးအေးဆေးဆေး ငါးခြောက်ကြော်ကို ဝါးနေသော ဦးချစ်မောင်က သမီးစကားကြောင့် နိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

“ဟေ ဟုတ်လား၊ မုန်းစမ်း အဖေ ကြည့်စမ်းမယ်” ဦးချစ်မောင်က ပြောပြောဆိုဆို ဝရန်တာ ထွက်ပြီး ကြည့်လိုက်၏။

“အေးဟ-ဟုတ်တယ်၊ မအုန်းရေ မအုန်း” ဇနီးသည်အား လှမ်းခေါ်သဖြင့် ဂေါ်အုန်းရော မစပယ်ပါ ဝရန်တာရောက်လာကြသည်။

“တွေ့လား ဟိုမှာဘုန်းကြီး ခိုရွာတတ် တဖြေးဖြေးနီးလာပြီ၊ အဲဒီထဲ စောင့်ကြည့်နေကြ၊ ဝိုရွာရောက်အောင် မလာတော့ဘဲ ပြန်လှည့်သွားရင်လဲ သိရအောင်၊ ငါ ရွာထဲသွား အကြောင်းကြားလိုက်ဦးမယ်” ဦးချစ်မောင်က ဇနီးနှင့်သမီးကို ကင်းစောင့်ထားခဲ့ပြီး အိမ်ပေါ်မှ ချင်မြန်စွာ ဆင်းသွားလေသည်။ ရွာလူကြီးခုနစ်ယောက် စုဝေးမိသော အခါ ဆွမ်းခံကြွလာသော ဘုန်းကြီးက ရွာထဲခါးဝနား ရောက်နေပြီဖြစ်၏။ အားလုံးသော ရွာလူကြီးများ၏ အဆုံးအဖြတ်ကို ဦးချစ်မောင် သဘောတူသည်အလျောက် ဘုန်းတော်ကြီး သူ့အိမ်ပေါ်မှာ ခေတ္တသီတင်းသုံးနေရန် နေရာထိုင်ခင်းကို ဇနီးနှင့်သမီးအား မှာကြားထားခဲ့ပြီး လူကြီးတွေ အားလုံး ရွာပြင်ထွက်ခါ ဘုန်းတော်ကြီးတို့ ကြိုဆိုပင့်ဆောင်လာခဲ့ကြသည်။ ဦးချစ်မောင် အိမ်ပေါ်ရောက်သောအခါ လူကြီးတွေက ပင့်ဖိတ်ညွှန်ပြသော နေရာဝယ် ဘုန်းတော်ကြီးသည် မည်သူတို့မှမကြည့်ဘဲ စက္ခုအိမ်ခြေ ခုနစ်ခုလေသည်။ ဦးချစ်မောင်က ဘုန်းတော်ကြီးလက်ထဲမှ သပိတ်ကို နှိမ့်သေစွာယူခါ ဂေါ်အုန်းကို ပေးလိုက်၏။ ဂေါ်အုန်းက ဆွမ်းဟင်း

ပန်းကန်များတင်သော ခုံမြင့်ပေါ်မှာ အသာအယာ ချထားလိုက်သည်။ မစပယ်သည် လူကြီးတွေထိုင်နေကြသော နောက်အစွန်မှထိုင်ခုံ ဘုန်းတော်ကြီးကို ရိုသေစွာကြည့်လိုက်၏။ မနေညက နေဝင်ချိန် အလင်းရောင် အားနည်းနေခိုက်မှာ အုပ်ထိုင်းမှိုင်းမှောင်သော ခရောင်အိမ်ကြောင့် ဘုန်းတော်ကြီး၏သဏ္ဍာန်ကို သဲကွဲစွာ မမြင်ခဲ့။ သတ်ထားပြီး အသေအချာကြည့်ခြင်း မရှိခဲ့၍ ဘုန်းတော်ကြီး၏ရုပ်ရည်ကို ရင့်သလား နုသလား မသိခဲ့ချေ။ ယခု တိမ်ညိုခန်းမှာ တည်ငြိမ်စွာ ထိုင်နေသည်တွင် အသေအချာကြည့်လိုက်၏။ မစပယ်စိတ်ထဲမှာ အလွန်ပင် အံ့ဩသွားစေသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးကား ငယ်ရွယ်နုပျို၍ ပြုစင်သောအသားယောက်ျားပီသ ကျက်သရေရှိလှသော မျက်နှာဖြင့် အလွန်တင့်တယ် သပ္ပာယ်သော ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါကို တွေ့ရလေသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးကို ငါတို့စိတ်ထဲမှာ ဒါလောက် ငယ်ရွယ်နုပျိုမယ် မထင်ဘူး။ ဒီအသတ် ဒီအရွယ်နဲ့ ဘာကြောင့် အခုလို ဝတ်ကြောင်ငြီးငွေ့ပြီး သစ်တစ်ပင်ရင်း ပါးတစ်ပင်အောက်မှာ တစ်ယောက်ထဲ လာနေပါလိမ့်ဟု မစပယ် တွေးခါ သနားသလိုလို ကြည့်ညိုသလိုလို ဖြစ်မိသည်။

“ကိုယ်တော်က ဘယ်ကကြွလာပြီး ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒီသစ်ပင်အုပ်စုအောက်မှာ လာသီတင်းသုံးနေပါသလဲ ဘုရား”

“ဆိတ်ငြိမ်ရာ ဒေသလဲဖြစ်။ ဆွမ်းခံရွာနဲ့လဲ အဆင်ပြေတဲ့ နေရာဖြစ်လို့ သီတင်းသုံးတာပါ”

ဦးချစ်မောင် မေးလျှောက်သည်ကို ဘုန်းတော်ကြီးက ကြည်လင်သောအသံဖြင့် ဖြေတော်မူသည်။ ဘုန်းတော်ကြီး၏အဖြေကို ဦးချစ်မောင်နှင့်တကွ ရွာလူကြီးများက မကျေနပ်ကြချေ။

“တပည့်တော်တို့ သိလိုတာတ ဒီနေရာ မရောက်ခင် ကိုယ်တော်ဘယ်မှာနေခဲ့ပါသလဲ၊ ဘယ်နေရာက ကြွလာပါသလဲဆိုတာ သိလိုက်တယ် ဘုရား”

ဘုန်းတော်ကြီးသည် မျက်လွှာချထားရာမှ လုံးဝ မတုန်လှုပ်ဆဲ ပြန်ဖြေပါသည်။

“ကောကြီးတို့ကို ဘယ်လိုမှ ဗုဒ္ဓမယေပါဘူး၊ အေးအေးဆွမ်းခံပြီး အေးအေး တရားအားထုတ်ပါရစေ၊ သွားခွင့်ပြုကြပါ”

ဘုန်းတော်ကြီးသည် သိမ်မွေ့ညင်သာသောအသံဖြင့် မိန့်ကြားပြီး ဆိုင်နေရာမှ ထလိုက်သည်။ မစပယ်သည် သပိတ်ထဲသို့ ဆွမ်းတင်းများကို တဖျာကသီ ခပ်ထည့်ပြီး သပိတ်ကို မိခင်အား တမ်းပေးလိုက်၏။ ဒေါ်အုန်းမှတစ်ဆင့် ဦးချစ်မောင်က သပိတ်ကို ဘုန်းတော်ကြီးအား တပ်လိုက်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးသည် သပိတ်တိုယူခါ အိမ်ပေါ်မှ တည်ငြိမ်သော အိမ်ရှေ့ဖြင့် ထွက်ကြွသွားတော်မူသည်။ ရွာလူကြီးများက ဆင်းလိုက်ပြီး ကြည့်ကြ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးသည် ရွာထဲသို့ မဝင်တော့ချေ။ ရွာပြင် မြစ်တမ်းပါး သစ်ပင်အုပ်ရှိရာသို့ စိုက်ခိုက်မတ်မတ်ပင် ပြန်ကြွသွားတော်မူသည်ကို တွေ့ရသည်။

“လောင်းလိုက်တဲ့ ဆွမ်းက တော်တော်များသလား”

ဦးချစ်မောင်က သမီးကို လှမ်းမေး၏။

“တစ်ပါးစာလောက်ရုံတော့ ခြုံပါတယ် အဖေ”

မစပယ်က ဖြေသည်။

“အေး . . . တစ်ထပ်စာ ဆွမ်းဖူလုံလို့ ထင်ပါရဲ့၊ ရွာထဲမဝင်တော့ဘဲ လှည့်ပြန်သွားတာ”

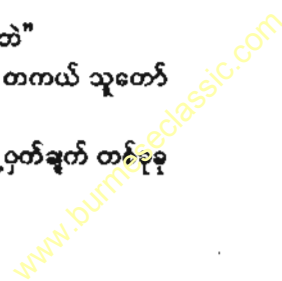
သားအဖနှစ်ယောက် အမေးအဖြေ လုပ်ပြီးသောအခါ ရွာလူကြီးများက သူတို့အယူအဆ ထင်မြင်ချက်ကို တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောကြသည်။

“အသက်မကြီးသေးဘူး၊ ဒီတိုယ်တော် အလွန်ဆုံးနို့လှရင် နှစ်ဆယ့်ငါး နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်လောက်ပဲရှိမှာ”

“ရုပ်အဆင်းကဖြင့် တော်တော် သပ္ပာယ်တာဘဲ”

“တစ်ခုခုအကြံရှိလို့ ဟန်ဆောင်နေတာလား၊ တကယ် သူတော်ထောင်းပဲ ဖြစ်လေမလား”

“သူ ဘယ်ကလာတယ်ဆိုတာ မေးမရဘူး၊ ယျှိုဝှက်ချက် တစ်ခုခုတော့ ရှိပါလိမ့်မယ်”

“တကယ် သူတော်ကောင်းဆိုရင်တော့ တိစ္ဆမရှိပါဘူး။ ဟန်ဆောင်
ကြောင်သူတော်ဆိုရင် ဒီရွာထဲ ဆွမ်းခံသလိုလိုနဲ့ အိမ်အခြေအနေ ထွက်
လမ်းဝင်လမ်း ကြည့်ထားပြီး တစ်ခုခုကြစည်မှာ စိုးတယ်”

“ဘာဝဲဖြစ်ဖြစ်လေ သတိထားစောင့်ကြည့်ပေါ့”

ဦးချစ်မောင် ဒေါ်အုန်း တကွသော လူကြီးတစ်သိုက်က ထင်မြင်
ဆုတ်ထွေ ဖော်ထုတ်နေစဉ်မှာ မစပယ်က ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေရင်း
သဘာယ်ထင်တယ်သော အဆင်းနှင့် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် အိမ်ဖြူလှသော
ရတနာတော်၏ ရုပ်သွင်ကို ထင်မြင်ရင်း သနားသလိုလို ကြည့်ညိုသလိုလို
ဖြစ်နေမိသည်။

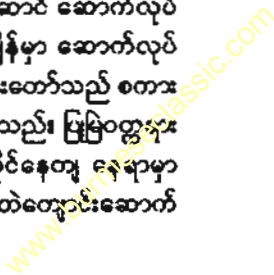

ရဟန်းတော်တား နံနက်တိုင်း မှန်မှန်ပင် ဆွမ်းခံကြသည်။
ရွာထိပ်မှာရှိနေသော မစပယ် နေထိုင်ရာအိမ်ကား ဆွမ်းခံကြသော ရဟန်း
တော်အဖို့ ပထမဦးစွာ ဆွမ်းခံရသည့်အိမ် ဖြစ်နေသည်။ မစပယ်က
မှန်မှန်ပင် ဆွမ်းနှင့်ဟင်းတို့ ထွတ်ပြီးလောင်းလျှာသည်။ ရဟန်းတော်သည်
မစပယ်အိမ်မှစပြီး အိမ်စဉ်စေ့မှာ ရပ်သည်။ အိမ်ရှင်က မမြင်၍သော်
လည်ကောင်း၊ ထွတ်လာခြင်းမရှိလျှင် သိမ်မွေ့ညင်သာစွာ ဗျတ်သွား
ချလျက်တပင် အခြားအိမ်တစ်အိမ်စေ့မှာ ရပ်သည်။ ငါ ဆွမ်းခံရပ်နေ
သည်ကို မသိကောင်းလားဟူသော အပြုအမူမျိုးဖြစ်သည့် ကိုယ်လက်
လှုပ်ရှားပြခြင်း၊ အိမ်ထဲသို့စောင်းငဲ့ကြည့်ခြင်း စသည်များကို လုံးဝမလုပ်
ချေ။ လေးငါးအိမ်မျှဖြင့် တစ်ထပ်စာ ဝလောက်ရုံသောဆွမ်းကိုရခဲ့လျှင်
ရွာစိုးနဲ့အောင် မသွားတော့ဘဲ ရွာပြင်သို့ ပြန်လှည့်ထွက်ခါ မြစ်တမ်းထိ
သစ်ပင်အုပ်ရှိရာသို့သာ ကြွသွားတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မစပယ်
တို့အိမ်က တစ်ထပ်စာ ဆွမ်းပြည့်စုံအောင် လောင်းလျှာလိုက်လျှင် ရွာထဲ
သို့ပင် မဝင်တော့ဘဲ လှည့်ပြန်သွားတော့၏။ ရွာမှ လူကြီးလူငယ်တွေအ
အလှည့်ကျလိုက်သွားပြီး စုံစမ်းကြည့်ရှုကြသည်။ ရဟန်းတော်သည်
ရခဲ့သောဆွမ်းကို မြစ်တမ်းစပ်မှာ ဘုဦးပေးသည်။ ဘုဦးပေးရာမှာလည်း

ဆွမ်းလုပ်တို့ သေချာစွာပြင်ပြီး အစိတ်အစင် မရှိရအောင် သိုသိပ်စွာ
စားသည်။ ပြီးလျှင် သပိတ်ကို စင်ကြယ်စွာ မြစ်ရေဖြင့် ဆေးသည်။
ထို့နောက် သူ့နေရာဖြစ်သော ခရေပင်ရိပ်အောက်ကို ပြန်ကြွလာသည်။
သပိတ်ကို နေရာတကျ ထားသို့ပြီးသောအခါ အချိန်အနည်းငယ်မျှ ခရေ
ပင်ရိပ်မှာ စကြာကြွသည်။ ထို့နောက် ခရေပင်ရင်းမှာ ကမ္ပဋ္ဌာန်း ထိုင်နေ
သည်မှာ လုံးဝလှုပ်ရှားခြင်း မရှိတော့ချေ။

နေ့အချိန်မှာ ကိတ်တဆိတ် ချောင်းမြောင်းစုံစမ်းကြည့်၍ ဤ
အတိုင်း သိရသောအခါ၊ ညအချိန်မှာ စုံစမ်းကြပြန်သည်။ ရဟန်းတော်
ထံသို့ မည်သူတစ်စုံတစ်ဦးမှ လာရောက်သည်ကို မတွေ့ရချေ။ ညဦးပိုင်း
အချိန်မှာ စကြာကြွသည်။ သူငယ်အိပ်ဆိတ်ချိန်မှာ ကမ္ပဋ္ဌာန်းထိုင်သည်။
သက်ကြီးခေါင်းချချိန်မှာ ခရေပင်ရင်း မြေပြောင်ပြောင်ပေါ်မှာပင် ဒုက္ခင်
တိုခင်းပြီး ကျိန်းစတ်သည်။ မိုးသောက်ယံ လင်းကြတ်တွန်ချိန်မှာ ထပြီး
ကမ္ပဋ္ဌာန်းထိုင်သည်။ နေရောင်ထွတ်ပြုလာသည်တွင် သပိတ်ကိုပိုက်ခါ
ဆွမ်းခံကြသည်။ ရဟန်းတော်ပိုင် ပစ္စည်းတူ၍ပင်ရိက္ခရာရှစ်ပါးနှင့် သက်န်း
နှစ်ထည်သာ ရှိလေသည်။

ကိတ်တဆိတ် စုံစမ်းကြည့်ရှုကြသော မြစ်သီတာ ရွာသူရွာသား
တွေသည် တပေါင်း-တန်ခူး-တဆုန် သုံးလတိုင်အောင် စောင့်ကြည့်ကြ
သော်လည်း ရဟန်းတော်၏ နို့ယွင်းချက်ကို လုံးဝ မတွေ့ရချေ။ ထိုအခါ
ရွာသူရွာသားတွေသည် ကြည့်ညိုသဒ္ဓါသောစိတ်က ထက်သန်လာကြ
သည်။ မိုးလေက ရောက်လာတော့မည်ဖြစ်ရာ ဦးချစ်မောင် ဒေါ်အုန်းတို့
ဦးဆောင်၍ ရဟန်းတော်နေပြနေရာ ခရေပင်ရင်းတွင် ဝါးကပ်မိုး ထရံကာ
ဝါးကွပ်ပျစ်ခင်းသော တောရကျောင်းကလေး တစ်ဆောင် ဆောက်လုပ်
လျှာဂါန်းပေးကြသည်။ ရဟန်းတော် ဆွမ်းခံကြသွားချိန်မှာ ဆောက်လုပ်
ကြသည်ဖြစ်ရာ ဆွမ်းခံတ ပြန်ရောက်လာသော ရဟန်းတော်သည် စကား
တစ်ခွန်းမှမဆိုဘဲ မြစ်တမ်းပေါ်မှာ ဆွမ်းစားမြဲ သွားစားသည်။ ပြုမြဲဝတ္ထုများ
အတိုင်း စကြာကြွသည်။ ထို့နောက် သူ ကမ္ပဋ္ဌာန်းထိုင်နေတု နေရာမှာ
ကမ္ပဋ္ဌာန်းထိုင်သည်။ သူ့အနားတွင် လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြင့် တဲတော့င်းဆောက်

နေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ သူ့ဦးခေါင်းထက်မှာ အဖိုးဖိုးနေကြသည်ကို လည်းကောင်း လှည့်ကြည့်ခြင်း၊ မော့ကြည့်ခြင်း မပြုချေ။ စိတ်ကိုနိုင်နင်းစွာ ထိန်းချုပ်တော်မူနိုင်သည့် လက္ခဏာတစ်ခု ထင်ရှားစွာ ပေါ်လွင်နေလေသည်။

တဲကျောင်းကလေး ဆောက်လုပ်ပြီးစီး၍ ရွာသူရွာသားတွေတစ်ရပ်ရပ်က တန်တော့ကြသည်။ ဤတဲကျောင်းမှာ စိတ်ချမ်းသာသလို သီတင်းသုံးရန် လှူဒါန်းပါကြောင်း လျှောက်ကြားကြသည်။ ရဟန်းတော်တား မတုန်မလှုပ် တည်ငြိမ်စွာ နေမြဲတိုင်းပင် စတားတစ်ခွန်းမှ မပြော၊ မျက်စိဖွင့်ကြည့်ခြင်းမရှိ။ ဖြစ်သီတာ ရွာသူရွာသားတွေသာ ပြန်ကုန်ကြသည်။ ရဟန်းတော်တား မတုန်မလှုပ် နေမြဲတိုင်းပင်။

နောက်ထစ်နေ့နံနက်စောစောတွင် ရဟန်းတော် ဆွမ်းခံကြွလာ၏။ ဒေါ်အုန်းတ အိမ်ပေါ်ကြွပါရန် ရိုသေစွာ တောင်းဝန်သောကြောင့် အိမ်ပေါ်ကြွလာပြီး ခင်းထားပြီးသောနေရာမှာ ထိုင်သည်။ ဦးချစ်မောင်တစ်ဦးတန်တော့ပြီး မနေ့က တဲကျောင်းဆောက်ရာမှာ လက်ကိုဝါးစွမ်းကြောင်း လျှောက်ကြားခါ ဒဏ်ရာရသောလက်ကို ပြသည်။ ဝါးစွသောနေရာမှာ လက်မနှင့် လက်ညှိုးနှစ်ခုကြားမှာဖြစ်ပြီး ငန်းမန်းလိုက်နေသည်ဖြစ်ရာ လောင်နေလေသည်။

“ဥက-နာလံနာ ကိုက်လဲကိုက် တစ်ညလုံး မအိပ်နိုင်ပါဘုရား၊ အနာရှိန်ကြောင့် နည်းနည်းနေမကောင်းချင် ဖြစ်နေပါတယ် ဘုရား”

ရဟန်းတော်မှာ ဦးချစ်မောင် လျှောက်ကြားသည်ကို ဘာမှပြန်မပြောဘဲ အနာတိုသာ ခပ်စိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။ ဦးချစ်မောင်က ထပ်မံလျှောက်ကြားပြန်သည်။

“မနေ့က ကျောင်းဝေးကို တပည့်တော်ဦးဆောင်ပြီး ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းတာပါဘုရား၊ ဝီနေ့ အခွင်ဘုရား ဆွမ်းခံမကြွစေလိုပါဘုရား၊ တပည့်တော် ဆွမ်းလုပ်ကျွေးလိုတဲ့အတွက် အခုလို အိမ်ပေါ်ပင့်ချခြင်း ဖြစ်ပါဘုရား”

ဦးချစ်မောင်က လျှောက်ကြားရင်း လက်အနာက ကိုက်သဖြင့်

ခပ်တိုးတိုး တစ်ချက်မျှညည်းတာ မျက်နှာက ခွံ့မဲသွားသည်။ ရဟန်းတော်သည် ကြည်လင်သောအသံဖြင့် စတားစပြောလိုက်သည်။

“ဆေးထည့်ထားတယ် ဟုတ်လား ဒကာကြီး”

ရဟန်းတော် စတားပြောသောကြောင့် ဦးချစ်မောင် အလွန်အမင်း ဝမ်းသာသွားလေသည်။

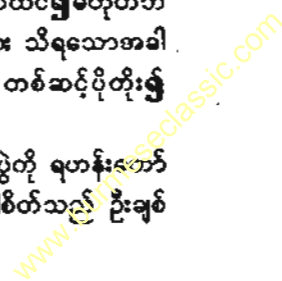
“မှန်ပါ၊ ထည့်ထားပါ ဘုရား၊ ဒါပေမဲ့ နာတာတိုတာက မထူးသေးပါ ဘုရား”

ရဟန်းတော်က ဘာမှပြန်မမိန်ကြားတော့ဘဲ သူ၏ညာဘက်လက်တိုဆန်တန်းက ဦးချစ်မောင်၏ ဒဏ်ရာရထားသောလက်ကို တိုင်တွယ်လိုသည့်ဟန်ပြု၏။ ဦးချစ်မောင်က သူ့လက်ကို ရိုသေစွာ ဆန်တန်းပေးလိုက်သည်။ ရဟန်းတော်သည် ဦးချစ်မောင်၏ လက်မှ အနာပေါ်တည့်တည့်ကို သူ့လက်ဖြင့် ညင်သာစွာအုပ်ထားလိုက်သည်။ တောက်ပကြည်လင်သော မျက်လုံးများကို ဦးချစ်မောင်၏ အနာပေါ်တည့်တည့်မှာ ဖူးစိုက်ထားသည်။ အတန်ကြာ ငြိမ်သက်စွာနေပြီးမှ သူ့လက်ကို အသာအယာ ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်၏။

“သက်သာသွားပါလိမ့်မယ် ဒကာကြီး”

ဤမျှသာ မိန့်ကြားပြီး မျက်လွှာချကာ တည်ငြိမ်စွာနေသော ရဟန်းတော်ကို ဦးချစ်မောင် ကြည်ညိုခြင်း၊ ယုံကြည်ခြင်းဖြင့် ကြည့်နေသည့်အခိုက်မှာ လက်မှအနာသည် အံ့ကြွဖွယ်ကောင်းအောင်ပင် နာကျင်တိုက်ခဲခြင်းတို့က သိသိသာသာ လျော့ကျသွားသည်။ ငါ့စိတ်က ထင်နေလို့ပေးလားဟု ဦးချစ်မောင်က သတိထားစူးစမ်း၏။ စိတ်ထင်၍မဟုတ်ဘဲ အမှန်တကယ်ပင် သက်သာနေသည်ကို အထင်အရှား သိရသောအခါ ဦးချစ်မောင်သည် နဂိုရံက ကြည်ညိုရင်းစွဲရှိရာမှ တစ်ဆင့်ပိုတိုး၍ ကြည်ညိုလာတော့သည်။

ဒေါ်အုန်းနှင့် မစပယ်တို့ပြင်ထားသော ဆွမ်းပွဲကို ရဟန်းတော်အား တပ်လှူရာမှ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် စေတနာသဒ္ဓါစိတ်သည် ဦးချစ်

မောင်၏ တစ်ကိုယ်လုံးအား ကြက်သီးမွှေးညင်း ထစေတော့သည်။ လက်မှာ တား လုံးဝ မတိုက် မနာတော့ပေ။

ဦးချစ်မောင်၏ ငန်းမန်းလိုက်ပြီး ယင်းနေသော အနာကြီးသည် လူဖြစ်သလို ဓေ့တော်သော်ငြားလည်း နာကျင်ကိုက်ခဲခြင်း လုံးဝမရှိတော့ဘဲ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ခြောက်သွေ့လာခါ ရက်အနည်းငယ်အတွင်းမှာ လုံးဝထွက်သွားလေတော့သည်။ ရွာသူရွာသားများကား ဦးချစ်မောင်၏ စကားကို ယုံရတောင်းနိုး မယုံရတောင်းနိုး ဖြစ်နေကြသည်။

“ဆေးကောင်းလို့ ပျောက်တာပါ။ ခင်ဗျား ဘုန်းကြီးက လက်နဲ့ ထိရုံလောက်တော့ အနာက ဘယ်ပျောက်လိမ့်မလဲ”

တစ်ရွာလုံးက စကားပြော ကလေးကျသည့်ဟု သတ်မှတ်ထားသော ရွာစာသင်ကျောင်း ဆရာကြီးက ဆို၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီးရဲ့။ ဆေးကောင်းလို့ ပျောက်တာထို မမြင်းပါဘူး။ တွန့်တော်ပြောတာက မအိပ်နိုင်အောင် နာကျင်ကိုက်ခဲ နေတာဟာ ဘုန်းကြီးလက်နဲ့ ထိပြီးချိန်ကစပြီး လုံးဝ မကိုက်မနာတော့ဘဲ သတ်သာရာရသွားတာကို ပြောတာပါ”

ဦးချစ်မောင် ပြန်လည်ဖြေရှင်းသည်။
“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားဘုန်းကြီးက ပျောက်စေဆရာမျိုးပေါ့”

“ပျောက်စေဆရာမျိုး ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ အနာကိုကိုက်ပြီး ပျောက်စေ လို့မှ မမိန့်ကြားဘဲ ဆရာကြီးရဲ့ သတ်သာသွားပါလိမ့်မယ်လို့သာ မိန့်ကြား တာပဲ”

“ရဟန်းသံဃာက ဆေးကုတယ်ဆိုရင် ဘုရားဟောဝိနည်းတော်နဲ့ မညီတော့ဘူး ဦးချစ်မောင်”

ဆရာကြီးက ဦးချစ်မောင်စကားကို အပြင်းအထန် တိုက်ဖျတ် သည်။ ဦးချစ်မောင်ကလည်း ပြန်လည်ချေပသည်။

“ဒါ ဆေးကုတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ဘာဆေးလိမ်းပါ-ထည့်ပါလို့လဲ သူ မညွှန်ကြားဘူး။ သူ့ဆီမှာ ဘာဆေးမှလဲ မပါဘူး။ အနာကိုကြည့်ပြီး သက်သာသွားပါလိမ့်မယ် ပြောရုံကလေးနဲ့တော့ ဘာကြောင့် ဘုရားဟော

ဝိနည်းတော်နဲ့မညီ ဖြစ်ရမှာလဲ။ ဝေဒနာခံစားနေရသူ တစ်ယောက်ကို စိတ်အားတင်းနိုင်အောင် ဖြေသိမ့်အားပေးတဲ့ သဘောမျိုးပါ ဆရာကြီး”

ဆရာကြီးက ရုတ်တရက် ပြန်မချေနိုင်သေးဘဲ ပြောရမည့် စကား လုံးကို စဉ်းစားနေစဉ်မှာ ရွာထဲမှ နွားကျောင်းရန် ထွက်သွားသော ဆယ့် လေးနှစ်အရွယ် သူငယ်လေးက ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် အပြေးကလေး ရောက်လာသည်။

“ဘကြီးမောင် . . ဘကြီးမောင်”
သူငယ်လေးကခေါ်ရင်း အိမ်ပေါ်တတ်လာ၏။

“ဘာလဲဟေ့ထွန်းစီ၊ မင်းနွားကျောင်းက ပြန်လာတာလား”
ဦးချစ်မောင်က မေး၏။

“မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဘကြီးမောင်ဘုန်းကြီးအကြောင်း ပြောမလို့”
ဦးချစ်မောင်အနာနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်ရွာလုံးမှာရှိသည့် လူကြီး တွေက ရဟန်းတော်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ပြောကြဆိုကြ ထင်မြင်ချက်ပေးကြ သည်ကို တလေးတွေတပါ သိနေကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဤသူငယ်လေး ထွန်းစီက ဘကြီးမောင်ဘုန်းကြီးဟု ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

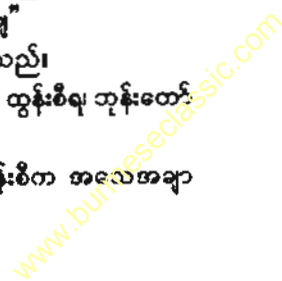
“အင်း ဆိုစမ်းပါဦးကွ . . ငါ့ဘုန်းကြီး ဘာဖြစ်လို့လဲ”
ဆရာကြီးရော ဒေါ်အုန်း မဝပယ်တို့ရော နားစွင့်နေကြသည်။

ထွန်းစီက သူ့ခြေဖျက်စီအောက်နားမှာ သွေးထွက်နေသော ဒဏ်ရာ လေးကိုပြ၏။

“ဖိမှာကြည့် ဘကြီးမောင်၊ ကျွန်တော့်ခြေထောက် မြွေကိုက်လိုက် တာကို ဘကြီးမောင်ဘုန်းကြီး ကုပေးလိုက်တယ်၊ ဘုန်းကြီးနဲ့သာမတွေ့ရင် တွန့်တော် သေပြီပေါ့။ မြွေက ငန်းသံတွင်းစွပ်ကြီးဗျ”

နားထောင်နေသူတွေ ဖျက်လုံးပြုစုသွားကြသည်။
“ဘယ်အချိန်က ဘယ်မှာ ကိုက်လိုက်တာလဲ ထွန်းစီရ၊ ဘုန်းတော် ကြီးနဲ့ ဘယ်မှာတွေ့လိုက်တာလဲ”

ဦးချစ်မောင်က ရှင်းအောင်မေးသည်။ ထွန်းစီက အလေအချာ ပြောပြ၏။

“ကျွန်တော် နွားတွေ ဂရုစိုက်ကြည့်ဦး ဆိုလို့ သစ်ငုပ်တိုခြေရင်းမှာ ခွေနေတဲ့ မြွေတို့ မမြင်မိဘူး။ သစ်ငုပ်တိုပေါ်တက်ပြီး နွားတွေကြည့်မယ် အကြံနဲ့ သစ်ငုပ်တိုနားလဲ ကပ်လိုက်ရော မြွေက အားပါးတရ ပေါက်ပြီး သစ်ခေါင်းထဲ ဝင်သွားလေရဲ့ ဘကြီးမောင်၊ ဘုန်းကြီးကလည်း ဆွမ်းခံ ရာတအပြန် ကျွန်တော် အော်လိုက်တဲ့ အသံကြားတော့ လှမ်းကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်နား ရောက်အောင်လာတယ်။ သူ ကုပေးလို့ ကျွန်တော် ချက် ချင်း အကောင်းကြီးဖြစ်ပြီး ဘကြီးမောင်ကိုရော အမေတို့ကိုရော ပြော မလို့ ပြန်လာတာ”

ထွန်းစိ စကားဆုံးသောအခါ ပျော့တွက်ကို စောင့်နေသော ဆရာ ကြီးက ချက်ကောင်းတွေပြီဟူသော သဘောဖြင့် . . .

“တ. . . ဘုန်းကြီးဆေးကုတဲ့ လူနာတစ်ယောက် ပေါ်လာပြန်ပြီ။ သူ ဝိနည်းတော်နဲ့ညီတဲ့ ရဟန်းလောင်းဆိုရင် ဆေးမကုတတ်ဘူး။ ကုလဲ တော့အပ်ဘူး။ အခု ဆေးကုလွတ်လိုက်ပြန်ပြီ ဦးချစ်မောင်ရဲ့” ဟု ပြော လိုက်၏။

ဦးချစ်မောင်က အရေလည်အောင် ထွန်းစိကိုမေးသည်။
 “ဆေးလဲ မတိုက်ဘူး၊ ဆေးလဲ မလိမ်းဘူး”
 “ဒါဖြင့်လဲ သေသေချာချာ ပြောစမ်းကွာ”

“မြွေကိုက်လို့ သစ်ငုပ်တိုနားလဲနေတဲ့ ကျွန်တော့်ဆီကို ဘုန်းတော် ကြီးက ကြွလာတယ်။ မြွေကိုက်တဲ့ နေရာအပေါ်တ လက်နဲ့ အုပ်ထားပြီး မြွေ ဝင်သွားတဲ့ သစ်ခေါင်းကို စိုက်ကြည့်နေတာပဲ။ ဒါနဲ့ မြွေက ပြန် ထွက်လာပြီး ကျွန်တော့်ခြေထောက်နား ရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော်က ကြောက်လို့အော်တော့ ဘုန်းတော်ကြီးက ကျွန်တော့်နား လက်နဲ့ အသာ လေး အုပ်ထားတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်က မကြောက်တော့ဘူး။ မြွေက သူ့ကိုက်ထားတဲ့နေရာ ပါးစပ်နဲ့ငုံပြီး အဆိပ်ကို ပြန်စုပ်ယူတယ်။ အဆိပ်ကုန်တော့ မြွေလဲ သစ်ခေါင်းထဲ ပြန်ဝင်သွားတာပေါ့။ ကျွန်တော့် အနာ ဘုန်းတော်ကြီးက လက်နဲ့ အသာတလေး နှိပ်ပေးဆုပ်ပေး လုပ် တော့ ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူး။ အဲဒါ ပြောမလို့ ပြန်လာတာ”

ထွန်းစိက စကားအဆုံးတွင် သူ့မိဘတွေကို ပြောချင်သော ဆန္ဒ ကြောင့် . . .

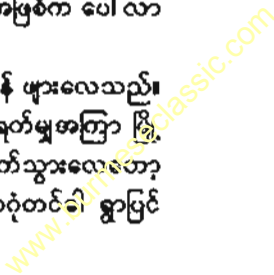
“အမေတို့ကို သွားပြောဦးမယ် ဘကြီးမောင်” ဟု ဆိုတာ ဆင်း ပြေးလေသည်။

“ထွန်းစိပြောတာ ကြားလား ဆရာကြီး။ ဘုန်းတော်ကြီး ဆေးကု တယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူး။ သူ့မျက်စိရွှေမှာ ငုတုရောက်နေတဲ့ သတ္တဝါကို ကြိုကြိုက်သမျှ ကယ်မယ်ဆိုတဲ့ မေတ္တာစိတ်ထားကြောင်း ထင်ရှားနေပြီ ဟုတ်လား”

ဦးချစ်မောင်က ဝင်ကြားစွာပြောသည့်စကားကို ဆရာကြီးသည် ပြန်မချေနိုင်တော့ချေ။ ဘုန်းတော်ကြီး၏ မေတ္တာတန်ခိုး သမာဓိတန်ခိုးပင် ဖြစ်လေသလား၊ မြွေအလမှာယံဆရာပင် ဖြစ်လေသလား၊ ဝဉ္စလက်နည်း ဖြင့် တစ်ခုကောင်း တတ်ထားလေသလား ဟူ၍သာ ဆရာကြီး တွေးရ တော့သည်။

ဘုန်းတော်ကြီးတို့ ကြည်ညိုရင်းစွဲရှိနေသော ရွာသူရွာသားတွေ တာ ခရေပင်အုပ်စု ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အမြဲမပြတ် အဖူးအမြော် ရောက် နေကြလေသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးအဖို့ ဆွမ်းခံစားရန် မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။ ဦးချစ်မောင်အိမ်မှ ဆွမ်းအုပ်သည် နံနက်အရက်တက်ချိန်မှာ ပူပူနွေးနွေး အငွေ့တထောင်းထောင်းဖြင့် ဦးချစ်မောင်က ဆောင်ကြဉ်းလာပြီး အရက် ဆွမ်း ကပ်လှူသည်။ နေ့ဆွမ်းအတွက်တို့မှ ဒေါ်အုန်းနှင့် မဝယ်တို့ သားအမိက နှစ်ယောက်အတူသော်လည်းကောင်း၊ တယောက်ထဲသော် ထည်းကောင်း အမြဲတာဝန်ယူ ကပ်လှူနေကြလေသည်။ ရွာသူရွာသားတွေ ဤမျှလောက် ကြည်ညိုနေရာမှာ တိုးပြီး ကြည်ညိုဖွယ်အဖြစ်က ပေါ်လာ သည်။

ဆရာ၏ဇနီး ဆရာတော်သည် အပြင်းအထန် ဖျားလေသည်။ ရွာသုံးဝိနောဆရာဖြင့် ကုသရာ မသက်သာချေ။ သုံးရက်မျှအကြာ မြို့ ဆေးရုံလို့ယူသွားရန် လှည်းပြင်နေဆဲဝယ် အနိစ္စရောက်သွားလေတော့ ၏။ ရှာပနကို သုံးရက်မျှထားပြီး အိမ်မှာပင် သရဏဂုံတင်ခါ ရွာပြင်

သုသာန်သို့ မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ရန် ယူဆောင်လာခဲ့ကြ၏။ သုသာန်တွင် ဦးချစ်မောင်၏ ဘုန်းတော်ကြီးသည် ဆရာကတော်တို့ မြှုပ်နှံရန်တူးထားသည့် တွင်းထိပ်ဝဝယ် မျက်လွှာအုတ် တည်ငြိမ်စွာ ထိုင်လေသည်။ ဆရာကတော်တို့ တွင်းထည့်ဆဲဆဲတွင် ဘုန်းတော်ကြီးက လက်ပြတားမြစ်ခါ မိန့်ကြားတော်မူသည်။

“မမြှုပ်ပါနဲ့ ဒကာကြီး၊ သူ့အသတ် ပြန်ရှင်လာပါလိမ့်မယ်”

ဘုန်းတော်ကြီးကို အယုံအကြည် မရှိသည့်အလျောက် အပြင်းအထန် ပုတ်ခပ်ပြောဆိုခဲ့သော ဆရာကြီးသည် သူ၏ ချစ်လှစွာသော ဇနီးနှင့် ဝတ်သတ်လာသောအခါ ပုန်သောတ ပျောက်မှ ပျောက်စေဟူသောသဘောဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးစကားကို နားထောင်လိုက်သည်။

“အရှင်ဘုရားမိန့်တာ အမှန်ပဲလား ဘုရား”

“အမှန်ပါ။ ဒကာမကြီးကို သေတ္တာထဲကထုတ်ပြီး အိမ်ပြန်ယူသွား အိမ်ရောက်ပြီး ခဏကြာရင် သတိရလာလိမ့်မယ်”

ဘုန်းတော်ကြီးက ဤမျှသာမိန့်ကြားပြီး သူ့နေရာ ခရောင်အုပ်စု ဆီသို့ ပြန်ကြွသွားလေသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးကို မယုံခဲ့သော ဆရာကြီးသည် သူ့ဇနီး ပြန်ရှင်လာမည်ဆိုသည်ကို အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်မျှော်လင့် အားထားခြင်းဖြင့် အိမ်သို့ပြန်ယူသွားသည်။ အသုဘ လိုက်ပို့သူတွေကား သုသာန်တွင် စိစိကြွက်ကြွက် ဖြစ်နေကြလေသည်။

“ဘုန်းတော်ကြီးက အသုဘမချခင် ဘာကြောင့် မပြောတာလဲ”

“ဆရာကြီးက သူ့တို့ အယုံအကြည်မှ မရှိတာ၊ အိမ်ပေါ် တစ်ပြောလို့ လက်မခံဘဲ နှင်ချမှားစိုးလို့ထင်တယ်”

“ဘုန်းတော်ကြီးက ခရောင်စုမှာ နေရာက ဘယ်လို သုသာန်ရောက်လာသလဲ”

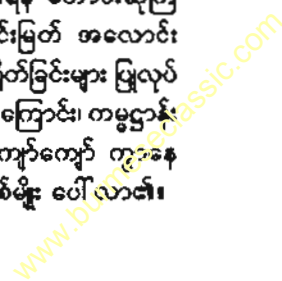
“တစ်ခါတလေ အသုဘ ကမ္မဋ္ဌာန်းရှုဖို့ သုသာန်မှာ လာထိုင်တယ်လေ။ အခု ဆရာကတော်များပန်နဲ့ ဘုန်းတော်ကြီး ကြွလာတာနဲ့ ကြုံကြိုက်သွားဟန်တူပါတယ်”

“မိန့်ကြားတဲ့အတိုင်း ဟုတ်တယ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ စောင့်ကြည့်ရအောင်”

စသည်ဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ထင်မြင်ချက်တွေပေးခါ ရွာသို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေသည်။

ဘုန်းတော်ကြီး မိန့်ကြားသည့်အတိုင်းပင် ဆရာကတော်ကား အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး တစ်နာရီကျော်ကျော်အကြာတွင် သတိပြန်ရလာလေသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးကို အယုံအကြည်မရှိခဲ့သော ဆရာကြီးကား သူ့ချစ်သောဇနီး၏ အသက်သခင်အဖြစ်ဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီး၏ခြေကို ဦးဖြင့် တိုက်ခါ ရှိခိုးတန်တော့လေသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးကား ရောဂါမျိုးစုံကို ပျောက်စေကြောင်း၊ သေသောသူတို့ ပြန်ရှင်စေကြောင်း၊ ဤမျှလောက် ဘုန်းတန်ခိုးနှင့် ပြည့်စုံသော ဘုန်းတော်ကြီးသည် အနည်းဆုံး သတ်တော်တစ်ရာကျော် ရှိမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ တန်ခိုးကြီးပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တဲ့ အသတ်ကြီးရင့်သော်လည်း ရုပ်အဆင်းတော်မှာ အလွန်နုပျိုတင့်တယ်၍ သပ္ပာယ်လှကြောင်း စသည့် တဖြည်းဖြည်းကားသွားသော သတင်းစကားများကြောင့် မြို့ပေါ်က လူကောင်းတွေရော ဝေဒနာရှင်တွေရော တောရွာဒေသက လူတွေရော ခရောင်အုပ်စု ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပွဲသတိတံ့မျှ လူတွေ ကြိုက်ကြိုက်တိုးနေတော့သည်။ လူတွေ အသွားအလာ စည်ကားလာသော အခါ စားသောက်ဖွယ်ရာ ဈေးတန်းကြီးက ပေါ်လာသည်။ အသံမျိုးစုံဖြင့် စည်ကားဆူညံနေသည်ဖြစ်ရာ ဘုန်းကြီးသည် များစွာအနှောင့်အယှက် တွေ့နေရတော့၏။

ဝေဒနာရှင်မျိုးစုံက ဆေးကုပေးရန် အသနားခံကြသည်။ အချို့က ဗေဒင်မေးကြသည်။ အချို့က ပီယဆေး စီရင်ပေးပါရန် တောင်းဆိုကြသည်။ အချို့က သာသနာ့ဒါယိကာ မင်းတောင်းမင်းမြတ် အလောင်းအလျာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု ရာဇမတ်ကာခြင်း၊ ထီးဖြူခိုက်ခြင်းများ ပြုလုပ်ကြသည်။ အချို့က ရဟန္တာ ကိုယ်တော်မြတ်အစစ်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း ထိုင်နေစဉ်မှာ မြေပြင်နှင့် တိုယ်ခန္ဓာ တစ်တောင်ကျော်ကျော် ကွားနေကြောင်း စသည့်သတင်းပေါင်းစုံသည် တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ပေါ်လာ၏။

လက်စားစုသည့်အနာပျောက်သော ဦးချစ်မောင်၊ မြေကိုက်ခံရပြီး အသတ်ချမ်းသာခဲ့သော နွားကျောင်းသားလေးထွန်းစီ၊ သေရာမှ ပြန်ရှင် ထာသော ကျောင်းဆရာတော်တို့၏ ဓာတ်ပုံတွေ အတ္ထုပ္ပတ္တိတွေ ဖေ သားထုတ်ဝေသူတွေက ဖေသားထုတ်ဝေကြသည်။ ဘုန်းကြီးဓာတ်ပုံကို ကား တိကျပြတ်သားစွာမရချေ။ ဓာတ်ပုံအရိုက်မခံသော ဘုန်းကြီးအား သတင်းထောက်တွေက ပုံကောင်းရရန် ချောင်းကြသော်လည်း ပုံကောင်း မရချေ။ ဘုန်းတော်ကြီးသည် သူ့မျက်နှာကို ဓာတ်ပုံ တင်မရာရိုက်ကွင်း နှင့်လွတ်အောင် အမြဲသတိထားနေလေသည်။

ဝေဒနာပေါင်းစုံ လိုအင်ဆန္ဒပေါင်းစုံဖြင့် လာရောက်ကြသော လူအုပ်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ စေတစေပ်စပ် မေးမြန်းတတ်သော သတင်း ထောက်တွေကိုလည်းကောင်း၊ ဘုန်းတော်ကြီး ရှောင်တိမ်းရသော ဗုဒ္ဓ သည် မသေးဝယ်ချေ။ ဘုန်းတော်ကြီးသည် ခရေပင်အုပ်စုအောက်မှာ မနေတော့ဘဲ မြစ်တမ်းပါးဝယ် အတွင်းဘက်လှိုက်ပြီး ရေစားထားသော လိုက်ခေါင်းတစ်ခုအတွင်းမှာ ဝင်အောင်းနေလေတော့သည်။ ဤနေရာ ကိုကား ဘုန်းတော်ကြီးသည်သာ စွန့်စွန့်စားစားရောက်အောင် သွားနေ သည်။ လမ်းဟူ၍မရှိ၊ အတယ်၍ ခြေချော်လက်ချော်ဖြစ်ပြီး တျသွားပါစာ ရေမီးကြမ်းသော မြစ်ဝယ်အတွင်းသို့ မရှုမလှ လိမ့်ကျသွားပေမည်။ အချိန် မရွေး နေရာမရွေး ပေါ်တတ်သော စုတ်ဝဲမှုတ်ဝဲနှင့် ပက်ပင်းတိုးနေပါက လူ့ဘဝကို မစွန့်ခွာချင်ဘဲ စွန့်ခွာရပေမည်။

‘ဒါလောက် သွားလာမရအောင် ခတ်ခဲတဲ့နေရာမှာ သွားနေတယ် ဆိုတာ တန်ခိုးရှိလို့သာ သွားနေနိုင်တာပေါ့။ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို မဖူးရရင် မပြန်ဘူး။’

ဟူသော ဝေဒနာပေါင်းစုံရှင် လိုအင်ဆန္ဒပေါင်းစုံရှင်တို့အသံ စုံထောက်တွေ ရဲတွေ၏ နားတွေအတွင်းသို့ ဝယက်ရိုက်သွားလေတော့ သည်။

လူတွေ တန်းတန်းစွဲ လိုက်လာရန်ခက်ခဲသည် မြစ်တမ်းပါး လိုက် ခေါင်းအတွင်းမှာ ဦးအောင်းနေသော ဘုန်းတော်ကြီး၏ ဆွမ်းအဟာရ

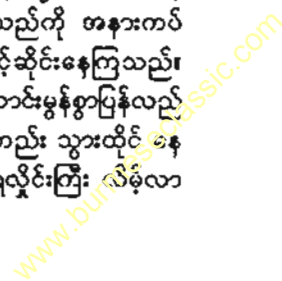
မှီဝဲရေးကို ဦးချစ်မောင်တို့မိသားစုက မည်သို့ကြုံရမုန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။ လိုက်ခေါင်းရှိရာကို မည်သူမျှ မသွားရဲကြ။ ဘုန်းတော်ကြီး အောင်းနေ သည်မှာ သုံးရက်တိုင်တိုင် ကြာသွားပြီဖြစ်၏။ အရပ်လေးမျက်နှာမှ လိုအင်ဆန္ဒပေါင်းစုံဖြင့် ရောက်နေကြသော လူအုပ်ကြီးကား မပြန်ကြ သေးချေ။ စားသောက်ဖွယ်ရာစုံလင်အောင် ရောင်းချနေသော ဈေးတန်း ကြီးမှ ထမင်းဟင်း ဝယ်စားပြီး ဤမျှလောက် တန်ခိုးကြီးသော ကိုယ်တော် တို့ မဖူးရလျှင် မပြန်ဟု ဖွဲကြီးကြီးဖြင့် စောင့်နေကြလေသည်။

လေးရက်မြောက်သောနေ့ နံနက်စောစောတွင် ဘုန်းတော်ကြီး သည် ပရိက္ခရာရှစ်ပါးကို လွယ်လျက်ပင် ကမ်းနဖူးပေါ် ပြန်တက်လာ သည်။ စောင့်နေသော လူအုပ်ကြီးကား လှိုင်းထသတဲ့သို့ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွား၏။ နံနက်စောစောတိုင်း နေ့စဉ်ဆွမ်းပွဲ အသင့်ပြင်ပြီး စောင့်နေ သော ဦးချစ်မောင်တို့မိသားစုက ဝမ်းမြောက်ရွှင်လန်းစွာဖြင့် ဆွမ်းဘုဉ်း ပေးရန် လျှောက်ကြားကြ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးက စကားတစ်ခွန်းမျှတိုသာ မိန့်တော်မူသည်။

“သပိတ်ထဲကိုသာ ဆွမ်းထည့်ပါ။ ဟို . . ကမ်းနဖူးက အင်ကြမ်းပင် ကြီးအောက်မှာ စောင့်နေတယ်လို့ ရဲတွေလာရင် ပြောလိုက်ပါ ဒကာကြီး။”

ဆွမ်းထည့်ပြီးသော သပိတ်ကိုယူခါ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးနေကျ မြစ်တမ်း ရေရပ်မှာထိုင်ခါ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးနေသော ဘုန်းတော်ကြီးကို မြင်ရသူတို့ စိတ်တွင် နေရသူရာ မြစ်ကမ်းတွင် မြတ်စွာဘုရားသည် သူဇာတာသူဌေး သမီးလှူသည့် ဂဏာနို့ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးနေဟန် ပြန်လည်ထင်မြင်ကြ၍ ကြည့်ညိုသမ္ပါစိတ် ပွားလာကြသည်။

ဦးချစ်မောင်နှင့်တကွ ရွာလူကြီးတွေ၏ နိုင်နင်းစွာ တောင်းပန် တားမြစ်ချက်ကြောင့် ဘုန်းတော်ကြီး ဆွမ်းစားနေသည်ကို အနားကပ် နှောင့်ယှက်ခြင်းမပြုကြဘဲ ခပ်ဝေးဝေးတသာ စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။ ဆွမ်းစားပြီး၍ သပိတ်ကို မြစ်ရေဖြင့်ဆေးကြောခါ ကောင်းမွန်စွာပြန်လည် ယူဆောင်ပြီး အင်ကြင်းပင်ကြီးအောက်မှာ တစ်ပါးတည်း သွားထိုင် ခန သောအခါ လူတွေရော သတင်းထောက်တွေပါ ရေလှိုင်းကြီး လိမ့်လာ

သကဲ့သို့ အင်ကြင်းပင်ရှိရာသို့ လိမ့်သွားကြသည်။ သတင်းထောက်တွေတ
ဓာတ်ပုံရိုက်ရန် ချိန်ကြသောအခါ ဘုန်းတော်ကြီးက တောင်းပန်သည်။

“ဓာတ်ပုံမရိုက်ကြပါနဲ့ ဒကာကြီးတို့ . . . ခဏနေရင် ရဲအရာရှိနဲ့
ရဲတွေ ချောက်လာပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ လူဆိုးလား လူကောင်းလား
သိကြရမှာပေါ့ . . .”

“ရဲတွေ ချောက်လာမယ်ဆိုတာ ကိုယ်တော်က ဘယ်လိုကြောင့်
သိလဲ . . .”

သတင်းထောက်တွေအမေးကို ဘုန်းတော်ကြီးက မည်သို့မျှမဖြေ။
မျက်လွှာချကာ ဆိတ်ငြိမ်စွာ နေတော်မူသည်။

“ကြိုတင်သိသလို ပြောထားတာ ဟုတ် မဟုတ် စောင့်ကြည့်ရမှာ
ပေါ့ . . .”

“ရဲတွေ လာမယ်ဆိုတာသိလို့သာ ကိန်းအောင်းနေတဲ့ လိုက်ခေါင်း
ထဲက ထွက်လာတာနဲ့တူတယ်။ တကယ်သာ ရဲတွေ ချောက်လာရင်
တကယ် တန်ခိုးရှိတဲ့ ကိုယ်တော်ဘဲ”

“ဘုန်းတော်ကြီး သနားပါတယ် ဓာတ်ပုံမရိုက်ကြပါနဲ့ . . .”

အမျိုးမျိုးထင်မြင်ချက်ပေးခါ သတင်းထောက်တွေကို တောင်း
ပန်သူက တောင်းပန်ကြသည်။ သတင်းထောက်တွေ စိတ်ထဲက ဘုန်းတော်
ကြီး တောင်းပန်စကားကြောင့် အားနာသလိုရှိသဖြင့် ရဲတွေချောက်မည်
ဆိုခြင်းကို စောင့်ကြည့်ခါ အခြေအနေတိုကြည့်ပြီးမှ ဓာတ်ပုံရိုက်တော့
မည်ဟု စိစဉ်ထားလိုက်ကြ၏။

နံနက်ထမင်းစားပြီး အချိန်တွင်ကား ဘုန်းတော်ကြီး ကြိုတင် မိန့်
ကြားထားသည့်အတိုင်းပင် ရဲအရာရှိ တစ်ယောက်၊ စုံထောက်အရာရှိ
တစ်ယောက်၊ ရဲသားသုံးယောက်တို့ ကားတစ်စင်းဖြင့် ချောက်လာကြ
သည်။

“ဟောဟို ကမ်းနဖူးက အင်ကြင်းပင်ကြီးအောက်မှာ ဘုန်းတော်
ကြီး ရှိပါတယ်။ ရဲတွေလာရင် အင်ကြင်းပင်အောက်က စောင့်နေပါတယ်
ပြောပါလို့ ဘုန်းတော်ကြီးက ကြိုတင်မှာထားပါတယ်”

ချောက်လာသော ရဲအရာရှိကို ဦးချစ်မောင်က ဆီးကြို သတင်း
နဲ့၏။

“ကျွန်တော်တို့လာမယ်ဆိုတာ ဘုန်းတော်ကြီးကို ဘယ်သူကြိုတင်
လျှောက်ထားလဲ။ သတင်းကြိုတင်ရပြီးနေပြီပေါ့ . . .”

ရဲအရာရှိက ပြန်မေး၏။

“ဘယ်သူမှ လာမပြောဘူး။ ဘယ်သူမှလဲ မသိဘူး။ လူတွေ
နှောင့်ယှက်လွန်းအားကြီးလို့ ဘုန်းတော်ကြီးက ဘယ်သူ့အတွေ့မှမခံဘဲ
မြစ်ကမ်းပါး လိုက်ခေါင်းထဲ အောင်းနေတာ သုံးရက်ရှိပြီ။ ဒီနေ့မနက်မှ
ထွက်လာပြီး အခုတင်က ပြောသလို မှာကြားထားတာဘဲ ခင်ဗျား . . .”

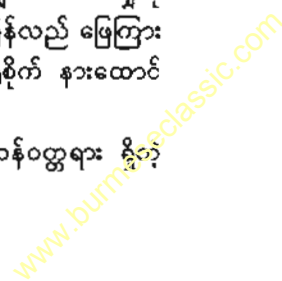
ဦးချစ်မောင်စကားကြောင့် ရဲအရာရှိ အံ့အားသင့်ဟန်ပေါ်သွား
သည်။

“ကဲ-ဘုန်းတော်ကြီးရှိရာ သွားရအောင်၊ ဦးကြီးပါ လိုက်ခဲ့ပါ . .”

ရဲအရာရှိက သက်သေအဖြစ် ဦးချစ်မောင်နှင့် ရွာလူကြီး လေးငါး
ယောက်ကို ခေါ်လာခဲ့ရာ ဂေါ်အုန်း မစပယ်တို့သားအမိပါ လိုက်လာ
ကြသည်။ ထူထပ်စွာ ဝိုင်းရံနေသောလူများတို့ သင့်လျော်ရာမှာနေစေပြီး
ရဲအရာရှိ၊ စုံထောက်အရာရှိနှင့် ဦးချစ်မောင်အပါအဝင် လူကြီးများ
ခေါ်အုန်းနှင့် မစပယ်တို့သားအမိသာ ဘုန်းတော်ကြီးရှေ့ ဝင်ရောက်
နေမြင်ကြရသည်။ သတင်းထောက်တွေကား ရဲတွေနှင့်အတူရှိနေကြ၏။

အင်ကြင်းပင်ရင်းဝယ် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေထိုင်နေခါ မည်သူ့ကိုမှ
မကြည့်ဘဲ မျက်လွှာချပြီး တည်ကြည်ငြိမ်သက်သော အံ့ဖြေဖြင့် သီတင်း
သုံးနေသော ဘုန်းတော်ကြီးအား စုံထောက်တွေနှင့် ရဲတွေက ကြည့်ခါ
သိမ်မွေ့သောလေသံဖြင့် ရှိသေစွာပင် မေးမြန်း လျှောက်ထားသမျှကို
ဘုန်းတော်ကြီးက အေးမြတည်ငြိမ်သောလေသံဖြင့် ပြန်လည် ဖြေကြား
တော်မူနေသည်ကို မစပယ်က စိတ်ဝင်စားစွာ အာရုံစိုက် နားထောင်
နေသည်။

“တပည့်တော်တို့မှာ ဆောင်ရွက်ရမယ့် တာဝန်ဝတ္တရား ရှိတဲ့

အလျောက် အရှင်ဘုရားရဲ့ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကို မေးလျှောက်ရပါမယ်။ မှန်တဲ့အတိုင်း အမိန့်ရှိပါလို့ ကြိုတင်ပန်ကြားပါတယ်ဘုရား”

ရဲအရာရှိက လျှောက်ထားသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးက တည်ငြိမ်စွာပင် နေမြဲတိုင်းနေရာမှ ဦးခေါင်းကို မသိမသာ ညိတ်ပြသည်။

“အရှင်ဘုရားဘွဲ့တော်နဲ့ ဘယ်အရပ်က ကြွလာတယ်၊ မိခင်အမိန့်၊ ဘယ်သူ၊ လူ့ဘဝနာမည် ဘယ်သူဆိုတာ အမိန့်ရှိပါဘုရား”

ဘုန်းတော်ကြီးသည် မသိမသာသက်ပြင်းချ၏။ ထို့နောက် ဖြစ်လည်ဖြေကြားတော်မူသည်။

“ရဟန်းဘွဲ့အမည်ကတော့ ဦးခေမာလို့ အမှတ်သညာ ပြုတယ်။ ဦးဇင်းအနေနဲ့ လူသူကင်းရှင်း ဆိတ်ငြိမ်ရာကိုရှာခဲ့တာ အဆင်မပြေအောင် ဖြစ်နေရပါတယ်။ ဦးဇင်းရဲ့ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကို သိလိုတယ်ဆိုရင် တိုလွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်ကျော်လောက်က... မြို့မှာ မိန်းမချောအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခဲ့ရတဲ့ မေစန်းရီဆိုသူ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် အဆိပ်ဆေးသောက်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသွားတော့ သူ့ခင်ပွန်း နယ်ပိုင်ဇန်ထောက် ဦးခင်မောင်ကြီးဆိုသူကို ရဲဘတ်က စုံစမ်းစစ်ဆေးခဲ့သေးတယ်။ အဲဒီမူခင်းက သတင်းစာထဲမှာ တော်တော် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ပါခဲ့တာ ရဲအရာရှိများအနေနဲ့ သိပြီးဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“မှန်ပါ။ တပည့်တော်တို့ အဲဒီအမှုအကြောင်း သတင်းစာထဲမှာ ဖတ်ရလို့ သတိထားမိခဲ့ပါတယ် ဘုရား။ တပည့်တော်တို့ တာဝန်ယူရာ မြို့နယ်က မဟုတ်တော့ ကာယကံရှင် ပုဂ္ဂိုလ် တွေကိုကော့ မမြင်မတွေ့ဘူးခဲ့ပါ ဘုရား”

“နယ်ပိုင်ဇန်ထောက် ဦးခင်မောင်ကြီးဆိုတာ ဦးဇင်းပါဘဲ”

ရဲအရာရှိတွေရော နားထောင်သူတွေပါ အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ ရဲအရာရှိရော စုံထောက်အရာရှိပါ ဘုန်းတော်ကြီးအား ရိုသေခင်နာအမှုအရာပေါ်မှာ လေးစားမှုကပါ ထင်ဟပ်လာသည်။

“တင်ပါ။ အမှုပြီးသွားတော့ ဝန်ထောက်မင်း အလုပ်က အငြိမ့်ထွက်သွားပြီး ရဟန်းဘောင် ဝင်သွားတယ်လို့တော့ သတင်းစာထဲမှာ တွေ့

လိုက်ရပါတယ်။ သက်န်းဝတ်ပြီး ဒီနေရာမှာ တစ်ခါထဲလာနေတာပါလား ဘုရား”

“သက်န်းဝတ်ပြီး တောရကျောင်း ဆရာတော်ကြီးတံစံပါးထံမှာ နည်းနာခံ တရားကျင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်နေခဲ့တယ်။ နောက် လူတွေက အနှောင့်အယှက်သိပ်များတော့ အဲဒီတောရကျောင်းမှာ မနေချင်တာနဲ့ ရေလဲ အဆင်ပြေ၊ ဆွမ်းခံရွာနဲ့လဲ အဆင်ပြေရာလိုက်ရှာရင်း ဒီနေရာရောက်လာခဲ့တာပါ”

“အရှင်ဘုရားသတင်း တပည့်တော်တို့ ကြားနေခဲ့ရတာ အမှန်ပဲလားဘုရား”

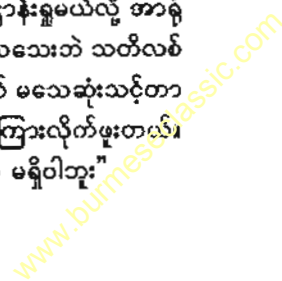
“ဘာသတင်းတွေလဲ”

“ရောဂါမျိုးစုံပျောက်တယ်၊ သေသူ အသက်ပြန်ရှင်တယ် ဆိုတာ တွေပါ ဘုရား”

“ဦးဇင်း ဆေးမတုတတ်ပါဘူး၊ ဘာဆေးမှလဲ ဦးဇင်းမှာ မရှိပါဘူး။ သေသူပြန်ရှင်စေတယ်ဆိုတာ ဦးဇင်းအနေနဲ့ ရှင်စေနိုင်တဲ့ တန်ခိုး ဣန္ဒြိယပိုင် လုံးဝမရှိပါဘူး”

“ဒါဖြင့် အနာရှိသူ၊ မြွေကိုက်သူ၊ မြေမြုပ်အံ့ဆဲဆဲ သူတွေကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ချမ်းသာရာ ရစေပါသလဲဆိုတာ မိန့်ကြားပါဘုရား”

“ဦးဇင်းအနေနဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို အလေးအမြတ် ကြိုးစားအားထုတ်ထားတော့ သမာဓိ အတော်အတန် ရင့်တယ်ဆိုပါတော့။ နောက် တစ်ချက်က မေတ္တာတရားကို အထူးပွားများတယ်။ သစ္စာကို စောင့်စည်းတယ်။ အဲဒါကို အကြောင်းပြုပြီး အနာရှိသူတစ်ဦး၊ မြွေခဲသူတစ်ဦးကို ချမ်းသာအောင် ကယ်လိုက်ဖူးတယ်။ အသုဘ ကမ္မဋ္ဌာန်းရှုမယ်လို့ အာရုံစိုက်လိုက်တဲ့အခါမှာ မာတုကာမတစ်ဦး အသက်မသေသေးဘဲ သတိလစ်နစ်မြောနေတာကို အာရုံမှာ လာထင်လိုက်တဲ့အတွက် မသေဆုံးသင့်တာ မသေပါစေနဲ့လို့ ကရုဏာထားပြီး သတိပေး ပြောကြားလိုက်ဖူးတယ်။ ဒါပါပဲ။ ဦးဇင်းမှာ ဘာဆေး၊ ဘာ တန်ခိုးဣန္ဒြိယပိုင်မှ မရှိပါဘူး”

“အခု အုပ်ကြီးဖွဲ့ပြီးရောက်နေတဲ့ ဝေဒနာရှင်တွေကို ဘာကြောင့် မကယ်ပါသလဲ ဘုရား”

“ဦးလင်း ပြောခဲ့ပြီလေ၊ ဆေးဆရာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆေးမကုတတ်ဘူးလို့၊ ဦးလင်း တရားအားထုတ်နေတာက ဧည့်ပရိသတ် လာဘ်လာဘ ပေါများအောင် ဝေဒနာရှင်တွေ ဆေးကုမယ့် ရည်ရွယ်ချက် လုံးဝမရှိခဲ့ဘူး။ ဦးလင်း ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို ရဲအရာရှိများ သိသင့်သလောက် သိခဲ့ကြပြီး ဖောက်လား အလှူသောက ကင်းဝေးအေးငြိမ်းအောင်၊ သံသရာ ဝင်ဆင်းရဲကလွတ်ထင်အောင်သာ ရည်ရွယ်ပါတယ်။ ဦးလင်းနဲ့ တူသိုလ်က တိုက်ဆိုင်သို့ ချစ်ခင်ရော့မှာ ကြုံကြိုက်လာတဲ့ တစ်ဦးတလေမျှလောက်ကို အနန္တော အနန္တ ထန်နိုးတော်အားဖြင့် ဘုရားကုသဘောမျိုး ချမ်းသာရာရသွားတာပါ။ ဒီလူအုပ်ကြီး နောင်ယုတ်နေလို့၊ ဦးလင်းအဖို့ ကမ္မဋ္ဌာန်း အရေးမှာ နောင်နှေးမှာ အများကြီး စိုးရိမ်မိပါတယ်”

ဦးခေမာက အေးဆေးတည်ငြိမ်သောအသံဖြင့် မိန့်ကြားသည်ကို နားထောင်နေကြရသော စုံထောက်များနှင့် ရဲများလည်းကောင်း၊ ဦးချစ်မောင် အပါအဝင် ရွာလူကြီးများတလည်းကောင်း၊ ဘုန်းတော်ကြီးအား သနားအားနာခြင်း၊ ကြည်ညိုမြတ်နိုးခြင်း ဖြစ်လာကြရသည်။

မစပယ်သည် ဦးခေမာ၏ ယောက်ျားပီသ၊ ကျက်သရေရှိလှသော ချတ်နာတော်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ရဲအရာရှိနဲ့ ပြောစကားအရ ဆိုရင် ရဟန်းတော်အသက်ဟာ သုံးဆယ်လောက်တော့ ရှိနေပြီ။ တစ်နှစ် နှစ်နှစ်တောင် ကျော်မလား မသိဘူး။ ရုပ်ရည်ဟာ သိပ်နုပျိုတာဘဲ။ အလှအပ ပြုပြင်မှုကို ပစ်ပယ်ထားတာတောင် ဒီလောက်နုပျို ကျက်သရေရှိနေတာ နယ်ပိုင်ဝန်ထောက် ဘဝမှာဆို ဘယ်လောက်ကြည့်ကောင်းအောင် လှနေမလဲ မသိဘူးနော်ဟု မစပယ် စိတ်ထဲကတွေးရင်း မစန်းရီဆိုသူက ဘာကြောင့် ဒါလောက် အဖိုးတန်တဲ့ လင်ယောက်ျားကို သေကွဲခွဲသွား ငါသလဲ ဟူသောအချက်ကို အလွန်အမင်း သိချင်လာသည်။ ဦးခေမာသည် သူ၏သစ္စာ၊ မေတ္တာ သမာဓိစွမ်းအားဖြင့် ရဲတွေရောက်လာမည်တို့ ကြိုတင်ထင်မြင်သောကြောင့် သုံးရက်တိုင်တိုင် အောင်းနေခဲ့သော လိုက်

ခေါင်းထဲမှထွက်ခါ ပြောဆိုမှာကြားထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း မစပယ်က သဘောပေါက်လေသည်။ ထိုအခါ ဦးခေမာကို အတိုင်းထက်အလွန် ကြည်ညိုခြင်းက ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

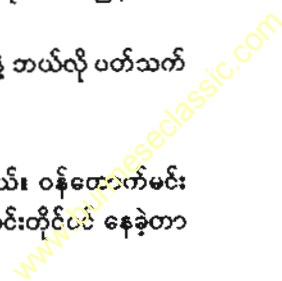

ဦးခေမာတွင် အရေးယူရမည့်ဖြစ်မှု တစ်စွန်းတစ်စမှ မရှိသောကြောင့် စုံထောက်နှင့် ရဲများ စိတ်ကျေနပ်စွာ ပြန်သွားကြလေသည်။ ချက်ကောင်းတို့ ချောင်းနေသော သတင်းထောက်များက ဦးခေမာ၏ပုံကို ကောင်းစွာ ရိုက်ကူးလိုက်မိကြလေသည်။ အရပ်လေးမျက်နှာမှ စုဝေးရောက်ရှိလာသော လူအုပ်ကြီးကား လောကီဇရာ ဆေးဝါးဗေဒင်ကိစ္စကို ဦးခေမာ လုံးဝ မသိမကျွမ်းဘဲ မည်သူ့တို့မှ လက်ခံမေးမြန်းပြောဆိုခြင်း မရှိသည့်အပြင် သူ့အနားကို မည်သူမှ မလာနိုင်သည့် နေရာဖြစ်သော မြစ်ကမ်းပါး လိုက်ခေါင်းထဲမှာသာ အောင်းတော့သည်ဖြစ်ရာ စိတ်ပျက်လက်လျော့ခြင်း၊ မကျေနပ်ခြင်း၊ ခွင့်လွှတ်ခြင်း စသည့် စိတ်ထားအမျိုးမျိုးဖြင့် တဖြည်းဖြည်း ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားကြသည်။ ခရေပင်အုပ်ပတ်ဝန်းကျင်ကား ဆိတ်ငြိမ်မြဲ ပြန်လည်ဆိတ်ငြိမ်သွားလေသည်။ ဦးခေမာသည် မူလ သူ့တဲကျောင်းကလေးမှာပင် ပြန်လည် သီတင်းသုံး တရားထိုင်နေလေသည်။ လူအုပ်ကြီး ခရေပင် ပတ်ဝန်းကျင်မှ ဖွဲ့ခွာသွားပြီး မကြာမီမှာ ရုပ်ရည်သန်ပြန်သော အဘိုးကြီးတစ်ယောက် မြစ်သီတာရွာသို့ ရောက်လာလေသည်။ မြစ်သီတာရွာထိပ် မစပယ်တို့အိမ်သို့ ဝင်လာပြီး ရဟန်းတော် ဦးခေမာ သီတင်းသုံးရာကို စုံစမ်းမေးမြန်း လေသည်။

“နောင်ကြီးတ တယ်ကလာတာလဲ၊ ဦးခေမာနဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်ပါသလဲ”

ဦးချစ်မောင်က မေး၏။

“ကျုပ်နာမည်က မောင်ဘိုးညွန့်လို့ ခေါ်တယ်။ ဝန်ထောက်မင်း လူပျိုဘဝက သူ့တပည့်ကြီးအဖြစ် ဆိုးတိုင်ပင် ကောင်းတိုင်ပင် နေခဲ့တာ

သို့ ဝန်ထောက်မင်းကို ကျွန်ုပ်ပဲ ချက်ပြုတ်ကျွေးလာခဲ့ရတာ။ တစ်သက်လုံး နောက်ဆောင်မှာ နေတော့မယ်လို့ ရှိသမျှပစ္စည်း ကျွန်ုပ်ကို အပိုင်ပေးခဲ့ပြီး သွယ်သွားလိုက်တာ ဘယ်ရောက်နေမှန်း မသိခဲ့ဘူး။ ဟိုတလောကတော့ သတင်းစာတွေမှာ သူ့ဓာတ်ပုံရော၊ ဒီရုပ်နား ရောက်နေတာရော ပါတာ။ သိလို့ အခုတွေ့ချင်တာနဲ့ လိုက်လာခဲ့တာပဲ ကိုရင်” ဦးဘိုးညွန့် ဆိုသော အဘိုးကြီးက စုံစေ့စွာပြောပြ၏။

“အော်... ဘုန်းတော်ကြီး တပည့်ရင်းကိုး၊ လာပါ နောင်ကြီး ဆိုသလိုမှာ အမောပြေပါဦး။ စားသောက်ပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ခိုခိုမယ် ကျွန်တော်ဖနီးနဲ့သမီး နေ့ဆွမ်းသွားပို့တာ ဟောဟိုမှာ ပြောရင်ဆိုရင်း ပြန်လာကြပြီ”

ဦးချစ်မောင်က သူ ကြည့်ညိုလှသော ကျေးဇူးရှင် ရဟန်းတော် ဦးမောင်တစ်ပါး တပည့်ဖြစ်သော ဦးဘိုးညွန့်အား ပျူငှာဖော်ရွေစွာ ပိတ်ခေါ်သည်။ ဆွမ်းခိုရာမှ ပြန်လာသော ဒေါ်အုန်းနှင့် မစပယ်အား ဦးဘိုးညွန့် ခြင်္သေ့ကြောင်း ဆီးကြိုပြော၏။ ဒေါ်အုန်းနှင့် မစပယ်တလည်း ငွေငွေ နှုတ်ဆက်ခါ ထမင်းအတူ စားသောက်ပြီးသောအခါ ဦးခေမာက ငွေငွေထိုင်ချိန်ဖြစ်၍ ညနေခင်းမှသွားရန် ဦးဘိုးညွန့်အားပြောပြီး ထပ်မံဖတ်ရည်အကြမ်းဝိုင်းကိုချကာ အေးအေး စကား ပြောနေကြသည်။ ထိုစဉ် မစပယ်က သူ သိလိုသောဆန္ဒကို ဦးဘိုးညွန့်အား ဖွင့်ဟမေးမြန်းသေးသည်။

“စပယ် သိချင်တာတစ်ခုရှိလို့ ဘကြီးကို မေးပါရစေ၊ ပြောပြနိုင်တော့ ဘကြီး”

“အင်း... ဆိုပါဦး။ မိန်းကလေးက ဘာများ သိချင်တာလဲကွယ်” ဦးဘိုးညွန့်က တုံ့ပြန်သည်။

“ရဟန်းတော် ဦးခေမာ အကြောင်းပါ ဘကြီးရယ်၊ သူ့ဖနီးဆေးရန်ဆိုတာ ဘာကြောင့်အဆိပ်သောက် သေသွားရတာလဲ၊ ဘကြီး ပြောနိုင်ရင် ပြောပါလို့ စပယ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဘယ်သူကမှ မသိပေရပါဘူးဆိုရင်လဲ စပယ်တို့ နှုတ်လှဲထားပါမယ်ဘကြီး”

ဦးချစ်မောင်နှင့် ဒေါ်အုံးတို့က သမီးဆန္ဒကို မတန်ကွက်ကြချေ။ သူတို့ကိုယ်တိုင်ကပင် ဤအကြောင်းကို သိလိုနေကြသည်။ ဦးဘိုးညွန့် အနေဖြင့် တိုင်းကျော်ပြည်ကြား ဖြစ်ခဲ့ပြီးသည့်ကိစ္စကို ဖုံးဖိသိဂှက်ထား၍ အကျိုးမရှိဟု တွေးမိသည့်အပြင် မစပယ် မိသားစုသည် ဦးခေမာ၏ ဆွမ်းမိယကာများ ဖြစ်နေကြောင်း သိလိုက်ရပြီဖြစ်၍ ဦးခေမာ၏ လွန်လေပြီးသော အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်လည်ဖော်ထုတ်ရပေမည်ဟု စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“အေးကွဲ့... ပြောသင့်ပြောထိုက်တဲ့ အကြောင်းဖြစ်လို့ ဘကြီးလဲ သေပိုဝက်ပါဘူး၊ နားထောင် မိန်းကလေးရဲ့၊ ဇာတ်လမ်းအစက ဒီလိုလေ” ဦးဘိုးညွန့်က နီဒါနီးချိုပြီး ဇာတ်ကြောင်းပြန်သည်ကို မစပယ်တို့ မိသားစုက စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေရာမှ သူတို့စိတ်အာရုံတွင် ဦးခေမာ၏ လူဝတ်ကြောင်ဘဝက ဇာတ်လမ်းသည် ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် ဆင်မြင်လာလေသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း စစ်ဘေးစစ်ဒဏ်ကို ရှောင်ပုန်း ပြေးသွားကြရသော လူအများတွင် လယ်ပိုင်ရှင်သူဌေးကြီး ဦးစံကျော်၊ ဇနီး ဒေါ်မြရှင်၊ ဒေါ်မြရှင်၏ မိခင်ကြီး ဒေါ်ခင်အိ၊ ဦးစံကျော်-ဒေါ်မြရှင် ဘီဇာသား အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ် အင်္ဂလိပ်ကျောင်း လေးတန်း ကျောင်းသား မောင်ခင်မောင်ကြီး ဆိုသူတို့ ပါဝင်လေသည်။ တပည့်ငယ်သား သယ်သမားများရှိရာ ရွာသို့ ပုန်းခိုရန် ပြေးလွှားရောက်ရှိလာသော မိသားစုသည် ၎င်းရွာမှ မိဘမဲ့ ဆွေမျိုးမဲ့ ဆင်းရဲနွမ်းပါးရှိသော အသက်သုံးဆယ် အထက်အရွယ်ရှိ မောင်ဘိုးညွန့်ဆိုသူအား လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်းစေရန် အတွက် ငွေကြေးဖြင့် ၎င်းရမ်းထားခဲ့သည်။ သို့သော် မောင်ဘိုးညွန့်၏ အာဝန်သိခြင်း၊ သစ္စာရှိခြင်း၊ ကျိုးနွံခြင်းတို့ကြောင့် မကြာမီပင် ငွေကြေးဖြင့် ၎င်းရမ်းထားသူကဲ့သို့ သဘောမပိုက်တော့ဘဲ၊ ဆွေမျိုးသားချင်း အရင်းအနာတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ချစ်ခင်အားကိုး ယုံကြည်ခြင်း ခံရလေသည်။

ဆွေမျိုးမိဘ ကင်းမဲ့ရှာသော မောင်ဘိုးညွန့်ကလည်း ခင်မောင်ကြီး၏ မိသားစုကို သစ္စာစောင့်သိသည်။ ခင်မောင်ကြီးအား လွန်စွာထိန်းကျောင်း စောင့်ရှောက်သည်။ ခင်မောင်ကြီးက မောင်ဘိုးညွန့်ကို တုံ့ပြန်သောမေတ္တာဖြင့် ဦးလေးညွန့်ဟု ရင်းနှီးစွာခေါ်ခါ တူအရိုးနှစ်ယောက် တပွားတုံ့တွဲပြု မခွဲမခွာ နေခဲ့ကြသည်။ စစ်ပြီးခေတ်တွင် ခင်မောင်ကြီးတို့ မိသားစု ပြီးပေါ်ပြန်ပြောင်းလာသောအခါ ခွဲခွာ၍မဖြစ်အောင် သံယောဇဉ်တွယ် နေကြသည့်အလျောက် မောင်ဘိုးညွန့်က ခင်မောင်ကြီး၏ အထိန်းခံထံ အဖြစ် တစ်ပါတည်း လိုက်လာခဲ့လေတော့သည်။

ခင်မောင်ကြီးက ကျောင်းပြန်နေပြီး ပညာဆက်သင်သည်။ မောင်ဘိုးညွန့်က တစ်အိမ်သားလုံး၏ အတွင်းလူ-လူယုံတော်အဆင့် ရောက်စေသည်။ ခင်မောင်ကြီး ဆယ်တန်းအောင်သောနှစ်တွင် မိဘများ ဖြစ်ကြသော ဦးစံကျော်နှင့် ဒေါ်မြရှင်တို့ တောရွာသို့ လယ်မြေကိစ္စနှင့် ရောက်ရှိ နေခဲ့စဉ် သူပုန်သောင်းကျန်းသူတို့ သတ်ဖြတ်ခြင်း ခံလိုက်ကြရသည်။ လယ်မြေများကိုလည်း သူပုန်သောင်းကျန်းသူတို့ အန္တရာယ်ကြောင့် အဆုံးခံလက်လွှတ်လိုက်ကြရသည်။ သို့သော် ခင်မောင်ကြီးနှင့် သူ့အဘွား ဒေါ်ခင်အိတို့အဖို့ နေရေးစားရေးမှာ ပူစရာမလိုချေ။ လယ်ရှင်မြေရှင် အဖြစ် နှစ်ပေါင်းများစွာက စုဆောင်းသိမ့်ထားခဲ့သော အတွင်းပစ္စည်း ရွှေငွေရတနာတို့ကား စုရက်ပုံရက်ရှိနေချေသည်။ ထို့ကြောင့် ဆယ်တန်း အောင်သော ခင်မောင်ကြီးက တက္ကသိုလ်ပညာ ဆက်သင်နိုင်သည်။ အိမ်မှာ ဒေါ်ခင်အိနှင့် လူယုံတော် ဦးဘိုးညွန့်တို့က ရှိပစ္စည်းကို သိုလှောင် သိပ်သိပ်ဖြင့် ပညာသင်စရိတ် စားစရိတ် ပူစရာမလိုဘဲ အေးဆေးစွာ အိမ်ခြံမြေမပျက် နေနိုင်ခဲ့ကြသည်။

တက္ကသိုလ်မှ ကျောင်းပိတ်ချိန်ပြန်လာခဲ့သော ခင်မောင်ကြီးအား ဘွားအေဖြစ်သူ ဘွားခင်အိက ကရုဏာသက်ရှာသည်။

“ငါမြေးလေး ကျောင်းဆောင်မှာ အစားအသောက် ဆင်းရဲရွာလေ လိမ့်မယ်။ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ စားခဲ့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ မောင်ဘိုးညွန့် သွားစမ်း၊ စံမမို့ ခေါက်ဆွဲဆိုင်က ခေါက်ဆွဲ သွားဝယ်ချေ၊ ငါမြေးလေး ကျွေးရအောင် . . .”

ဘွားခင်အိက စေခိုင်းသောအခါ တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်ကြီး သား ခင်မောင်ကြီးက ရယ်၏။

“ခေါက်ဆွဲများ အဆန်းလုပ်လို့ မေမေကြီးရယ်၊ ကျောင်းမှာနေလဲ ကျွန်တော်တို့ အပြင်ထွက်ဝယ်စား အရသားပဲ မေမေကြီးရဲ့ . . .”

ခင်မောင်ကြီးစကားကို ဖွားခင်အိက မကျေနပ်ချေ။

“အောင်မယ် . . မင်းတို့ရန်ကုန်မှာ အဆာအရာ ရှားရှားပါးပါး ကလေးနဲ့ ချက်ရောင်းတဲ့ ခေါက်ဆွဲမျိုး မဟုတ်ဘူး။ အုန်းနို့ နိုင်နိုင်-ငါးဖယ်ခြစ်ပေါပေါ-ကြက်သားဖတ်များများ ထည့်ချက်ထားလို့ မွှေးကြိုင် အရသာရှိတဲ့ ဟင်းရည်တွေ စိတ်တိုင်းကျ ထည့်ပြီးစားရတဲ့ မြန်မာအုန်းနို့ ခေါက်ဆွဲ ငါမြေးရဲ့၊ တစ်ခါစားမိရင် လျှာလည်သွားမှာ . . . အဲဒီဆိုင်က အုန်းနို့ ခေါက်ဆွဲ တစ်နေ့၊ ကြာရုံကြီး တစ်နေ့၊ မုန့်ဟင်းခါး တစ်နေ့ ဝယ် ကျွေးပြမယ်။ မေမေကြီး ပြောတာ မယုံရင် ကြည့်ပေါ့ . . . ကဲ-သွားဝယ်စမ်း မောင်ဘိုးညွန့်၊ မြန်မြန်ပြန်လာ၊ ဟင်းတွေအေးကုန်ရင် စားရတာ ပေါ့ သွားမယ်”

ဘွားခင်အိက ပေါက်ပေါက်ဖောက်သလို ဆက်တိုက်ပြောရင်း ဦးဘိုးညွန့်ကို ခိုင်းလိုက်သဖြင့် ဘွားအေ စိတ်ကျေနပ်စေရန် ခင်မောင်ကြီးက ငြိမ်နေလိုက်သည်။ သို့သော် ဦးဘိုးညွန့် ဝယ်လာသော အုန်းနို့ ခေါက်ဆွဲကို ဟင်းရည်ပူပူနွေးနွေးဖြင့် စားလိုက်ရသောအခါ ခင်မောင်ကြီး အဖို့ မောင်ကျန်တတို့ဖြစ်ခါ လျှာလည်ပြီး အရသာကို စွဲသွားသည်။

“မေမေကြီးပြောစဉ်က အထင်သိပ်မကြီးခဲ့ဘူး။ အခု စားကြည့် တော့ တကယ်တောင်းပါလား မေမေကြီးရဲ့ . . . ရန်ကုန်မှာ ဒီသောဏ် ကောင်းတဲ့ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ မစားခဲ့ရဘူး”

ခင်မောင်ကြီးက ဖွင့်ဟဝန်ခံသဖြင့် ဖွားခင်အိက များစွာ ကျေနပ် သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ခင်မောင်ကြီးအား ခေါက်ဆွဲ တစ်နေ့ ကြာရုံကြီး တစ်နေ့၊ မုန့်ဟင်းခါး တစ်နေ့ အလှည့်ကျ ဝယ်ကျွေးနေလေသည်။ ကြာရုံကြီးနှင့် မုန့်ဟင်းခါးက အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲကဲ့သို့ပင် စား၍ အသက်ဆွတ်

အရသာရှိသည်။ ငါးပုံနှိုင်းနှိုင်း-ငှက်ပျောအူနု အတွင်းအတွင်းဖြင့် ချစ်ထားသော မုန့်ဟင်းခါးကား ခင်မောင်ကြီး ခံတွင်းတွေ့လှသည်။

“အဲဒီဆိုင်က ဘယ်မှာလဲ ဦးလေးညွန့် . . .”

စိတ်ဝင်စားလာသော ခင်မောင်ကြီးက မေး၏။

“ဈေးထိပ်မှာပါပဲ။ စားလို့ကောင်းတော့ ရောင်းရတာ လက်မလည်နိုင်ဘူး။ မနက်ပိုင်း ဈေးစည်ချိန်ဆို လူတိုးပေါက်မလဲ ခင်မောင်ကြီးရယ် . . . ဒီမြို့မှာဖြင့် ဒီဆိုင်ကို ဘယ်သူမှ မမီဘူးကွယ် . . .”

ဦးဘိုးညွန့်က ပြန်ဖြေ၏။

“မနက်တိုင်း ဦးလေးညွန့် သွားဝယ်ပေးနေရတာ ပင်ပန်းပါတယ်။ အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက်ရင်း ကျွန်တော် လိုက်လာပြီး ဆိုင်မှာပဲ ထိုင်စားမယ်လေ။ အဲဒါက အပေါ့ အဝန် ဟင်းရည်အနည်းအများ ပြောပြီး စားတော့ ပိုအဆင်ပြေပါတယ်”

ဦးဘိုးညွန့် သွားဝယ်ပေးနေရသည်ကို အားနာလာသော ခင်မောင်ကြီးက ပြော၏။

“မောင်ဘွားအေကို ခွင့်တောင်းဦးကဲ့ . . . တော်ကြာ ဦးလေးထဝယ်မပေးချင်လို့ မောင်ခင်မောင်ကြီးကိုယ်တိုင် လိုက်သွား ဝယ်စားနေရတယ်ထင်ပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်ဦးမယ် . . .”

“ဟုတ်တယ် ဦးလေးညွန့်။ မေမေကြီးကို ပြောဦးမှ”

ဦးဘိုးညွန့်စကားကို ခင်မောင်ကြီးက ထောက်ခံပြီး ဘွားခင်အိမ်ခွင့်တောင်းသည်။ ဘွားခင်အိမ်ကလည်း သူပြောသော အစားအစာတို့ မြေးဖြစ်သူ လျှာလည်သွားကြောင်း သိရသောအခါ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာခွင့်ပြုလေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ဦးဘိုးညွန့်နှင့် ခင်မောင်ကြီးတို့သည် စကားတပြောပြောဖြင့် ဈေးထိပ် စံမမို့ ခေါက်ဆွဲ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ဆီ လမ်းလျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ မုန့်ဆိုင်တွင်ကား အရွယ်အစားစားသော အမျိုးသား အမျိုးသမီးတို့ စည်ကားပြည့်ကျပ်စွာ မုန့်စားနေကြသည်။ ဤပရိတ်သတ်ထဲဝယ် လူမျိုးလူရွယ်တွေက အများဆုံးပါဝင်၏။ ခင်မောင်

ကြီးနှင့် ဦးဘိုးညွန့်က နေရာတစ်ခုမှာထိုင်ပြီး ခေါက်ဆွဲနှစ်ပွဲ မှာလိုက်၏။

ခင်မောင်ကြီးသည် ခေါက်ဆွဲပန်းကန် မရောက်မီမှာ ဆိုင်အနေအထားအခင်းအကျင်းကို သတိထား ကြည့်လိုက်သည်။

သားသားနားနား သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိသည်။ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သည်။ ပျံ့ရှာဖော်ရွေသည်။ လာရောက် စားသောက်သူများကို လေးလေးတေးတေး မေးမြန်းဆက်ဆံသည်။ ထို့ကြောင့် ဒီဆိုင်က အဘက်ဘက်တပြည့်စုံလို့သာ နာမည်ကြီးနေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ခင်မောင်ကြီးက အမှန်အတိုင်း တွေးမိနေဆဲဝယ် . . .

“ဒီလေးယောက်စားတာ အားလုံးပေါင်းမှ ခုနစ်ကျပ်ခွဲပဲ တျာလိမယ်ကွာ။ မင်းက ဘယ်လောက်များ သွားပေးမယ် စိတ်ကူးလဲ”

ဟူသောအသံကို ကပ်လျက်စားပွဲပိုင်းဆီမှ ကြားသောကြောင့် ခင်မောင်ကြီးက မသိမသာလှည့်ကြည့် နားစွင့်လေသည်။ ထိုစားပွဲမှာ ညွန့်ထံလေးယောက် ထိုင်နေသည်။ တစ်ယောက်သောသူတ ခပ်ပြုံးပြုံး ချစ်နှာဖြင့် နှစ်ဆယ်တန် ငွေစက္ကူတစ်ရွက်ကို ခေါက်ဆွဲတိုင်း ပြန်ပြောသည်။

“ဘယ်လောက်မှ မရည်မှန်းပါဘူးကွာ ဒါပဲသွားပေးမှာပါ။ ပြန်အမ်းရင်လဲ ယူခဲ့တာပေါ့”

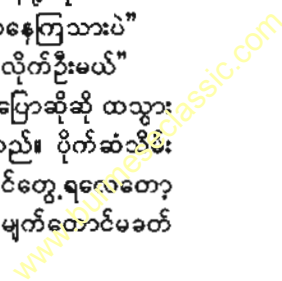
“ပြန်အမ်းရိုးထုံးစံ ဘယ်အခါက ရှိဖူးလို့လဲ”

“ဟ-ကိုယ်က အမ်းပါဆိုရင် အမ်းမှာပေါ့။ မပြောဘဲနေတော့ သယ်အမ်းမလဲ”

“ဈေးသည်နဲ့ ဈေးဝယ်ပဲကွာ။ ပြန်အမ်းပါ ပြောနေဖို့ လိုသေးလား။ ခွဲချပေးတဲ့ သူငယ်တွေက ဘယ်နှစ်ပွဲဆိုတာ ပြောနေကြသားပဲ”

“နိဗ္ဗာန်ပစ္စယော-ဟောတုပေါ့ကွာ စမ်းကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

နှစ်ဆယ်တန် ကိုင်ထားသောလူရွယ်က ပြောပြောဆိုဆို ထသွားသဖြင့် ခင်မောင်ကြီးက မျက်စိမခွာ လိုက်ကြည့်မိသည်။ ပိုက်ဆံသိမ်းနေသူကို ထိုအခါမှ ခင်မောင်ကြီးက သတိပြုမိ၍ မြင်တွေ့ရလေတော့သည်။ ခင်မောင်ကြီးသည် ပိုက်ဆံသိမ်းနေသူအား မျက်တောင်မခတ်

၁၅၆

မင်းမယျိုက

ကြည့်နေမိ၏။ ပိုက်ဆံသိမ်းနေသူကား အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်မျှရှိမည့် မိန်းမယျိုတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ဤမျှလောက် အပြစ်ကင်းစင်သည် ဆိုလောက်အောင် ချောစေလှပသော မျက်နှာမျိုးကို ခင်မောင်ကြီး မတွေ့မမြင်ဘူးခဲ့ချေ။ ဤမျက်နှာလေးမျိုးကို တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူတွေထဲမှာ ခင်မောင်ကြီး မမြင်မီ မျက်နှာလေး ချောသလောက် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က ဘယ်လိုနေသလဲဟု ခင်မောင်ကြီး တွေးနေစဉ်မှာ ဆိုင်ရှင်ဖြစ်ဟန်တူသော အခေါ်ကြီးက . . .

“သမီးရေ . . . ဟောတိုမှာ သူဌေးမင်းက ခေါက်ဆွဲဘိုး ဝေးနေထဲ သွားယူလိုက်ပါဦး”

ဟု လှမ်းပြောသဖြင့် မိန်းမယျိုက ပြုံးချိုသော မျက်နှာကလေးဖြင့် ထလာသည်။ ထိုအခါ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကို ခင်မောင်ကြီးက ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်နှာချောသည်အမျှ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် အခွံအကလည်း ဆိုရာရာမရှိပါပေ။ ဝတ်ထားသော အင်္ကျီထဲဘီ အရောင်ဖြူဝင်းသောအသားနှင့် ပဏာရလှသည်။ မိန်းမယျို ပိုက်ဆံသွားယူသူ သူဌေးမင်း ဆိုသူကား ဇနီးသုံးယောက်တိတ် ယူထားပြီးသော ဆန်တစ်လုံး၊ သစ်စက်တစ်လုံးပိုင်ရှင် လူသားစားဘီလူးဖြစ်ကြောင်း ဖြင့် မြင်ခြင်းသိသော ခင်မောင်ကြီးက ဂရုစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သူဌေးခေါက်ဆွဲဘိုး မည်မျှကျသည် မသိ၊ သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသည့် နှစ်ဆယ်တန် အခေါက်တစ်ခေါက် ဖြစ်သည်။ တစ်ရွက်တည်း ထိုင်ခြင်းတော့မဟုတ်။ သုံးရွက်လား လေးရွက်လား၊ သူဌေးမင်းရိုင်းမှာ ကတော့ သုံးယောက်ထဲဟု ခင်မောင်ကြီးက တွက်နေသည်။

“အစ်ကိုကြီးတို့ သုံးယောက်အတွက် ရော့ . . . ညီမလေးအိမ် အမ်းချင်သေးလား”

သူဌေးမင်းက ပြောင်ပြောင်တောက်သော မျက်လုံးဖြင့် တော့မှာလို ကြည့်ရင်းမေးသည်။

“အစ်ကိုကြီးတို့ သဘောပေါ့ . . . ပြန်အမ်းဆိုလဲ အမ်းပေါ့”

မိန်းမယျိုက ချစ်စဖွယ် ဦးခေါင်းကလေးငဲ့ မျက်ခုံးလေးပင့်ပြီး ပြန်ပြောသည်။

“ညီမလေး သဘောပါဗျာ”

“စန်း ပြန်အမ်းဖို့ အချိန်မရှိတော့ဘူး အစ်ကိုကြီး၊ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့”

မိန်းမယျိုက ပြောပြောဆိုဆို ပိုက်ဆံသိမ်းသည့်နေရာ ပြန်လှည့်သွားသည်။ စောစောက ခင်မောင်ကြီးတို့ စားပွဲနားမှာ နှစ်ဆယ်တန် ပိုင်ပြီး ထသွားသော လူရွယ်က ပိုက်ဆံသိမ်းသည့်နေရာမှာ ရပ်စောင့်နေသည်။

“အစ်ကိုက ဘယ်လောက်ဘိုး စားပါသလဲ”

နှစ်ဆယ်တန်ကို လှမ်းယူရင်း မိန်းမယျိုက မေး၏။

“ခုနှစ်ကျပ်ခွဲဘိုးဘဲ၊ ဆယ်နှစ်ကျပ်ခွဲ ပြန်အမ်းပေါ့”

လူရွယ်က ခပ်ပြုံးပြုံးပင် ပြန်ပြောသည်။ မိန်းမယျိုက ပြုံးပြီး ခင်မောင်ကြီးက ဆွဲဆောင်ထားရာ ခွေနှောက်ပြီးမှ-

“အနှုတ်မရှိသေးဘူး အစ်ကိုရေ၊ နှစ်ဆယ်တန်တွေချည်း ဖြစ်နေ နောက်လဲ လာစားဦးမှာပဲ အစ်ကိုရ၊ နိမ့်လိုက်ပေါ့ ဟုတ်လား”

မိန်းမယျိုက မျက်ခုံးတလေးချီ ပြောလိုက်လျှင်ပင် လူရွယ်သည် အနုပညာ ပြုံးပြုံးကြီး ဦးခေါင်းညိတ်ကာ တပ်ခေါက်ပြန်လာခဲ့လေသည်။

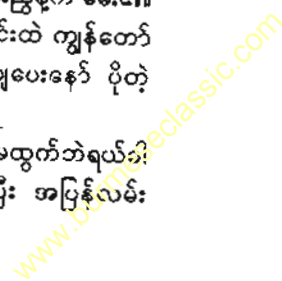
သူ့မျက်နှာနှင့် မှန်မှန်ကန်ကန်ပင် ပိုက်ဆံပြန်အမ်းသည်။ ခင်မောင်ကြီးသည် မိန်းမယျိုကို ကြည့်နေရင်း စိတ်ထဲမှာ မကောင်းဘဲ ဖြစ်လာ

မိန်းမယျိုကိုငေးနေသော ခင်မောင်ကြီးအား ဦးဘိုးညွှန်က မေး၏။

“ဟာ-ဦးလေးညွှန်ကလဲ အမဲကောင်တွေ စာရင်းထဲ ကျွန်တော် မှည့်ပါဘူး၊ ဦးလေးညွှန်ပဲ သွားပေးပါ။ အတိအကျပေးနေရ ပိုတဲ့ ပြန်တောင်း”

ခင်မောင်ကြီးစကားကြောင့် ဦးဘိုးညွှန်က အသံမထွက်ဘဲရယ်မိ၊

သူ့အသံသွားပေးသည်။ ခေါက်ဆွဲဆိုက်က ထွက်လာပြီး အပြန်လမ်း

တစ်လျှောက်မှာ ခင်မောင်ကြီးနှင့် ဦးဘိုးညွန့်တို့ အမေးအဖြေ လုပ်ထားကြ၏။

“ဒီအမျိုးသမီးက တော်တော်ချောပါလား၊ ဒီလိုရုပ်ရည်မျိုး တစ်ခါကျွန်တော် မမြင်ဖူးသေးဘူး၊ ရုပ်ပြဗားနေတာပါပဲ ဦးလေးညွန့်ရာ- အကျွန်တော် ထိုင်နေတဲ့ အချိန်ကလေးမှာကို အမဲနှစ်ကောင် မိလိုက်တာပဲ”

“ဟုတ်တယ် မောင်ခင်ကြီးရဲ့- ဒါ အဆန်းမဟုတ်ပါဘူး၊ နေ့တိုင်း သွားရင် နေ့တိုင်းတွေ့နေရမဲ့ အဖြစ်ပါ။ သူ့ကို မက်မောမိတဲ့ ယောက်ျားဆို ခေါက်ဆွဲဘိုး မုန့်ဟင်းခါးဘိုး အမြဲ ပိုပေးခဲ့ရတာပဲ၊ မပိုလဲ မရဘူးသေးပိုက်ဆံအတိအကျ ပေးတဲ့လူဆို သူက မျက်နှာမှန်မှန် ဆက်ဆံတယ်၊ အဲဒီတော့ ဆိုင်မှာလဲပြု၊ အိမ်လိုက်သွားလဲ ပြုရအောင် ပိုပေးကြတာပေါ့”

“အော်. . . အဲဒီလို လက်ခံနေတာလား ဦးလေးညွန့်”

“လက်ခံတယ်ဆိုတာက ဒီလိုလေ၊ လူအသိခံတာ မဟုတ်ဘူး သိပ်ပါး သိပ်လည်တာ၊ အမူအရာနဲ့ စကားနဲ့ ပြစ်ပြီး မြို့ချတယ်ဆိုရတာပဲ၊ ရုပ်တလေးကလဲ မက်စရာဆိုတော့ အချောင်ဘဲဖြစ်ဖြစ် အတည်ခံပြီး ဖြစ် ရရင်မနဲဘူး ဆိုတဲ့စိတ်ထားမျိုးနဲ့ ငွေမျှောလိုက်နေတဲ့ သဘောနဲ့ ယောက်ျားတွေက ရိနေတာပေါ့ ခင်မောင်ကြီးရယ်”

“ဟိုဆိုင်ရှင် အမေကြီးက သူ့အမေအရင်းလား”

“အေးကဲ့-အဲဒါတော့ သေသေချာချာ မသိဘူး၊ သူတို့ခေါ်ပြောပြောကြတာတော့-အမေ သမီးလို့ ကြားတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ရုပ်တလေးတခြားစီနော် ခင်မောင်ကြီး”

“ဟုတ်တယ် ဦးလေးညွန့် သမီးအရင်းဆိုရင်တော့ ထားပါတော့ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် သက်သက် သမီးချင်းမစာ မျောက်ပြဆန်တောင်း အထူးမျိုးပဲ”

“သမီးရင်း ဟုတ် မဟုတ် ဦးလေး စုံစမ်းကြည့်ဦးမယ်”

“သူ့နာမည်ကတာတဲ့လဲ ဦးလေးညွန့်”

“မေစန်းရီတဲ့ကဲ့”

“မေစန်းရီ. . . မေစန်းရီ”

ခင်မောင်ကြီးက နှစ်ခွန်းဆင့် ရေရွတ်လိုက်၏။

“ဘာလဲကဲ့ စိတ်ထဲ ဟိုလိုဒီလို ဖြစ်လာပြီလား ခင်မောင်ကြီး”
ခင်မောင်ကြီးက ရယ်ပြီးဖြေ၏။

“မဖြစ်ပါဘူး ဦးလေးညွန့်ရာ၊ ဒီလောက် ချောတဲ့လူတဲ့ ရုပ်ရည်တလေး ဒီလိုလုပ်နေရင် အပေါစား ဖြစ်သွားတော့မယ်လို့ တွေးမိလို့ပါ”

“ခင်မောင်ကြီးက အပေါစားဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်နေမဲ့ သူတို့အဖို့တော့ အခုလို ခေါက်ဆွဲဘိုး၊ မုန့်ဟင်းခါးဘိုး အပိုတွေက တစ်နေ့ တစ်ရာလောက် အနည်းဆုံး ရနေတာပဲ၊ ပိုတောင် ပိုလိမ့်ဦးမယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ သူ့ဆိုင်က ခေါက်ဆွဲမျိုး မုန့်ဟင်းခါးမျိုး အတော့ ဘယ်ဆိုင်နဲ့မှ မတူအောင် ကောင်းတာပဲ၊ ကျောင်းပြန်မသွားခင် အောင်တော့ စားသွားရမယ် ဦးလေးညွန့်ရေ”

“အေးအေး စားသင့်အောင် ကောင်းတာကိုး ခင်မောင်ကြီးရဲ့”
ဦးဘိုးညွန့်က ထောက်ခံသည်။

ထို့နောက်တွင်ကား မေစန်းရီ၏ ခေါက်ဆွဲဆိုင်သို့ ခင်မောင်ကြီး ဆည် ဦးဘိုးညွန့် ပါသည့်အခါ ပါသည်။ တစ်ယောက်တည်း လာသည့် အခါလာသည်။ ကျောင်းပိတ်ပြန်လာသည်အခါတိုင်း ဝတ္ထုရားမပျက် သွားဖယ်စားနေသည်ဖြစ်ရာ မေစန်းရီသည် ခင်မောင်ကြီးအား မှတ်မှတ်သားသားဖြစ်ခါ သတိပြုမိလာသည်။ ထိုသို့ အထူးသတိပြုမိရန် အကြောင်းအလဲရှိလေသည်။ ခင်မောင်ကြီးသည် ကျောင်းပိတ်ချိန်ရောက်မှ ပေါ်လာသတိပြု တစ်နေ့မပြတ် မုန့်မုန့်စားသည်။ ကျောင်းဖွင့်ချိန်ရောက်လျှင် ဆောက်သွားတတ်သည်။ ထိုကြောင့် စိတ်ဝင်စားမိသော မေစန်းရီက နှမ်းမေးမြန်းကြည့်သောအခါ မြို့ပေါ်မှာ ထင်ရှားလှသော သူငွေမကြီးအဖွဲ့ခင်အိမ်တစ်တည်းသော အဖွဲ့ခင်မြေ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ မေစန်းရီအဖို့ အခြားမှတ်သားစရာလဲဖြစ်တ

ရှိနေသေးသည်။ ထိုအဖြစ်ကား ခင်မောင်ကြီး၏ ထူးခြားသော အပြုအမူနှင့် စကားပင် ဖြစ်သည်။ ခင်မောင်ကြီးသည် အဆက်မပြတ် မုန့်လာစားနေသော်လည်း မုန့်ဘိုးငွေပေးချေရာမှာ ပိုက်ဆံကို အတိအကျ တွက်ပြီးပေးတတ်သည်။ ခင်မောင်ကြီးစားသော မုန့်ဘိုးနှင့် ပတ်သက်၍ ပြန်အမ်းရမည်လား၊ မအမ်းဘဲ နေရမည်လား ဟူသောပြဿနာ တစ်ခါမှ မပေါ်ခဲ့ဘူးသေးပေ။ ငါ့ကိုမြင်သမျှ လူပျိုလူရွယ်တွေ အနည်းနှင့်အများ ပိုက်ဆံပြဿနာ အပြိုင်ကြပါလျက်နှင့် ဒီ ကိုခင်မောင်ကြီးဆိုသူက ဘာကြောင့် အတိအကျ ဖြစ်နေရပါသလဲဟု မေစန်းရီက- သူက ရူပါနဲ့ အားကိုးနှင့် မာနစိတ်ပေါ်လာတတ်သည်။ နေနှင့်ဦးပေါ့-တနေနေပြီဗျာ ငါ့အကြောင်း သိရမယ်ဟု မေစန်းရီက မခံချိမခံသာ ကြိမ်းထားကြောင်း ခင်မောင်ကြီးက သတင်းရလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ခေါက်ဆွဲစားရန် ထွက်လာသော ခင်မောင်ကြီးက မေစန်းရီကို ပြောရန်စကားတွေတိုရှာရင်း စဉ်းစားလာခဲ့၏။ ခေါက်ဆွဲဆိုင်ရောက်၍ စားသောက်ပြီးစီးသောအခါ ယခင်ကကဲ့သို့ အတိအကျ တွက်ထားသော ပိုက်ဆံကို စားပွဲထိုး သူငယ်ကလေးအား ပေးနေကျ မထေတော့ဘဲ၊ မေစန်းရီ ပိုက်ဆံသိမ်းနေရာ စားပွဲသို့ ထလာခဲ့သည်။ သူငွေသား သူငွေမြေးဖြစ်၍ နင့်အောင်ချိုင်ရတော့မည် ဟူသောအသံဖြင့် မေစန်းရီ၏အမေက အလွန်ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာဖြင့် အဓိပ္ပာယ်ပါစွာ မေစန်းရီကို လှမ်းကြည့်သည်။ မေစန်းရီက မိခင်အား နားလည်ပါသည် ဟူသောသဘောဖြင့် တစ်ချက်ပြန်ကြည့်လိုက်၏။

“အစ်ကို့ စားပြီးပြီလား”

စားပွဲရှေ့လာရပ်သော ခင်မောင်ကြီးကို မေစန်းရီ က ကြာပါပါဖြင့် မေးသည်။ ခင်မောင်ကြီးက ပကတိ မျက်နှာမှန်မှန်ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ဟုတ်ကဲ့-ပြီးပါပြီ၊ ကျွန်တော် မုန့်နှစ်ပွဲပဲ စားပါတယ်”

ပြောရင်း နှစ်ဆယ်တန်တစ်ချပ်ကို မေစန်းရီအား လှမ်းပေး၏။ မုန့်နှစ်ပွဲက နှစ်ကျပ်ခွဲသာ ကျသည်။ မေစန်းရီက တော်ရုံယောက်ျား အရည်ပျော်လောက်သောအပြားဖြင့် ခင်မောင်ကြီးမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ခါ . .

“အစ်ကို့ နောက်နေ့တွေလဲ လာစားဦးမှာပဲ ဟုတ်လား”
ဟု ချိုလွင်သောအသံဖြင့် မေး၏။

“စားချင်စိတ်ပေါ်လဲ စားမှာပေါ့၊ မစားချင်လဲ ဘယ်လာမလဲ”
ခင်မောင်ကြီး အသံမှန်မှန်ထွက်သလို မျက်နှာ အိမ်ခြေကလည်း

တစ်ဝက်မှ မလျော့ချေ။

“အစ်ကို့တို့ တက္ကသိုလ်မှာ စမ်းတို့မုန့်ဖျိုး၊ စားရမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နန်းသိပါတယ် အစ်ကို့ရာ၊ နောက်နေ့တွေလဲ လာစားမှာပဲ မဟုတ်လား၊ ပိုက်ဆံပြန်အမ်းနေရမို့ လိုသေးလားအစ်ကို့၊ ကျောင်းမပြန်မချင်း နှစ်ဆယ်ဦးမက လာစား ဟုတ်လားနော်”

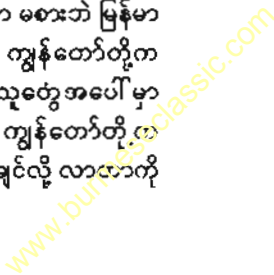
ဤနည်းဖြင့် သူ့ရူပါရုံမှာ ဝင်တိုးမိသော လူပျို လူရွယ်တွေကို မေစန်းရီ ချိုင်နေကျ ဖြစ်သည်။ မည်မျှပင် ပိုပေးထားစေကာမူ နောက်နေ့တွေမှာ ယောက်ျားက တစ်ကပ်သပ်သပ် ငွေကိုထွက်ပြီး ငှက်ထုတ်ထိုင် စားနေတော့မည်နည်း၊ စားချင်၍ လာသည်အခါ မုန့်ဘိုးတို့ အသစ်ဇွတ်ပြီး ထုတ်ပေးကြမည်သာပင်။ ပိုင်နေကျနည်းဖြင့် မေစန်းရီက ခင်မောင်ကြီးကို စမ်းလိုက်၏။ သို့သော် ကြိုတင်သတင်းရထားပြီး ဖြစ်သော ခင်မောင်ကြီးက အမူအရာပျက်ခြင်း မရှိဘဲ အသံမှန်မှန်ဖြင့် ဝင်ပြောသည်။

“နောက်နေ့တွေ လာစားတာက နောက်နေ့ကိုစွဲပေါ့၊ အခုစားတဲ့ မုန့်ဖျိုးနှုတ်ပြီး ပိုက်ဆံပြန်အမ်းပါ ခင်ဗျာ . . .”

“အမယ်လေး. . . အစ်ကိုကလဲ ဒါလောက် ပိုက်ဆံကလေး မြှော်မြင်လိုက်တာ၊ စမ်းတို့ဆိုင်ကို အားမပေးချင်လို့လား”

မေစန်းရီက မေးကလေးပြစ်၊ မျက်စိလေးချိပြီး မေး၏။

“အားပေးချင်လို့သာ တရုတ်ဆိုင်၊ ကုလားဆိုင်မှာ မစားဘဲ မြန်မာအချင်းချင်းဖြစ်တဲ့ ခင်ဗျားတို့ဆိုင် လာစားတာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့က နွဲ့သားစွာ အားပေးသလို ခင်ဗျားတို့ကလဲ ဝယ်စားသူတွေအပေါ်မှာ စေတနာသန်ရှင်းရင် မကောင်းဘူးလား၊ အခုတော့ ကျွန်တော်တို့က မုန့်ကို သဘောကျလို့ ကိုယ့်မြန်မာအချင်းချင်း အားပေးချင်လို့ လာတာကို

ခင်ဗျားစိတ်ထဲမှာ ခင်ဗျားရုပ်ရည်ကိုငမ်းပြီး လာနေကြတဲ့ အမဲတောင်တွေပဲလို့ သဘောထားပြီး ငွေကို ရသလောက် မြူလူ ချူလူနေထိုင်ခင်းမှာ ခင်ဗျားရဲ့ ချောတဲ့လှတဲ့ ရုပ်ရည်ကလေးကို မုန့်ဖိုးကပိုသမ္ပုပိုတ်ဆံတန်ဖိုးဖြတ် ရောင်းစားနေတာနဲ့ ဘာထူးတော့သလဲ။ ခင်ဗျား အသက်အရွယ် ခင်ဗျားရုပ်ရည်ဟာ အံ့ကြွယ်ကွာရုံနဲ့ နေသွားမယ်ဆိုရင် အညွန့်တလူလူ တက်နိုင်ပါရက်နဲ့ ကိုယ့် အညွန့်ကိုယ်ချိုး၊ ကိုယ့်သိက္ခာ ကိုယ်ဖျက်ပြီး လာသမျှယောက်ျားတွေ မြူချတတ်တဲ့ ပိုင်းလုံးမဆိုတဲ့ နားညှစ်ဆိုးကြီးကို ရင်ဝယ်မပိုက်ချင်ပါနဲ့ဗျား၊ ကျုပ်ပိုက်ဆံ မရချင်နော့၊ ပြောချင်တာ ပြောပြီးပြီ . . သွားမယ် . . ”

ခင်မောင်ကြီးက သူပြောချင်သည့် စကားတွေကို အဓိပ္ပာယ်မခံအောင်ပြောပြီး စကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နှစ်ဆယ်တန်တစ်ချစ်အဆုံးခံပြီး ဆိုင်ထဲမှ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

လူငိုလူရွယ်မှန်သမျှ မေစန်းရီ၏ ကြာမျက်လုံးနှင့် အပြုံးထဲမှာ ထက်ထောင့် အနှောင့်အယှက်မရှိဘဲ ခင်မောင်ကြီးတစ်ယောက်တည်း ထူးထူးဆန်းဆန်း မတွေးထင် မမျှော်လင့်သော စကားတွေကို ပြောင်ချောက်စွာ ချက်ကျတု ပြောလိုက်သည်တို့ ကြားကြရသောအခါ ဆိုင်တွင်း၌ မုန့်စားနေသူအားလုံးသည်လည်းကောင်း၊ မေစန်းရီ၏ အမေသည်လည်းကောင်း၊ အလုပ်သမားများသည်လည်းကောင်း အံ့အားသင့်စွာဖြင့် နှုတ်ဆိတ်နေကြသည်။ မေစန်းရီကိုယ်တိုင်ပင် မည်သည့်အခါတမှ မကြားဘူးခဲ့သော စကားလုံးတွေကြောင့် မျတ်နှာပေါ်က ကြာမျက်လုံးရော အပြုံးပါ ပျောက်ကွယ်မှင်သက်မိသလို ကြောင်နေရသည်။ ခင်မောင်ကြီးထွက်သွားပြီးသောအခါမှ ဆိုင်တွင်းကလူတွေ အသက်ဝင်သလို လှုပ်ရှားလာကြသည်။ အသံထွက်လာကြသည်။ မုန့်စားနေသူတွေက မေစန်းရီနှင့် သူ့အမေကို မသိမသာကြည့်ခါ တီးတိုးတီးတိုးဖြင့် သဖန်းမိုး လုပ်နေကြ၏။ မေစန်းရီအမေက ဈေးသည်ပီပီ စားသောက်နေကြသူတွေ ဖောက်သည်မပျက်စေရန် အသံကိုထိန်းချုပ်ကာ ဟန်ဆောင်စကားလုံးတွေထွက်လာ၏။

“ဒီသူငယ်က အမြဲလာစားနေတဲ့ ဖောက်သည်တစ်ယောက်ဖြစ်လို့ ဇနီးနှီးပြီးသား မျက်နှာနာပြီးသားဆိုပြီး သမီးက ကျီစားပြောမိတာပါပဲ။ ဒါကို နှမချင်းမစာ မိုက်မိုက်ခိုင်းခိုင်း ပြောသွားလိုက်တာ။ ကျွန်မတို့တဝယ်စားသူတွေကို စေတနာသန့်သန့် ထားပါတယ်။ ဒါကြောင့်လဲ ပိုက်ဆံနဲ့ တန်အောင် စားစရာကို ကောင်းကောင်းလုပ်တာပေါ့။ ဒီသူငယ်လေးက သမ်းသရဲနဲ့ တူပါတယ်။ ဒါကြောင့်လဲ ဒီလိုခိုင်းဝံ့တာပေါ့။”

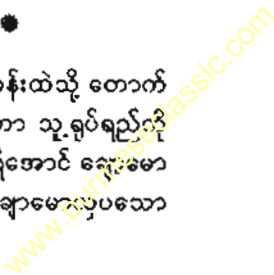
အမေကြီးက မည်မျှလောက်ပင် လေပြေထိုးနေစေကာမူ မေစန်းရီက လူပျိုလူရွယ်တွေကိုလည်းကောင်း၊ အသက်ကြီးသော်လည်း အပျော်ကြားသူ ငမ်းသူတွေကိုလည်းကောင်း မြူချ ပိုင်းချနေသည်ကို မုန့်လာစားသူ ထိုင်းက သိပြီးဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့နှင့်မဆိုင်သည့်အလျောက် မည်သူ့ထံမှ မထောက်ခံချေ။

မေစန်းရီကား မည်သည့်အချိန်ကမှ မဖြစ်ဘူးသော စိတ်ထိခိုက်မှုဖြင့် သူ့အမေကို စေ့စေ့ကြည့်ခါ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့စေ့ထားသည်။ အတန်ကြာမှ . . .

“စန်း အိမ်ပြန်ဦးမယ် အမေ”

ဟု တိုပြတ်ပြတ်ပြောပြီး သူ့အမေတစ်ခွန်းမှ မတားဆီးလိုက်နိုင်မီ ဆိုင်အပြင် ရောက်သွားလေတော့သည်။ လျင်မြန်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် မပြေးရုံတမယ် ထွက်ခွာသွားသော မေစန်းရီအား သူ့အမေသည် မီးထွက်လှနိုးပါး မျက်လုံးများဖြင့် အကြိတ်ကြည့်လိုက်သည်။ စားသောက်နေသူတွေက များနေသောကြောင့် ထွက်ပေါ်လာသော ဒေါသကို ချုပ်ခါ ပိုက်ဆံသိမ်းသော စားပွဲတွင် အခြေမပျက် ထိုင်လိုက်ရလေသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် မေစန်းရီသည် သူ့အိပ်ခန်းထဲသို့ တောက်လျှောက်ဝင်သွားလေသည်။ မုန့်တင်ခုံရွေ့တွင် ထိုင်ကာ သူ့ရုပ်ရည်ကို စေ့စေ့ပြန်ကြည့်၏။ သူ့ရုပ်ရည်သည် အပြစ်ဆိုစရာမရှိအောင် နှေးမောလှပသည်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် သိပြီးဖြစ်သည်။ ဤ ချောမောသော

ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်တွင် အဖိုးတန်ကြီး မဟုတ်ဘဲ သင့်လျော်တန်ဖိုးရှိသော အကျိုးလုံချည်၊ ပြင်သစ် ချက်ကျောက်နီနားတပ်၊ ကျောက်နီဆွဲကြိုး ကျောက်နီလက်စွပ်နှင့် ရွှေလက်ကောက်တစ်ခုသာ ရှိသည်။ ဤပစ္စည်း ကလေးကိုပင် မေစန်းရီ၏အမေက မကြာခဏ စစ်ဆေးကြည့်တတ်သည်။

"မပျောက်စေနဲ့ဟေ့နော်. . ဖျောက်ရင် အမေက စိတ်ဆိုးမှာ. . သမီး ဘယ်အရွယ်ကြီးဖြစ်ဖြစ် ရိုက်ဆုံးမမှာပဲ. . "

ဟူသောစကားဖြင့် မကြာခဏ သတိပေးတတ်သော အမေ အသံက နားထဲဝင်လာသည်။ အမေအသံ၏ နောက်ပါးဝယ် ကပ်လျက်ထ ခင်မောင်ကြီး၏အသံက ပေါ်လာသည်။

"မုန့်ဖိုးက ပိုသမျှပိုက်ဆံနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ချောတဲ့လှတဲ့ ရုပ်ရည်ထို တန်ဖိုးဖြတ် ရောင်းစားနေတာနဲ့ ဘာထူးသေးလဲ. . ခင်ဗျား အသက် အရွယ် ခင်ဗျားရုပ်ရည်ဟာ အိန္ဒြေသိက္ခာရှိရှိ နေသွားမယ်ဆိုရင် အညွန့် တလူလူ တတ်နိုင်ပါရင်နဲ့ ကိုယ့်အညွန့်ကိုယ်ချိုး၊ ကိုယ့်သိက္ခာ ကိုယ် ဖျတ်ပြီး လာသမျှသောတိုင်းတွေ မြှူချတတ်တဲ့ ပိုင်းလုံးမဆိုတဲ့ နာမည် ဆိုကြီးကို ရင်ဝယ်ပိုက်ချင်ပါနဲ့ဗျာ. . "

မေစန်းရီ၏မျက်လုံးမှ မျက်ရည်ပူတွေ စီးကျလာသည်။ ငါ့အိန္ဒြေ ငါ့သိက္ခာကိုဖျက်၊ ငါ့ရုပ်ရည်ကိုပြု၊ မြူယူ-ချူယူ-ပိုင်းယူတဲ့ ငွေတွေ. . အဲဒီငွေတွေ ဘယ်မှာလဲ. . အဲဒီငွေတွေ ဘယ်မှာလဲ. . မေစန်းရီသည် အကြိတ်ရေရွတ်လိုက်သည်။ အိပ်ခန်းထဲက မထွက်တော့ချေ။

ဆိုင်သိမ်းချိန်ဝယ် အမေသည် ဒေါသစိတ်ကို မောင်းတင်ခါ နှင့်နေအောင် ငွေတွေထည့်ထားသော အိတ်ကိုလွယ်ပြီး အိမ်ပေါ်သို့ ခြေသံပြင်းပြင်း နင်းတက်လာသည်။

"စန်းရီ. . စန်းရီ. . ဘယ်မှာလဲဟေ့. . "

အသံမာမာဖြင့်ခေါ်ကာ ငွေအိတ်ကို အသေအချာသိမ်းပြီးမှ မေစန်းရီ အိပ်ခန်းထဲ ခြေဆောင်နင်း ဝင်လာသည်။

"ဒီလမ်းသရဲလေး ပြောသွားတဲ့စကားက ညည်းအသည်းမှာ ဝါလောက် စွဲသွားရသလား၊ ညည်းပြန်သွားလို့ လာတဲ့ဖောက်သည်တွေ

မေမာသောင်ကမ်း

အကုန်လက်လွတ်လိုက်ရတယ်၊ ငွေရေးကြေးရေး ဘယ်လောက် ထိခိုက် သွားတယ်မှတ်လဲ"

အမေက ခါးကိုတင်းတင်းထောက်ခါ ကြမ်းပြင်ပေါ်ထိုင်ပြီး ထင် တွေ ပြင်ခေါက်နေသော မေစန်းရီအား မတော့မနပ်ပြော၏။ မေစန်းရီက ဘာမှပြန်မပြော။ ဦးခေါင်းငုံ့လျက်က ထင်တွေ ခေါက်မြဲတိုင်း ခေါက်နေ သည်။

"နက်ပြန် ဆိုင်ရောက်ရင် ညည်းမျက်နှာမထုတ်ဝါနဲ့ ထိုင်ထုတ် တို့ မျက်နှာချိုချိုထားပြီး လုပ်မြဲတိုင်းလုပ်ပါ "

တစ်ချက်လွတ် အမိန့်ပေးပြီး အမေက အခန်းပြင် ပြန်ထွက်မည် တန်ပြင်ခိုက်၊ အမေ မမျှော်လင့်သော စကားကို မေစန်းရီက ပြောလိုက် သည်။

"အိမ်မှာရှိသမျှ အလုပ်အားလုံး ကျွန်မ လုပ်မယ်အမေ. . ဆိုင်မှာ ထွက်ပြီး လူရုပ်မပြချင်တော့ဘူး၊ ကျွန်မ ရှက်တယ်. . "

အပြင်ဘက်ထွက်မည့် အမေခြေလှမ်းက တန်သွားသည်။ "ဘာပြောတယ်. . "

အမေအသံက မိုးချွန်းသံတမျှ ပြင်းထန်၏။ မေစန်းရီက ခေါင်းငုံ့ နေသည်။

"တစ်သက်လုံး လုပ်လာတဲ့အလုပ်၊ အခုမှ လမ်းသရဲစကား နားထောင်ပြီး ရှက်တယ် ဟုတ်လား၊ ညည်းက ရှက်တာတွေဘာတွေ သိကုန်ပြီလား"

အမေစကားက မေစန်းရီအသည်းကို တူနှင့် ထုလိုက်သလို ဖြစ် သွားသည်။

"အစထဲက ကျွန်မ မလုပ်ချင်ပါဘူး အမေရယ်၊ အမေ့ဩဇာ မလွန်ဆန်ဝံ့လို့ လုပ်နေရတာပါ။ ကျွန်မ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ရှက်တတ် ရမယ်ဆိုတာ အစထဲက သိပါတယ်"

"ညည်းစကားပြောတာ လူဝါးဝလှချေလား. . ငါ့ တစ်ခွန်းထဲ ပြောမယ်၊ မနက် မျက်နှာရွှင်ရွှင်နဲ့ ဆိုင်မှာထိုင်. . ဝါပဲ. . ."

“ကျွန်မ ဆိုင်မထိုင်ချင်ဘူး”

“ဘာ...”

“ကျွန်မ ဆိုင်မထိုင်ချင်ဘူး”

အမေ၏ ကြမ်းတမ်းသန်မာသော လက်ဝါးကြီးက မေစန်းရီ၏ ဖြူဖွေးသောပါးပေါ်ကို လက်ဝါးချောင်းရာ ထင်သွားစေသည်။ ထိုမျှနှင့် အားမရဘဲ အမေက ခြေဖြင့်လှိမ့်ကန်လိုက်သေး၏။

“ကြည့်သေးတာပေါ့အေ... မနက် ဆိုင်မထိုင်ရင် ဘာကောင်မ မှီလဲ...”

အမေက ပြောပြီးထွက်သွား၏။ မေစန်းရီက မငိုတော့ချေ။ အံ့တို တင်းတင်းကြိတ်ခါ သူ့စိတ်ကို ပိုင်နိုင်စွာ ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ အခန်း ထဲက မထွက်တော့ဘဲ ဆိတ်ငြိမ်စွာ အခန်းအောင်းနေ၏။

ခေါက်ဆွဲ၊ မုန့်ဟင်းခါးနှင့်ပတ်သက်သည့် ဗဟိုရ ကိစ္စတွေက အမေက တပည့်များနှင့် စီမံနေသည်။ ဤကိစ္စမှာ အစကပင် မေစန်းရီ မဝါဝင်ခဲ့ရချေ။ မေစန်းရီ၏တာဝန်မှာ အဝတ်လျှော်၊ မီးပူထိုး၊ ကိုယ့် ကိုယ်ကို လှအောင်ပြင်ဆင်ပြီး ဆိုင်မှာ ရုပ်ပြ ပိုက်ဆံချွဲ ရသမျှပိုက်ဆံတို့ တစ်ပြားမထွန် အမေ့လက် အပ်ရမည်သာ ဖြစ်သည်။ အင်္ကျီထုတ်ထိ မေစန်းရီ သဘောနှင့် တစ်ထည်မှ မဝယ်ရ။ အမေ ဝယ်ပေးသမျှထိ သဘောကျချင်ကျ မကျချင်နေ ဝတ်ဆင်ရသည်။ ထို့ကြောင့် မုန့်ဟင်းခါး ခေါက်ဆွဲကိစ္စတွေ အမေ့လုပ်နေစဉ်မှာ မေစန်းရီက သူ့ဆုံးဖြတ်ချက် အတိုင်း ပြင်ဆင်ချိန်ရနေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် မချိပြုံးမျက်နှာဖြင့် ဆိုင်မှာထိုင် ငွေသိမ်းနေ သော မေစန်းရီကို ခင်မောင်ကြီးက တွေ့မြဲတွေ့နေရသည်။ ယခင်ကထိ ကြာမူပါသော မျက်နှာဖိုး မဟုတ်တော့ဘဲ ဟန်ဆောင်ပြီး မချိပြုံး မျက်နှာ ဖြစ်နေသည်ကို သတိထား အကဲခတ်မိသော ခင်မောင်ကြီးက စိတ်ထဲမှာ သနားသလိုလို ဖြစ်မိသည်။ ပိုက်ဆံသိမ်းရာမှာလည်း ခါတိုင်းလို ခြုံချိ သော အသံမျိုး မျက်နှာထားမျိုးမဟုတ်တော့ဘဲ မုန့်မှန်ပင် ပြောဆို ဆက်ဆံနေသည်။ ခင်မောင်ကြီးသည် စားသောက် ပြီးစီးသွားသောအခါ

ခေမာသောင်ကမ်း

မနေ့ကလိုပင် နှစ်ဆယ်တန်တစ်ချပ်ကိုင်ခါ မုန့်ဖိုးသွားပေးသည်။ မေစန်းရီ က မျက်ရည်ဝှေ့သောမျက်လုံးဖြင့် ခင်မောင်ကြီးကိုကြည့်ခါ သူ့ပါးပြင်ပို့ပို့ တို့ မသိမသာ လက်ညှိုးဖြင့် ထောက်ပြ၏။ မေစန်းရီ၏ အမူအရာကို ခိုမိသော ခင်မောင်ကြီးက သတိထားကြည့်သောအခါ ဖြူနေသော ပါးပြင် ပေါ်တွင် လက်ဝါးချောင်းရာကြီးက မွမ်းမံထားသော သနပ်ခါးပေါင်ဒါ အောက်မှာ အသေအချာ မြင်တွေ့နေရသည်။

“ဖီမှာ အစ်ကို... ပြန်အမ်းတဲ့ ပိုက်ဆံ...”

လေသံခပ်အက်အက်ဖြင့် မေစန်းရီကပြောခါ ပြန်ပေးသော ငွေစက္ကူအကြားတွင် စာရွက်တစ်ရွက် ခေါက်လျက်ပါလာသည်တို့ ခင်မောင်ကြီးက အကင်းပါးစွာ မြင်လိုက်သည်တွင် တစ်စုံတစ်ရာမှ နေ မြန်းခြင်း မပြုတော့ဘဲ မေစန်းရီအမေ မမြင်အောင် လုံးထွေးဆုပ်တိုင်ပြီး အိမ်သို့ မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့လေသည်။ အိမ်ရောက်လျှင် အိပ်ခန်းထဲ ထဲမှာတသိဝင်ကာ မေစန်းရီ၏စာကို ဖတ်လိုက်၏။ စာဖတ်၍ ဆုံးလျှင် ခင်မောင်ကြီးသည် နဖူးပေါ်လက်တင် စဉ်းစားခန်းဝင်နေလေတော့သည်။

“ခင်မောင်ကြီး နေမကောင်းဘူးလား၊ ထမင်းစားဖို့ ခေါ်နေတာ မထူးလို့ အိပ်ပျော်နေသလား ဝင်ကြည့်တာ”

အိပ်ရာပေါ်တွင် နဖူးလက်တင် စဉ်းစားခန်း ဝင်နေသော ခင်မောင်ကြီးနှင့် သူ့ရင်ပတ်ပေါ်မှာ ဖြန့်လျက်သားရို့နေသော စာရွက်ကို ဦးဘိုးညွန့်က ကြည့်ပြီးပြောသည်။ ခင်မောင်ကြီးက ရုတ်တရက် ပြန် မပြောသေးဘဲ တွေ့နေပြီးမှ-

“မေမေကြီး သူ့ရားသွားပြီလား”

ဟု မေး၏။

“အေး-သွားပြီ ခင်မောင်ကြီးရဲ့”

“ဒါဖြင့်လဲ ထိုင်ပါဦး ဦးလေးညွန့်ရယ်၊ ပြောစရာစကား ရှိလို့ပါ” ခင်မောင်ကြီးက အိပ်ရာမှ ထထိုင်သည်။ ဦးဘိုးညွန့်က ခုတင် မီးရှို့ ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ ထိုင်သည်။ ခင်မောင်ကြီးက စကားစ၏။

“မေစန်းရီကိုစွဲက တော်တော် စိတ်မချမ်းသာစရာ ကောင်းတာပဲ ဦးလေးညွန့်”

“မနေ့က ခင်မောင်ကြီး ပြောပစ်ခဲ့တဲ့ စကားတွေလား”

မနေ့ကဖြစ်ပုံကို ခင်မောင်ကြီးက အားလုံးပြန်ပြောပြ၍ ဦးဘိုးညွန့်က အားလုံးသိပြီးဖြစ်သည်။

“အဲဒါက အရင်းခံသွားတာပေါ့ ဦးလေးညွန့်ရယ်၊ ဒီနေ့ ကျွန်တော် မှုန်သွားစားတော့ သူ့ ပါးရိုက်ခံထားရတဲ့ လက်ငါးချောင်းရာဇ်ပြပြီး စာပေးလိုက်တယ်လေ”

“စာထဲမှာ ဘာတွေပါသလဲကွဲ့”

“မနေ့က ကျွန်တော် ပြောခဲ့တာက သူ့ကိုယ်တိုင် စိတ်ပါလို့ ထင်နေတယ် ထင်တာတိုင်း၊ စာထဲမှာ တော်တော်စုံစုံ ရေးထားတယ်၊ ဒီထဲ သိရတော့လဲ သူ့ဘဝအတွက် ရင်နှာစရာကောင်းသား ဦးလေးညွန့်”

“အင်း.. ဆိုစမ်းပါဦး”

“သူ့အမေဆိုတဲ့ အဒေါ်ကြီးက အမေအရင်း မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ သူ့မိဘများရှိစဉ်က သူ့ကို ထိန်းကျောင်းလာခဲ့တဲ့ ကလေးထိန်း မိန်းမကြီးထဲ စစ်ပြီးခေတ် သောင်းကျန်းသူတွေက သူ့တို့နေတဲ့ မြို့ကလေးဝင်မွေ့ မိန်းမတော့ သူ့မိဘတွေလဲ ကျည်ဆန်မှန်လို့ သေး၊ ကုန်သည်တွေဆိုတော့ အိမ်ရော ဆိုင်ရော မီးလောင်တော့ အကုန်ပြောင်တာပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ မေစန်းရီက ရှစ်နှစ်သမီးလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်တဲ့။ အထိန်းတော် မိန်းမကြီးက သူ့ဆွဲပြီးပြေးလို့ မသေဘဲ ကျန်ခဲ့တာတဲ့။ ငယ်စဉ်ကထဲက ထိန်းကျောင်းလာလို့ အမေလိုဖြစ်နေတဲ့ ဒီအဒေါ်ကြီးနဲ့ မခွဲမခွာနေလာရာထဲ အခုတော့ အဒေါ်ကြီးက လောဘလောတိုက်ပြီး သူ့ကို ရုပ်ပြုပြုစား ခိုင်းတော့တာတဲ့။ ခိုင်းစ မလုပ်ချင်ဘူးဆိုတော့ လှိုမိရိုက်ပြီးပြီတဲ့။ ငယ်ကြောက်ဖြစ်နေတော့ မလွန်ဆန်ဝန်ဘဲ လုပ်နေရတာတဲ့။ မနေ့က ကျွန်တော် ပြောခဲ့လို့ ရွတ်ပြီး မလုပ်ပါရစေနဲ့ တောင်းပန်တော့ ပါးရိုက်ခိုင်းပြန်တယ်တဲ့။ အဒေါ်ကြီးက လူမိုက်မွေးထားတာရှိနေတော့ အားကိုးအားထား မရှိဘဲ ထွက်မပြေးဝံ့တော့ ရုပ်ပြု မြို့ဆွယ်နေရတဲ့ ဝဋ်ဒုက္ခက ကျွတ်လွတ်

အောင် တတ်နိုင်တဲ့နည်းနဲ့ ကူညီပါလို့ ရေးထားတဲ့စာပဲ ဦးလေးညွန့်။ အဲ... တစ်ခုကျန်သေးတယ်၊ ချွန်လို့ချွန်လို့ ရသမျှငွေ မေစန်းရီ တစ်ပြားမှ မကိုင်ရ မဆိုင်ရဘူး။ အဒေါ်ကြီးက အားလုံးသိမ်းထားတယ်လို့ ဆိုထားတယ်”

ဦးဘိုးညွန့်က ခေါင်းညိတ်နားထောင်နေသည်။

“သူ့မှာ တခြားဆွေမျိုးတွေ မရှိတော့ဘူးတဲ့လား”

ဦးဘိုးညွန့်က မေး၏။

“အဲဒါတော့ မသိဘူးလေ၊ မရှိလို့လား။ ဆင်းရဲတော့ ပြန်မကြည့်ဘဲ ဖြစ်ထားတာလား။ အဒေါ်ကြီးက သူ ထိန်းကျောင်းခဲ့ရတော့ ဘယ်သူမှ မပေးဘဲ ထွက်ပြေးလာလို့ အဆက်ပြတ်တုန်တာလား။ တခုခုတော့ ဖြစ်မှာပေါ့”

ခင်မောင်ကြီးက စဉ်းစဉ်းစားစားပြောပြီး စကားပြတ်သွားကြစဉ်မှာ ခင်မောင်ကြီးသည် မေစန်းရီကို ဘယ်လိုနည်းဖြင့် တယ်ရမည်တို့ ကြင်နာစွာတွေးနေသည်။ တွေးသာတွေးသည် သူ့အနေဖြင့် မည်သို့မှ ကေယ်တတ်ချေ။ ယခု တီအက်စ်-စီ နောက်ဆုံးနှစ် ကျောင်းသားဖြစ်၍ စာမေးပွဲအောင်ရန် ကြိုးစားရမည်ဖြစ်၏။ ယခု ဒီဇင်ဘာ ကျောင်းပိတ် အိမ်ပြန်အလာမှာ စိတ်မချမ်းသာစရာကိစ္စနှင့် တိုးနေမိခြင်းဖြစ်သည်။

“ကဲလေ.. ကံတရားအတိုင်းပေါ့ ကျွန်တော်ကလဲ မေမေကြီး အရိပ်မှာ ခိုနေရတဲ့ ကျောင်းသားတယောက်ပဲဟာ။ သူ့အတွက် ဘယ်လိုမှ အကူအညီမပေးတတ်ဘူး။ ကျွန်တော် ကျောင်းသွားနေခိုက်တော့ ဦးလေးညွန့်က သူ့ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ စောင့်ကြည့်လိုက်ပါနော်.. . ဟုတ်လား ဦးလေးညွန့်”

“အေးပါ.. . ခင်မောင်ကြီးရယ်၊ ဦးလေးလဲ ဒီကလေးမအကြောင်း သိရတာ စိတ်မချမ်းသာပါဘူး။ ကဲ.. . ထမင်းစားရအောင် နက်ဖြန် ကျောင်းကို ပြန်ရမယ် ဟုတ်လား။ ထမင်းစားပြီး ပစ္စည်းကလေးများ ပြင်ဆင်ကြဦးစို့”

ဘီ-အက်စ်-စီ အောင်ပြီး၍ နိုင်ငံဝန်ထမ်း စာမေးပွဲကို ဆတ်လည်ဖြေဆို အောင်မြင်ပြီးသောအခါ ခင်မောင်ကြီးသည် အလုပ်သင် နယ်ဝန်ထောက်အဖြစ်ဖြင့် မြို့တစ်မြို့ ပြောင်းရွှေ့သွားရလေသည်။ ဘွားအိမ်ခင်က လူယုံတော်ကြီး ဦးဘိုးညွန့်အား ခင်မောင်ကြီးကို စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းရန်၊ ချက်ပြုတ်ကျွေးရန် အဖော်အဖြစ် တစ်ပါတည်း လိုက်သွားစေသည်။ ခင်မောင်ကြီးသည် အလုပ်တာဝန် ထမ်းဆောင်ရမည့်မြို့သို့ မထွက်ခွာမီ အုန်းနီခေါက်ဆွဲ ဝယ်စားရင်း မေစန်းရီအား သူ့တာဝန်ထူရမည့်အလုပ်နှင့် မြို့နာမည်ကို ပြောပြနှုတ်ဆက်ခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်ထမေစန်းရီသည် စိတ်မချမ်းသာသည့် အရှိန်ကြောင့်ထင်သည်။ အနည်းငယ်ဝိန်းသယောင် ဖြစ်နေကြောင်း ခင်မောင်ကြီးက သတိထားခဲ့မိ၏။

ခင်မောင်ကြီး အလုပ်တာဝန်ထမ်းဆောင်နေ၍ ခြောက်လမျှ ကြာသော တစ်နေ့ဝယ်... သနားစဖွယ် ညှိုးငယ်သောမျက်နှာဖြင့် မေစန်းရီက ဧရာတ်လာပေသည်။

“ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ နေမဖြစ်တော့လို့ အရဲစွန့်ပြီး အစ်ကို့ဆီ ထွက်ပြေးလာခဲ့မိပါတယ်။ ကျွန်မကို အစေခံကျွန်လို့ပဲ သဘောထား လက်ခံပါအစ်ကိုရယ်။ အိမ်အလုပ်တွေ အားလုံးလုပ်ပေးပါမယ်။ သူတို့လက်ထဲ လွတ်ရင်တော်ပါပြီ။”

မေစန်းရီက မျက်ရည်သုတ်ရင်း တောင်းပန်သည်။
 “ဘယ်လိုဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ ပြောစမ်းပါဦး မေစန်းရီရယ်”
 ခင်မောင်ကြီးက မေး၏။

“မိဘတွေ မှည့်သွားတဲ့ ကျွန်မ နာမည်ရင်းက မေစန်းရီပါ။ ခေါက်ဆွဲဆိုင်ထိုင်ရမှ သူ့အလိုကျ မေတစ်လုံး ထပ်တိုးထားတာပါ အစ်ကို”

“မေစန်းရီ ဆိုတာလဲ ကောင်းပါတယ်လေ... ဘယ်လိုဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ ပြောစမ်းပါဦး”

“သူ ရိုက်နှက်ခိုင်းနေတာ စိတ်မပါတဲ ကျွန်မ လုပ်နေရတယ်ဆိုတာ အစ်ကို့ကို အသိပေးပြီးပြီနော်။ သူ မွေးထားတဲ့ လူမိုက်ကိုကြောက်လို့

ကျွန်မ မျက်စိမှိုက် စိတ်အဆင်းရဲခဲနေရတာ မကြင်နာတဲ့အပြင် ကျွန်မကို တုလားတစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားဖို့ စီစဉ်တယ်။ ကုလားက သူ့ကို ငွေတော်တော်များများ ကန်တော့တယ်လို့ ပြောတာပဲ။ အမှန်က ကျွန်မတို့ဆိုင် သိပ်ရောင်းရပြီး စီးပွားဖြစ်တာမြင်လို့ ကုလားက ဆိုင်ရောလူရော လက်ဝါးကြီးအုပ်တဲ့သဘောမျိုး ကြံစည်တာပါ အစ်ကို”

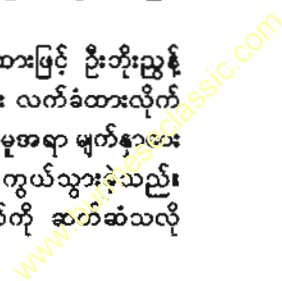
“ဒါ ဖြစ်နိုင်တယ် မေစန်းရီ နောက်တော့”

မေစန်းရီ စကားကို ခင်မောင်ကြီးက ထောက်ခံသည်။ ငွေကို မတ်မောလှသော အထိန်းတော်မိန်းမကြီး မသိမမြင် မစဉ်းစားသော အကွက်ကို မေစန်းရီက စဉ်းစားတွေးတောတတ်သည်ကို ခင်မောင်ကြီးက ခိုးကျွမ်းမိသည်။

“ကျွန်မလဲ အရင်လိုကြာမပြစ်တော့ အပိုဝင်ငွေ မရတော့ဘဲ ငွေရောင်းရတဲ့ ငွေရိုးရိုးပဲ ရတာပေါ့။ အမေက မတော့နပ်ဘူး။ အချိုးချိုးဆဲဆိုရိုက်နှက်ခိုင်းတာ မရတော့ ငွေများများ ကန်တော့မယ်ဆိုတဲ့ တုလားတို့ယူဖို့ နားချတယ်လေ။ မရရင် သူ့မွေးထားတဲ့ လူမိုက်တပါ တူဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်မကလဲ လူမျိုးခြားတော့ လင်မလုပ်ဘူး ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် သဘောထားပြီး အစ်ကို ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ မြို့နာမည်မှတ် ပြေးလာခဲ့တာပါ အစ်ကို။ အစ်ကို လက်မခံချင်ရင် ဘေးကင်းရန်တင်းရာတို့ လမ်းညွှန်ပေးပါ အစ်ကိုရယ်”

“မေစန်းရီလို အပျိုအရွယ်ကလေး တစ်နေရာကို လွယ်လွယ်ပို့ဖို့ ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်သေးဘူး။ သေသေချာချာ စိတ်ချရတဲ့ နေရာမျိုးတွေမှ ပိုလို့ကောင်းမယ်။ အခုတော့ ကျွန်တော့်အိမ်မှာပဲ နေဦးပေါ့။ ဦးလေးညွန့်နဲ့ တိုင်ပင်နေကြပါ”

ခင်မောင်ကြီးက ကြင်နာဥဲ့ညှာသော စိတ်ထားဖြင့် ဦးဘိုးညွန့် တစ်ယောက်လုံး အဖော်ရှိနေသည်ဟု မေစန်းရီအား လက်ခံထားလိုက်သည်။ မေစန်းရီသည် ခေါက်ဆွဲဆိုင်မှာ ထိုင်စဉ်က အမူအရာ မျက်နှာလေးများသည် အရေခွံခွာချလိုက်သလို လုံးဝ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။ ခင်မောင်ကြီးနှင့် ဆက်ဆံရာ၌ အစ်ကိုတစ်ယောက်ကို ဆက်ဆံသလို

ကျွန်းစွဲစွဲဆက်ဆံသည်။ အိမ်ထိန်းသိမ်းရေးနှင့် ခင်မောင်ကြီး၏ ဝေယျာဓိများကို လိုလေသေးမရှိ ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးသည်။ ဧည့်သည်လာလျှင် အိမ်အယောင်မတွေ့အောင် သိုသိပ်စွာနေသည်။ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင် မထွက်ချေ။ ခင်မောင်ကြီးနှင့် နှစ်ယောက်ချင်း ဘယ်အခါမှ မနေချေ။ မေစန်းရီ၏ အနေအထိုင်သည် မိကောင်းဖခင် သားသမီး ပီသလှသည်ကို နေ့စဉ်ရက်ဆက် တွေ့နေမြင်နေရသော ခင်မောင်ကြီး၏ စိတ်ထဲမှာ လေးလေးစားစားဖြစ်လာသည်။ ချောမောလှပသော ရုပ်ရည်လေးနှင့် တွယ်တာရာခွဲထဝမှာ ရင်နာစရာအဖြစ်မျိုး ကြုံလာရသူကလေးပါတကားဟု တွေးမိခါသနားစိတ် က ပိုလာသည်။ မေစန်းရီ၏ ပြုစုယုယမှုမှာ သာယာသောစိတ်က ဝေါ်လာသည်။ ကြာသော် ခင်မောင်ကြီး၏စိတ်မှာ သဒ္ဓါလွန်၍ တဏှာတွဲမိလေတော့၏။

“စဉ်းစားပါဦး အစ်ကို၊ ဘဝအခြေအနေခြင်း ဘယ်လိုမှ ဆက်စစ်မရသူ တစ်ယောက်ပါ။ အစ်ကို့အိမ်မှာ ဘေးကင်းရန်ကင်း ခိုလှုံနေရတဲ့ တွန်းမဘဝကို ကျေနပ်လို့ အစ်ကို့ကျေးဇူးတွေကို နေ့စဉ်အောက်မေ့နေရပါတယ်။ ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးဇူးပံ့သလို အဖြစ်မျိုး တွန်းမ မရောက်စေချင်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်”

မေစန်းရီသည် ခင်မောင်ကြီးက သူ့မေတ္တာကို ဖွင့်ဟသောအခါ အဖိုးတန် လူတစ်ယောက်ကို ငါ အရတော်လေခြင်းဟု အာသာငန်းငန်းဝမ်းပန်းတသာမဖြစ်ဘဲ သူ့ဘဝက ချို့ယွင်းချက်တွေကို တင်ပြတားဆီးရှာသည်။ ထိုအခါ ခင်မောင်ကြီးစိတ်မှာ ပိုပြီး တန်ဖိုးထားမိပြန်သည်။ ပေါ့ပျက်တဲ့စိတ်မျိုးထားတဲ့ မိန်းမဆိုရင် အခုလို ငါတပြောမှာတောင် မစောင့်ဘဲ ကြော့ကွင်းနဲ့ ထောင်ပြီးဖမ်းတာ ကြာလှစရာမယ်။ အခုတော့ သူ့ သစ္စာရှိသူကလေးဖြစ်လို့ ဒီစကားမျိုးပြောတာဟု တွေးသည်။ သနားကြင်နာစိတ်က အရင်းခံပြီး ပေါ်လာသော မေတ္တာမျိုးဖြစ်၍ ခင်မောင်ကြီး၏ အချစ်မှာ တည်ငြိမ်လေးနက်လှသည်။

“အစ်ကို အသေအချာ စဉ်းစားပြီးလို့ စိတ်ကို ဝိုင်ဝိုင်နိုင်နိုင်ကြီး ဆုံးဖြတ်ပြီး ဖွင့်ပြောတာပေါ့မေစန်းရီ၊ အစ်ကို့စကား မယုံဘူးလား”

ခင်မောင်ကြီးကမေးသည်။

“ယုံကြည်ပါတယ် အစ်ကို၊ ကျွန်မဘဝက နာမည်ပျက် ရှိထားတော့ လက်ထပ်ပြီးမှ မလိုသူတွေ ပါးစပ်လေလွှင်းကြောင့် အစ်ကို့စိတ်ကို မကြည်မလင်ဖြစ်လာရင် အိမ်ထောင်ရေးမှာ စိတ်ဆင်းရဲစရာ ပေါ်လာမှာ နီးရိမ်ပါတယ်၊ အစ်ကို့အနေနဲ့ နာမည်သိက္ခာ စင်ကြယ်ပြီး အဆင့်အတန်းချင်းတူသူ မိန်းမကိုသာ ယူပါလား အစ်ကို”

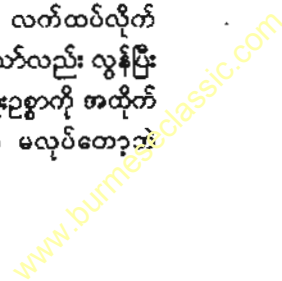
“တော်စမ်းပါ မေစန်းရီရာ... မိကျောင်းမင်း ရေခင်းပြမနေစမ်းပါနဲ့၊ မင်းကိုသာ ချစ်လို့ စုံမက်လို့ ဒီစကားပြောနေပြီဟာပဲ၊ ကဲ-လက်ထပ်ခွင့်ပေးမလား၊ မပေးရင် တစ်စိတ်ထဲ ကြာကြာနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ အစ်ကို တစ်ခုခု လုပ်မိလိမ့်မယ်”

မေစန်းရီက ငြိမ်သွားသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ခင်မောင်ကြီးကို အားကိုးသည်၊ ချစ်သည်။ သို့သော် သူလိုမိန်းမမျိုးနှင့် လုံးဝမထိုက်တန်ဟု စိတ်ထဲမှာ မှတ်ယူထားခြင်းကြောင့် အချစ်စိတ်ကို ချို့သိပ်သို့ဝှတ်တာ မောင်နှမလို ဆက်ဆံလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခု ခင်မောင်ကြီးက ဝှင့်ဝှင့်လင်းလင်း ပြောဆိုသောအခါ သူ့ဘဝအဖို့ ပိုမိုလုံခြုံမှုရှိမည်တို့တွေး၍ ဝမ်းသာသော်လည်း သူ့လိုမိန်းမ ယူမိ၍ သူများတွေက ခင်မောင်ကြီးတို့ ကဲ့ရဲ့လေမည်လားဟုတွေးကာ ခင်မောင်ကြီးအတွက် ဝဲညာသနားမိပြန်သည်။ သို့သော် ဇွတ်အတင်းပြောနေသော ခင်မောင်ကြီး၏စကားတိုင်းပယ်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

“ဘယ်လိုလဲ မေစန်းရီရယ်... လက်ထပ်မယ် ဟုတ်လား”

ခင်မောင်ကြီး၏စကားကို မေစန်းရီက မျက်ရည်ဝိုင်းသော မျက်လုံးဖြင့် ဦးခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေတော့သည်။

ခင်မောင်ကြီးနှင့် မေစန်းရီတို့ လူသိရှင်ကြား လက်ထပ်လိုက်ကြသည်။ ဖွားအိခင်က ဆက်ဆံခါအောင် စိတ်ဆိုးသော်လည်း လွန်ပြီးသည့်ကိစ္စကို အတင်းအကြပ် မဖျက်ဆီးတော့ချေ။ ပစ္စည်းဥစ္စာကို အထိုက်အလျောက်ခွဲပေးပြီး နေမြဲတိုင်းပင် အဆက်အသွယ် မလုပ်တော့ဘဲ

နေလိုက်သည်။ ဦးဘိုးညွန့်ကား ခင်မောင်ကြီးတို့နှင့် မခွဲမခွာ အတူတူပင် နေလျက်ရှိ၏။

လူမှန်းသိတတ်စေအောင်မှ ခင်မောင်ကြီးအိမ် ရောက်သည့်တိုင် အောင် စိတ်ဆင်းရဲမှုတွေကိုသာ ရင်ဆိုင်လာခဲ့ရသော မေစန်းရီကား လက်ထပ်ပြီးချိန်မှစ၍ မိုးဆမ်းပန်းသို့ ရွှင်လန်းအေးမြတော့သည်။ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ချစ်ခင်ယုယ အလိုလိုက်ပုံတွေမှာ ကိန့်ရိမောင်နှံလို ဖြစ်နေကြသည်။ ဤအချိန်မှာ သာယာချမ်းမြေ့သော ခင်မောင်ကြီးနှင့် မေစန်းရီတို့ အိမ်ထောင်ပြုကွဲအောင် တိုက်ခတ်မည် လေန်ကြမ်းက ဆင်နေပြီကို ချစ်ခင်ကြည်နူးနေကြသော ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်က မသိနိုင်ရှာကြပေ။

ဤနေ့ကား စနေနေ့ ဖြစ်သည်။ ခင်မောင်ကြီးက နေ့ဝက်နှင့် နူးဆင်းရမည်ဖြစ်၍ ညနေစာ စောစောစားပြီး ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက် အိမ်ကစောစောထွက်ကာ အေးအေးဆေးဆေး လမ်းလျှောက်သွားပြီး ရွပ်ရွပ်ကြည့်ကြမည်ဖြစ်သည်။ မေစန်းရီသည် ညနေစာအတွက် ဟင်းထိုရော၊ ခင်မောင်ကြီး ပြန်ရောက်လျှင်ရောက်ခြင်း အဆာပြေစားနိုင်ရန် စားသောက်ဖွယ်ရာကိုလည်းကောင်း၊ ဖျတ်လတ်လျင်မြန်စွာ ချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင်နေသည်။ မေစန်းရီ ရောက်လာပြီးမှ ဦးလေးညွန့်သည် ဈေးဝယ်ထွက်ပေးရသည့် အလုပ်ကလွဲလျှင် မယ်မယ်ရရ အလုပ်မလုပ်ရတော့သောကြောင့် များစွာသက်သာနေသဖြင့် မေစန်းရီကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ကျေးဇူးတင်နေသည်။ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်ပြီဖြစ်၍ ဝယ်စဉ်ကတို လုပ်ရကိုင်ရသည်မှာ မဖျတ်လတ်တော့ချေ။ တစ်ခါတစ်ရံ မောပန်းလာသည်။ သို့သော် ခင်မောင်ကြီး ဝေယျာဝစ္စကို သူများလက်အပ်ရန် စိတ်မချသောကြောင့် အမောခံပြီး ကိုယ်တိုင်လုပ်ကိုင်နေခြင်းဖြစ်ရာ မေစန်းရီ ရောက်လာမှ နားခွင့်ရသည်။ အေးအေးဆေးဆေး အချိန်အခါယူခါ

ဘုရားရှိခိုးနိုင်၊ ပုတီးစိပ်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် မေစန်းရီကို သနားကြင်နာ ခြံခွဲရုံရာမှ ကျေးဇူးတင်စိတ်ကပါ ပေးလာသည်။

“ဦးလေးညွန့်ရေ အားလုံးပြီးကုန်ပြီ၊ အိမ်ရှေ့မှာ ခဏစောင့်နေလိုက်ပါဦးနော်၊ ကျွန်မ ရေချိုးလိုက်ချင်လို့ပါ။”

မီးဖိုထဲကထွက်လာသော မေစန်းရီက ပြော၏။

“အေး-အေး မိန်းကလေး . . .”

ဦးဘိုးညွန့်က ပြန်ပြောခါ အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ပုတီးစိပ်ရင်း ခင်မောင်ကြီးပြန်လာလျှင် တံခါးဖွင့်ပေးရန် စောင့်နေသည်။ မေစန်းရီသည် ရေချိုးပြီး လှပစွာ ပြင်ဆင်ခြယ်မှုန်း ဝတ်စားပြီး၍ အိမ်ရှေ့ခန်း ထွက်လာသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် အပြင်ဘက်က တံခါးခေါက်သံ ကြားလိုက်ရသဖြင့်-

“ဘယ်က ဧည့်သည်များပါလိမ့်”

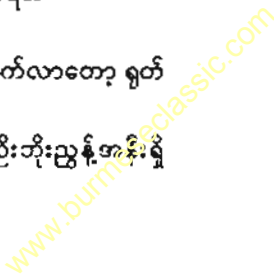
ဟု ဦးဘိုးညွန့်က တီးတိုးပြောရင်း တံခါးဖွင့်လိုက်သည်။ ဝင်ရောက်လာသော ဧည့်သည်ကား မည်သည့်နည်းနှင့်မှ မေစန်းရီ လေ့လာမနှစ်မြို့နိုင်သော သူ့အထိန်းတော်ကြီးဖြစ်သူ အမေနှင့် သူ့လတ်စွဲတော်မောင်အုန်း ဖြစ်သည်။ မေစန်းရီသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စရာ အကြောင်းမရှိတော့၍ မကြောက်သော်ငြားလည်း သူတို့လာခြင်းကား ကောင်းသောလာခြင်း မဟုတ်။ ဘေးဒုက္ခပေးရန် ရောက်လာကြခြင်းသာ ဖြစ်ရမည်ဟု အတတ်သိလို့တွေးခါ စိတ်ထဲမှာ အကြီးအကျယ် မချမ်းမြေ့မှုကို ခံစားလိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ဤဆိုနှုတ်ဆက်ခြင်း နေရာပေးခြင်းကိုပင် မပြုနိုင်ဘဲ ခပ်ကြောင်ကြောင်ပင် ကြည့်နေမိပါသည်။

“အမေ့ကိုတောင် မမှတ်မိတော့ဘူးလား သမီးရယ်”

အမေက ခပ်ချိုချို စတင်ပြောသည်။

“ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့ အမေ၊ မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာတော့ ရွတ်တရက် ကြောင်သွားမိတာပါ။ ထိုင်ကြပါ။”

မေစန်းရီက ဝတ်ကျေတမ်းကျေမျှပြောခါ ဦးဘိုးညွန့်အုန်းခွံ

ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်လိုက်သည်။ အမေနှင့် သူ့တပည့်က မေစန်းရီ ညွှန်
 သောနေရာမှာ ထိုင်ကြ၏။ အမေသည် ကာလအတန်ကြာ ကွဲတွာနေခဲ့
 သော မေစန်းရီကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။ နဂိုရိုက် ချောမောလှပသော
 မေစန်းရီသည် ခင်မောင်ကြီးအရိပ်မှာ စိတ်ချမ်းသာစွာခိုလှုံ၍ ဝန်ထောက်
 ကတော်ပီသစွာ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသည့်အတွက် အလှပေါ်မှာ
 ကျက်သရေရှိခြင်းက ဆင့်ထားသည့်အတွက် ရုပ်ရည်သည် အမေ
 လတ်ထဲမှာ ခေါက်ဆွဲရောင်းရင်း ကြာပစ် မြို့မြို့ကနေရသည့် ရုပ်ရည်ထက်
 သာလွန်မက်မောဖွယ်ရာ ကောင်းနေသည်။ ဤရုပ်ရည်ကိုမြင်၍ အနင့်သား
 စားသောက်လာခဲ့ရသော အမေအဖို့ အားရကျေနပ်ခြင်း မရှိနိုင်ခဲ့ဘူး
 ထို့ကြောင့် နက်နက်နဲနဲ တွေးတောစဉ်းစားခြင်း မရှိဘဲ ငွေအလုံးအဝ
 တန်တော့ပါမည်ဆိုသော လူမျိုးခြားလက်အပ်ရန် စီစဉ်ခဲ့၏။ မေစန်းရီ
 လွတ်အောင်ရှောင်ပြေးသောအခါ ကြီးစွာသော မကျေနပ်ခြင်းဖြင့် ဒေါသ
 အလွန်အမင်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် အမေ လက်မလျှော့၊ မေစန်းရီ
 ဘယ်ဆီရောက်နေသည်ကို အမြဲ စုံစမ်းသည်။ ယခု ခင်မောင်ကြီး၏ဇနီး
 ဝန်ထောက်တတော်ဘဝ ရောက်နေပြီဟု သိရသောအခါ အမေ ဝမ်းသာ
 သွားသည်။ လူမျိုးခြားက တန်တော့ပါမည် ဆိုသောငွေကို လက်ထွက်
 ဆုံးရှုံးရသည့်အတွက် ထိုငွေနှင့်အညီအမျှ ပြန်ရနိုင်မည့် နည်းလမ်းကို
 အမေ စဉ်းစားစီစဉ်လာခဲ့သည်။

“သမီး တကယ်လှလွန်းတယ်ကွယ်၊ မင်းကတော်ဟန် ပီသလို့ထင်
 တာ ”

အမေက ချီးကျူး၏။ သူ့လက်ခွဲတော်ကမူ စကားတစ်ခွန်းမှ
 မပြောချေ။ မိုက်ဟန်အပြည့်နှင့်သာ ကြည့်နေသည်။

“အမေလာတာ ဘာကိစ္စလဲ ”

ချီးကျူးစကားမှာ သာယာနှစ်လိုစိတ်မပေါ်ဘဲ ကိစ္စမြန်မြန်ဖြင့်
 မြန်မြန်ပြန်စေရန်ကိုသာ မေစန်းရီက စိတ်စောနေသည်။

“အေး-အေး အမေ ပြောပါမယ်၊ အမေ့ကို ငွေ တစ်သောင်း
 ငါးထောင်ပေး သမီး၊ အမေလာတာ အဲဒီကိစ္စပဲ ”

“ဘာကြောင့် ကျွန်မက ပေးရမှာလဲ ”
 မေစန်းရီက မျက်မှောင်တုတ်ပြီးမေးသည်။

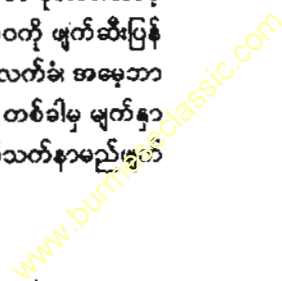
“သမီး လက်ထပ်ဖို့ အမေစီစဉ်ထားတဲ့ ကိုမောင်လေးကို မှတ်မိ
 ထယ် ဟုတ်လား၊ သူ့ကို သမီးက မယူဘဲ ထွက်ပြေးတော့ ကန်တော့ကြေး
 ငွေ တစ်သောင်းငါးထောင် ဆုံးတဲ့အပြင် သမီးကို သူ့မယားဖြစ်ကြောင်း
 သတင်းစာက ကြော်ငြာမယ်၊ တွေ့တဲ့နေရာမှာ ဆွဲခေါ်မယ်နဲ့ ကြိမ်းနေလို့
 အမေ အတော်တောင်းပန်ထားရတာ၊ သမီးဆီက ရတဲ့ငွေနဲ့ သူ့ကို
 ကျေနပ်အောင် တောင်းပန်ရမယ် သမီး၊ ဝါကြောင့်တောင်းတာ ”

အမေစကားကြောင့် မေစန်းရီသည် မျက်လုံးတွေ ပြာသွားအောင်
 ခင် ဒေါသဖြစ်လာသည်။ အံ့ကြိတ်ခါ အသက်တို ပြင်းပြင်းခွလိုက်၏။
 ဆိုအခိုက် ခင်မောင်ကြီးက ပြန်ရောက်လာသည်။ မျက်နှာမှာ ဒေါသ
 ရောင် သန်းနေ၏။ လက်ထဲမှာ ကိုင်လာသော ရုံးစာရွက်စာတမ်းတွေ
 ဆည့်ထားသည့် သားရေလက်ကိုင်အိတ်တို စားပွဲပေါ်သို့ဖြစ်တင်ခါ
 မေစန်းရီနားက ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်လိုက်သည်။

“အခုတင်တပြောတဲ့စကား တစ်ပိုင်းတစ်စ ကြားလိုက်ပါတယ်၊
 ပြန်ပြောစမ်းပါဦး ”

ခင်မောင်ကြီးက လေသံမာမာဖြင့် မေး၏။ ခင်မောင်ကြီးနှင့်
 မေစန်းရီတို့ မျက်နှာထားကြောင့် အမေက ဝေါသထွက်လာဟန်ဖြင့်
 စောစောတ ပြောသည့်အတိုင်း တစ်လုံးမကျန် ပြန်ပြောသည်။ အမေ
 စကားဆုံးသောအခါ မေစန်းရီက တုန်ရည်နေသော အသံဖြင့် ပြန်ပြော
 ၏။

“အမေရင်း မဟုတ်သူပီပီ ကျွန်မတို့ သမီးခြင်းမစာ ခိုင်းစားလာခဲ့
 ထာ မကျေနပ်နိုင်ဘဲ ကျွန်မရဲ့ အေးချမ်းသာယာတဲ့ ဘဝကို ဖျက်ဆီးပြန်
 ထာလား၊ ဒီ မောင်လေးဆိုတဲ့ ကုလားကို အမေဘာသာလက်ခံ အမေဘာ
 သာ စကားပြောနေကြတာဘဲ၊ ဒီအတောင်တို့ ကျွန်မ တစ်ခါမှ မျက်နှာ
 ချင်း မဆိုင်ခဲ့ဘူး၊ အမေနဲ့ ဒီအကောင်နဲ့ ကျွန်မတို့ သတ်သတ်နာမည်၊ နှုတ်

အရှက်ခွဲပြီး ငွေညစ်တာ၊ ဒီအတောင်နဲ့ ကျွန်မ ဘာမှလဲ မဖြစ်ခဲ့ဘူး ပေးစရာငွေလဲ မရှိဘူး”

မေစန်းရီက ပြတ်ပြတ်သားသားပင် ပြောသည်။ ဦးဘိုးညွန့်ခင်မောင်ကြီးကို တီးတိုးသတိပေး ထိန်းထား၏။

“မောင်ခင်ကြီး စိတ်ကိုချုပ်ထား၊ အုဆုညည်ဖြစ်လို့ လူသိကုန်ရင် မောင်ခင်ကြီး ဂုဏ်ယုတ်လိမ့်မယ်”

ဦးဘိုးညွန့် သတိပေးစကားကြောင့် ခင်မောင်ကြီးသည် သူ့စိတ်ကို ချုပ်လိုက်သည်။ ဒီလိုလူစားတွေနှင့် လူသိရှင်ကြား ရန်ဖြစ်မှာ သူ့လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးအဖို့ လုံးဝမသင့်လျော်ကြောင်း စဉ်းစားမိသည်။ ထို့ကြောင့်-

“ခင်ဗျားတို့ပြဿနာ ခင်ဗျားတို့ရှင်းကြ”

ဟု လွှတ်ပေးထားခဲ့ပြီး အခန်းထဲဝင်လာခဲ့သည်။ အဝတ်အစားပင် မလဲနိုင်ဘဲ အိပ်ရာပေါ် ပြစ်လှဲလိုက်လေသည်။ မေစန်းရီနဲ့ ဒီကုလား ဖြစ်လာခဲ့တယ်ဆိုတာ ဟုတ်သလား-ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား၊ ဒီမိန်းမကြီး ဩဇာနာခံပြီး ယောက်ျားတွေတို ကြာပြစ်လာခဲ့ရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဆိုတော့ သူ့စိတ်က မပါပေမယ့် မိန်းမကြီးက အခန်းပိတ်လွှတ်ပြီး ထောင့်ဘူးလို့သာ ဒီအတောင်က ရဲရဲတင်းတင်း ကြိမ်းနေတာဖြစ်လေမလား။

ခင်မောင်ကြီးက စိတ်ဆင်းရဲစွာ စဉ်းစားနေဆဲမှာ အခန်းအပြစ်အအသံတွေ နားထဲဝင်လာပြန်သည်။ အမေအသံက ထေ့ငေါ့သံဖြစ်၏။

“တစ်ပြားမှမရှိဘူး ဆိုတာတော့ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး ဝန်ထောက်က တော်ကြီးရယ်၊ ဒါလောက်ငွေကို ဝန်ထောက်မင်းဘက်က သူ့ဌေးတွေ ဆိုတော့ လွှင့်ပစ်သလောက် ရှိပါတယ်။ ဒီမှာ မင်းကတော် ဝန်ထောက်မင်း အဖို့ သူများမယား ခိုးထားတယ်ဆိုတဲ့ နာမည်ပျက်ကြီး တစ်သတ်ထဲ အထင်ခံနိုင်မလားလို့လဲ မေးစမ်းပါဦး”

“ဒီမှာ အမေ၊ ကျွန်မကို ဘာကြောင့် ဒီလောက် နှိပ်စက်ချင်တာလဲ၊ အမေ့အမေ့နာခံပြီး ကျွန်မအနစ်နာခံ လုပ်ကျွေးခဲ့ပြီးပါပြီ၊ ဒီအတောင်နဲ့ ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက် မငြိစွန်းခဲ့ဘဲနဲ့ သက်သေ ငွေညစ်တဲ့သဘော လုပ်နေတာတော့ အမေ ဆိုးလွန်းလှပါတယ်။ နေ့

ထစ်သောင်းငါးထောင် ဆိုတာ နည်းတာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မမှာ ဘာ အပြစ်မှမရှိဘဲ သက်သက်မဲ့ ကြောက်ပြီးပေးရတဲ့ အပေးဖိုးတော့ ကျွန်မ လေ့ပ်ချင်ဘူး”

မေစန်းရီစကား ဆုံးသောအခါ အမေက မပြောတော့ဘဲ မောင်အုန်းက လေသံမာမာဖြင့်ပြောသည်။

“မပေးချင်လဲနေပေါ့ စန်းရီရယ်၊ နင်တို့လင်မယားဂုဏ်ကို အဖတ်ဆည်နိုင်အောင် ငါတို့က လာကြိုးစားတာပဲ၊ ယုံအတောင်ကိုလဲ ငါ ပြောရာ ပြောကြောင်းပြောခဲ့လို့ ဒီအပြစ်ကို စောင့်နေမှာ၊ နင်က ယန်မကျတော့လဲ နင့်ထိုက်နဲ့ နင့်ကပေါ့၊ အေး-သတင်းစာထဲမှာ နင်တို့နာမည်တွေနဲ့ ပါလာပြီး တိုင်းကျော်ပြည်ကျော် ဖြစ်မှတော့ ငါ မကယ်နိုင်ဘူး၊ လာ အစ်မ-ပြန်ကြစို့၊ ဒီမှာ စန်းရီရေ ဒို့ နှစ်ရက် အချိန်ပေးမယ်နော်”

ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် အတိုင်အဖောက်ညီညီပြောပြီး မျက်နှာထင်းတင်းဖြင့် ပြန်သွားလေတော့သည်။ မေစန်းရီက တွေ့ရုံထောင့်ကျောက်ရွပ်ကြီးလိုထိုင်ရင်း ကျန်ခဲ့လေတော့သည်။

“ဒီအမှုကို ဘယ်လိုရှင်းမလဲ စန်း”

အခန်းထဲကထွက်လာသော ခင်မောင်ကြီးက ကြည်လင်သာသာ ခြင်းကင်းမဲ့သော လေသံ၊ မျက်နှာထားအိုအိုဖြင့် မေးသည်။

“သူတို့ပြောသလိုမဟုတ်ပါဘူးဆိုတာ ကျွန်မ သစ္စာပြုရဲပါတယ် အစ်ကို၊ သက်သက် ကျွန်မတို့ အရှက်ခွဲငွေညစ်တာပါ”

မေစန်းရီက ပြန်ပြောသည်။

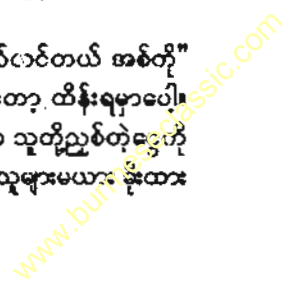
“ငွေပေးချင်သလား”

တိုတိုပြတ်ပြတ်မေးသော ခင်မောင်ကြီး အသံကြောင့် မေစန်းရီက သူ့ခင်ပွန်းမျက်နှာ မော့ကြည့်သည်။

“ရမှန်းသိရင် နောက်ဒီလိုပဲ လုပ်နေလိမ့်မယ်လင်တယ် အစ်ကို”

“လုပ်လဲ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာတော့ ထိန်းရမှာပေါ့၊

ဒီလို အသိုင်းအဝိုင်းထဲက မိန်းမကို ယူထားမိမှတော့ သူတို့ညစ်တဲ့ငွေကို အာတ်နိုင်သလောက်ပေး၊ မပေးနိုင်ဘူး ဆိုတဲ့တစ်နေ့ သူများမယား ခိုးထား

တဲ့လူဆိုတဲ့ နာမည်ပျက် အရွက်ရစရာတို့ အသက်နဲ့လဲ ကာကွယ်ရမှာပေါ့ စန်း ”

ခင်မောင်ကြီးက အသံခပ်အက်အက်ဖြင့်ပြောပြီး မေစန်းရီ မျက်နှာကို မကြည့်တော့ဘဲ စာကြည့်ခန်းထဲ ဝင်သွားလေသည်။ ထမင်းထွက်မစားတော့ပေ။ ရုပ်ရှင်သွားရန် အစီအစဉ်လည်း ပျက်လေတော့၏။

နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို ပြန်ပြောနေသော ဦးဘိုးညွန့်က ဤနေရာရောက်သောအခါ ရွှေဆက်မပြောဘဲ စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် ငေးနေသည်။

“ပြောပါဦး ဘကြီးရယ်၊ နောက်ဘာဖြစ်သွားလဲ ”
မစပယ်တ မေးသည်။

“အေးကွယ် စိတ်မကောင်းစရာပဲ၊ တော်တော် ဝင်ရဲကွကြီးတဲ့ တလေးမဟဲ့၊ သူ့ခင်မှာ လင်ကောင်းသားကောင်းရလို့ စိတ်ချမ်းသာစွာ တင့်တင့်တယ်တယ် နေရမယ်မှ မကြံရသေးဘူး၊ ပြုလင်ကောင်မကြီး ဝင်စွေလိုက်တာ သွတ်သွတ်တိုလည်သွားပါရော ”

ဦးဘိုးညွန့်ကား စကားဖြတ်ပြီး လက်ဖက်ရည်ကြမ်းတစ်ခွက်ထို မော့လိုက်သည်။

“ဆက်ပြောပါဦး ဘကြီးရယ် ”

“အဲဒီလို ဟိုမိန်းမကြီးက လာပြောတာဟာ ဟုတ်မယ် မဆင်ဘူး ကွယ်၊ ဒီကလေးမ ဒါလောက် လိမ်လည် လှည့်ဖျားတတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ မောင်ခင်ကြီးမှာ ယောက်ျားတယောက် အနေနဲ့ ဘယ်စိတ်ကောင်းနိုင်မလဲ၊ အဲဒီနေ့က တစ်ညလုံး စာကြည့်ခန်းထဲက မထွက်ဘူး၊ ကလေးမလဲ တစ်ညလုံးအိပ်နိုင်ရှာဘူး၊ သူ့ယောက်ျား ရှိရာ စာကြည့်ခန်းတိုလာပြီး ချောင်းကြည့်ရတာ ခဏခဏပဲ၊ ဘကြီးလဲ အိပ်ရေပူ အိပ်နောက် မချမ်းသာပေါ့၊ ဘယ်အိပ် နိုင်မလဲ၊ အင်း အဲဒီညက ကလေးမ ပြောသွားတဲ့စကား အခုထက်တိုင် နားထဲက မထွက်သေးဘူး ”

“ဘာပြောသွားသလဲ ဘကြီး ”

“ကလေးမက ပြောတယ်၊ အစ်ကို့ အဆင့်အတန်း၊ အစ်ကို့ပစ္စည်း

အခြေအနေကို သိနေတော့ သူတို့စိတ်ထဲမှာ အမဲကောင်ကြီး အောက် မေ့ပြီး အပိုင်စီးနေတာပဲ ဦးလေးညွန့်၊ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရှက်စရာတို့စွဲကြီး တွေ လုပ်ကြံငွေညှစ်တာ ခဲနေရမှ ဒီအိမ်ထောင်ရေး စိတ်ချမ်းသာစရာ ရှိပါတော့မလား၊ ကျွန်မကို အစ်ကို့စိတ်ထဲမှာ သန့်ရှင်းနိုင်ပါဦးမလား၊ အစ်ကို့ကလွဲပြီး ကျွန်မမှာ အားတိုးစရာမရှိတော့ ကျွန်မဘဝဟာ အင်မတန် ကြေကွဲစရာ ရင်နာစရာ တောင်းပါတယ်တဲ့၊ အဲ-နောက်တစ်နေ့ မေစန်းရီ အဆိပ်သောက် သေသွားတာပါပဲကွယ်၊ အသုဘကိုစွဲပြီးတော့ မောင်ခင်ကြီးလဲ အလုပ်ကထွက်ပြီး သတ်နီးစီးသွားတာပေါ့။”

ဦးဘိုးညွန့်ပြောပြသော အတ္ထုပ္ပတ္တိ ဆုံးသောအချိန်မှာ ညနေဘက်သို့ လူနေလေပြီး ဦးခေမာ စကြိုကြွချိန်ဖြစ်၍၊ ဦးချစ်မောင်တို့ မိသားစုနှင့် ဦးဘိုးညွန့်တို့က ဦးခေမာရှိရာ လာခဲ့ကြလေသည်။

ညနေဆည်းဆာချိန်၊ တိမ်တွေက ရွှေရောင်လွင်လွင် တောက်ပနေကြသည်။ တိမ်ရောင်ဟပ်နေသော မြေတွက်လပ်တလေးမှာ စကြိုကြွနေသော ရဟန်းတော် ဦးခေမာ၏ အဆင်းရှုပ်တာကား လွန်စွာ ကြည့်ညိုဖွယ်ကောင်းနေသည်။ ဦးခေမာ၏ အဆင်းသဏ္ဍာန်က မစပယ် မုတ်လုံးထဲမှာ စွဲသွားသည်။ သပ္ပာယ်တင့်တယ်သော ဦးခေမာ၏ ရှက်ဆင်းတို့ မစပယ်က စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ဘကြီးဦးဘိုးညွန့်ပြောစကားကို ထောက်ချင့်လျှင်-သူ့မိန်းမ ဆုံးတဲ့အချိန်ကဆိုရင် သူ့အသက် နှစ်ဆယ်ခြောက်နှစ် လောက်ပဲ ရှိဦးမှာ၊ သက်နီးဆီးခဲ့တာ ငါးနှစ်ကျော် ကြာခဲ့ပြီဆိုတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ သူ့အသက် သုံးဆယ်က ကျော်လွန်းလျှင် နှစ်နှစ်သုံးနှစ်ပေါ့- ဒါအရွယ်ကောင်း အချိန်ကောင်းပဲ၊ ပညာရေး ရာထူးရေး ပစ္စည်းရေး အဖက်ဖက်က ပြည့်စုံလာတဲ့ အဖိုးတန် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပဲ၊ ရုပ်အဆင်း အင်္ဂါကလဲ ကျက်သရေ ရှိပါတိနဲ့၊ ငါနဲ့ဆို အသက်ခြင်း ဘယ်လောက် တွာမှာလဲ၊ ငါက နှစ်ဆယ်နှစ်နှစ် ကျော်နေပြီ- အို ငါ ဘာတွေ လျှောက် တွေးမိနေပါလိမ့်. . .

စကြိုကြွနေသောဦးခေမာကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မြင်လျှင်မြင်ခြင်း မစပယ်သည် စိတ်ကို အစိုးမရသည့်အလျောက် ထင်မိကလိရာ တွေးလာ

သော သူ့စိတ်ကူးတို့ ကြီးစားဖြတ်လိုက်သည်။ ဦးခေမာ၏ ခြေတော်ရင်းတွင် သူတို့မိသားစုနှင့် ဦးဘိုးညွန့်တို့ ဝပ်စင်းနေမှ ဦးခေမာက စကြာကြွခြင်းကို ရပ်ဆိုင်းလိုက်၏။

“ ဦးဝင်းဘုရား၊ တပည့်တော် ဘိုးညွန့်ပါ ”

ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ကြေကွဲသောစိတ်၊ ကြင်နာချစ်ခင်သော စိတ်တို့ဖြင့် ဦးဘိုးညွန့်က ပုခုံးပေါ်တင်လာသော တဘက်ဖြင့် မျက်ရည် သူ့ထံရင်း လျှောက်ထားသည်။ ဦးခေမာကလည်း ဦးဘိုးညွန့်ကို ကောင်းစွာ မှတ်မိတော်မူသည်။

“ ကျန်းမာရဲ့နော် ဒတာကြီး ”

“ တင်ပါ.. မာပါရဲ့ဘုရား၊ တပည့်တော်ရော ဘွားအိခင်ထိ ကိုယ်တော် ဘယ်ရောက်နေမှန်းမသိလို့ စုံစမ်းခဲ့ကြရပါတယ်။ အခုမှသိလို့ ဘွားအိခင်က လိုက်သွားစမ်း၊ ပင့်လို့ရရင်လဲ ပင့်ခဲ့၊ ပင့်မရရင်လဲ ကိစ္စပြီးပြောအောင် ပြောခဲ့ဆိုလို့ တပည့်တော် လာရပါတယ် ဘုရား ”

ဦးခေမာက မတ်တတ်ရပ်လျက်တပင် ပြန်လည်မိန့်ကြားသည်။

“ ဘာတိစ္စလဲ . . . ”

“ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေပေါ့ဘုရား၊ အခုထက်ထိရှိနေတဲ့ တိုက်ကြီးရော ဘဏ်မှာအပ်ထားတဲ့ ငွေသားတွေ အတွင်းပစ္စည်းတွေ သိန်းနှစ်ဆယ်ဘိုး လောက်ရှိနေတာ၊ ဖွားအိခင်လဲ အသက်ကြီးပြီ၊ ကိုယ်တော်ကို အားလုံးလွှဲအပ်ခဲ့ချင်တယ်တဲ့၊ အဲဒါ ကိုယ်တော်ကို ကြွစေချင်ပါတယ်တဲ့ ဘုရား ”

“ မကြာနိုင်ရင်ကော.. ”

“ မကြာနိုင်ရင်လဲ ကိုယ်တော်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ ပေးစရာမရှိတော့ ကွယ်လွန်ရင် ပစ္စည်းအားလုံး ကိုယ်တော် တစ်ဦးတည်း ပိုင်ဆိုင်ဖို့ ဝတ်လုံတွေနဲ့ စာချုပ်ချုပ်ပြီး ဘဏ်မှာအပ်ပြစ်ခဲ့မယ်တဲ့။ သူ ကွယ်လွန်ကြောင်း သတင်းကြားရင် လာပြီး ပစ္စည်းဥစ္စာ သိမ်းပါတဲ့။ အကယ်၍ သူ မကွယ်လွန်မီ ကိုယ်တော် ပြန်လာချင်သလိုဆိုရင် သင်္ကန်းဝတ်နဲ့ပဲလာလား၊ ဝတ်ကြောင်နဲ့ပဲလာလား အချိန်မရွေး ဆီးကြိုပါမယ်လို့လဲ အသွားကြီးက မှာလိုက်ပါတယ် ဘုရား.. ”

“ ရဟန်းဝတ်ကြီးနဲ့ ဥစ္စာရွှေငွေစကား ပြောဆိုစီမံလို့ မသင့်လျော်ဘူး ဒတာကြီး၊ အဲဒီတော့ မယ်တော်ကြီးကို ပြောလိုက်ပါ။ စိတ်ချမ်းသာသလို ကြိုက်သလိုသာ စီမံပါလို့။ အားလုံး လျှာရင်လဲ လျှာသွားပါစေ၊ မလျှာဘဲ ထားရစ်ခဲ့ရင်လဲ ကျပ်က လျှာပစ်မှာပဲဆိုတာလဲ ပြန်ပြော . . . မယ်တော်ကြီး ဂုဏ်ကျေးဇူးကို မမေ့ဘဲ အဝေးက မေတ္တာဦးသနေထယ်ဆိုတာပဲပြော.. ”

ဦးခေမာက ဤမျှသာမိန့်ကြားပြီး စကြာလျှောက်မြတ်တိုး လျှောက်နေသည်။ မစပယ်တို့ မိသားစုကိုကား မည်သည့်စကားမှ စတင်မေးမြန်းပြောဆိုနေရိုး ထုံးစံမရှိချေ။ မစပယ်တို့ကိုသာ မဟုတ်၊ မည်သူတို့မှ စတင်မေးမြန်းခြင်း၊ အရည်အကြာ စကားလတ်ခံပြောခြင်းမျိုး လျှောက်သဖြင့် ဦးခေမာအကြောင်း သိပြီးဖြစ်သော မစပယ်တို့မိသားစုကလည်း နှုတ်ဆိတ်နေကြရလေသည်။ မစပယ်က လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြော၏။

“ ဘုန်းတော်ကြီးနေရာကို စပယ်သွားပြီး သုတ်သင်လိုက်ဦးစေအပေ.. ”

ဒေါ်အုန်းက ခေါင်းညှိတ်ပြု၏။ မစပယ်က သွတ်လတ်စွာ ထသွားသည်။ ခရေပင်အောက်က တဲကျောင်းကလေးကို အတွင်းရော အပြင်ပါ မစပယ် လှည်းကျင်းသုတ်သင်သည်။ ဝါးကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ ရှိနေသော ဝရံကွရာရုတ်ပန်းနှင့် သင်္ကန်းတစ်စုံကို ခေတ္တဘေးဖယ်ခါ ဦးခေမာ အိပ်သောနေရာကို သူ လည်ပင်းစီးလာသော လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သုတ်လိုက်၏။ ဦးခေမာ ကျိန်းစက်ရန် သင်ဖြူ၊ မွေ့ရာ၊ ခေါင်းအုံး၊ ခြင်ထောင်၊ ဓောင်စသည်များကို မစပယ်တို့ မိသားစုကလည်းကောင်း၊ အခြား ကြည်ညိုသူများကလည်းကောင်း စုပြုလှူဒါန်းကြသော်လည်း ဦးခေမာက လတ်မခံချေ။ ဝါးကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ သင်္ကန်းတစ်ထည်၊ ခေါင်းအုံး၊ တစ်ထည်ဖြူ ကျိန်းစက်၍ တရားကိုသာ အတွင်ကျင့်နေတော်မူသည်။ မစပယ်သည် ဦးခေမာကို စိတ်ထဲက သနားနေသည်။ ဤမျှလောက် ကြွယ်ဝချမ်းသာသော စည်းစိမ်ရှင်၊ ပညာတတ်၊ အရာရှိကြီး အင်္ဂါရုပ် တျက်လဲရေရှိလှသောပုဂ္ဂိုလ်သည် ဤသို့ အဆင်းရဲခံတာ တရားကျင့်ရာလေသည်ဟု

တွေးရင်း မျက်ရည်လည်လာအောင်ပင် သနားကြင်နာ ကြည်ညိုရှာသော စိတ်စေတနာက တားဆီးမရ ပေါ်လာလေသည်။

ကိစ္စပြီးစီး၍ ဦးဘိုးညွန့် ပြန်သွားပြီးသည့်နောက် ဦးခေမာ၏ နောက်ကြောင်းရာဇဝင် အဆင့်အတန်း အခြေအနေကို အသေအချာ သိလိုက်ရပြီးဖြစ်သည်။ ဦးချစ်မောင်နှင့် ဒေါ်အုန်းတို့သည် ဦးခေမာအား ကြည်ညိုလွန်းမက ကြည်ညိုကြသောကြောင့် ဦးခေမာ အတွက်ဆိုလျှင် အသက်တိုပင် ပေးလှူပါစေ- မတွန့်တို့ ကြည်ဖြူသော စိတ်စေတနာအား အတိုင်းအဆမရှိ ပေါ်ပေါက်လာကြသည်။

ဦးခေမာအား ဆွမ်းပို့ရာတွင် ဦးချစ်မောင် တစ်လှည့်၊ မစပယ်တို့ သားအမိ တစ်လှည့် ပို့နေရာမှ လူကြီးပိုင်းနှင့် သက်ဆိုင်သောကိစ္စ ပေါ်ပေါက်လာလျှင် ဦးချစ်မောင်ဇရာ ဒေါ်အုန်းပါ မသွားနိုင်ကြတော့ဘဲ မစပယ်ကိုသာ ဆွမ်းပို့ခိုင်းရတော့သည်။ ဤသို့ဖြင့် ကြာသော် ဦးချစ်မောင်နှင့် ဒေါ်အုန်း အားသည်ဖြစ်စေ၊ မအားသည်ဖြစ်စေ ဆွမ်းပို့တာဝန် တဲကျောင်းကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းရေး တာဝန်ကို မစပယ်သာ ပင်တိုင် တာဝန်ယူထားရတော့သည်။ ထို့ကြောင့် နေ့ဆွမ်းပို့သွားသော မစပယ်သည် ညနေစောင်းမှ အေးအေးဆေးဆေး အိမ်သို့ပြန်လာတတ်သည်။ မိဘနှစ်ပါးကလည်း မေးမြန်းစိစစ်ခြင်း၊ ပိတ်ပင်တားဆီးခြင်း မပြုကြချေ။

မစပယ်သည် ဆွမ်းအုပ်ကိုယူသွားပြီး ဦးခေမာ၏ သပိတ်ထဲတို့ လောင်းလှူပေးရသည်။ ထိုသပိတ်ကို ပိုက်၍ ဦးခေမာက မြစ်ကမ်းစပ်မှာ ဆွမ်းဘုန်းပေးနေကြ ဖြစ်သည်။ သို့သော် မစပယ် ရှိခိုးတောင်းပန်ချစ်ကြောင့် သပိတ်ပိုက်ခါ မြစ်ကမ်းစပ် မဆင်းတော့ဘဲ မစပယ်ကိုယ်တိုင် ဦးခပ်ထည့်ပြင်ပေးသော ပန်းတန်နှင့် ဆွမ်းဘုန်းပေးလာသည်။ မစပယ်ကိုယ်တိုင် ခပ်ပေးသောဇရာကို သောက်လာသည်။ နေ့ဆွမ်းစားပြီး ခေတ္တမှ စကြွလျှောက်သည် အလေ့အထမှာ ပျက်ကွက်ခါ မစပယ် မေးမြန်းသော စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖြေသည်။ ညနေစောင်းသည်တိုင်အောင် ကမ္ဘာ့ဂန္ထဝင်ထိုင်သည့် အလုပ်မှာလည်း . . .

“ညောင်းလှပါတယ် ဘုရား၊ ခြေဆန့်လက်ဆန့်ထိုင်ပြီး စိတ်ပြေလက်ပျောက် တပည့်တော်နဲ့ စကားပြောပါဦး . . .”

ဟူသော မစပယ်၏ ချစ်စဖွယ်သဘာဝသောအသံဖြင့် တောင်းပန်သည်ကို လိုက်လျောတာ နေ့ဘက် ကမ္ဘာ့ဂန္ထဝင်ထိုင်ခြင်းများ အကြိမ်ကြိမ် ပျက်ကွက်ခဲ့သည်။ ဦးခေမာ၏ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို သိလိုက်ရ၍ သနားကြင်နာခြင်း၊ ကြည်ညိုသဒ္ဓါခြင်း စိတ်တွေက အတိုင်းအဆမရှိ တိုးပွားလာရသော မစပယ်အဖို့ သဒ္ဓါလွန်သော် တဏှာကျွံသည်ဟူသော စကားအရ ဦးခေမာအပေါ်၌ သဒ္ဓါပေမစိတ်ထက် တဏှာပေမစိတ်က အနိုင်ယူ စိုးမိုးနေလေပြီ။ ထို့ကြောင့် . . .

“ဟော . . . ဦးဒင်းဘုရား . . . ခြင်ကြီး တိုက်နေတယ် . . .”

ဟူသော စကားနှင့်အတူ ခြင်ခဲနေသော ဦးခေမာ၏ လတ်မောင်းကို မစပယ်က သူ့လက်ဖဝါးနှုတ်ဖြင့် အသာအယာ သပ်ဝေးခြင်းဖြင့် ခြင်မောင်းသည့်အခါ မောင်းသည်။ ထိုအခါ အနားမှာ မစပယ်ရှိနေသည်ကို အာရုံထဲမှ မောင်းထုတ်ခါ ကမ္ဘာ့ဂန္ထဝင်ထိုင်ကြိုးစားထိန်းနေသော ဦးခေမာသည် သူ့လက်မောင်းသားကို လာကိုင်သော မစပယ်၏ နှည့်သော လက်အတွေ့ကြောင့် ထိန်းထားသောစိတ်ကို မယ်မီးယိုင်အောင် အသုဘကမ္ဘာ့ဂန္ထဝင်ထိုင်နေဆဲဝယ် . . .

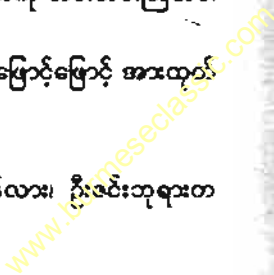
“ခြင်ကြီးတွေ ခဲနေတာတောင် မသိဘူးလား ဘုရား . . . အိပ်ဖျော်နေသလား . . .”

ဟု မစပယ်က ဦးခေမာ၏ လက်မောင်းကိုဆွဲယူခါ ရင်ခွင်တွင် ပိုက်ပြီး လှုပ်ရမ်းမေးလိုက်သည်။ ဦးခေမာသည် အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ခါ သူ့လက်ကို ပြန်လည်ရှုပ်သိမ်းသည်။

“ငါ့နမ့ . . . ပြန်ပါတော့ကွယ် . . . ငါ တရားပြောင့်ပြောင့် အားထုတ်ပါရစေ . . .”

ဦးခေမာက တောင်းပန်ရှာသည်။

“ဟင်အင်း . . . ဒီအချိန် ပြန်နေတုအချိန်လား၊ ဦးဒင်းဘုရားတပယ့်ကို မုန်းလို့ နှင်တယ်ပေါ့လေ . . .”

ချောမောလှပသော မျက်နှာကလေးကို သနားစရာဖြစ်အောင် ညှိုးငယ်ထားလိုက်ပြီး မစပယ်တ ပြန်လျှောက်၏။

“တရားအားထုတ်တဲ့ ရဟန်းကို မနှောင့်ယှက်ကောင်းပါဘူး ငါ့ နမူ၊ လောကလဲ မကောင်းဘူး၊ သံသရာလဲ မကောင်းဘူး၊ ငါ့မကြောင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းပျက်ခဲ့တဲ့အကြိမ် များခဲ့ပါပြီ၊ ဦးဇင်းကို တကယ်ကြည်ညိုရင် ပြောတဲ့စကား နားထောင်ပါ ပြန်သွား . . .”

ဦးခေမာက သူသွားရာလမ်းကြောင်းမှာ မစပယ်အတွက် အနှောင့် အယှက် ဖြစ်လာသည်ကို တွေ့မိ၍ သတိကိုချုပ်ထိန်း ဖျောင်းဖျသည်။ သို့သော် မစပယ်က မလျှော့ချေ။

“ဦးဇင်းဘုရားကို ကြည်ညိုလွန်းလို့ ဝေဿန္တရာနဲ့ မဒ္ဒိမိဖုရားထို့ တဲကျောင်းတိုယ်စီနဲ့ နေချင်စိတ်တောင် ပေါ်လာပါတယ်ဘုရား၊ ဒါပေမဲ့ စပယ်က တစ်ကျောင်းစီနေမှာ မဟုတ်ဘူးနော် . . . တစ္ဆေကြောက်တယ်၊ ဦးဇင်းဘုရားနဲ့ တစ်ကျောင်းထဲ အတူတူနေချင်တာ . . .”

ခေတ်ပညာတတ်၊ အတွေ့အကြုံရှိခဲ့ပြီးသော တောထွက်ရဟန်း တော် ဦးခေမာကား မစပယ် ဆိုလိုသည်ကို ထင်းထင်းကြီးသိသည်။ လျှော့ ပေး၍မဖြစ်ကြောင်း သိ၏။

“ပြန်သွားဆို ပြန်သွား . . . ထ၊ မထဘူးလား”

ဦးခေမာ၏ လေသံပြင်းပြင်းကို မစပယ်က စောင်းညှင်းသံလို ထင်နေသည် မျက်နှာချိုချိုဖြင့် မော့ကြည့်သည်။ ဦးခေမာက သက်ပြင်း ချသည်။ ထို့နောက် ထိုင်ရာမှထသည်။ မစပယ်သည် သူက မထဘဲနေ၍ ဦးခေမာက အပြင်ထွက်ကြွရန် ထလိုက်သောအခါ ဦးခေမာ၏ခြေကို လျှင်မြန်စွာ လှမ်းဖက်လိုက်သည်။

“စပယ်ကို ပစ်ထားခဲ့ပြီး သွားမယ်လို့လား မသွားရဘူး”

ဦးခေမာက ဘာမှပြန်မမိန့်ကြားဘဲ ခြေထောက်ကို ခပ်ဆောင့် ဆောင် ရုန်းလိုက်၏။ ရုန်းလိုက်သော ခြေထောက်က မည်သည့်နေရာကို ထိသည် မသိ။

“အမလေးဘုရား . . .”

ဟု မစပယ်က ညည်းခါ ခွေလျက်လဲသွား၏။

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . ဘာဖြစ်သွားလဲ . . .”

ထိတ်လန့်သွားသော ဦးခေမာက မေး၏။

“ဦးဇင်းဘုရား ခြေနှံခတ်လိုက်တာ ရင်ဝကိုအောင့်သွားတာဘဲ။ စပယ်ကို ဒါလောက်တောင် မုန်းသလား . . .”

မစပယ်က ပြောရင်း မျက်ရည်ကျသည်။ လူသူတင်းဝေး၍ အေးမြ တိတ်ဆိတ်သောနေရာမှာ ချောမောလှပသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက်က မျက်ရည်ကျပြီး သနားစဖွယ် ပြောနေသည်ကို မြင်ရကြားရသော မည် သည့် ပုထုဇဉ်လူသားသည် ကြုံကြံခံနိုင်ပါမည်နည်း။

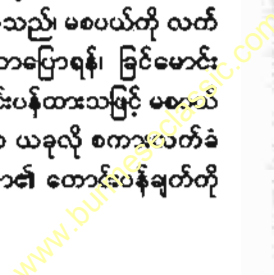
“တိတ်စမ်းပါကွယ် . . . မျက်ရည်ကျတာမြင်တော့ ငါ စိတ် ကောင်းဘူး”

ဦးခေမာက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပြောပြီး သူ့နေရာမှာ ပြန်ထိုင် လိုက်သည်။

“ဦးဇင်းဘုရားက စပယ်ကို နှိပ်စက်ပြီး အခုမှ စိတ်ထောင်းဘူး တဲ့ . . .”

မစပယ်က ကြာမူပါပါ ပြောသောမျက်နှာကို ဦးခေမာက ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ ဝေးကြည့်နေသည်။ တလေးဆိုးကြီးလို ဇွတ်တရွတ် ကောင်မလေးပါလားဟု စိတ်ထဲတွေးပြီး မစပယ်ကို သနားသလိုလို ဖြစ် လာသည်။

ဤနေ့မှစ၍ နောက်ရက်များတွင် ဦးခေမာသည် မစပယ်နှင့် တဲကျောင်းကလေးထဲမှာ စကားပြောနေရသည်ကို စိတ်ထဲက သာယာ နေမိလေသည်။ စကားပြောသည်ကိုသာ သာယာသည်။ မစပယ်ကို လက် ဖျားနှင့်မှ မတို့ချေ။ မစပယ်ကို စကားပြောရုံသာပြောရန်၊ မြင်မောင်း ပေးသကဲ့သို့သော အလုပ်တွေကို မလုပ်ရန် တောင်းပန်ထားသဖြင့် မစပယ် ကလည်း သူ့စိတ်ထဲက ချစ်နေသော ဦးခေမာက ယခုလို စကားလက်ခံ ပြောနေလျှင် တျေနပ်ပြီ ဟူသောစိတ်ဖြင့် ဦးခေမာ၏ တောင်းပန်ချက်ကို လိုက်လျောသည်။

၁၈၈

မဝင်းမြင့်

အချိန်တစ်ခုခုကတော့ နေ့စဉ်ကုန်လွှာကဲ့သို့ နယုန်လပြည့်ကျော်ခဲ့လေပြီ။ နေ့ရာသီ၏အနောင်းဆုံး နောက်အကျဆုံးဖြစ်သော ဤလဝယ် လေမိုးက ကျစပြုလာလေပြီ။ ထက်တောင်းကင်တခိုမှာ မဲညိုသော မိုးတိမ်လိပ်တွေက တစ်ခိုခိုတက်လာသည်။ သည်းထန်သော မိုးကြိုးတွေက သုံးလေးကြိမ် ရွာလိုက်ပြီးဖြစ်ရာ၊ မြစ်ငယ်သည် လှိုင်းတံပိုး ထန်လာလေပြီ။ စုတ်ဝဲကြီးတွေနှင့် မှုတ်ဝဲကြီးတွေက ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ မြစ်ပြင်ပေါ်ဝယ် နေရာမရွေး ပျောက်လိုက်ပေါ့လိုက် ဖြစ်နေကြ၏။ မိုးဦးလေးဦးကျပြီဖြစ်၍ မြစ်သီတာ ရွာသူရွာသားတွေသည် ထွန်တုံးတွေ ထယ်သွားတွေကို ပြုပြင်ကြသည်။ တိုက်ချွတ်ကြ သည်။ သွေးကြသည်။ လယ်ယာလုပ်ငန်းခွင်အတွက် ကိစ္စများနေကြသည်ဖြစ်၍ မစပယ်သည်ပင် ခါတိုင်းလို့ ဦးခေမာအပါးမှာ ကြာကြာစတားမပြောနိုင်တော့ပဲ ဆွမ်းစားချိန်သာ နေနိုင်ပြီး ပြန်ရလေသည်။

လှိုင်းတံပိုးထခါ စုတ်ဝဲမှတ်ဝဲကြီးတွေဖြင့် အစွမ်းပြနေသော မြစ်ငယ်ရေသည် လျင်မြန်ကြမ်းတမ်းစွာ စီးဆင်းနေသည်။ မြစ်တမ်းနုစူးအင်ကြင်းပင်ကြီးအောက်တွင် ဦးခေမာသည် ငြိမ်သက်စွာရပ်ခါ မြစ်ရေပြင်ကို စိုက်ငေးကြည့်နေသည်။ ထိုအခိုက် . . .

“မောင်ပဉ္စင်း . . .”

ဟု လေးနက်တည်ငြိမ်သောအသံဖြင့် နောက်ဆီမှ ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရသော ဦးခေမာသည် လျင်မြန်စွာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သက်တော် ရှစ်ဆယ် ကျော်ပြီဖြစ်သော်လည်း ကျန်းမာစွာပင်ရှိနေသော ဦးခေမာ၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ တောရကျောင်း ဘုန်းတော်ကြီးသည် ဦးခေမာ၏ နောက်ဝယ် တောင်ဝှေးတစ်ချောင်းကို ထောက်ခါ။ ပရိတ္တရာရှစ်ပါးကို လွယ်လျက် ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်သော အိန္ဒြေဖြင့် ဦးခေမာကို ဇူးဇူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။ ဦးခေမာသည် လျင်မြန်စွာထိုင်ချကာ ဆရာတော် ဘုရားကြီးအား ရိုသေစွာ ဦးခိုက်ရိုခိုးလိုက်၏။

“မောင်ပဉ္စင်း သမာဓိပျက်တော့ ဘာမှအာရုံမပြုနိုင်လို့ ငါ လာတာ မသိလိုက်ဘူးပေါ့။”

ဆရာတော်စကားကြောင့် ဦးခေမာသည် စိတ်ထဲမှာ ပေါ်လာသောသံဝေဂဖြင့် ပြင်းစွာတုန်လှုပ်မိသည်။ မစပယ်ကြောင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းမှန်မှန်မထိုင်နိုင်ခဲ့၍ သမာဓိပျက်နေသည်ကို ယခုမှ အသေအချာ သတိထားမိတော့သည်။ ဆရာတော်ကို ရိုသေကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ သူ့အပြစ်အတွက် ယူကျုံးမရ ဖြစ်ခြင်းတို့ကြောင့် ဘာမှ ပြန်လည် မလျှောက်ထားဘဲ ဦးခေါင်းကို ငုံ့မြဲတိုင်းပင် ငုံ့နေလေသည်။

“သိပ်ပိုက်ပါလား မောင်ပဉ္စင်း။ ဒါလောက် ကြိုးစားကျင့်ကြံခဲ့လို့ သမာဓိအား အတော်အတန်ရပြီသား။ မာတုဝါမကြောင့် ပျက်ဖျယ်ရတယ်ဆိုတာ နှမြောဝမ်းနည်းဖို့ မကောင်းဘူးလား။”

ဆရာတော်ကြီးက မြည်တွန်တောက်တီးသည်။ ဦးခေမာက ငုံ့မြဲတိုင်းပင်ငုံ့နေသည်။

“သိက္ခာပုဒ်ကို ထိန်းနေရတဲ့ ရဟန်းတော်အဖို့ မာတုဝါနေလှမတွေ့နိုင်တဲ့ အကွယ်ထဲမှာ အထူထိုင်ခြင်း၊ လူသူတင်းတွယ်ရာမှာ ရယ်ရွှင်မြူးထူးစွာ စကားပြောဆိုခြင်း ဆိုတာတွေဟာလဲ မထုန်စွာ အကျုံးဝင်လို့ အာပတ်သင့်တယ်ဆိုတာ မော့ပဉ္စင်း ခေါ်သွားလား။”

ဆရာတော်ကြီးအမေးကို . . .

“သိပါ ဘုရား။”

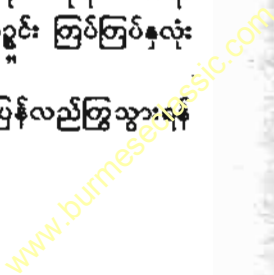
ဟု ဦးခေမာက တုန်လှုပ်သောအသံဖြင့် ဖြေသည်။

“အခု မောင်ပဉ္စင်း သမာဓိပျက်တဲ့ မထုန်ဟာ ဘယ်အချက်လဲ။”

“ဆရာတော်ဘုရား မိန့်ကြားတဲ့ အချက်နှစ်ချက်ပါပဲ ဘုရား။”

“အေး . . . ကိုယ့်အပြစ် တိုယ်သိရင်ပြင်၊ ဒါလောက် ကျင့်ကြံအားထုတ်လာလို့ သမာဓိအတော်အတန်ရင့်မှ ပျက်ရမယ်ဆိုရင် သံသရာထဲမှာ စုန်းစုန်းမြုပ်ပေဦးတော့မယ်ဆိုတာ မောင်ပဉ္စင်း ကြပ်ကြပ်နှလုံးဆွင်းပေတော့၊ ငါ သတိပေးဖို့လာတာဘဲ။ ပြန်မယ်။”

ဆရာတော်ကြီးက မိန့်ကြားပြီးဆုံးခြင်း ပြန်လည်ကြွသွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

“မှန်ပါ... တပည့်တော် မခိုက်တော့ပါဘူး ဘုရား၊ သံသရာ ဝင် ဆင်းရဲက လွတ်ကင်းအောင် ရုန်းပါတော့မယ် ဘုရား”

ဦးခေမာက ပြန်လည်လျှောက်ကြားရင်း ရှိခိုးကန်တော့သည်။ ဆရာတော်ဘုရားသည် တောင်ငွေကို ထောက်ခံ၊ ထွက်ခွာသွားတော်မူရာ သစ်ပင်တစ်ပင် အကွယ်တွင် ဦးခေမာ၏ မျက်စိပသာမဓု ပျောက်သွား လေသည်။

ထိုအခိုက် ဦးချစ်မောင်နှင့် မစပယ်တို့ မောကြီးပန်းကြီး အပြေး ကလေး ရောက်လာကြသည်။

“ဒကာမကြီး ခြေထောက်ပေါ် ထယ်သွား လွတ်ကျသွားတာ ဒဏ်ရာ တော်တော်ကြီးပါတယ်ဘုရား၊ ဆေးထည့်တာလဲ မသက်သာ ပါဘူး၊ အရှင်ဘုရားကြွပြီး ကယ်တော်မူပါဦး ဘုရား”

ဦးချစ်မောင်က ဦးချပြီးလျှောက်၏။ မစပယ်ကမူ မိခင်အတွက် ဖိုးရိမ်သောစိတ်၊ ဦးခေမာအား ယုံကြည်မြတ်နိုးသောစိတ်ဖြင့် ဦးခေမာ၏ ကျက်သရေရှိသော မျက်နှာကို မျက်တောင်မခတ် မော်ကြည့်နေလေ သည်။ ဦးခေမာကား မတုန်မလှုပ်ပင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ကြွသွားရာ လမ်းကို မျက်တောင်မခတ်၊ မတ်တပ်ရပ်လျက်ကပင် ငေးကြည့်နေလေ သည်။ သူ့နားထဲတွင် ဆရာတော် သတိပေးမိန့်ကြားသွားသည့် စကားတွေ ကိုသာ ကြားနေသည်။

“ကြွနိုင်မယ်မဟုတ်လား ဦးလင်းဘုရား”

မစပယ်က အသံပေးလိုက်၏။ ဦးခေမာက မစပယ် မျက်နှာကို လုံးဝမကြည့်တော့ချေ၊ မျက်နှာလွဲလျက်ကပင် ပြန်လည် မိန့်ကြားလိုက် သည်။

“သည်းခံပါ ဒကာကြီး... ဦးလင်း ဆေးမကုတတ်ပါဘူး”

“မေတ္တာတန်ခိုးပေါ့ ဦးလင်းဘုရား၊ အရှင်တစ်ခါ တပည့်တော် လတ်အနာလို ကယ်မတော်မူပါ”

“ဦးလင်း သမာဓိ ပျက်သွားပါပြီ ဒကာကြီး၊ ဦးလင်း တစ်ခု တောင်းပန်ပါရစေ၊ ဆေးကုလဲ မလိုက်ပါရစေနဲ့၊ ဒကာကြီး သမီးကိုလဲ

တာကိုစွန့်ခွာမှ ဦးလင်းဆီ မလွတ်ပါနဲ့၊ ဆွမ်းတိစ္ဆာတ ဦးလင်းအတွက် အရေးမကြီးပါဘူး၊ အဲဒီနှစ်ချက်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဒတာ ကြီး”

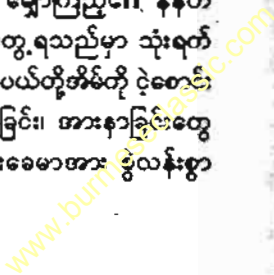
မစပယ်က ဦးခေါင်းငုံ့နေသည်။ ဦးချစ်မောင်က ခေါင်းငုံ့နေ သောသမီးတို့တစ်လှည့်၊ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်သော မျက်နှာဖြင့် သူတို့ သားအဖကို မကြည့်ဘဲ မျက်နှာလွဲနေသော ဦးခေမာကို တစ်လှည့် ကြည့် နေသည်။ အမိပွယ်ကို ဦးချစ်မောင် နားလည်လိုက်ပါသည်။ ဆွမ်းတို့ သွားပြီး အချိန်ကုန်မှ ပြန်လာတတ်သည်တို့ သိပြီးဖြစ်ခဲ့၍ ဦးခေမာကို ကြည့်ညှိရင်းစွဲရှိခဲ့ရာမှ နောက်ကြောင်းရာဝေင်ကို ခုံလင်စွာ သိလိုက် ရသောကြောင့် မြတ်စွာဘုရား အလုပ်အကျွေးအဖြစ် သမီးတို့ မြတ်စွာ ဘုရားအား ပေးအပ်သော မာဂဏ္ဍိယပုဏ္ဏားကြီး၏စိတ်မျိုး ဦးချစ်မောင် ထားနေခဲ့မိသဖြင့် သမီးတို့ တားဆီးခြင်းမပြုဘဲ နေခဲ့သည်။ ယခု ဦးခေမာ က သူ့သမာဓိပျက်ရကြောင်း ဖွင့်ဟတားမြစ်သောအခါ ငါ သာသနာ့အုတ် လူယုတ်မာဘဝ ရောက်နေလေပြီလား တွေးမိခြင်းဖြင့် စိတ်ထဲမှာ များစွာ တုန်လှုပ်သွားမိသည်။

“တပည့်တော် ရှိခိုးတောင်းပန်ပါတယ်၊ ခွင့်လွှတ်တော်မူပါဘုရား”

ဦးချစ်မောင်က လှိုက်လှဲသောအသံဖြင့် ရှိခိုးတောင်းဝန်ခံ သမီး ကိုခေါ်ပြီး ပြန်သွားလေတော့သည်။

မစပယ်သည် ရှက်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ စိတ်မကောင်းခြင်းတို့ဖြင့် ဦးခေမာထံ မသွားတော့ဘဲ အိမ်ထဲ အောင်းနေခဲ့သည်မှာ တစ်ပတ်တိတိ ကြာခဲ့လေပြီ။ ဦးခေမာရှိရာ သစ်ပင်အုပ်ဆီသို့ မျှော်ကြည့်၏။ နံနက် စောစော ဆွမ်းခံထွက်လာသော ဦးခေမာကို မတွေ့ရသည်မှာ သုံးရက် ရှိလေပြီ။ ဦးခေမာသည် ဆွမ်းခံကြွသော်လည်း မစပယ်တို့အိမ်ကို ငဲ့တောင်း ချိမ့် မကြည့်ခဲ့ချေ။ မစပယ် အိမ်ကလည်း ရှက်ခြင်း၊ ဘေးနာခြင်းတွေ ကြောင့် ဆွမ်းထွက်မလောင်းတော့၊ သို့သော် ဦးခေမာအား ဗွဲလန်းစွာ

ချစ်ခင်မြတ်နိုးနေမိသော မစပယ်သည် တိတ်တခိုး ဝအောင်ချောင်းကြည့်ခဲ့သည်။

မနေ့ညနေကမှ ဖခင်ဖြစ်သူ ရွာထဲမှအပြန် သတင်းတစ်ခု ပါလာ၏။ ရွာထဲရှိ အိမ်တစ်အိမ်က ဆွမ်းထွတ်လောင်းရင်း အလိုရှိရာပစ္စည်းအမိန့်ရှိပါဟု ဖိတ်ကြားသည်။ ထိုအခါ ဦးခေမာက ဝါးလုံးတောင့်တောင့် ငါးတောင်ခန့် အရှည်ရှိသော အပိုင်းဆယ်ငါးပိုင်းမျှနှင့် ကြိုးခိုင်ခိုင်တစ်ခွက်ကို အလိုရှိကြောင်း အလှူခံသွားသည်ဟု သတင်းရ၏။ မစပယ်သည် ဦးခေမာကို အလွန်တွေ့ချင် မြင်ချင်နေသည်။ မိဘများက ရုတ်ခြင်းအားနာခြင်းတို့ကြောင့် မသွားရဟု တင်းကြပ်စွာ တားမြစ်ထားသောကြောင့် ခွင့်တောင်း၍ ဘယ်နည်းနှင့်မှမရဟု အသေအချာသိသည်။ ထို့ကြောင့် အလစ်တိုချောင်းနေခဲ့သည်။

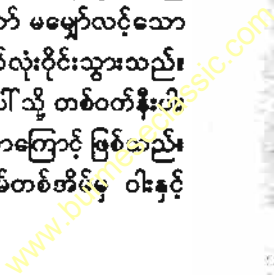
ဤနေ့နံနက်တွင် လေခိုးငြိမ်၍ သာသာယာယာ ရှိနေသောကြောင့် လမ်းဖြတ်ထားသည်မှာ ကြာပြီ ဖြစ်သော ရွာအရှေ့ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ ဦးချစ်မောင်နှင့် ဒေါ်ဖုန်းတို့ ထွက်သွားကြသည်တွင် မစပယ်သည် ဦးခေမာ သီတင်းသုံးနေရာ ခရေပင်အုပ်စုသို့ ခြေတုန်သွတ်သွတ်လှမ်းလာခဲ့သည်။ ခရေပင် အုပ်စုအောက်တွင်ကား ပြောင်ရှင်းနေသော တဲကျောင်းတလေးသည် အရှင်သခင်မဲ့၍ ကြည့်ကွယ်ရာ တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့နေသည်။ ဦးခေမာ၏ အရိပ်အယောင်ကို လုံးဝမတွေ့ရ။ ပရိက္ခရာရှစ်ပါးနှင့် အပိုသက်နိုးကိုလည်း မတွေ့ရချေ။ ယခင်က ဆွမ်းခံကြွလျှင် သပိတ်မျှကိုသာ ယူဆောင်ပြီး အခြားပစ္စည်းများကို တဲကျောင်းမှာသာ ထားရစ်မြဲဖြစ်သည်။ ယခုဘာပစ္စည်းမှ မတွေ့ရသောအခါ မစပယ်သည် ဦးစင်းဘုရား အပြီးအပိုင်ထွက်သွားလေပြီလား ဟုတွေးခါရင်ထဲမှာ ဟာသွားရွာသည်။ ဆိတ်ငြိမ်ခြောက်သွေ့နေသော တဲကျောင်းထဲမှ မစပယ် ထွက်လာသောအခါ ဦးခေမာအား နောက်ဆုံးဖူးမြော်ခဲ့ရာ အင်ကြင်းပင်ကြီးအောက်သို့ အပြေးတလေးလာခဲ့၏။ အင်ကြင်းပင်ကြီးအကွယ်မှာ ကမ္မဋ္ဌာန်း ထိုင်နေလေမည်လားဟု မစပယ်က တွေးသည်။ သို့သော် အင်ကြင်းပင်အောက်မှာ ဦးခေမာ မရှိချေ။

မစပယ်သည် အင်ကြင်းပင်ရင်းမှာ ခြေပစ်လတ်ဝစ် ထိုင်ချလိုက်၏။ ဝဿန်ရာသီမို့ ပြာရီစိုဆိုင်း မှိုင်းမှိုင်းဝေမှောင်သော တိမ်တောင် ဖိုသားတွေက ခပ်ပြင်းပြင်းတိုက်ခတ်နေသော ဖိုသက်လေအတုန်ကြောင့် အဆုတ်လိုက်အခဲလိုက် လျှင်မြန်စွာ ရွေ့လျားယုံ့လွင့်နေကြရာ တောင်းတင်တစ်ခုလုံး မဲညှိနေသည်။ တမိုးလုံး ပြိုတော့မလို ငိုချင်စဖွယ် ရှုမြင်ကွင်းကြောင့် မစပယ်သည် အံ့ကို တင်းတင်းခဲထားလိုက်မိသည်။ ရွာတွင်းတောင်တိုင် အဖို့ချောအဖြစ်ပြု၍ ဂုဏ်တင်လာခဲ့သော မစပယ်သည် ရွာကာလသားများက အရေးထားပြီး မေတ္တာစကား ကမ်းလှမ်းကြသည်တို့ပင် လက်မခံခဲ့ချေ။ ချစ်ရေးကြိုက်ရေးကို မတွေးမိ၊ စိတ်မဝင်စားမိဘဲ လွတ်လပ်ဖျော်ရွှင်စွာ နေလာခဲ့သည်။ ထိုသို့ ကြည်ကြည်လင်လင် ဖျော်ရွှင်စွာနေခဲ့သော မစပယ်၏စိတ်သည် ရဟန်းတော် ဦးခေမာအား သဒ္ဓါကြည်ညိုခြင်းက အရင်းခံကာ ကြင်နာသနားလာခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် တက်၍ မထားအပ်သော ချစ်ခြင်းမေတ္တာစိတ်ကို ထားခဲ့သည်။ ဧည့်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ မချစ်ခဲ့ဘူးသော မစပယ်သည် မချစ်အပ်၊ မချစ်သင့်၊ မချစ်ထိုက်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကိုမှ ချစ်မိလေတော့သည်။

“ဘယ်ကိုများ ကြွသွားပါလိမ့်နော်”

မစပယ်ကပြီးရင်း မိုးသက်လေအမှိုန်ကြောင့် လှိုင်းတံပိုးထတာစုတ်ဝဲ၊ မှုတ်ဝဲတွေပေါ်နေသည့် မြစ်ငယ်၏ ကြောက်မက်ဖွယ် စီးဆင်းနေသော ရေအလျင်ကို စိုက်ငေးကြည့်နေရာမှ မြစ်ဟိုဘက်ကမ်းသို့ မစပယ်က အမှတ်မထင် မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ ဤမျှ ကြောက်မက်ဖွယ်တောင်း၍ ရေစီးကြမ်းသော မြစ်ကို ဦးခေမာ မည်သည့်နည်းနှင့်မှ ကူးသွားဝံ့မည် မဟုတ်ဟူ၍ မစပယ်က တစ်ထစ်ချတွေး၏။ သို့သော် မမျှော်လင့်သော ပစ္စည်းတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသော မစပယ်က မျက်လုံးဝိုင်းသွားသည်။ ထိုပစ္စည်းကား မြစ်ငယ်၏ ဟိုဘက်ကမ်းဝယ်ကုန်းပေါ်သို့ တစ်ဝက်နီးဝါး ထိုးထားသည့် ဝါးဖောင်ငယ်တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုအခါမှ ဖခင်ဦးချစ်မောင် ပြောသော ရွာထဲအိမ်တစ်အိမ်မှ ဝါးနှင့်

ကြီးခွေ အလှူခံသွားသည့် ဦးခေမာ၏ ရည်ရွယ်ချက်အဓိပ္ပာယ် ပေါ်ထေ
တော့သည်။

ဦးခေမာကား သေမင်းခံတွင်းကြီး ဖွင့်ဟထားသလို ကြောက်မက်
ဖွယ်ကောင်းသော မြစ်ကို မြစ်ချင်ရာဖြစ်ဟု စွန့်စားကူးသွားခြင်းတား
မြစ်ဝယ်ထက် ကြောက်စရာကောင်းသော မာတုဝါမ၏ အနှောင်အဖွဲ့ထို့
လွတ်အောင်ရှမ်းပြေးခြင်းသာ မြစ်လေသည်။ တောအုပ်၏ အလွန်တွင်တား
တောင်နိုးတွေဝေ၊ မြူနိုးတွေဆိုင်းကာ မှိုင်းညှို့ရီမှောင်သည့် တောင်တန်း
ကြီးက မိုးသားတိမ်လိပ်များနှင့် ရောနေသည်။ ဤတောင်တန်းကြီး၏
တစ်နေရာတွင်ရှိသော တောင်အထွဋ်ထက်မှ ကြွကြွက်သူတို့သာ ဖူးတွေ့
ခဲ့ရသည့် ရွှေစေတီထံပါးသို့ ဦးခေမာ ရောက်သွားလေပြီလား။

တတယ်သူတော်တောင်း အစစ်အမှန်ဆိုရင် သီလ သမာဓိ တန်ခိုး
ကြောင့် ဒီတောတောင်ထဲမှာရှိတဲ့ သတ္တဝါတွေက ဘယ်လိုမှ ဘေးရန်မပြု
နိုင်ပါဘူး။ သူတော်တောင်းတရားမရှိတဲ့ သူယုတ်မာ လူဆိုးတွေကိုသာ
သတ္တဝါတွေက ဘေးရန်ပြုတတ်ပါတယ်။

အဘိုးတေဇာ မိုက်မဲစဉ်အခါ အသက်ကိုလုပြီး ပြေးလာခဲ့သည့်
အချိန်တွင် အိပ်မက်လိုလို အတုတုလိုလို ကြားခဲ့ရဖူးသော အသံအတိုင်း
ဆိုလျှင် ဦးခေမာအဖို့တော့ ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းနေပေလိမ့်မည်။
သီလသမာဓိကို ပျက်စီးညှိုးမိုက်ခါ ဝဲဩဃ သံသရာထဲသို့ ဆွဲနှစ်မည့်
ပုဂ္ဂိုလ်များရန်မှ ဦးခေမာ ကင်းဝေးသွားပေပြီ။

မိုးသက်လေနှင့်အတူ မိုးပေါက်တွေက ကျလာသည်။ မိုးပေါက်နှင့်
အပြိုင်ပင် မစပယ်၏ လှပကြည်လင်သော မျက်လုံးထဲမှ မျက်ရည်များက
တလိမ့်လိမ့် စီးကျလာသည်။ မစပယ်သည် ကြေကွဲလွမ်းဆွတ်လှသော
စိတ်ဖြင့် မြစ်၏ဟိုဘက်ကမ်းရှိ တောအုပ်တောင်တန်းများကို မျှော်ကြည့်
လိုက်သည်။ ဤအချိန်အခါဆိုလျှင် ရဟန်းတော်ဦးခေမာသည် တောအုပ်
တောင်တန်းအတွင်း တစ်နေရာမှာ ဆိတ်ငြိမ်စွာ တမဋ္ဌာန်းကို အာရုံပြုနေ
ပေလိမ့်မည်ဟု မစပယ်ကတွေးရင်း အင်ကြင်းပင်အောက်မှာ ရှိသော

နေရာပြင်ထိုင်၍ မြစ်တစ်ဘက်ကမ်း တောအုပ်တောင်တန်းအတွင်းရှိ
ဦးခေမာကို ရည်ရွယ်ခါ ရှိသောစွာ ရှိခိုးကန်တော့လိုက်ရှာသည်။

“စိတ်ရိုင်းစိတ်မိုက်ကို မွေးမိတဲ့ တပည့်တော်ကို ခွင့်လွှတ်တော်
မူပါဘုရား၊ ကြောက်စရာကောင်းလှတဲ့ ဒီမြစ်ကို အောင်မြင်စွာ ကူးပြောက်
နိုင်သလို အရှင်ဘုရားအဖို့ နိဗ္ဗာတခေမာသောင်ကမ်းကို အနှောင့်အယှက်
မရှိ တတ်လှမ်းနိုင်ပါစေလို့ တပည့်တော် ဆုတောင်းပါတယ် ဘုရား”

ကြေကွဲလွှဲလွှဲစွာ ထွက်ပေါ်လာသော မစပယ်၏ နောင်တ
သံဝေဂအသံသည် မြစ်ယံအထက်မှာ တိုက်ခတ်နေသော မိုးသက်လေနှင့်
အတူ လွင့်ပါခါ မြစ်တစ်ဘက်ကမ်း တောအုပ်တောင်တန်း တစ်နေရာမှာ
ဆိတ်ငြိမ်စွာ သီတင်းသုံးနေမည်ဖြစ်သော ရဟန်းတော် ဦးခေမာထံပါး
သိကြားစေခြင်းဖြင့် သနားခွင့်လွှတ်နိုင်မည် ဖြစ်ပေသတည်း။

မဝင်းမြင့်

